

ДЖУДИТ МАЙКЪЛ СЦЕНА НА ЛЮБОВТА

Превод от английски: Елена Павлова, 2011

chitanka.info

ГЛАВА 1

Джесика и Люк се бяха виждали само няколко пъти преди тя да изчезне. Срещите им бяха официални и кратки.

— Защо не я харесваш? — беше попитала баба му. — За Бога, Люк, ти си режисьор; тя е актриса — една от най-великите в света, както много добре знаеш. Ще заеме мястото ми, ако някога се оттегля, и съм сигурна, че знаеш и това — невероятно красива е и е моя приятелка, въпреки че е достатъчно млада да ми е внучка. А ти не я харесваш. Дори не я познаваш. За какво си говорихте двамата снощи?

— За пиесата — отвърна той. — Колко е хубаво, че двете сте заедно на сцената. Обичайните разговори на коктейл по случай премиера.

— Обичайните разговори! Люк, целият свят приказва за това! Ти си в театъра, а тя е сърдечна и умна и се интересува от всичко...

— Интересува се от себе си. — Опита се да прикрие раздразнението си. — Всъщност я харесвам като актриса. Знаеш ли колко пъти съм се обаждал на агента ѝ, защото искам да участва в някоя от моите постановки? Винаги ми отговарят, че била заета или пък че била в Лондон; прекарва ужасно много време там.

— Там ѝ харесва, а и лондонската публика я обича. О, Люк, аз се надявах да...

— Прокара длан по страната му и след малко нежно изрече: — Мислиш ли, че може да не си бил в добро настроение снощи?

— Заради Клаудия ли? Това няма нищо общо. — Отново се ядоса и думите му прозвучаха остро. Опита се да прикрие шева си, като хвана дланта ѝ и я целуна по бузата. — И двамата ще сме по-щастливи, ако ме оставиш сам да избирам приятелите си.

— Е, за теб може и да е добре — сухо отвърна баба му, — но не виждам по какъв начин това ще ощастливи мен.

Както се случваше и друг път при подобни спорове, те се засмяха и смениха темата. През следващите години Констанс не се опита повече да събира Люк и Джесика, но пътищата им се пресичаха от

време на време. Когато Констанс умря и Люк замина за Италия да изпразни вилата ѝ, неочаквано при твърде необичайни обстоятелства, се срещна с Джесика.

Седеше в просторната библиотека на Констанс в тапицираното с кадифе кресло, в което тя беше умряла в съня си. Разглеждаше вещите, които беше докосвала през последните часове от живота си: кръглата лакирана маса, графата и чашата, която е била пълна с вино, полираната матовочерна кутия, украсена с дърворезба, гравирана със злато и кехлибар. В нея имаше стотици писма, като най-предните изглеждаха и най-стари. Прокара пръст върху тях — прозвуча сякаш тегли пръчка по дървена ограда. Почеркът на всички писма му се стори еднакъв. Той извади един плик и го отвори.

„Скъпа, скъпа Констанс, искам да ти благодаря отново (и пак, и пак, и пак, само ако знаех различни начини да го сторя) за твоите прекрасни, топли, ласкави думи снощи. Когато ме похвали за великолепното изпълнение за ролята на Пеги, разбрах, че наистина съм актриса и ще остана такава за цял живот, защото Констанс Бернхард ми го е казала. Успехът беше изцяло твой, разбира се, и вероятно никой друг не ме е забелязал, но за мен беше незабравимо преживяване просто да съм на сцената до теб. Майка ми казва, че на шестнадесет съм твърде млада за лятно турне, но аз трябваше да опитам и, о, толкова се радвам, че го направих! Благодаря ти, благодаря отново!

С цялата ми любов: Джесика“

„Джесика — помисли си Люк. — Младата Джесика Фонтейн в началото на кариерата си, преливаща от възторг.“ Той погледна датата на писмото. Преди двадесет и четири години. Това означаваше, че сега тя е на четиридесет. И бе писала през всичките тези години, а баба му ѝ е отговаряла. Доста продължителна връзка. Но всъщност Констанс толкова пъти го беше повтаряла.

Извади друго писмо и го разгърна.

„Скъпа Констанс, няма да повярваш, но Литър Калдър получи главната мъжка роля, което означава, че ще имам две любовни сцени с него. Не се ли заклек още миналата година да не се приближавам до него? Е, сега ще трябва да се боря с желатиновите му ръце на всяко представление.“

Люк избухна в смях. Желатинов. Точно определение за Питър Калдър. Именно по тази причина той и почти всички други режисьори бяха спрели да му дават роли още преди години. Но Джесика е имала две любовни сцени с него — кога? Погледна датата — преди седемнадесет години. Само за седем години от незначителната роля в пиеса, където е участвала баба му, е стигнала до главна роля заедно с Калдър, който по това време беше един от най-популярните актьори на Бродуей и в киното. Беше забравил колко бързо е дошъл успехът ѝ. Точно тази година, спомни си, беше получил първата си работа на Бродуей. Тогава беше на двадесет и осем и от шест години, след като завърши колежа, беше режисирал пиеси в складове, мазета на църкви и стари филмови студия. Те събираха толкова малко публика, че често не се запълваха четиридесетте или петдесетте места, но обикновено идваха критици и скоро хората в театралните среди започнаха да говорят за него. „Великолепната режисура на Лукас Камерън...“ — започваше една статия в „Ню Йорк Таймс“ и два месеца по-късно му предложиха да стане асистент-режисьор в една постановка на Бродуей. С това беше запомнил тази година, разбира се, и с Клаудия. Тогава се ожениха.

Избра трето писмо от кутията, някъде от средата. Към него беше прикрепена изрезка от вестник и той я погледна. Беше от „Интернешънъл Хералд Трибюн“.

ФАТАЛНА ЖЕЛЕЗОПЪТНА КАТАСТРОФА В КАНАДА

„В понеделник, 22:30 вечерта, експресът «Канада Флайър» дерайлира във Фрейзър Ривър Каньон, на сто и шестдесет километра североизточно от Ванкувър. Има над

триста ранени и повече от петдесет починали пътници. С помощта на прожектори и спасителни кучета екипите от най-близките градове претърсваха цяла нощ останките и каменистите брегове на Фрейзър Ривър при температура доста под нулата. Сред спасените призори във вторник е и Джесика Фонтейн, известната по цял свят актриса и филмова звезда, която е била във Ванкувър през последните четири месеца и е участвал в «Наследницата». Твърди се, че тя е в критично състояние. Влакът за Торонто е напуснал Ванкувър в осем вечерта. Причината за най-трагичния в историята на канадските железници инцидент не е известна.“

Люк си спомняше случката. Бяха се разнесли слухове, че Джесика е на смъртно легло, че няма да може да играе години, че няма сериозни наранявания, че ще се върне в града след седмица-две или пък след месец. Никой не успя да се добере до нея, за да научи истината. Приятелите ѝ, нейният агент, колегите ѝ, репортерите, всички звъняха в болницата в Торонто, където я бяха откарали, но получаваха едно и също съобщение: госпожица Фонтейн не приема посетители и няма да отговаря на телефонни обаждания. Приятелите ѝ продължаваха да звънят; агентът ѝ отиде в болницата, но така и на никого не позволиха да говори с нея. Шест месеца след катастрофата, им казаха, че тя е заминала, без да остави адрес или телефон.

И настъпи мълчание. Джесика Фонтейн беше най-търсената актриса в Америка и Лондон; беше участвала и в поне два филма, за които Люк знаеше; и изведнъж, след само осемнадесет години, беше изчезнала. „Като метеор — помисли си той. — Блеснала ярко в небето и потънала в мрака.“

Той прибра писмата и изрезката и прокара длан по кутията. Констанс беше избрала за съхранението на писмата на Джесика едно истинско бижу и го беше държала близо до любимия си стол в библиотеката. „Колко ли я е обичала — помисли си. — Колко ли са се обичали. Как ли се чувства човек, който има такъв приятел? Нямам представа.“ Телефонът иззвъня и той вдигна слушалката:

— Резиденцията на сеньор Бернхард. — Люк, — поде Клаудия, — защо не ми каза, че отиваш в Италия? Трябваше да питам Мартин къде си... знаеш, че мразя да се информирам от прислужника ти.

Той отдалечи слушалката от ухото си:

— Клаудия, това пътуване няма нищо общо с теб.

— Много добре знаеш, че има. Снощи трябваше да вечеряме заедно.

— Извинявай, забравил съм. Права си, трябваше да ти се обадя. Констанс умря, Клаудия, и аз заминах веднага щом разбрах. Не мислех за нищо друго.

— О, съжалявам. — Последва малка пауза и той почти можеше да чуе как тя пренарежда мислите си. — Много жалко, Люк. Бяхте толкова близки. Никога не ме е харесвала и ме накара да го разбера съвсем ясно... О, не би трябвало да говоря така. Съжалявам, Люк, но седмицата не беше особено добра и когато ти не се появи, а аз трябваше да се обадя на Мартин да го питам къде си... но не биваше да говоря така за Констанс. Всъщност вече няма никакво значение дали ме е харесвала, или не. Но толкова се разстроих, като разбрах, че не си тук, че... Разчитам на теб, Люк, за малко разбиране и подкрепа. Не мисля, че искам твърде много.

Той се надигна в креслото, като че ли щеше да побегне. Беше на хиляди километри от бившата си съпруга и седеше в огряната от следобедното слънце библиотека на баба си, но въпреки всичко усети, че се задушавя. Точно това чувстваше още на втория месец след сватбата с Клаудия, макар че му трябваша пет години да се осмели да поиска развод. А сега, единадесет години след развода, продължаваше да предсеща всяка нейна дума: беше като лош сценарий, помисли си, и никой не би могъл да го редактира. Но все пак не желаше да я отблъсне.

— Ще се върна след седмица. Можем да вечеряме тогава.

— Коя вечер? Кога се връщаш?

— Не съм решил. В сряда или четвъртък. Ще ти се обадя.

— Може да съм заета.

— Когато си свободна тогава.

— Обади ми се, преди да тръгнеш от Италия.

— Ще ти позвъня, щом се прибера в Ню Йорк. Клаудия, трябва да затварям, имам много работа.

— Например? Какво правиш? Погребението сигурно е минало.

— Разчиствам къщата ѝ. И я оплаквам. — Той тресна телефона, ядосан на Клаудия, но ядосан и на себе си, че се дразни от нея. Познаваше я добре — защо се беше оставил да го ядосва?

„Това е от къщата — помисли си. — Господарката на този дом, единствената жена, която някога съм обичал, е мъртва — а също и къщата ѝ. Където ѝ да отида, в която и стая да вляза... тя е там... но и не е. Не мога да приема отсъствието ѝ. Тя ми беше майка и учител, и най-близка приятелка през целия ми живот.“

Беше сломен. Спомените му за нея бяха толкова живи, че все още можеше да чуе силния ѝ глас — дълбок, дрезгав и толкова впечатляващ, че публиката затаяваше дъх, за да не пропусне нито дума. Тя го поощряваше, когато той растеше и беше жаден за похвали; предизвикваше го да защитава мнението си, караше го да се учи да мисли и да режисира по-добре...

Заплака. Никой в Ню Йорк не би повярвал, помисли си, не и за Лукас Камерън, чиито чувства, както казваха, били изключени за всичко друго, освен за театъра, където той действително живееше.

Върна се в гостната, но спомените продължаваха да го преследват, този път за баба му преди осем години, когато лекарите ѝ казаха, че сърцето ѝ е зле и тя ще умре, ако продължи да играе.

— Значи ще умра на сцената — беше заявила на Люк. — Аз съм само на седемдесет и седем, никой не напуска сцената толкова рано. Винаги съм очаквала да умра там, аз принадлежа на театъра. Той е моят дом. Къде другаде бих искала да умра? Само глупак би напуснал дома си, за да умре на непознато място.

— Ами другите актьори? — беше попитал той. — Ако умреш наред най-великото им изпълнение, никога няма да ти простят.

След дълга пауза тя се беше засмяла — кратък, горчив смях... и няколко месеца по-късно се предаде. Но не остана в Ню Йорк. Купи си прекрасна бяла вила, кацнала на един хълм, обзаведе я с изключителната колекция, която беше събрана по време на пътуванията си, и пресъздаде себе си, както би пресъздавала нечий образ на сцената. Говореше по телефона с американските си приятели всеки следобед, приемаше посетители само след предварителна уговорка, единствено Люк можеше да я посещава по всяко време. Тъй като не можеше да спи повече от два-три часа, тя четеше до късно през нощта

— книги, за които не ѝ беше оставало време през бурния ѝ живот. Често в притихналата библиотека четеше на глас пиесите, които ѝ изпращаха сценаристите и режисьорите от целия свят, а на следващия ден или след седмица диктуваше на секретарката рецензиите си, за да ги напечата и да ги изпрати.

„И си е кореспондирала с Джесика Фонтейн — помисли си Люк, — а никога не ми е казала. Чудя се защо.“

Продължи със събирането на вещите на Констанс. Някои неща взимаше самият той, други щеше да изпрати на склад в Ню Йорк, а голяма част щяха да бъдат раздадени според волята на Констанс. „Мебелите от приемната за прислужницата, плюс всичко в кухнята, което е направила свое чрез внимателната и превъзходна употреба; тоалетката, огледалото и всичките ми дрехи са за дъщерята на прислужницата, която не откъсваше очи от тях, но никога не е била толкова груба да си помисли, че може да ги притежава; картините и скулптурите ми са за теб, Люк, както и всичките ми бижута, с надеждата, че някой ден ще откриеш жена, на която да пожелаеш, да ги подариш; томовете с пиеси са за Джесика Фонтейн...“

Книгите бяха на една масичка близо до пианото. Люк беше следил как колекцията от редки първи издания се трупа с годините; Констанс ги откриваше в театралните и оперните библиотеки, както и в антикварните магазини по света. Те струваха хиляди долари, но бяха безценни съкровища, защото повечето от тях имаха посвещения от първите си режисьори или от авторите — Джордж Бърнард Шоу, Хенрик Ибсен, Корней, Расин, Чехов — които често са били и режисьори. „Безценни — помисли си. — Констанс сигурно е казала на Джесика, че и ги оставя. Но в завещанието ѝ нямаше адрес. Как, по дяволите, очаква да открия Джесика Фонтейн?“

Той сложи книгите в голям кашон и го остави до другите, които щеше да изпраща в апартамента си в Ню Йорк. На обяд хапна студена фритата и салата от аругула, оставени от прислужницата, която настояваше да идва веднъж дневно и да се грижи за него. Седеше на широката тераса, гледаше към хълмовете и лозята, към сребърната река и далечните вили, едва различими сред дърветата. Баба му беше прекарала тук стотици часове...

Беше ѝ се обадил, че ще я посети след месец, точно преди да се заеме с режисурата на нова пиеса. Но четири нощи по-късно, седнала в

любимото си кресло в библиотеката, където беше чела до късно, Констанс беше умряла с книга в ръка и кутията с писмата на Джесика пред себе си.

Люк неспокойно обикаляше вилата и отново се върна в библиотеката, за да застане до стола, в който тя беше умряла. Слънцето беше слязло ниско и осветяваше гръцката статуя на момче, която се намираще в градината точно до терасата. То беше гъвкаво, смело и решително и Констанс казваше, че ѝ напомня за седемгодишния Люк по времето, когато родителите му бяха умрели.

— Бях до теб на погребението — беше му казала — и ние едва се познавахме, но ти непрекъснато се притискаше към мен, а когато обгърнах раменете ти с ръка, трепереше толкова силно, че си помислих, че изобщо няма да престанеш. Видях да гледаш ковчега с ужас — майка ти, моята дъщеря — си беше отишла толкова рано, тъй невинна и млада — и след това ме погледна с най-ужасяващото отчаяние, защото си мислеше, че няма да има кой да се погрижи за теб. И когато видях отчаянието и ужаса ти — а ти се притискаше толкова силно към мен, че почти ме беше съборил — е, ами обикнах те в същата секунда. Ти си ми и син, и внук. Не мога да си представя как бих живяла без теб.

Оттогава той винаги беше с нея. Беше израснал в гримьорните ѝ и зад кулисите на театрите, беше се учил от актьорите и всички около баба му. Те се отнасяха с него като с талисман и му казваха всичко, което знаеха за театъра. Така че когато поотрасна, той знаеше повече за театъра, отколкото би могъл да научи, в което и да е училище. По настояване на Констанс постъпи в колеж, но всяка ваканция я посещаваше. Както беше отбелязала баба му обаче, тя не беше единствената му цел — той се връщаше също и за да бъде в театъра. Никога не би могъл да стои далеч от изкуството.

Люк седна в креслото на Констанс. „Трябва да се хващам за работа“ — помисли си, но остана неподвижен, като усещаше присъствието ѝ. Кутията с писмата на Джесика Фонтейн беше пред него — беше я върнал на мястото, където баба му я беше държала. Отвори я отново, прокара пръст по пликите и си помисли: „Какво е станало с нея? Не би могла да играе; не съм чувал името и от години. Да изчезне, когато е била на върха на блестяща кариера... как е могла да го стори? Защо го е направила?“

Някъде малко сред средата на кутията цветът на пликите се сменяше — дотук бяха бледосини, а сега — кремави. Люк извади първото от тези писма. Беше само една страничка и почеркът беше друг.

„Скъпа Констанс, не ти писах, защото претърпях ужасна катастрофа. Може и да си чела за това, но знам, че обикновено не се интересуваш от новините. Във всеки случай нали помниш, че ти писах, че тръгвам на пътешествие с влак през Канада и съм във възторг, защото така ще мога да се измъкна от всичко. Но беше ужасно... О, Боже, едва мога да говоря за това. Влакът падна в един каньон. Ден и нощ имам кошмари. Спя много. Всъщност последните четири седмици бях далеч от действителността. Сигурно си се притеснила, че не съм ти писала, но влизах и излизах от операционната не знам колко пъти и досега не можех да сторя нищо. Диктувам писмото на сладката млада сестричка, която ми държа ръката и ми казваше, че всичко ще е наред. Толкова е убедителна, че и казах, че е не по-лоша актриса от Констанс Бернхард, но днес чувствам някакви слаби животворни приливи, тъй че може би има някаква истина в думите ѝ. Но стига толкова, ужасно се уморих. Констанс, скъпа Констанс, толкова ми липсваш. Не желая обаче да идваш тук, защото ще ти е трудно, а трябва да се грижиш за собственото си здраве. Искам да знаеш, че мисля за теб и ще ти пиша отново, обещавам.

Твоят обожаваща те Джесика!“

„Смела жена — помисли си Люк. — Да мисли за Констанс, когато е в своя ад.“ Това беше една съвсем различна Джесика от онази, която смяташе, че познава.

Прибра писмото и се изправи, за да се върне в приемната. Този път взе кутията със себе си. „Може би — помисли си, — ако ми остане време, ще прочета още няколко.“

През целия дълъг ден той разпределяше и опаковаше, докато дневната не се изпразни. Белият мраморен под сияеше студено и мрачно под последните лъчи на гаснещото юнско слънце. Стаята вече не изглеждаше обитаема. „Свърших тук“ — помисли си Люк, нетърпелив да приключи и да се махне. Стъпките му отекваха, сянката му на стената беше дълга и тънка, прегънатата в ъгъла на пода — сякаш тичаше пред него. „Остават спалнята на Констанс и бюрото ѝ в библиотеката, това е всичко. Два дни в най-лошия случай и ще мога да си тръгна.

И повече няма да се връщам.“

Отскочи до селото, за да се срещне с агента по недвижими имоти. Седна на масата близо до входа на траторията точно когато вратата се отвори и агентът влезе. Махна на сервитьора да се оттегли.

— Ще прием от нашето вино. — Той вдигна чашата си. — Синьоре, сигурен ли сте за това? Убеден ли сте, че действително искате да я продадете? — Беше нещастен. Хубаво беше американци да притежават имоти наоколо; това вдигаше цените, осигуряваше работа на прислужници, работници, градинари... Ако знаеше, че това е причината синьоре Камерън да го покани на вечеря в най-добрата тратория в селото, нямаше да дойде. Щеше да откаже, щеше да подеме кампания срещу продажбата. Но сега беше тук. Макар че нямаше много време, говореше бавно, правеше паузи, за да може Люк да си промени мнението.

— Мислили ли сте да я задържите за себе си? За вас и за семейството ви? Това е прекрасно място, където децата през ваканцията...

— Нямам деца. Убеден съм, че...

— Ами за вас тогава, синьоре! Вилата е прекрасна за почивка след тежък труд. Пък и трябва да отбележа, синьоре: пазарът е ужасно слаб напоследък. Може би ще желаете да запазите вилата обзаведена, докато се продава. Не знаем колко време ще отнеме да получим превъзходна цена за...

— Разумна цена. Ще ми се обаждате при всяко предложение.

Агентът въздъхна дълбоко:

— Както желаете, синьоре. — Разбра, че положението е безнадеждно; човекът нямаше деца и беше режисьор в театъра, нямаше нищо човечно в живота му. Беше впечатляващ, разбира се:

висок, широкоплещест, не точно красив — лицето му беше изсечено, с гъсти вежди и черни очи, които направо те изгарят, и черната му коса беше прошарена, но толкова гъста, че да му завиждат хора като него. Великолепен мъж беше този синьоре Камерън, но студен като лед.

— Бихте ли ми разказали нещо за градчето — поиска Люк, когато сервитьорката постави чиниите пред тях. Взе си филия и си наля още малко вино. — Разкажете ми за хората.

Където и да отидеше, винаги питаше за хората. Клаудия мразеше този навик. Веднъж го нарече воайор, мислеше, че интересът му към хората го е накарал да я изостави. Но изобщо не беше така. Люк колекционираше хора. Водеше си бележки за навиците и поведението им, за проблемите и страстите им... Превръщаше ги в съкровищница, която да подпомага актьорите му да се превъплъщават в героите си. Използваше ги и в личния си живот, когато се опитваше да пише пиеси или поне да се научи как става това: как се разказва историята, как се пише диалогът, как се изграждат характерите. Беше завършил вече два сценария, но все още не ги беше показвал на никого.

Когато се върна във вилата след вечеря, седна в библиотеката и записа разказаното от агента за селцето — опитваше се да го види през очите на баба си. След това се върна в салона и взе кутията с писма. Колкото по-близо чувстваше духа на Констанс, толкова по-осезаема ставаше за него Джесика Фонтейн: жена, чийто живот е бил свързан с този на Констанс, жена, за която сега осъзнаваше, че не е знаел почти нищо, но чиято история беше тук, оставена на него от Констанс. Защото тя, разбира се, беше направила това с тази цел. Вместо да изгори писмата, ги беше оставила така, че да ги намери, убедена, че заради любопитството си към хората той няма да устои и ще ги прочете, за да научи повече за баба си и за Джесика. И докато седеше в празната вила и си припомняше Констанс, му се стори, че и другата жена е тук; че не може да ги раздели, нито пък те биха желали това от него.

„Твърде мистично — помисли си Люк и поклати глава. — Джесика е била много по-практична жена. Или?“

„Скъпа Констанс,

Толкова се радвам, че си харесала розите... Не бях сигурни дали обичаш рози, но си помислих, че са прекрасни, и не мога да пропусна рождения ти ден, без да ти изпрати нещо красиво. Но всеки ден е красив нали? Събуждай се и започвам да помагам на мама вкъщи, просто задължение, но след това се сецам за театъра и сцената.

Светът отново става прекрасен. О, толкова съм щастлива! Благодаря за това, че те има. Честит, честит рожден ден, с обич:

Джесика“

На следващата сутрин Люк си мислеше за това писмо и историите на брокера, докато се опитваше да преодолее усещането, че вилата се е превърнала в гробница. Влезе в спалнята на баба си. Беше я оставил за края, защото знаеше, че това ще е най-трудната част — спалнята и библиотеката, където беше прекарвала повечето време през последната си година — и побърза да приключи с двете стаи. Беше спуснал въображаеми кепенци срещу виденията за Констанс, която ползва изящните шишенца за парфюм, огледалцето със златна рамка и гребена на тоалетката... Успя да се сдържи да не заплаче.

През последната сутрин от престоя си обиколи стаите още веднъж заедно с товарачите, като отбелязваше накъде ще пътуват мебелите и кашоните.

— Ами това, синьоре? — попита агентът и посочи гравираната кутия.

— Ще я взема със себе си.

— Тежичка е за носене. Мога да я пратя с картините и...

— Не, ще я взема. — Знаеше, че упорството му е глупаво, но не би могъл да понесе мисълта, че може да я загуби.

Следобед приготви куфара си и сложи кутията в него.

Затвори вратата и се нареди да напусне завинаги вилата на Констанс. Обърна се и погледна към празната градина — празна без Констанс — и почувства как го обзема меланхолия. Но после се сети за писмата на Джесика — стотици писма... вълнуващи и вече близки до сърцето му; и за това, че дори пред прага на смъртта баба му е мислела за него и ги е оставила така, че той да ги намери... и да ги прочете.

ГЛАВА 2

Климатичната инсталация беше включена и Люк си сложи самото, когато влезе в кабинета си. Беше се върнал само преди месец, но в смазващата нюйоркска жега и потънал в работа не му оставаше време да си спомня за зелените хълмове и хладните мраморни стени на вилата на баба му. Няма време за спомени, помисли си, когато погледна снимката на баба си на бюрото. И я чу да му казва така ясно, сякаш стоеше до него:

Но, Люк, скъпи, някога да си се оставял на спомените? Ти винаги започваш нещо... нова пиеса, нова дама, нов живот. Наистина ли съм единствената, на която държиш?

— Да — промърмори в смълчания кабинет. — Единствената.

Мина покрай бюрото си и застана до нисък диван край стената. Погледна сценария на „Магьосница“. Беше работил по него до късно през нощта и беше оставил страниците пръснати по масичката за кафе, изпъстрени като градина с цветни бележки и стрелки, по една за всеки герой, сцена, чувство и дори внезапна смяна на отношението. Сега, три месеца след като пиесата му беше изпратена, знаеше наизуст всяка дума и героите му бяха толкова близки, сякаш ги познаваше от години; те населяваха и мислите, и сънищата му. Едно и също се повтаряше всеки път, щом се захванеше за нова пиеса. Втурваше се в свят, където прекарваше следващите седмици и месеци, докато изясни гледната си точка. Свят, достатъчно предизвикателен да запълни живота му и достатъчно забавен да го убеди, че героите му стигат и не му трябва други хора.

Събра страниците и сложи ръкописа в куфарчето си, след което излезе навън сред блатото от жега, в каквото се беше превърнал Ню Йорк в средата на юни. Светофарът на Деветдесет и пета улица и Медисън Авеню светна зелено и хората забързаха, като обсъждаха горещината, влагата и правителството така, сякаш са свързани. Люк си представи сцената, в която кръжат точно такива бързаци, мърморещи хорица, а репликите им се състоят от точно такива коментари. „Може

би не е възможно — реши, докато се качваше в таксито. — Твърде много участници, би било прекалено скъпо дори за мюзикъл.“

— Горещо е — обади се шофьорът на таксито и погледна към него в огледалцето за обратно виждане. — В Пакистан също е много горещо. Моята жена, тя пита защо тогава сме тука? Защо не някъде, където не е Пакистан? Казвам ѝ, че тук е различно. Тук е работата, тук са парите. — Изчака за отговор. — Нали тъй? — добави.

— Така е — отвърна Люк и повтори наум: „Тук е работата, тук са парите. Точно за това всички сме тук, вместо в хладната вила на хълма в Италия.“

„Но всеки ден е красив, нали?“ — тази мисъл му хрумна съвсем неочаквано.

Люк се намръщи и се опита да си спомни къде е чул това. Не, не го беше чул, беше го прочел. И после, докато таксито си проправяше път през града, се сети. Събуждам се и помагам на мама у дома, което е съвсем обикновено, но след това се сецам за театъра и сцената, и отново всичко става прекрасно.

Джесика. Беше възнамерявал да прочете писмата ѝ по време на полета от Италия или когато се прибере у дома, но дори не беше отварял кутията. В момента, в който седна в самолета, мислите му се насочиха към Ню Йорк и той забрави за тази, която предизвикваше ехото на стъпките му в празната вила. А когато тръгна, новата пиеса го погълна. Обади се на Клаудия, заведе Триша Делакорте на вечеря, уреди си среща с Монти Герхарт, продуцента на „Магьосница“, с Томи Уеб, асистент-режисьора, и с Фриц Палфри, сценографа, и след тях, с всички останали, които щяха да работят, за да доведат пиесата до премиерата и в края на септември, след малко повече от два месеца.

В Медисън Парк таксито спря пред червеникавокафява административна сграда от началото на века, един от първите небостъргачи в града. Докато пътуваше в асансьора към кабинета на Монти, Люк отново си облече самото и си помисли, че от страна на Монти това е само още една ексцентричност; да избере точно тази стара сграда и след това да превърне огромния си кабинет в стомана и стъкло, да сложи на пода килим с геометрични фигури, а на стената — грамадни модернистични картини, които превръщаха стаята без прозорци в хаос от тъмни цветове, насечен от лъчи светлина, идващи от прожектори като на сцена.

Един от прожекторите оформяше кръг около бюрото му. Той беше едър мъж с дълга прошарена брада, квадратни очила с телени рамки и дълга побеляла коса. Ръкавите на ризата му бяха навити и разкриваха масивен златен часовник и две златни гривни; разхлабената му вратовръзка беше на пеперудки. Той седеше зад овалното си бюро и рисуваше пищна гола жена.

— Люк! Сядай. Хапни си. — Остана в стола си, но посочи с могъщата си ръка. — Кафе и чай с лед има в ъгъла, рулца, сладкиши, каквото ти се прииска.

Люк наля кафе върху кубчетата лед:

— Да ти донеса ли нещо?

— На диета съм. Жена ми разпореди.

Люк вдигна вежди.

— Добре, това са глупости. Дай ми няколко рулца или каквото има там. Кафе имам. Сядай. Снощи препрочетох пиесата. Страхотна е, но както ти казах, безпокоя се за образа на Лена. Никой не се интересува от осемдесетгодишни жени. Хората не желаят да им се говори за старостта, това им напомня, че не са безсмъртни.

„Проклет негодник — помисли си Люк. — Държиш пиесата цял месец и не си споменавал за това.“ Но каза само:

— И колко годишна я искаш?

— Не съм сигурен — например над петдесетте. Не върви да е на четирийсет.

— Ами трите правнучета?

— Е, явно няма да са такива. Може да са внуци. Ако е на петдесет и се е омъжила млада... на двайсет?... или двайсет и една?... нещо от този род. Не е кой знае какво, ясно ти е. Кент може да го редактира за седмица. Лена и нейният внук... е, явно ще ѝ е син. Но важното е как тя го променя, нали? Това си е все същото, независимо дали ѝ е син или внук, а? И любовната история може да си остане същата. Кент може да се справи. Ще дойде след няколко минути. Веднъж да го пуснем в действие и сме готови за постановката. Ще върви гладко, нали? Не е като да сме непознати, правили сме и друга пиеса заедно, една от първите ти, нали?

— Беше първата. Минали са тринайсет години, а ти си все същият, Монти. Още се опитваш да притиснеш до стената драматурзите.

Герхарт изрисува два големи кръга за цици и започна да запълва зърната.

— Всеки има нужда от помощ, дори драматурзите. Хей, говорили сме за това, Люк.

Люк се облегна назад и протегна крака. Изглеждаше отпуснат, но онези, които го познаваха добре, биха доловили напрежението.

— Предай се, Монти. Никога не сме обсъждали възрастта на Лена; току-що си го измисли. Цялата история се върти около нея и внука ѝ, така че няма да я подмладяваме и с една година. Или да я състаряваме, ако за това става въпрос.

Герхарт си свали квадратните очила и се втренчи в него. Очите му изглеждаха избелели и малки без стъклата.

— Никой не харесва старици.

— Кой ти каза?

— Не е нужно да ми казват. Аз не харесвам стариците.

— Жалко. Повечето зрители са на обратното мнение, знаеш ли? Как иначе ще обясниш успеха на Джесика Танди, Етел Баримур и Констанс Бернхард?

— Констанс... твоята баба. Ето защо толкова държиш на тази пиеса!

— Лена ми напомня за Констанс. Но това не е всичко. Пиесата е страхотна, Монти, знаеш го. Трудно ми е да повярвам, че Кент я е написал — че има такъв опит на тази възраст — но някак си се е справил добре... — замълча, когато се чу звънецът.

— Е, големият писател е тук — отбеляза Герхарт. — Да видим той какво ще каже.

— Няма да му хареса.

В кабинета сякаш връхлетя торнадо. Кент Хорн беше млад, висок и слаб, изумително приятен на вид, с гъста черна коса и тъмносини очи. Носеше очила с метални рамки. Беше облечен с избелели дънки, с колан със сребърна катарама и бяла риза. С влизането си в кабинета заговори:

— Имам страхотна идея за второ действие, не точно промяна, да накараме Даниел да изглежда по-силен малко по-рано. Няма нужда зрителите да чакат толкова дълго, за да видят какъв е в действителност. Мислех си за това и по рано, но...

— Добро утро — каза продуцентът изправен зад бюрото си.

Кент погледна към протегнатата ръка.

— Много официално, Монти. Искам да кажа, че ние на практика сме обвързани, нали? Когато поставяш пиеса... — Подхвърли към Люк: — Здравсти.

— Монти мисли, че официалните отношения са хубаво нещо — усмихна се Люк.

Кент сви рамене, приближи се към бюрото и разтърси ръката на Монти с думите:

— Добро утро. Радвам се да ви видя в цветущ вид. Радвам се да видя всички ви в цветущ вид. Боже, колко е прохладно тук! Вървах пеш от апартамента си и чувствах как се топя, като се почне от краката — направо се превръщах в локва, като Злата вещица от Запада...

— Обсъждахме да променим възрастта на Лена. Да бъде на петдесет — прекъсна го продуцентът и седна. — По-добре ще е за публиката, която...

— Петдесет? Петдесетгодишна вместо на осемдесет и две? Шегуваш се!

— Обсъждахме го съвсем сериозно.

— Не е възможно. Откачили сте. Люк? — Кент се обърна към него.

— Наистина ли е сериозно?

— Не бих го подкрепил.

— Тогава защо, по дяволите, въобще говорим за това?

— Защото аз го искам — изръмжа Герхарт. Изрисува широки бедра и забодне молива си в листа. — Слушайте, проклетници, продуцирал съм петнадесет пиеси и дванадесет от тях донесоха големи печалби. Дванадесет! Четири още се играят с успех. Това е страхотно постижение и съм имал какво да кажа за всяка една пиеса. Просто защото си губя времето да правя пари, вместо да ходя в колеж не означава, че не знам какво не му е наред на театъра. Твърде много си приказвате един с друг и забравяте обикновените зрители. А те са млади и не харесват старците.

— Глупости! — отсече Кент. — „Магьосница“ е за Лена — Господи, Монти, знаеш, че урежда нещата като истинска магьосница и това донякъде е и заради възрастта ѝ. Искам да кажа, човек не притежава тази мъдрост, когато е млад.

— Ти си млад.

— Аз съм различен, гений съм. Та тази пиеса е за истинските хора и е за жена, която не е млада.

— На петдесет не си млад.

Точно тази причина посочи, когато каза, че искаш да ѝ сменяш възрастта.

— Не твърде млада. Но не и стара. Старостта е ужасна! Няма да продуцирам пиеса за дъртофелница, която хората ще мислят за вещица, не за магьосница.

Настъпи мълчание. „Негодник!“ — отново си помисли Люк. На никого нямаше да позволи да му казва как да режисира „Магьосница“; три месеца беше посветил на пиесата и сега тя беше негова много повече отколкото на друг, „Като режисьори те са джуджета“ — помисли си, но като погледна към масивната фигура на Герхарт, се ухили. Джуджета.

— Какво ти се струва толкова забавно? — поинтересува се Кент.

— Нищо. — Той се изправи. — Не съм дошъл да ви слушам как се джафкате. Или ще говорим за пиесата, или изоставям целия проект и ще събера нов екип.

— Лена си остава на същата възраст — с равен тон изрече авторът. — Няма да я променя и с година. Даже и с един проклет ден!

Люк кимна:

— Разбираме те.

— Но това е глупаво — отбеляза Герхарт. — Дай ни проект, Кент, нещо, върху което да поумуваме. Поработи няколко дни, това е всичко. Нека е седмица.

— Не. По дяволите, Монти, колко пъти трябва да го повторя? Не! Не! Не!

Люк се приведе напред и сложи ръце върху бюрото на Герхарт:

— Монти, прочети пиесата отново, от самото начало. Нямам намерение да провеждам този разговор пак, ето върху какво искам да си помислиш. — Той дръпна скицника към себе си, надраска три линии, откъсна листа и го пхна под носа на Герхарт. — Първо, знаеш кой пълни театрите напоследък: по-възрастните, които могат да си позволят билетите. Мислиш ли, че няма да разберат Лена, да я одобрят и да се идентифицират с нея? Второ, накъде ще наклонят везните младите зрители? Знаем, че ще се идентифицират с любовниците, но ще им напомня ли Лена за техните баби...? Трето, когато внукът на

Лена се влюбва, това много прилича на любовните афери, които баба му е имала като млада. Тя е по-благосклонно настроена именно защото е над осемдесетте — делят я шейсет години от нейните страсти. Една жена на петдесет все още би могла да преживее любовна връзка, Лена не може. Отбелязал съм си всички тези неща, но преди да ти покажа бележките си, искам да прочетеш пиесата внимателно. Да я почувстваш.

След малко Герхарт вдигна глава и се ухили:

— Ти си твърд човек, Люк. Не възразявам, именно заради това си такъв добър режисьор. Мислил съм за всичко това — прав си за възрастните зрители, може да си прав и за останалото. Не знам, но обмислях всичко това снощи и пиесата си е страхотна и така. Разбира се, бих предпочел героинята да е по-млада — мисля, че с малко преработки това би успяло — пък и знаеш, че винаги се опитвам да се наложа и пак ще се опитам, Люк. Но ти защити Лена и засега ще я оставим на мира.

Кент го гледаше изумен:

— Значи добре? Това са били игрички? Монти, мога да си използвам времето по-добре от това да споря с теб.

— Плащам ти за пиесата, господин Хорн, и ако пожелаеш да си играеш игрички от време на време, ще си ги играеш — а и ти с мен. Това обаче не беше игра, беше си на сериозно. Борих се за това, в което вярвам. Я се виж, застанал си като Клинт Истууд и си готов да ме застреляш. Опитах и загубих. Някои път ще опиташ и ще загубиш ти. Такъв е животът.

— Аз не губя.

— Да бе, сигурно. По-добре си помисли за това.

— Остави го — намеси се Люк. — Чакат ни два ужасни месеца, ако вие двамата не се сработите. Предупреждавам ви. И двамата. — Той отвори вратата на кабинета. — Монти, утре в десет? Ще започнем отново. Томи също ще е тук.

— Томи ли? — попита Кент.

— Уеб — поясни продуцентът. — Асистент-режисьорът по актьорския състав. В десет, Люк.

— И аз ще съм тук — предизвикателно изрече Кент.

— Естествено, че ще си, пиесата е твоя. Но не трябва да ти припомням, че не един дърпа конците: нито ти, нито аз, нито Монти.

Театърът — поне моят театър — не е място за тирания. Така се работи при нас. Някои реплики, а понякога и цели сцени се нуждаят от преработка. Щом репетициите започнат, ще установиш как добри на хартия реплики звучат ужасно на сцената. Не подценявам писателската ти дарба, но още отсега ти казвам, че ще преработваш през цялото време.

— Няма да преработвам. Пиесата е идеална.

— Няма идеални пиеси. „Магьосница“ е прекрасно произведение, но не мога да ти обещаая, че няма да искам промени, и ако това не те удовлетворява, по-добре се оттегляй още сега.

— Не бих искал.

— Радвам се. Утре в десет?

Кент кимна.

Един час по-късно Люк вече беше с Мариан Лодж в кабинета си. Тя беше слаба и висока, със зализана назад коса и златни халки на ушите, носеше мъжки костюм и копринена вратовръзка. Седеше изправена, в скута и имаше бележник с жълти листа, а до стола на Люк беше нагласила касетофона си.

— Както знаете, читателите на „Ню Йоркър“ изискват откровеност, така че искам да науча всички подробности. — Усмихна му се тя. — Как успявате да се справите за два месеца? Актьорите не се ли нуждаят от повече време, за да научат ролите си? Ами костюмите, декорите, осветлението... Омагьосана съм от театъра, нали разбирате, мога да говоря за това безкрай.

— Нямам чак толкова време — отвърна Люк с усмивка, която фотографът моментално запечата. Люк прикри недоволството си. Беше приел интервюто само защото Тайна Браун го беше помолила за участие в посветения на изкуствата двоен брой, но вече съжеляваше.

— Да видим какво можем да направим за един час... Що се отнася до двата месеца, подготовката може да бъде и прекалено продължителна.

— И как решавате колко време да продължат репетициите?

— Зависи от сложността на пиесата, както и от броя на героите. Но обикновено нещо не е наред, ако репетициите продължат повече от шест седмици.

Тя кимна:

— Знам, че с Клаудия сте разведени, но имате ли деца?

Той сви рамене. Познаваше този тип журналисти. Ще се плъзга по повърхността, като от време на време ще се интересува от работата му, но ще му задава предимно лични въпроси.

— Не.

— А искате ли деца... и пиесите като ваши деца ли са?

— Пиесите са като деца: трябва им грижи и любов, творческа атмосфера, за да разкрият потенциала си, но...

— Да, но вие, господин Камерън? Сигурно сте мислили за деца... Вие сте — имам го записано тук някъде — на колко години сте...

— На четиридесет и пет. Разбира се, мислил съм за деца. На баба ми ѝ харесваше идеята да има правнучета. Тя все споменаваше за това чак до смъртта си. Бях на седем, когато отидох да живея при нея — родителите ми починаха внезапно и Констанс ме прибра. Израснах зад кулисите, заедно опознавахме градовете, откъдето минаваше пътят ѝ. Дватама обиколихме доста места, преди да постъпя в гимназията и после в колеж. Бяхме страхотен екип.

— Затрогваща история — Марион Лодж широко се усмихна. — Но като стана дума за опознаване бих искала да науча мнението ви за брака изобщо, за приятелите ви и, разбира се, за децата.

— Госпожице Лодж. — Той я погледна изпитателно. — Мислех, че разбирате защо ви разказах това. Исках да е ясно, че нямам намерение да говоря за брака, приятелите си и всичко останало. Ще се радвам да поговорим за баба ми и пиесите, които съм режисирал, както и за онези, които искам да поставя. Предполагам, че това сте дошли да чуете.

— Добре. Винаги ли казвате на интервюиращите ви какъв тип интервю желаете? Значи режисирате интервютата като пиесите. Режисирахте ли и брака си по този начин? О, извинете, съжалявам — бързо изрече, когато Люк се изправи. — Не прецених думите си. Извинявам се. Могат ли да променя въпроса? Режисирате ли събитията в живота си по същия начин?

Той се усмихна:

— Не.

— Ще седнете ли? Съжалявам. Просто съм известна като... — усмихна се отново, този път съзаклятнически — като способна да

измъкна всички интимни подробности. По този начин човек оживява на страниците: сигурна съм, че разбирате.

— Добрият писател кара хората да оживяват чрез езика и въображението, а не чрез пикантни подробности.

Тя се изчерви.

— Е, да, разбира се. Но все пак читателите се интересуват от личния ви живот, искат да ви опознаят.

— Могат да ме опознаят чрез работата ми. Мисля, че това би ги интересувало най-много. — Остана прав, облегат на стената зад бюрото си. — От седмата си година и до тринадесетия си рожден ден, когато Констанс реши, че трябва да отида в гимназията, а след това през ваканциите, аз живях зад кулисите, гледах и се учех как се поставя пиеса. Когато бях на петнадесет, разбрах, че ще стана режисьор. Явно съм бил непоносимо арогантен, като съм мислел, че знам всичко, което ми трябва. Баба ми търпеливо ме изслуша, но накрая ми заяви, че отивам в колеж. — Погледна внимателно журналистката, настани се удобно и заговори за първите си години в театъра, като включваше анекдоти, известни имена, подробности и скандали.

Когато приключи разказа си, бяха минали два часа, фотографът си беше тръгнал отдавна, а Марион Лодж беше сменила два пъти касетата и беше изписала целия си бележник. „Не е зле“ — каза си Люк, когато я изпрати. Не държеше да пишат за него, но ако това му помогнеше да се съберат повече зрители в салоните, пиесите му да се играят по-дълго и драматурзите да му пращат ръкописите си, то двата часа нямаше да бъдат пропилены напразно. Всъщност беше готов на всичко, за да помогне на пиесите си и на театъра въобще.

„Събуждам се и започвам да помагам на мама вкъщи, просто задължение, но след това се сещам за театъра и сцената — и светът отново става прекрасен!“

Отново Джесика. Странно, но непрекъснато си спомняше цитати от нейните писма. Но те отговаряха на живота му и на всичко, което правеше. „Е, и двамата сме обвързани с театъра — помисли си той. — Или поне тя е била. Боже Господи, колко ли и липсва това? Точно както

се чувстваше баба ми, когато се премести в Италия. Джесика сигурно ѝ е писала за това. Тези дни, когато имам възможност, отново ще се върна към писмата ѝ.“

Той хапна един сандвич и целия следобед прекара на бюрото си, потънал в работа. Почти не го безпокояха, а секретарката поемаше обажданията му, докато малко преди да си тръгне, се обади Клаудия:

— Хайде да вечеряме утре заедно? Не съм те виждала от векове.

— Ще ме видиш тази вечер на коктейла.

— Да, заедно с още петстотин души в балната зала на „Сейнт Реджис“. Люк, не ставай лош. Знаеш, че имах предвид само нас двамата.

Той погледна към календара си:

— Утре вечер съм на коктейл у Джо и Айлин, след това съм при Монти Герхарт. Ако искаш, можем да пийнем по едно преди това.

— Люк, трябва да говоря с теб, има някои неща, с които не мога да се справя... Защо ми причиняваш това?

— Добре, утре вечер в единайсет ще се видим в „Помпей“, но само за да пийнем нещо.

— Можеш да ме вземеш.

— Клаудия, заведението е на две пресечки от дома ти. Ще се срещнем там и след това ще те изпратя. Направи си списък какво имаш да ме питаш, винаги забравяш по нещо.

— Списък ли? Аз не планирам срещите си като заседания, животът трябва да носи изненади. Но нищо няма да забравя, става въпрос за пари.

Клаудия никога не забравяше нещо, свързано с пари.

Люк затвори, тя все още му натякваше за вечерята, която се наложи да плати, защото си беше забравил портфейла в театъра. Това беше преди да се оженят и тя плати с усмивка и се пошегува за разсеяните режисьори, но никога не забрави случая.

Лимузината му го чакаше отвън и когато той се настани в прохладното ѝ купе, шофьорът се обърна да го поздрави. Тридесет години Арлън О'Дей беше шофьор на Констанс. Люк израсна пред очите му. Когато тя напусна Щатите, започна работа при Люк, грижеше се за него, споделяше тревогите му и го съветваше. Преди да потегли, се вгледа в лицето му.

— Лош ден ли имахте, господин Камерън? Или е от жегата? Горещината е направо жестока. Господ сигурно наказва някого, но не разбирам защо и ние, останалите, трябва да страдаме.

— Не смятам, че е наказание. И денят не беше лош, всъщност беше доста успешен; поне следобедът. — Замълча и си припомни събитията от деня; спора с Монти, урока по театър, които беше дал на Кент Хорн, нахалната журналистка, бившата му съпруга да нарича „среща“, това че Люк се съгласи да се видят за едно питие. Беше провел най-нормалните си разговори с един пакистанец — шофьор на такси и с шофьора си от Дъблин. Внезапно изпита силно желание да избяга. Къде? Не знаеше. Някъде. Да открие нещо. Но нямаше представа какво иска или търси.

„На четиридесет и пет — помисли си. — Здрав, финансово осигурен, известен, обожаван. Неженен. Необвързан...“

— Да изчакам ли, господин Камерън? — попита Арлън, когато излезе на Пето Авеню.

— Да. Ще се забавя около час. — „Свързан съм с Арлън — помисли си мрачно. — Той е единственият, който винаги ме чака. Боже, това звучи толкова сълзливо! От жегата е, както всички казват. Или защото започвам нова пиеса. Началото за мен винаги е най-трудното; имам текста, но не и актьори, героите още не оживяват, нищо не се движи. Винаги съм напрегнат в такива моменти, но няма значение.“ Обаче причината не беше в пиесата, нямаше представа какво точно му става.

О’Дей паркира пред блока, украсен с каменни горгони, ревящи дракони и ковани железни балкончета, което опасваха етажите. Портиерът посегна към вратата на лимузината точно когато Люк я отваряше.

— Е, сър, господин Камерън, горещичко е днес, ама утре ще бъде още по-горещо, така казаха по радиото.

Люк се зачуди колко ли пъти този ден портиерът е казвал същото на другите обитатели на сградата, колко пъти се е отправял към фойето за глътка въздух или нещо разхладително, колко пъти си е наплисквал лицето и си е сменял белите ръкавици. Прииска му се да си остане къщи тази вечер и да се опита да разбере какво му става, какво не е наред.

Нямаше вечер, в която да си позволи да остане у дома, така че кимна на портиера и му каза, че навън наистина е ужасно горещо, но апартаментът му е прохладен, после си взе душ, избърсна се и се преоблече във фрак. Арлън се появи веднага щом той излезе. Качиха се в колата и потеглиха към кулата от стомана и стъкло на Медисън Авеню, където Триша Делакорте тъкмо излизаше от фоайето. Тя целуна леко Люк, докато нейният портиер затваряше вратата на колата зад гърба ѝ.

— Изглеждаш великолепно с тази прическа.

— Косата ми още е мокра от душа. — Той я огледа със задоволство, одобри грижливо поддържаната ѝ красота и скъпата, разкошна бална рокля, която разкриваше прелестната ѝ сметановобяла кожа между двата бухнали ръкава. Истинското ѝ име беше Тереза Пшеворски, идваше от западната част на Чикаго, но още на седемнадесет, току-що пристигнала в Лос Анжелис, беше получила първата си работа като прислужница и беше станала Триша Делакорте — име от роман, който отдавна вече беше забравен. Беше възнамерявала да се омъжи за знаменит актьор или режисьор, който ще срещне, докато сервира ордъври по празненствата. Обаче годините си минаваха и това така и не стана, а един ден, отегчена и ядосана, беше написала статия за една малотиражка, в която описваше скандалите между въображаеми герои така, сякаш бяха популярни личности от Холивуд. Високопоставените и могъщите, които ядат, пият и я пренебрегват като прислужница. Написаното беше живо и интересно, привлече вниманието на редактора на „Лос Анжелис Таймс“ и той ѝ предложи да им сътрудничи.

Вече си беше направила две пластични операции и се беше научила да говори като вътрешен човек, използвайки слуховете и филмовите клюки, които беше научила през годините по купоните. Проправи си път до колонка в „Лос Анжелис Таймс“, а после ѝ предложиха и място в „Съфистикейт“ — лъскаво седмично списание. Скоро след това вече не се нуждаеше от въображаеми герои, защото беше канена навсякъде, а телефонът ѝ непрекъснато звънеше с новини за предстоящи сватби, разводи, раждания, започващи или приключващи връзки, неспазени обещания, синове или дъщери наркомани, спечелени или загубени състояния, криминални прояви и какво ли още не.

Когато се запозна с Люк, вече разделяше времето си между Лос Анжелис и Ню Йорк, като събираше новини за актьори, актриси, режисьори и продуценти, които пък се бяха пръснали между Аспен, равнините на Монтана и Шарън, Кънектикът. Тя никога не споменаваше за Люк в колонката си.

— Е, те пак го направиха — заяви, щом се качи в лимузината. — Мислех, че имат малко повече здрав разум.

— Трябва ли да знам за кого говориш? — попита той.

— Ще ти кажа. Джо и Айлин Фасбро са се скарали, почти се сбили. Вдигнаха скандал и снощи при Фреди Паркингтън — заради тях основното ястие закъсна десет минути — и после Джо ми заяви, че всъщност трябва да забравя цялата работа, защото имат грип, бил трескав и изрекъл доста неща, които не е бивало да казва. Да, но целият свят ги гледа и болестта не е извинение да се държиш по този начин. Ако изобщо е болен. Стори ми се съвсем здрав. Но, разбира се, за мен мъжете винаги изглеждат прекрасно във фрак.

— Спомена ли в днешната колонка, че е болен?

— Разбира се, че не. Писах, че двамата с Айлин са станали причина да се забави сервирането на основното ястие. Темата е превъзходна Люк — би била прекрасна сцена в пиеса. Бих искала да кажа нещо за хората, които принизяват класата с държанието си, но това не е тема за колонката. Може би следващия месец в „Съфистикейт“.

— Каква класа?

— Нашата. О, Люк, не бъди отегчителен! Знаеш какво имам предвид.

— Имаш предвид, че Джо и Айлин Фасбро — едни от най-ужасните хора, които познавам, а на всичкото отгоре са и отегчителни, олицетворяват висшата класа.

— Печелят много пари, известни са и ги канят навсякъде. Това е повече от висша класа. Люк, това е като аристокрация, каквато ние, американците, нямаме. А бихме искали да имаме — защо иначе според теб списанията с принц Чарлз и лейди Ди на корицата се разграбват за минути? Обаче имаме хора като Джо и Айлин, които са филмови звезди и вършат всички онези аристократични работи — даряват пари за благотворителни цели, снимките им се появяват във вестниците,

купуват картини. Читателите обожават такива неща. И ако смяташ, че са ужасни, тогава защо утре ще им ходиш на гости?

— Хубав въпрос. Поканили са някакъв писател от Югославия, чувал съм за него и искам да се срещна с него.

— Покани го на вечеря у вас.

— Предпочитам да се запозная с него у тях, за да преценя дали имаме за какво да си говорим.

— Защо мислиш, че са ужасни и отегчителни?

— Заради страстта им към парите, защото преценяват хората по парите и защото са експозиционисти, което ми се струва инфантилно.

— Но са известни.

— А ти пишеш за известните хора, така че задължително трябва да пишеш и за тях. Но дали трябва да ги представяш като аристократи? Знаеш, че не са такива, нали?

— Вярвам, че са важни като аристократи, и това е най-важното.

Той сви рамене. Знаеше, че огромният успех на Триша се дължи именно на нейната сериозна наивност, че хората, които описва — повечето от които бяха незначителни и глупави — всъщност са аристократите, действията им са не по-малко важни за читателите от тези на президентите, генералите и мафиотите.

Знаеше също, че самият той точно това иска от зрителите си: да забравят действителността и да се оставят да бъдат въввлечени в създадения от него свят. Така че разбираше Триша. Тя вярваше — както децата вярват в приказки, а възрастните — в измислици, които правят живота им поносим, като им помагат да не мислят за трудностите и проблемите. Това, както и великолепната ѝ външност, а и неизчерпаемият ѝ запас от вицове го бяха забавлявали и възхищавали почти четири месеца.

Харесваше я. Той винаги излизаше с красиви и известни жени и беше свикнал да привлича фотографите, тъй че вечерта в „Сейнт Реджис“ с нищо не се различаваше от останалите. За Люк цялата вечер — търг за събиране на пари в името на кауза, която дори не знаеше каква е, вечеря и танци — сякаш се въртеше около вниманието, което засвидетелстваха на него и на Триша. Това беше начин да прекара вечерта, без да се отегчава.

Без да чувства нищо. За миг го обзе същото настроение, в което бе изпаднал в лимузината: някаква дълбока неудовлетвореност,

причината, за която не можеше да разбере.

Танцуваше с Триша, разговаряха, наддаваше на търга и проведе сериозна битка за една статуя, която искаше да купи. Спечели и тълпата избухна в ръкопляскания. Когато в лимузината даде на Триша огърлицата, която също беше купил на търга, тя се притисна към него и попита:

— Сериозни ли са отношенията ти спрямо мен, Люк?

— Толкова сериозни, колкото са и твоите — отвърна той небрежно.

Тя се намръщи, а след малко добави:

— Смятам, че някой ден може да поискам да се омъжа за теб. Но не съм съвсем сигурна. Струва ми се, че с теб е трудно да се живее.

— Предполагам, че си права. — Лимузината спря пред сградата, където беше нейното жилище. Люк изпрати Арлън вкъщи и двамата с Триша се качиха горе.

— Какво означава това? — попита тя. — Че сигурно съм права?

— Че най-вероятно с мен се живее трудно. — Той прекоси дневната. Беше студена, обзаведена в модернистичен стил и с минималистични картини по стените. Люк я мразеше и според него тя не беше нито хубава, нито удобна, но беше творение на известен дизайнер и беше струвала на Триша толкова пари, поради което сега тя яростно я защитаваше. Обличаше се в ярки цветове, за да изглежда като блестящо цвете върху черно-бяла снимка.

Люк отиде до бара и приготви за Триша мартини, което тя изпи, докато той налее и на себе си. След това седна до нея на кушетката и я прегърна:

— Това не е нещо, за което да говорим сега.

Леко се отдръпна от него:

— Мислиш ли да се жениш отново?

— Вероятно не.

— Люк, непрекъснато отговаряш с „вероятно“, „може би“. Не си ли сигурен? — Вероятно не — отвърна той с усмивка и я целуна. Тя страстно се притисна към него. Устните ѝ имаха вкуса на мартинито, тялото ѝ беше горещо, сладко и топло. Повече Люк към спалнята и когато се озоваха в леглото ѝ, се надигна под него с умели движения. Тя беше толкова опитна, че ставаше анонимна. Когато се любеха, Люк никога не изричаше името ѝ, а когато бяха разделени, почти не

мислеше за нея. Ето защо веднага забрави за разговора им в колата — а ако Триша си го спомняше или той я притесняваше през следващите няколко часа, не спомена нито дума пред Люк. Той смяташе, че тя също изобщо не мисли за женитба.

Но когато призори се прибра у дома, безпокойството му се възвърна. Влезе в притихналия си апартамент, отиде в ателието си и седна на бюрото с мисълта да почете половин час, преди да си легне: няколко сцени от „Магьосница“ или някой роман. Но не посегна към нито едно от двете. Вместо това извади кутията на Констанс и наслуки извади едно от писмата.

„Скъпа Констанс, не мога да повярвам, че отново играем заедно! Имаш ли представа, че сме се срещнали преди две години? Чувствам се по същия начин като тогава — събуждам се и светът е ярък и възхитителен, сякаш си задържа дъха в очакване на вечерта, когато отново ще съм с теб. Работя толкова много — взимам уроци по балет, модерни танци и дикция. Когато ти ми писа: «Трябва да изучиш тялото си, всяко движение, гласа си, как се свиват устните ти, когато говориш с гняв или с радост, или с акцент. Тогава ще можеш да управляваш всичко това.», аз потреперих, щом го прочетох, при мисълта да управлявам... Във всеки случай се занимавам и с йога — може и да е дисциплина за ума и тялото, както казваш, но най-вече е забавно — и чета биографии, което също ми препоръча да правя, за да разбера как действат хората в различни ситуации. Сега съм много по-добра отпреди две години; чувствам го и заради това си струва. Надявам се и ти да мислиш, че съм по-добра. Ако съм го постигнала, дължа го на теб.“

„Тя е била на осемнадесет“ — помисли си Люк. Констанс трябва да е била — пресметна набързо — на шейсет и три. Две години без нито едно писмо — или поне в кутията нямаше — но през това време Джесика беше изпълнявала всичко, предложено ѝ от Констанс. Пред него се появи видение — самотна млада жена, която с готовност следва

съветите на човек, комуто е писала, но не го е виждала цели две години.

И сигурно наистина се беше усъвършенствала, защото отново участваше в пиеса заедно с Констанс. Запита се дали тя ѝ е помогнала да получи ролята.

Върна писмото на мястото му в кутията и взе друго.

„Знам, знам, Констанс, права си, разбира се, но съм толкова ядосана, че не съм в състояние трезво да разсъждавам... Не ми стига да знам, че съм жива и животът има какво да ми предложи — знам, че е така, но не ми стига! Искам онова, което имах... О, Боже, искам си го и ме терзае това, че не мога да го имам. Съжалявам, скъпа Констанс, че те занимавам с това, но ти ще ме разбереш, защото животът ти в Италия не те задоволява и теб, нали?“

„Това сигурно е било след катастрофата“ — помисли си Люк. Терзае ме това, че не мога да го имам. Имала е предвид театъра, разбира се, но защо да не може да го има? Какво ѝ се е случило?

Помисли си, че Джесика Фонтейн ще се окаже много интересна личност. Забележителна мистериозна жена. Нещо го привличаше към нея: може би трагедията в живота ѝ и изчезването ѝ, може би величието ѝ преди това, а може би приятелството ѝ с Констанс. Не знаеше причината, знаеше само, че кутията с писма е като магнит за него. „Трябва ми спокойна вечер — помисли си, — за да започна от началото и да ги прочета по реда, по който ги е писала.“ Погледна графика си за вечерта: коктейл с Джо и Айлин, вечеря при Монти, пиене с Клаудия. Бързо прелисти страниците на календара. По дяволите, имаше нужда да остане една вечер сам вкъщи. Реши да не отлага и да се заеме с това още тази вечер. Написа извинителни писма до Джо и Айлин и до Монти, след което прибра писмото на Джесика в кухнята. Имаше няколко часа да поспи, преди да се срещне с Монти. Но тази вечер щеше да се върне пак при Джесика и да открие какво ѝ се е случило, защо е напуснала сцената, къде е сега и дали знае за смъртта на Констанс.

Докато вървеше към спалнята, осъзна, че вече си мисли дали не би могъл да се срещне с нея. Не заради някаква особена причина, помисли си, просто от любопитство. И после най-сетне заспа.

ГЛАВА 3

„Скъпа Констанс, изглежда ми толкова странно да се върна в гимназията и да си губя времето сред всички тези хора, които нямат представа какво съм преживяла това лято, колко много съм научила и колко съм се променила. Едно момче, с което се запознах миналата година, ми предложи да отидем на кино. Каза, че е взело колата на баща си — шестцилиндрова «Алфа ромео», червена, с черни кожени седалки — и сигурно смяташе, че няма да устоя на това. Но аз си помислих колко е жалко, че той не е уверен в способността си да бъде главната атракция на вечерта. Почувствах се възрастна... по-възрастна от него във всеки случай, защото аз си вярвам може би за пръв път в живота си. Мисля, че няма да ходя на други срещи в гимназията. Просто съм прекалено различна от всички тук, видяла съм света и въпреки че съм актриса, няма да се преструвам, че съм като останалите в класа.

С любов, Джесика.“

Люк се усмихна. Тя беше млада, очарователна, пълна с енергия и надежда и твърде впечатлителна като всяко друго седемнадесетгодишно момиче — дори и писмата ѝ бяха твърде драматични. Констанс сигурно беше разпознала в това писмо самата себе си на седемнадесет. Нищо чудно, че са се сприятелили.

Пъхна писмото на Джесика на мястото му и се облегна назад. „Констанс ми липсва — помисли си, редовните телефонни обаждания, посещенията, самият факт, че тя е там и е част от живота ми.“

Телефонът иззвъня и той протегна ръка.

— Люк — изрече Триша притеснено. — Аз съм при Джо и Айлин, защо не дойде?

— Реших да си остана вкъщи и да почета.

— Вкъщи? Та ти никога не оставаш вкъщи. А писателят, с когото искаше да се срещнеш...

— Вече му позвъних и се уговорихме да обядваме заедно другата седмица.

— Нещо не е наред. Заради снощи ли? Защото заговорих за женитба? Не беше сериозно, пък и казах, че не искам, така че...

— Няма нищо общо с теб. Просто ми е приятно да си остана вкъщи. Не го правя много често. Утре ще ти се обадя. Ще измислим нещо за петък, ако си свободна. А сега се връщам към четенето.

Когато затвори, напълни чашата си със скоч и си сложи кубчета лед от кофичката.

— Вкъщи ли ще вечеряте? — беше попитал Мартин.

— Да, около осем — отговори Люк. — Искам нещо по-леко.

Посегна към следващото писмо, но телефонът иззвъня отново.

— Какво, по дяволите... — ядоса се той. Помисли си дали да не остави Мартин да се обади, но все пак вдигна слушалката.

— Люк! — възкликна Клаудия. — Защо си вкъщи? Каза, че ще си при Джо и Айлин, после при Монти, а след това имаме среща!

„О, Боже!“ — помисли си той с раздражение и възмущение, като разбра, че плановете му за спокойна вечер ще бъдат осуетени. Но в същото време видя ситуацията и откъм смешната ѝ страна. Две жени се опитваха да го измъкнат от къщи, когато му се искаше само да остане сам с писмата на трета жена.

— Не искаш да ме виждаш, така ли? Никога не си стоиш вкъщи, просто си търсиш извинение да...

— Няма нищо общо с теб. — „Странно как хората се отнасят критично към всичко и виждат в себе си причината за действията на другите“ — помисли си той. — Добре, ще вечерям набързо с теб. В девет ще бъда в „Италия“.

Предупреди Мартин, че няма да вечеря вкъщи, и го помоли да се обади в ресторанта и да запази маса. След това си наля ново питие и извади следващото писмо. Имаше около час.

„О, какъв великолепен подарък! Скъпа Констанс, колко си добра, огърлицата е наистина най-изумителният подарък, който някога съм получавала. Камеята изглежда

невероятно, хареса ми и сребърната верижка. Винаги ще ги нося, като започнем от днес следобед на дипломирането и срещата. Е, да, наистина отивам на среща. Писах ти, че няма да ходя на срещи, докато завърша гимназия, и ти ми отговори, че ще се чувствам като че ли участвам в пиеса, разболяла съм се, редът ми е минал, а никой не е забелязал моето отсъствие. Беше съвсем права, така че започнах да ходя на купони и даже понякога си прекарвам добре. Понякога. Знаеш ли колко млади са съучениците ми? Имат само три-четири теми за разговор и след това пускат в действие ръцете си. Няма да повярваш: както си говорят за училищния футболен отбор или нещо друго, което не ме интересува, внезапно започват да те опипват, докосват те гаят те... ужасно! И са груби и тромави. Няма никакъв финес... като паленца са, скимтят и те бутат с муцунка. Няма нищо романтично. Но срещата, на която отивам, е с едно наистина хубаво момче, което тъкмо се премести тук, много е приятно — истински финес! — и ме помоли да изляза с него... Току-що се обади и ме попита какво ще облека, за да ми подбере подходяща орхидея!“

„Груби и тромави — помисли си Люк. — Паленца.“ Спомни си какъв е бил в гимназията — възбуден и объркан, щом се появи момиче. Гласът му ставаше несигурен, пенисът му болезнено призоваваше към внимание. „Тя не знае нищо за това, по дяволите!“ — изръмжа той. После се изсмя, като се сети, че писмото е отпреди двадесет и три години. „Толкова отдавна — научила е много оттогава досега, а също и аз.“ Отвори следващото писмо и го прегледа, училищната среща не го интересуваше, но едно изречение го привлече.

„Срамувам се от писмата, които ти пращах, толкова са наивни.“

„Нещо се е случило — помисли си той, — тя се е променила. И изглежда е минало доста време от последното и писмо.“ Върна се към

началото.

„Скъпа Констанс, писмото ти ме очакваше тук, в Йейл, където приключвам първата си година. Съжалявам, че не съм ти писала, мислех за теб през цялото време, но просто нямах сила. Срамувам от писмата, които ти пращах, толкова са наивни. Не мога да повярвам, че съм била толкова млада и безгрижна и никога не съм се замисляла дали имаш време за нахална тийнейджърка, която настоява да я обичаш. А исках да ме обичаш по много причини, главно защото родителите ми не ме обичаха. Е, сега те са мъртви и аз разбрах, че не съм ги познавала, и това ме отчайва. Казвах, че ме обичат и искат да се грижат за мен, но това означаваше да ме задържат в малкия град. Да се омъжа и да се занимавам с рисуване и вътрешен дизайн например — но продължавах да им повтарям, че това е само хоби. Те така и не разбраха, че Ню Йорк означава за мен театър, живот и просто искам да съм там, така че се карахме, а сега си мисля за нещата, които е трябвало да им кажа или за онези, които е трябвало да изразя по друг начин, или пък да не ги споменавам въобще. Подлудяващо и ужасно е да знам, че няма да ги видя отново и няма да им кажа всичко това, което най-сетне разбрах. Отиваш на кино, спрели на червено, а една кола ги блъснала отзад и един камион връхлетял върху тях. Имах кошмари месеци наред, дори след като пристигнах в Йейл. Отидох при един психоаналитик — доктор Ленард, прекрасен човек. Посещавах го три пъти седмично в продължение на месеци и вече можех да спя, но изпитвах безразличие към всичко. И веднъж той попита защо не съм се включила в театралната програма? Уместен въпрос, тъй като именно по тази причина дойдох в Йейл. Така че отидох в театъра, те подготвиха пиеса и веднага ми дадоха роля. И после се случи най-ужасното. Когато на репетицията излязох на сцената, погледнах към празните столове и се разплаках. Защото там за пръв път осъзнах, че родителите ми са

мъртви и вече никога няма да ги видя. Искам да кажа, че бях избрала другия свят, който те не одобряваха, и това беше като предателство към тях. Те няма да разберат, но все пак... Най-накрая се успокоих, но вече бях друг човек. Не дъщерята на родителите си — няма да бъда същата никога повече. И бях самотна. Никой не ме чакаше да се прибера у дома. Но после си спомних за теб и за писмата ти и разбрах, че всъщност имам семейство и дом, това е театърът. Принадлежа му. Ще работя упорито и ще стана най-добрата — с изключение на теб, разбира се, но може би някой ден ще съм добра колкото теб — защото това искам най-много на света. Не мечтая за семейство, деца и всички други обикновени неща, които са толкова объркани и така нараняват. Веднъж си мислех, че театърът е това, което искам, сега знам, че е единственото, което мога да имам.“

— Люк, къде си, за Бога? — обади се Клаудия. — Ние те чакаме!

Той погледна нагоре и срещна търпеливия поглед на сервитьора, величествен като фреските с руините на Помпен и Херкулан по стените и тежките драперии на прозорците.

— Съжалявам. — Прегледа листа с вината. — Ще вземем „Контерно Подери Бароло“, ако все още разполагате с реколта '90. И ни донесете калмари за начало.

— За какво си мислеше? Или би трябвало да питам за коя?

— За едно осемнадесетгодишно момиче, чиито родители са загинали при автомобилна катастрофа.

Тя се втренчи в него.

— Коя е тя? Не знаех, че познаваш осемнадесетгодишни момиченца. Или е от новата пиеса, която тъкмо започваш? Нищо не си ми казал за нея.

— Не е. — Донесоха виното и Люк се облегна и погледна Клаудия. Тя носеше тъмносиня вечерна рокля. Привличаше погледите, но красотата ѝ беше объркваща, караше хората да се чудят защо такова съвършенство не ги вълнува. Лицето и беше изящно, овално, обримчено от правата ѝ черна коса, която плавно се полюляваше,

когато тя обръщаше глава. Черните ѝ очи бяха умело гримирани, скулите ѝ хвърляха сенки върху нежната ѝ, леко напудрена кожа. Устата ѝ... е, това беше един от проблемите, помисли си Люк. Устата ѝ би била съвършена, ако не бяха бръчиците на недоволство в ъгълчетата, като постоянно напомняне, че светът не живее според очакванията на Клаудия Камерън. Пък и нещо не беше наред със самото ѝ съвършенство — липсваше топлина и сърдечност. Дори когато се усмихваше, погледът ѝ беше подозрителен и внимателен.

Преди време Люк беше омаян от красотата ѝ — беше млад и тъкмо започваха да го забелязват. Знаеше, че тя ще му помогне в кариерата, и така и стана. Те бяха такава забележителна двойка, че снимките им се появяваха в списанията по-често от тези на много по-популярни и впечатляващи по произход двойки. Клаудия му помогна и по друг начин. Беше най-добрата домакиня, която стриктно изпълняваше нарежданията на Люк за наемането на прислужници, цветари и всичко останало, посрещаше неочаквани гости с широка усмивка, можеше да поддържа лек и забавен разговор през цялата вечер с хората, които бяха поканили на гости.

— За какво мислиш? — попита тя, забелязала погледа му.

Люк кимна на сервитьора да налее виното.

— За това каква добра домакиня си.

— О, бях. Вече не забавлявам гости. Не каня никого. Реална ли е онази осемнадесетгодишна, или е героиня?

— Истинска е.

— Коя е тя?

— Една актриса.

— На осемнадесет?

— В театралната програма на Йейл е.

— И е изтъкана от амбиции? Затова ли я намираш толкова привлекателна?

— Така ли?

— Дори забравяш, че седя срещу тебе.

— Не те забравям, бях се разсеял. За какво искаше да говорим?

Отново за пари?

— О, Люк, колко си груб!

— Права си. Съжалявам. Но ти каза, че искаш да говорим.

— Добре, говорим. — Нетърпеливо се размърда и тя веднага изрече: — Просто трябваше да поговорим. След толкова години още не съм намерила някого, който да ме разбира като теб. Знаеш, че съм нещо повече от това, за което ме мислят хората. Бях добра домакиня, нали? Хората говореха за нашите приеми, мечтаеха да получат покана. Харесваше ми да бъда твоя домакиня, спомням си всеки прием, който сме дали. Сещаш ли се за онзи принц, ниският, как му беше името...

Люк изпи виното си и се зарадва, когато им сервираха салатата и вечерята. Беше наясно, че Клаудия нямаше сериозен повод за срещата им, а ако има, го оставя за обсъждане за някой друг път, за да е сигурна, че ще има друг път.

— ... и, разбира се, беше толкова забавно, всички тези хора да ти казват колко си знаменит, а аз бях част от това. Никой не ме забелязва сега. Знаеш ли, колко е ужасно? Не, как би могъл? Това е най-ужасното нещо на света, чувствам се като невидима.

— Имаш много приятели, всяка вечер ти е ангажирана.

— Да, благодаря на Бога, но, Люк, това са само познати, те не са ми истински приятели. Искам да кажа, че те ме търпят, защото съм била омъжена за теб и все още те виждам. Все пак се срещаме от време на време. Обаче, когато се прибирам у дома, никой не ме чака. Апартаментът ми е пуст.

„Никой не ме чакаше да се прибера у дома.“

Люк се изненада от това, че изпита жалост. Рядко съжаляваше за нещо. Вярваше, че повечето хора сами са виновни за нещастията си. Особено Клаудия — красива, развратна, егоцентрична — беше отровила брака им от самото начало. Осланяше се на него за всичко: дрехи, пътувания, познанства, обществен живот, дори начина, по който планираше дните си — настояваше той да решава какво да прави и как да го прави. Настояваше той да режисира брака им като пиесите, но ако нещо не я устройваше, го наричаше тиранин. Беше обект на внимание, когато излизаха, но въпреки това недоволстваше, че хората желаят да разговарят с Люк, а не с нея.

— *Какво искаш? — настоя да разбере той след петата година от женитбата им.*

— *Да ми помогнеш! — заяви тя.*

— *Помагах ти пет години — беше отбелязал кротко.*

— *Не е достатъчно!*

Но тогава вече не го интересуваше дали е достатъчно или не. Не можеше да ѝ даде това, което тя искаше, и непрестанните и капризи го дразнеха. Заяви ѝ, че иска развод, и тя прие, вцепенена от гняв и страх да остане сама. Клаудия напусна Ню Йорк и една година Люк не я беше виждал. После започна да му се обажда, първо от Европа, за да му каже, че се прибира, а после му звънеше с молба да се срещнат. И както почти винаги Люк намери време да се видят.

— Не трябваше да се жениш за нея — каза Констанс. — Знаеш, че не можеш да понасяш зависими хора, а още отначало беше наясно, че тя ще разчита на теб за всичко. Но не можеш и просто да я изхвърлиш все още от живота си. Носиш отговорност за нея.

— Люк, пак сънуваш! — възкликна Клаудия. — Иска ми се поне веднъж да ми обърнеш внимание. Още щяхме да сме женени, ако го беше правил. — Той се усмихна и тя го погледна изумено. — Не виждам нищо смешно.

— Смешен ми е начинът, по който хората извъртат нещата. Такива извъртания са начин да погъделичкаме гордостта си.

— Да не казваш, че лъжа?

— Казвам, че си написала свой сценарий и той те задоволява, така че няма нужда дори малко да се доближава до моя. — Съжалението му беше изчезнало и както винаги, когато беше с Клаудия, гореше от нетърпение да си тръгне. А сега можеше и да го направи, бяха приключили с кафето и нямаше причина да отлага. — Хайде, ще те изпратя.

— Вече? Нервен ли си? Винаги се нервиращ, когато говорим за брака ни.

— Това не е нашият брак, за който говориш. И не съм нервен, искам да се прибирам. Имам работа, следващата седмица започваме прослушването. — Той поиска сметката.

— Бях при Филанс миналата седмица — изрече спокойно Клаудия и Люк най-сетне разбра каква е била причината да се видят, и че тя е отлагала разговора за последния момент.

Седна отново и не погледна сметката, която сервитьорът сложи до него.

— Колко си загубила?

— Можеше поне да прикриеш съмненията си. Защо да не съм спечелила? — Той я погледна сериозно и тя се изчерви. — Е, малко над

пет хиляди.

— Обеща ми да не ходиш там.

— Бях самотна.

— Най-вероятно отегчена.

— Това е част от самотата. Така че когато се обадиха и казаха, че им липсвам, поканили са някои наистина интересни хора и имат нова рулетка с изумително ново крупие — а аз се чувствах късметлийка и Бог знае колко ми липсваха те — добре, във всеки случай, приех. Дадох ми предната спалня, знаеш я, онази в синьо и сребърно, и си прекарах чудесно. Те са прекрасно семейство, Люк, карат ме да се чувствам желана.

— Желаят парите ти.

— Желаят мен! Могат да си докарат купища хора с пари, но винаги канят най-напред мен. Защо не вярваш, че наистина ме харесват?

— Познавам хората като теб. Познавам и тях. — Той подписа сметката за вечерята и бръкна в портфейла си за кредитната карта. — Колко над пет хиляди?

Последва малка пауза.

— Всъщност по-скоро десет.

Сервитьорът взе картата и изчезна, докато Люк вадеше чековата си книжка. Вечерята беше скъпа, помисли си той, и в скоро време едва ли нещо щеше да се промени. Защо тя не може да си намери съпруг? Но знаеше отговора — тя си бе внушила, че биха могли да се съберат отново. Също като децата вярваше, че ако силно пожелаеш нещо, то ще се сбъдне. И поне в едно беше права — той продължаваше да покрива дълговете ѝ от хазарт. Написа чек, подаде ѝ го, тя благодари и го прибра в чантичката си.

— Ще те изпратя до вкъщи — каза той, стана и се обърна да я преведе през ресторанта, като я остави да върви след него.

— Благодаря — каза тя отново, когато стигнаха до жилището ѝ. — Оценявам помощта ти и това, че си близо до мен... Няма да се върна там, нали знаеш, при Филанс, ако не искаш.

— Не исках да ходиш и предишния път. Знаеш го.

— Но не бях ходила толкова отдавна... И нали знаеш, те са ми приятели.

— Следващия път, щом ти се прииска да отидеш, ми се обади.

— Като „Анонимните алкохолици“. — Тя се усмихна. — Не се сещам кого друго бих избрала за довереник. — Сложи ръка на рамото му. — Няма ли да се качиш за едно питие? Купила съм любимия ти коняк.

Каза, че е взел колата на баща си — и сигурно смяташе, че няма да устоя на това. Но аз си помислих колко е жалко, че той не е уверен в способността си да бъде главната атракция на вечерта.

— Не. Лека нощ. — Люк се отдалечи, като остави Клаудия, докато портиерът търпеливо придържаше вратата.

„Скъпа Констанс, как мога да ти се отблагодаря за прекрасното писмо? Толкова съжалявам, че дъщеря ти е починала... Сигурно звучи глупаво, защото знам, че се е случило отдавна. Но като прочетох писмото ти, плаках. Не мога да понеса мисълта колко си страдала, макар да казваш, че момченцето на дъщеря ти много ти е помогнало. То ми помогна и на мен да разбера през какво изпитание си преминала и, разбира се, най-важната част, когато пишеш: «Не й повтарях достатъчно често, че я обичам, колко добър човек е и каква прекрасна майка мисля, че е. Смятах, че тя си го знае. Но нищо във връзките не може да бъде приемано за даденост, да го оправим или да върнем нещата назад, когато всички възможности за това са изтекли през пръстите ни.» Показах го на доктор Ленърд и той отговори, че си мъдра жена — и ти си, какъв късмет има внукът ти, че расте с теб. Лукас Камерън, какво прекрасно име, той сигурно е чудесен. И иска да бъде режисьор! Това е толкова вълнуващо за теб! Жалко, че беше в Европа, когато се срещнахме на летния фестивал, а сега завършва, но знам, че някой ден ще го срещна, защото той ще стане велик, знам. Може някой ден да режисира пиеса, в която ще участваме и двете. Би било прекрасно, нали? Моля те, кажи ми как би играла госпожица Мофът? Обожавала съм «Зелените жита» цял живот и си мислех как бих я играла. Сигурна съм, че дълбоко в себе си тя е много несигурна и се мъчи да открие каква е и коя е. А ти как я виждаш?»

Люк препрочете последните няколко реда. Спомни си как е говорил с Констанс за „Зелените жита“. Тя беше дошла на дипломирането му и бяха обсъждали пиесата. Констанс му беше казала, че една приятелка мисли, че госпожица Мофът е несигурна. Люк беше отвърнал: „Имаш умна приятелка“. А това е била Джесика, помисли си той, докато прибираще писмото. На деветнадесет, за пръв път споделя идеите си с Констанс като с равна; една актриса говори с друга. Много добре.

Прибра писмото на мястото му. „Била е самоуверена на деветнадесет, също като мен — каза си. — И е смятала, че някои ден ще стана велик.“ Усмихна се. Какво пророчество!

Довърши питието си и погледна часовника. Минаваше полунощ, имаше време за още няколко писма. Издърпа цял куп, всичките от Йейл. В тях описваше уроците си, почасовата си работа и ролите си. На третата година в университета тя редовно участваше в „Йейл Рипъртъри Тиътър“, един от най-престижните в страната, и писмата от последната ѝ година отразяваха това. С всяка изиграна роля тя ставаше все по-самоуверена. Вече не беше малкото удивено момиченце, а професионалистка, която приема всяка пиеса като загадка за разрешаване, като предизвикателство, като прекрасна възможност за нови открития за самата нея и света.

Погледна към прислужника си, който беше застанал на вратата:

— Още ли си буден, Мартин? Вече е един часът.

— Господин Камерън, току-що открих съобщение, което портиерът е приел днес, докато ме нямаше. Господин Кент Хорн казва, че се притеснявал, задето Монти се опитва да подмлади Лена — това са точните му думи — и иска да говори с вас, когато и да се приберете.

— Благодаря, Мартин.

— Бил разтревожен, каза портиерът.

— Той винаги се тревожи! Ако се обади пак, кажи му, че ще говорим сутринта. А най-добре изключи телефона и си лягай.

Лицето на Мартин се изопна:

— Не мога да направя такова нещо. Представете си, че изникне нещо спешно, случват се трагедии. Човек не може да се откъсне от останалия свят, колкото и да му се иска понякога.

Удивен, Люк поклати глава, когато възрастният мъж излезе. „Сякаш участвам в драма. Вероятно създавам такава атмосфера и

останалите просто се включват в нея. — Хвърли поглед към последния абзац от писмото, което държеше. — Включително и Джесика.“

„Знам, че си мислиш за щастието ми, когато питаш дали си уреждам срещи, но, скъпа, скъпа Констанс, казах ти толкова пъти, че не искам. Може би някой ден ще си променя мнението, но, повярвай ми, не съм потисната, като не се срещам с момчета, и не се въргалям в леглото с тях като почти всички останали. А сега, **НАЙ-ГОЛЯМАТА НОВИНА**. Два дни след раздаването на дипломите заминавам за Чикаго да чета за Джон Малкович. От театъра ме поканиха. Пиесата е от Сам Шепърд, не съм я чувала — те сами я пратили и ще я получа след ден — два, но не ме е грижа каква е, ти най-добре от всички ще разбереш, че това е като осъществяване на мечтите ми — имам шанс да работя с Малкович и Гари Синайс, Джоан Алън и Глен Хедли...“

Люк прочете абзаца отново, като споделяше възторга и възбудата ѝ при първото открехване на вратата към бъдещето. Беше се чувствал по същия начин, когато получи първата си работа като асистент на един от великите режисьори на Бродуей — тогава разбра, че е поел по пътя си и нищо не може да го спре. „Също и Джесика — помисли си. — Дали Констанс е отишла на дипломирането ѝ.“

Искаше да чете още, да бъде с нея малко по-дълго и да открие какво се е случило след това, но ставаше късно, а рано сутринта имаше срещи. „Утре вечер — помисли си. — Ще се върна при нея тогава. Но поне вече знам — тя е поела по пътя си.“

ГЛАВА 4

Кент се обади рано на следващата сутрин. Люк закусваше в сенчестия край на терасата. Телефонът, заедно с купчината вестници и подноса със закуската му, беше сложен на ниска масичка между две кресла. Тухлената стена беше обкичена с пълзящи рози, в големи дървени бъчви растяха японски сливи, а в масивни теракотени саксии бяха посадени цветя. Въздухът беше неподвижен, градът беше замрял, притиснат от горещината, а слънцето се отразяваше в прозорците на небостъргачите като върху листове фолио. Люк се протегна към телефона, без да вдига поглед от вестника.

— Люк, проблемът е, че не вярвам на Монти — басово изрече Кент.

— Трябва да се видим, искам да кажа, че трябва да поговорим за това и да го решим, преди Монти... тъй де, преди да свикне с мисълта, че може да променя нещата и да ги пробва върху нас, или каквото там беше този опит да подмладява Лена. Не може да го прави всеки път, щом му хрумне брилянтна идея, знаеш, просто не...

— Може да прави каквото си иска — прекъсна го Люк. — Всички ние ще имаме идеи за пиесата и ще я обсъждаме, така че ще трябва да свикнеш с това.

— Всички ли? Кой по-точно?

— Най-вече Монти, аз и актьорите. Но ще видиш, че и Фриц има...

— Фриц?

— Асистентът по актьорския състав, Фриц ще има предложения, също и осветителят, както и сценографът, пък и всички останали, които ще присъстват на репетициите. Повечето от идеите им няма да са добри, но когато актьорите осмислят репликите си и начина, по който героите им действат, ще ги взимаме на сериозно.

— Господи, Люк, пиесите не се пишат от цял отряд! Не се създават на весели сборища, където всеки казва: „Абе, знаеш ли, имам страхотна идея...“ и след това ти разказва нещо за травма в детството и

тем подобни. Пиесите се пишат от писатели, които работят самостоятелно. Ти не разбираш това, защото не си писател, но...

— Пробвал съм да пиша — студено отвърна той — и съм работил с писатели. Знам, че ще ти е трудно. Но сам си го избрал.

— Пред това да наливам бензин, вярно. Точно това правя и го правя добре, но в това е и смисълът на живота ми, това съм аз и ако мислиш, че се каня да променя дори една сцена, дори една дума — защото някакъв си полусмахнат актьор мисли, че така ще е по-добре...

— Ще говорим за това на обяд — заяви му Люк. — Точно сега трябва да се обадя тук-там. Ще се видим в кабинета на Монти.

— Не можеш да ми затвориш телефона!

— Ще ти затворя и още как, защото имам доста работа преди прослушването. Казах, че ще говорим за това на обяд. Предполагам, че си ме чул.

— Да, ама...

— Тогава ще можеш да ме информираш за всичките си затруднения. Ще се видим скоро. — Затвори и се разходи по терасата. „Бог да ни пази от гении, което са сътворили великолепна пиеса, но все още имат много да учат, та на всичкото отгоре ни се налага и да ги обучаваме.“

Телефонът извънтя, но не му обърна внимание — беше сигурен, че отново е Кент. Но след малко Мартин дойде да му каже, че бил Монти Герхарт. Люк вдигна слушалката и седна на ръба на стола.

— Люк, намерих идеалната Лена, ще я докарам на прослушването. Не желая да ти я налагам, но тя е велика. Абигейл Деминг, познаваш я, почакай само да я чуеш, луд съм по нея, тя е страхотна Лена, почакай да...

Разочарован и раздразнен, режисьорът избухна:

— Ти, проклет глупак такъв, не си й обещавал ролята, нали?

— Хей, по-спокойно, не си ме чул да казвам, че...

— Обеща ли й?

— Боже, какво ти става тази сутрин? Е, не точно. Казах, че я мисля за съвършена и съм сигурен, че ще се съгласиш с мен. Предполагам, че не трябваше да го...

— Много добре знаеш, че не е трябвало. Говорили сме за това — спомняш ли си? Приехме, че...

— Знам, знам, но, Люк, заведох я на вечеря снощи и тя има такъв подход, направо не би си помислил, толкова възрастна жена...

— Бил си пиан.

— Не, не е това. Разбираш ли, тя е невероятна, не е красавица, но умее да ти влезе под кожата, гледа те в очите и изведнъж става привлекателна, а ти се разтапяш. Знам, че ти се струва налудничаво, но тя наистина е чудесна и смятам, че ще изиграе великолепно Лена.

— Господи! Ще се видим в десет. — Затвори телефона и се облегна на стената, като се опитваше да овладее гнева си. Далеч под него колите се промъкваха по тесните улички, пешеходците пък се промъкваха между колите и какофонията от клаксони нарастваше в шевен рев. Всички са разгневени, помисли си Люк. Представи си раздражението на хората, които се потят, бързайки за срещи, на които се очаква да са елегантни и бодри, разочарованието и яростта на шофьорите, които блъскат по воланите, докато едва се придвижват, и гневът му се уталожил. „Можеше и да е по-зле — каза си. — Вместо да се разправам с Монти и Кент, бих могъл да карам такси.“

Мартин стоеше на прага на терасата и му подаде получените съобщения:

— Не ми изглеждаха важни, така че не исках да ви прекъсвам.

Люк ги прегледа набързо. Единственото по-интересно беше от Фриц Палфри, сценографа на „Магьосница“. „Трябва да говоря с теб, Люк. Идеите на сценографията не стават. Обади ми се.“

Внезапно му се прииска да е в библиотеката си, в уединение с писмата на Джесика, далеч от театъра, от самовлюбени нахалници като Кент Хорн и безкрайните размишления и решения, което му предстояха. После сви рамене. Какво беше казал на Кент? Ти си го избрал. Това му беше работата, беше неговият живот и единственото нещо, което желаше. Джесика Фонтейн, ако изобщо намереше време за нея, беше само малко отклонение.

Така че той забрави за нея и почти всичко друго веднага щом прослушването започна в наетия от Монти театър. Харесваше този ранен етап от поставянето на една пиеса, бентът, в който за пръв път репликите се произнасят на глас и най-сетне излитат от листа и придобиват душа. Театърът беше празен и тих като призрачен град, самотен прожектор осветяваше центъра на сцената, а декорите за вечерното представление тънеха в мрак. Актъорите заставаха по

двойки под прожектора и четяха части от матерната. Седнал на шестия ред, Люк се чувстваше добре. Всичко, което представляваше и което правеше, беше заради този момент.

— Боже — въздъхна Кент. — Боже, чуй ги само!

Люк не му обърна внимание. Монти Герхарт седеше от лявата му страна, отдясно беше Томи Уеб, асистентът по състава. До тях бяха Фриц Палфри, няколко сценични работници и техническият директор.

Люк се загледа в Абигейл Деминг, която в средата на сцената четеше приветствената реч на Лена към внука ѝ Даниел. Беше дребничка, но се държеше превъзходно — жестовете ѝ бяха премерени, лицето ѝ, бледо и сбръчкано, не беше така изразително, както би желал, но гласът ѝ беше силен и чист. Тя беше добра актриса, не можеше да се сравнява с Констанс Бернхард, но беше по-добра от останалите и имаше над петдесет години опит... и ставаше нетърпима, ако не се харесваше начинът, по който се поставяше пиесата. Точно заради това Люк не я беше поканил на прослушванията.

Но докато тя четеше, разбра, че е добра. Другите актьори и Томи Уеб, който седеше до него, също го осъзнаваха и когато тя свърши и Даниел произнесе последната си реплика, Люк чу Кент да въздъхва отново.

— Все едно съм умрял и съм попаднал в рая.

— Какво мислиш? — Люк се обърна към Томи Уеб.

— Динамит са. И двамата — Аби и както там му е името на този Корт Хастингс. Корт. Откъде ги измислят тези имена? Чувал бях, че той не може да навлезе в образа месец след началото на репетициите, но този път ми се струва, че се получи.

Люк се обърна към Монти:

— Тя е много добра. С Томи мислим, че и двамата са добри.

— Съгласен съм. Благодаря, Люк — мислех, че ще се ядосаш и ще я изхвърлиш заради мен. Но тя е добра, нали? Само като те погледне... е, знаеш какво имам предвид.

— Значи ни трябва само момичето — обади се Томи. Разполагам с две, харесвам ги и двете. Едната е може би прекалено красива, отклонява вниманието, нали разбирате? Кога искаш да ги прослушаш, Люк?

Следобед. Съгласен ли си, Монти? А ти, Кент? — Когато те кимнаха, той каза на Томи: — Ами трите второстепенни роли?

— След като изберем момичето. Между три и четири, бих казал. Фриц иска да поговорим за декорите. Някой да знае нещо за това?

— Той не харесва Мерилин Маркс, мисли, че тя е прекалено модерна. Би искал сцената да изглежда като гостната на прабаба ти, онази, в която никой не влиза. Какво мога да кажа? Той е страхотен сценограф, но е като трън в петата.

Люк се засмя:

— Ще говоря с него, след като изгледам филмчетата. Отивам да обядвам. В два сме пак тук?

— Добре.

— Кент?

Драматургът се върна към действителността и последва Люк по коридора към желязната врата, която водеше към пресечката и оттам към малко и приятно ресторантче.

Седнаха в едно сепаре. Стените на сепарето и дървеният под бяха тъмни, имаше окачени морски картини, всяка осветявана от отделна лампа. Кент проучи менюто и си поръча нещо, което на Люк му се стори като три ястия заедно. Кент вдигна поглед и забеляза учуденото му изражение.

— Подрастващите трябва да се хранят добре — изрече с усмивка и когато Люк поръча, той се облегна назад и въздъхна. — Няма проблеми, Люк. Не знам за какво да говорим. Аз съм щастлив.

— Запиши си го — предложи му той, — тъй че да мога да ти напомня за това след месец.

— Не, целият ни път ще е обсипан с рози, убеден съм. Те ще вдъхнат душа на пиесата. Искам да кажа, нали ги чу — трябва им малко репетиции, знаеш, тон, жестове, такива неща — но сме практически готови за премиерата. Боже, бяха толкова добри!

Люк се втренчи в него:

— Защо си толкова сигурен, че ще играят по същия начин и на премиерата?

— Разбира се, че така ще играят! Искам да кажа, след като им дам едни — два съвета. Но смятам, че са много близо до съвършенството.

— Не мисля.

Кент присви очи:

— Да не казваш, че не познавам собствената си пиеса?

— Знаеш я, по от твоя гледна точка. Не от тази на публиката, нито от моята, а аз съм режисьорът. — Бутна чинията си встрани и облегна лакти на масата. — Знаеш ли какво прави режисьорът, Кент?

— За Бога, Люк, всеки знае...

— Нека да ти обясня как режисирам пиесите. Значи, първо, ти си написал пиесата в съзнанието си, сума време си гледал думите и си се чудил откъде идват те, как се е случило да измислиш тази реплика по точно този начин...

— Откъде си могъл да научиш това?

— Знам доста повече, отколкото си представяш. Тъй че, пиесата е в съзнанието ти, в подсъзнанието ти или както там ще го наречеш. Работата ми е да открия най-дълбокото му значение, най-доброто разкриване на образите, гледните точки, за които дори може да не си наясно — и да ги покажа на публиката чрез актьорите. Всичко, което те правят, има значение и една част от работата ми е да им помогна да открият подробностите, които придават на всяко действие в пиесата — всяка реплика в диалога, махване на ръка или вдигане на чаша — специално значение. Ето по този начин привличаме публиката. Един режисьор в Чикаго го нарича „рокендрол“ театър, защото всяка продукция трябва да е изпипана и експресивна и да привлече публиката също като група, която изпълнява рокендрол. Съгласен съм с него. Иначе спокойно можем да си поставяме пиеси за самите себе си в някоя малка тъмна стаичка.

Кент го погледна изненадано.

— Не познавам нито един режисьор, който да говори като теб.

— Чудесно. Само помни, че целта на всичко това е да вдъхнем живот на историята ти. Ще обсъждаме, ще спорим и ще защитаваме страстно идеите си — колкото повече страст, толкова по-добра постановка — и ти ще си в центъра на нещата. Така и трябва да бъде, поне докато се виждаш част от съдружието, а не като Господ Бог, който ни праща послание, което да приемем с религиозно благоговение.

— Никога не съм твърдял, че съм Бог.

— Струва ми се, че говореше за съвършенство.

След малко Кент се засмя:

— Е, да, но, нали знаеш, искам да кажа, че съм я прехвърлил стотина пъти, преработвал съм я и съм я поправял, когато ти я изпратих, тя беше... Ами, искам да кажа, мислех, че е доста добра.

— Страхотна е. А сега се храни, тъй като трябва да се връщаме.

Те влязоха в театъра точно когато Томи Уеб беше тръгнал да ги търси. На сцената заедно с Корт Хастингс и Абигейл Деминг стоеше някаква млада дама.

— Готови сме — каза Люк и тримата на сцената започнаха да четат, докато той и Кент се наместваха до Томи и Монти.

Те изслушаха и двете момичета, после повикаха отново първото и го помолиха да прочете дългия монолог на Марта от второ действие. Момичето стоеше сковано на сцената и четеше предпазливо, като че ли претегляше всяка дума. Но когато навлезе в текста, походката му стана плавна и то започна да се разхожда по сцената, съобразявайки действията с думите си. „По-добра е — помисли си Люк. — Все още не е както трябва, но с нея може да се работи. А и физически е подходяща за Марта.“

Внезапно си представи Джесика в „Стъклената менажерия“. Това беше преди петнадесет години, но той си спомняше всеки детайл от изпълнението ѝ: как една актриса с изключителна грация и красота се превръща в незначително, прегърбено и болезнено срамежливо младо момиче. „И тя би могла да се преобрази в Марта — помисли си. — Би придала на Марта повече дълбочина, отколкото дори Кент би могъл да си представи.“

Но Джесика не беше тук и той се съсредоточи върху младата дама на сцената. Казваше се Рейчъл Илсбърг и с нея можеше да се работи. Погледна Томи, който кимна, а след това се обърна към Монти.

— Да, добра е — отвърна той.

— Истинска Марта — добави Кент.

— Е, още не е — промърмори Томи. — Но ще стане. Не е прекалено красива. Висока е, но е подходяща за Корт. Добре се държи. И има хубав глас.

Люк погледна часовника си:

— Томи, нека прегледаме филмчетата утре, вече е почти пет и трябва да се срещна с Фриц. Би ли поговорил с Рейчъл? Кажй ѝ колко ме е впечатлила и че ние сме...

— Развълнувани и нетърпеливи да започне — завърши Томи. — Първата репетиция ще е вдругиден. Дотогава ще съм се свързал с всички.

— В десет за филмите?

— Не може ли в девет?

— Девет? Добре, става. — Само не го превръщай в навик. Съгласен ли си, Кент?

— Разбира се.

Люк се обърна към сцената и Рейчъл:

— Благодаря ви. Харесахме ви. Томи ще поговори с вас за това. — Мина между столовете и заизкачва петте стъпала към сцената, след което се скри зад кулисите, мина през задната врата и излезе навън. Примигна срещу яркото слънце. „Дневна светлина. Забравили сме какво е това“ — помисли си.

Фриц Палфри го чакаше на масата до прозореца в „Орсо“.

— Поръчах си червено вино. А ти какво ще пиеш?

— Става.

Той махна на сервитьорката.

— Люк, слушай, знам, че тя е много търсена напоследък, но не мога да работя с нея.

— За Мерилин Маркс ли говориш?

— Че за кого другото? Гледай, имам баба като Лена, тя е над осемдесетте и знам точно какъв тип жилище ѝ харесва, а този декор, който Мерилин е подготвила, изобщо не е като дома на баба.

— На твоята баба имаш предвид — меко изрече Люк.

— Бабите над осемдесет обичат нормални неща и са... малко скучни. Знам каква е Лена, Люк, повярвай. Тя е точно като моята баба.

„И точно това е един от най-добрите моменти в пиесата на Кент, всеки вижда Лена като своята баба. Но никоя пиеса не е огледало на истинския живот, театърът концентрира и повдига на квадрат онова, което животът прави в действителност. Фриц го знае.“

Сервитьорката им донесе виното и Фриц вдиша чашата си към светлината:

— Хубав цвят. Та какво мислиш?

— Виждал ли си окончателните скици на Мерилин?

— Как бих могъл? Тя е подготвила само предварителния проект. Но исках да изпреваря събитията.

— Нека не бързаме тогава. Няма да се произнеса, докато не видя скиците и макета.

— Люк, не мога да работя с този декор.

— Ще почакаме. — Бутна стола си. — Ще се видим с Мерилин другата седмица — в четвъртък или петък около три — и тогава ще решим. И, Фриц. — Сложи ръка на рамото му. — Оценявам идеите ти. Ти си най-добрият и ти обещавам, че ще помислим заедно.

— Добре, нека видим какво ще стане. Ти не си допи виното.

— Отивам на генералната репетиция на един приятел тази вечер, трябва да не заспивам.

Проправи си път през следобедните тълпи по Пето Авеню и зави към горната част на града. Веднага почувства прохладата под сенчестите дървета край каменната стена на Сентръл Парк. Подминаваше деца с ролкови кънки, жени с колички и се опитваше да открие път между дошли тук за страстни срещи, тълпящите се край сергиите с книги и дечицата, които играеха на топка. Накрая мина от другата страна на улицата, по-близо до сградите, където нямаше хора. Когато стигна до жилището си, беше нервен и разочарован — не прекарваше много време на открито и когато беше навън, не се чувстваше добре — така че подмина библиотеката и се отправи към спалнята, съблече се и влезе под душа.

Едва в полунощ успя да се настани на кожения диван в библиотеката. Беше говорил два пъти по телефона с Кент, а също и с Мерилин Маркс, и с Монти, беше завел Триша на репетицията на приятеля си, след това вечеря със сценариста, режисьора и актьорите, а накрая каза на Триша, че има още работа и не може да се качи с нея. Само че това, което действително желаше, бяха само тишината и спокойствието на библиотеката, подносът на Мартин със сандвич, коняк, кафе и купичка с фъстъци.

Поседя малко, като се наслаждаваше на тишината. Погледа новините по телевизията, пак се порадва на тишината и остави дневните си грижи да отминат като късния филм.

Бяха провели прослушването за „Магьосница“ или поне щяха да са приключили утре, щом раздадат второстепенните роли. Мерилин работеше по декора, Фриц се дразнеше както винаги. Бяха наели театър, също и място за репетициите, първата щеше да е във вторник. Всичко вървеше по план.

Той допи коняка си и се протегна да остави чашата на подноса, когато погледът му попадна върху кутията с писмата на Джесика.

„Нямам време тази вечер. Прекалено съм уморен. — Но продължи да гледа кутията. — Е, може би само едно.“

„Скъпа Констанс, съжалявам, че не съм ти писала толкова дълго. Тъжно ми беше, че напускам Чикаго. Прекарах там двете най-прекрасни години от живота си и никога не съм учила толкова много и така бързо, но ти си права: «Ана Кристи» на Бродуей е много по-важно. Казах ли ти, че Фал Бейлъниц се обади лично за прослушването?»

И ето ме сега тук, в Ню Йорк — толкова е голям и плашещ след Чикаго и «семейството ми» в пиесата, но същевременно е много интересно — все едно пристигам на голям купон, където не познавам никого, но всички ми изглеждат близки. Намерих си апартаментче в Сохо. Проведох два дълги разговора с режисьора за това как да играя Ана. Той има някои идеи, за които никога не съм се сещала. А най-хубавото е, че се интересува от моите идеи. Как мислиш, дали трябва да правим само това, което режисьорът изисква, или да играем ролята така, както я чувстваме отвътре? Никога не сме говорили много за това. Ще ми кажеш ли какво мислиш?

Има само един проблем — един от продуцентите май ме е харесал и непрекъснато обсажда театъра. Толкова съм нервна, че просто искам да ме оставят на спокойствие. А той казва, че ще се почувствам по-добре с компания, в която да се отпусна. Може и да е прав, но изглежда толкова убеден в думите си, че ставам подозрителна. Много хора тук са такива, винаги казват неща като: «трябва да го направиш» или «няма да прочета тази реплика» или «изобщо няма да харесам това осветление», или... о, знаеш, чувала си всичко това. Нямаше ли да е забавно, ако някой каже: «Е, добре, това май е доста глупава идея, но ние сме тук да експериментираме и да се учим, така че защо не пробваме?» Всички вероятно ще са поразени, но това сигурно ще разведри атмосферата.“

Люк се изхили. Препрочете последния абзац отново, усмихна се и едва тогава осъзна, че Джесика сякаш е била с него през целия ден, живият ѝ млад глас се е промъквал през всичките проблеми, споделяла е с него откритията си, когато са били сами. Вдиша глава и погледна към съседната стена, където висеше една картина на Пикасо — танцуваща жена. Спомни си гласа на Джесика Фонтейн, когато я беше гледал на сцената: магически глас, музикален и богат, с едва доловим чуждестранен акцент. Въобрази си, че я чува сега, в думите ѝ се промъква смях, неочаквани изрази придават яркост на думите ѝ. Харесваше му компанията ѝ, приятно му беше да изслушва коментарите ѝ в края на деня си.

Отегчението го беше напуснало. Макар да беше късно, той се чувстваше прекрасно. Има достатъчно време за още няколко, реши и се протегна към кутията.

ГЛАВА 5

Джесика Фонтейн в „Ана Кристи“ привлече толкова публика за премиерата в „Хелън Хайнес Тиътър“, колкото Констанс Бернхард в същата роля преди четиридесет години.

Изрезката от вестника беше изпаднала от писмото и Люк я прочете най-напред.

„Много рядко един актьор успява напълно да се превъплъти в героя си: да разкрие миналото и бъдещето му, ексцентричните му навици, маниерите, начина, по който се движи по сцената, сякаш тя е целият свят. Опитните актьори направо «влизат в кожата»... Джесика Фонтейн е твърде млада, за да има богат опит — тя навърши двадесет и пет една седмица преди премиерата на «Ана Кристи» — и все още не е получавала много роли, но тя притежава талант и магия и е великолепна. Предричам, че отсега нататък често ще я гледаме.“

„Скъпа Констанс, трогната съм, че ми се обади снощи за премиерата! Чувствах те до себе си, когато дойде моят ред. Бях толкова изплашена, че треперех и краката ми бяха като циментирани, но си повтарях отново и отново това, което ми каза по телефона — че се поболяваш всеки път на премиера — и си казвах «и Констанс се притеснява, и Констанс се притеснява» — докато почти не се хипнотизирах и всъщност започнах да се чувствам по-добре.“

„Защо не съм я гледал в тази пиеса? — зачуди се Люк. Помъчи се да си припомни. — Тя е била на двадесет и пет, значи аз съм бил на

тридесет — и тогава двамата с Клаудия бяхме в Сан Франциско, докато режисирах в «Бъркли». Видях Констанс там, докато играеше в «Посещението» в Лос Анжелис и ние тримата прекарахме заедно няколко уикенда. Бяхме далеч от Ню Йорк за почти две години: аз отидох в Лос Анжелис да режисирам друга пиеса, после заедно с Клаудия бяхме в Лондон за премиерата на Констанс, после в Париж... Значи Джесика е преживяла големия си триумф без Констанс. Но тя й се е обадила да я поздрави. Истинска приятелка.“

„Скъпа Констанс, много ти благодаря за обаждането и се извинявам, задето не съм ти писала четири месеца. През цялото време си мислех за теб. Но сега съм на път към Лондон и към теб! Знаеш ли колко съм мечтала за това — да участвам в друга пиеса с теб, да работим заедно, да се уча от теб... Толкова съм развълнувана, че не мога да пиша за това. Все едно съм в рая. Моят рай — да играя Вивиън Уорън с твоята Кити Уорън. Да играя твоя дъщеря.

И знаеш ли, ще се видиш с Терънс в Лондон. Терънс Албан. Писах ти за него, той е продуцентът, който обсаждаше театъра. Твърде нерешителен е. Не че не знае какво или как да направи, но...“

Люк вдигна поглед. Чувстваше се неудобно — като воайор, който наднича в писмата, предназначени само за очите на баба му. Но беше и ядосан. Как тъй не е могла да прозре Терънс Албан? Той го познаваше от дълго време. Запозна ги Монти Герхарт и Албан вложи пари в две от постановките на Люк. Обикаляше около театрите от години: имаше много пари, много свободно време и нищо друго за вършене, освен да се присламчва към известни хора. Не беше достатъчно добър за Джесика. Беше некадърник и се преструваше на неуверен, за да кара жените да го съжаляват и да се грижат за него. Да ги превръща в свои майки, раздражено си помисли Люк. Смяташе, че тя е твърде умна и не допускаше, че е могла да се хване на въдицата му.

„Време е да си лягам“ — реши, след което напъха писмата в кутията. Но разбърканата купчина вътре го накара да почувства вина, да се сети за вниманието, с което баба му ги беше обгръщала, и да ги

извади отново, за да ги подреди. Няколко от тях паднаха на пода, той ги вдигна, сложи ги на масичката пред себе си и докато го правеше, отново се зачете.

„Единственото лошо нещо, което се случи миналата година, скъпа Констанс, е това, че не си писахме. Но иначе това беше най-хубавата година в живота ми. Първо, бях заедно с теб на сцената и присъствах на чудното ти претворяване на госпожа Уорън, усещах как ми вдъхваш свежи сили. Когато работим заедно, се чувствам наистина могъща... е, всъщност така се чувствам винаги когато съм на сцената, но с теб е още по-силно. Сега започвам да проумявам усещането, че можеш да направиш абсолютно всичко, когато претворяваш един образ и после друг — младо момче, възрастна жена и старица, проститутка или градска богаташка, ученичка или принцеса — и после, когато ни извикат на бис, чуваме аплодисментите и виждаме всички тези усмивки сред публиката, знаем, че сме ги взели с нас, накарал сме ги да повярват в нас. Не мога да си представя по-могъщо нещо от това и нищо на света не ми доставя по-голямо удоволствие като чувството за свобода, сякаш съм се научила да летя и сега се рея, мога да отида, където си пожелаея и мога да правя всичко.

Разбира се, бях щастлива в Лондон и заради Лари, поне докато бяхме заедно. Беше много странно да играя заедно с мъж, с който имам любовна връзка, и беше много тъмно, когато тя приключи — много го харесвах, забавлявахме се добре и така и не можах да разбера защо толкова настоява да се оженим. Защо не може просто да си прекарва добре и да е щастлив, а? О, скъпа, какви скандали правехме, а можеше да се любим и да се смеем. Какъв срам!

Когато ти заминаваше за Сидни, исках да се свия в един от куфарите ти. Но вместо това заминавам за Холивуд, ще участвам във филм и следващия път, когато се чуем, ще съм в Малибу, а ти и сцената ще ми липсват. Не мога да си

представя как ще работя без публика. Казваш, че си свикнала да играеш пред камера. Наистина ли е така, или просто се опитваш да ме окуражиш?

Обичам те, Джесика“

Люк прехвърли следващите няколко писма.

„... е прекрасно всичко! Едуард Къриър току-що ми се обади. Онзи Едуард Къриър, питаше ме дали се интересувам от прослушване за «Кой се страхува от Вирджиния Улф?» с Констанс Бернхард. Дали се интересувам? Свети небеса, що за въпрос! Тъй че, ако ме харесат, ще сме отново заедно в Ню Йорк — о, готова съм да пея псалми!

Между другото, Лари неочаквано се появи и изживяхме много романтично сдобряване. Бях изненадана колко съм доволна да го видя и той каза, че няма да ми говори за сватба, тъй че може би ще си прекараме добре като в Лондон. Може би накрая е разбрал, че не може да ме раздели — нито сега, нито след десет, двадесет, тридесет години от театъра. Искам не само да съм най-добрата, но и да вдъхвам на пиесите живот, така че хората да могат да вникнат в нещата, които не са осъзнавали преди. Ако човек може да помогне на другите за подобно нещо, това е прекрасно, нали — да вършиш добрини и едновременно да правиш нещото, което най-много ти харесва?

Е, това е, което се опитвах да обясня на Лари, и мисля, че накрая ме е разбрал...“

„Лари? — помисли си Люк. — Кой ли пък ще е той?“ На полиците в другия край на библиотеката откри дебел театрален справочник и го отвори. Те бяха играли заедно в „Професията на госпожа Уорън“, така че той трябваше да е Франк Гарднър. Прегледа страницата с описанията на пиесата. В тази нюйоркска постановка преди петнадесет години госпожа Уорън е била изпълнявана от

Констанс Бернхард, Вив Уорън — от Джесика Фонтейн, а Франк Гарднър от Лоурънс Суейн.

„О, Боже! Лари Суейн. Та той е толкова неподходящ за нея.“

Лари Суейн. Мускулест, красив, с класически черти като на гръцка статуя. Добър актьор, не велик, но подходящ за телевизията, където беше заседнал от десетина години. „Но не е нищо особено — помисли си Люк, — не е изключителен. А Джесика Фонтейн заслужава някого, който да е изключителен във всяко отношение. Защо продължава да си избира неподходящи?“

Погледна към писмото под онова, което четеше. Реши, че е твърде много за една нощ, и се нареди да го върне в кутията, когато прочете името си. Поиска да разбере какво е писала за него. Наля си коняк и отново се намести в креслото, като този път започна от втората страница.

„... хора на премиерата — забавни, всички се опитват да изпъкнат, като използват осемсрични думи — колкото по-дълги, толкова по-добре! — и по този начин уж да вникнат в смисъла на пиесата. Ще ми се хората да могат да се отпуснат, да се наслаждават на живота и да взимат каквото е важно за тях, без да се опитват вечно да го анализират. Бях радостна най-сетне да се срещна с внука ти — толкова съм чела за него. Хареса ми как изглежда — не е много красив, но ми напомни за ястреб, който се рее високо над земята и не е особено въодушевен от мисълта да се спусне за по-близък поглед. Но е силен и умен, очите му са много секси — или поне биха били, предполагам, ако бяха малко по-топли. Не прекарахме много време заедно, имаше твърде много хора, които искаха да говорят с мен за пиесата. Пък и без друго ми се стори, че Люк е... о, затворен, предполагам... Не е сърдечен, не се интересува от мен: изглеждаше ядосан или разочарован, или пък просто беше нащрек.

... съжалявам, че не го харесах, защото е твой внук и ти го обичаш, но ми беше ясно, че и той не ме харесва. Всъщност ми напомня не толкова за ястреб, колкото за фар,

който се издига самотен на скалата си, прав и висок, взрян в небето, далеч от хората, показва на всички останали правилния път, но никога не тръгва с тях. Бих искала някога да играя под негова режисура, но той не изглежда толкова заинтересован да работи с мен, така че едва ли ще стане.“

Люк се взря в тъмното огнище. Спомняше си онази премиера — как се прибра у дома и седна пред камината както сега. Проклинаше се заради студенината си, за това, че е бил груб с най-добрата приятелка на баба си. Преди колко време беше това? Опита се да пресметне. Преди единадесет години. През октомври. През една студена, мъглива октомврийска вечер, няколко месеца след развода му с Клаудия. Беше се прибрал у дома рано, отворен от самия себе си, неспокоен и несигурен. Не работеше в момента, нямаше връзка с реалността, с театъра, с никого и с нищо.

— Изглежда ядосан или е разочарован, или пък просто беше нащрек.

Нащрек. Тя беше го определила съвсем точно. Не само защото тогава нямаше пиеса, по която да работи, а и защото се бе развел по твърде шумен начин, а Клаудия го бе изцедила с десет милиона — които той не притежаваше — за да си устрои, както каза, живота, както той ѝ го бил обещал.

Същата тази година работеше върху „Безсъние“ — пиеса за историята на малко градче, което се разпада покрай борбите за новооткрито нефтено находище, и за един брак, който се изгражда върху руините на града. Пиесата беше хитът на сезона, а точно тогава бракът на Люк и Клаудия приключи и той знаеше защо — не притежаваше силата, доверието или надеждата на героя от „Безсъние“.

— О, скъпи ми Люк — беше казала баба му, — ти се опитваш да смесваш истинския живот с този на сцената.

— Просто сравнявам браковете — беше отвърнал той ядосано. — Само това.

— Не ми се зъби, скъпо момче. Отпусни се, много си студен и мнителен тези дни. Ако ще сравняваш бракове, избери си някой, който да е равен на твоя. Да познаваш хора, чийто живот е като в

„Безсъние“? Разбира се, че не, защото такава двойка не може да има: за целта е нужно разрушението на цял град, а едва ли ще намериш много градчета да се саморазрушават като част от ежедневието. Скъпи мой, живееш с представата си за реалността, а не в самата реалност — не би трябвало да ти казвам, че именно това е определението за театър. Знаеш много добре, че ако търсиш брак като този в пиесата, няма да намериш.

— Не търся никакъв брак.

— Разбира се, че не. Прекалено скоро е. Но когато...

Той поклати глава:

— Не и след всичко това. Не виждам смисъла. Как съм могъл да бъда толкова заслепен? И глупав. Изглежда се държа по-трезво, когато купувам кола, отколкото когато се женя. Какво ли ми е станало?

— Искал си да се ожениш. Мислел си, че моят живот е бил доста безцелен и празен, така че си решил да се справиш по-добре.

— Никога не съм казвал такава неща. Моят брак нямаше нищо общо с теб.

— Разбира се, че е имал. Ти искаше различен от моя живот. В това няма нищо лошо, не значи, че ме обичаш по-малко. Но може би дълбоко в себе си си се ядосвал, че не съм се омъжила и не съм ти осигурила баща. Мислила съм за това, оглеждала съм обожателите си и не открих нито един, който да прилича на бащата, който желяех за теб, а още по-малко да е подходящ за мой съпруг. Само че ти не знаеше това, ето защо си се ядосвал и когато порасна, си решил да ми покажеш как някой човек, който е отдаден на театъра, може да има също и щастлив брак, и пълноценен живот. Великолепна цел, скъпи Люк, одобрявам я напълно. И все още си е добра цел. Един провал не е причина да я отхвърлиш. Мое скъпо момче, та ти си на тридесет и четири години и тепърва се превръщаш в най-възхитителния и популярен режисьор в Америка. Дай си малко време да откриеш какво очакваш от себе си и какво — от останалите хора. Поживей сам — това е добре за теб. Но освен това се забавлявай и за разнообразие бъди малко бонвиван. Винаги си бил прекалено сериозен. След известно време може и да те представя на една млада дама, с която водим извънредно приятна кореспонденция. Срещал си я, но не я познаваш, а аз си мисля, че вие двамата бихте били чудесна двойка.

— Сам ще си намеря жени — отвърна грубо Люк, защото изпитваше неудобство от пронизателността на баба си. Действително я беше обвинявал, че не му е осигурила баща, но не предполагаше, че тя знае за това. Сега се чувстваше като ученик, който са хванали в провинение, това го дразнеше и той се ядосваше още повече. — Сам ще търся пътя си, нямам нужда от съвети или от помощ.

— О, не сме ли твърде горди? Само че ти наистина се нуждаеш от съвети и от помощ. Имаш да научиш как да откриеш подходящия за теб човек, вместо...

— Да бе, казано от експерт по брака.

— По връзките — отвърна тя сухо. — Знам доста за връзките, повече от теб, ще се осмеля да кажа. А и защо ме нападаш, Люк? Това не променя фактите.

— Не знаеш нищо за фактите в живота. Ще се оправям сам. Просто ме остави на мира. — И после, засрамен, добави: — Не се безпокой за мен. Знам, че се притесняваш, но ще се оправя.

— Добре. Добре тогава, просто се надявам, че ще се научиш да общуваш с хората. Опасявам се, че не съм ти показала тези неща или поне не съм го направила както трябва.

Докато седеше сега в библиотеката с писмата на Джесика, Люк си припомни всяка дума от този разговор и за пръв път осъзна, че Констанс се е опитвала да го насочи към Джесика. „Но аз не бях готов, а след това тя не опита повече.“

Не беше спорил с нея — каква полза би имало? — но прие съвета ѝ да излиза и скоро стана един от най-търсените самотни мъже, които домакините използваха да запълват масите си за вечеря.

Беше и много зает, поемаше една пиеса след друга, една жена след друга, работеше шест дни в седмицата, играеше тенис в седем сутринта — единственото възможно време — и прекарваше неделите с група театralи, които държаха коне в Ню Джърси и яздеха от закуска до вечеря, преди да се върнат обратно в града.

— Казах да се научиш да общуваш — скара му се Констанс. Шест месеца преди това лекарят и беше наредил да се оттегли от сцената и сега тя беше поканила Люк на прощална вечеря, преди да замине за Италия. — Виж се само: работиш през цялото време, дори когато яздиш. Ти и приятелите ти и това превръщате в състезание, пък ако ще жребецът да издъхне под теб. Люк, кога ще се научиш да се

отпускаш? Предстоят ти дълги години работа и живот, но ти не си даваш време даже да заредиш батериите.

Той се усмихна:

— Щом съм способен да върша толкова много, значи батериите ми са добре заредени.

— Не — възрази тя. — Използваш резервите си. Ще вдигна тост, скъпи ми Люк. За много, много посещения в Италия — искам да идваш винаги когато имаш възможност, дори и да е само за уикенда — и за успешни постановки, както и за живот, в който има място за любов и смях.

Той чукна чашата си в нейната.

— Обичам те — изрече. И двамата знаеха, че тя е единствената, на която е казвал подобно нещо.

Люк отвори очи и осъзна, че е заспал в креслото си и е сънувал Констанс. Спомняше си почти всичко, което му е казвала — знаеше, че не е възможно, но споменете бяха толкова живи, че изглеждаха истински — и тя му липсваше още повече, когато се сети за съветите ѝ — често ги беше отхвърлял, но не можеше да ги забрави. Изправи се, за да отиде да си легне, и откри, че още стиска писмото на Джесика. Осъзна, че не го е прочел до края.

„Не знам дали ти благодарих както трябва за съвета за Харолд. Ти беше много мъдра; прозря го много по-ясно, отколкото можах аз (май не познавам мъжете, отнема ми много време да осъзная какви са). Харолд вероятно е много чаровен, но ти беше права: притежава разрушителното свойство да всмуква хората в орбитата си.

Ще се видим скоро и ще мога да те поканя в новия си апартамент. Решила съм да давам много приеми и ти си поканена на всеки от тях. Вратата ми е винаги отворена — широко, широко отворена — за теб.

С любов, Джесика“

Почти се съмваше, когато Люк затвори кутията и си легна. „Ще ми се да съм я познавал добре като Констанс“ — помисли си той и след това се унесе.

Четири часа по-късно, докато закусваше на терасата, телефонът иззвъня.

— Люк — започна Кент, — защо никой не ми е казал кога и къде е премиерата?

— Не е фатално. Ще бъде през третата седмица на септември, във „Вивиън Бомонт“. Можеше да ме питаш и когато се видим в кабинета на Томи.

— Не можех да дочакам. Нетърпелив съм. Къде ще са репетициите?

— В едно студио на Петдесет и пета улица. Там ще сме до генералната репетиция извън града.

— Къде?

— Във Филадельфия. Чудесен град за театър. Други въпроси?

— Трябваше да знам всичко това!

— Да, трябвало е. Може да сме ти казали и да си забравил възбуден от прослушването.

— Не забравям нищо. Знаеш ли, хрумна ми идея за декора, докато бягах в парка тази сутрин...

Един реактивен самолет остави бяла следа в синьото небе. Люк се съсредоточи върху нея.

— Защо не изчакаш, докато се срещнем с Мерилин? — попита накрая.

Денят явно отново щеше да бъде горещ. Той се запита защо един от най-големите световни центрове на търговията и изкуствата не е бил построен в нормален климат, след което се зае с вестника и закуската си.

Звуците на града го пренесоха през деня с обичайния ритъм. Късно следобед, когато двамата с Кент се върнаха в кабинета му от шестата среща за деня, всичко му се стори нетърпимо: бръмченето на колите, разговорите, музиката в асансьора, чукането по клавишите на компютрите в кабинета, поздравите на секретарките и портиера.

— Боже, какъв график! — изръмжа Кент и се стовари в едно от креслата в кабинета на Люк. — Как изобщо успяваш да поставиш пиеса, като през цялото време не се спиращ?

— Продукциите започват със срещи. — Той напълни две чаши със студена вода и му подаде едната, докато го заобикаляше, за да се настани зад бюрото. — Остава ни последната — Мерилин Маркс ще

донесе макета на декорите. Фриц не харесва идеите ѝ, но той не е виждал модела, така че го помолих да дойде към пет и половина.

— Защо не я харесва Фриц?

— Ще разберем, като дойде.

— Бъди по-ясен, Люк.

— Всеки трябва да има възможност да опита — отвърна спокойно той, докато Мерилин Маркс влизаше с макета. Тя беше дребна и крехка на вид, със слабичко лице, обрамчено от кестенява коса, кафяви очи, остър нос и тънки устни.

— Здравсти, Люк, ето го — каза и постави макета на кръглата заседателна маса. Той я представи на Кент.

Мерилин се наведе над модела и използва молив да посочва различните части на макета:

— Дневната на Лена — всичко е малко встрани от центъра. Виждам я като жена в залеза на живота си, която не може да разбере защо най-любимият ѝ внук не я обича. Разбира се, накрая всичко се изяснява, но дотогава преживяват доста трусове. То е като в сън, в който тя е хваната в капан. Знам, че Фриц мрази такива работи, но той не харесва нищо нестандартно.

— Възхитително е! — извика Кент.

Люк беше по-сдържан. Струваше му се, че декорът е наистина прекалено далеч от реалността, но искаше първо да проучи модела и да помисли върху него.

Телефонът иззвъня. Секретарката и асистентът вече си бяха тръгнали, така че той вдигна.

— Люк — започна Триша, — стотвила съм вечеря и те каня. Към седем и половина. Липсваше ми.

„Бих искал да прекарам една приятна вечер у дома — помисли си Люк — и да приключа с това. А когато вече не мога да се съсредоточавам, да направя почивка и да почета от писмата на Джесика. Но както баба ми обичаше да казва, това не е начин за момче като мен да си прекарва вечерта.“

— Чудесно — отвърна той, — червеното вино добро ли е?

— Превъзходно.

Кент и Мерилин напуснаха кабинета му заедно, като обсъждаха декора. Люк тръгна пеш към дома си, като едва забелязваше тълпите и си мислеше най-вече за невероятната жега по улиците на Ню Йорк.

В тихата прохлада на апартамента си той се изкъпа, прегледа пощата и след това отиде до дома на Триша — пристигна точно в седем и половина.

— Обожавам да си точен — каза тя и го прегърна. — Радвам се да те видя. Кажи ми, че и ти се радваш.

— Радвам се да те видя. — И така си беше. Тя нямаше нищо общо с „Магьосница“, нито пък с театъра и беше хладна, свежа и прекрасна. Носеше дълга рокля от черна коприна, златни балетни пантофки и бяло елече със златни връзки, а косата ѝ беше идеално сресана, като няколко кичурчета падаха на челото ѝ.

— Изглеждаш прекрасно — каза Люк. — Но не и като да си прекарала много време в кухнята.

— Това го правих по-рано. Предпочитам да забавлявам моето мъжле, а не да бъркам и да режа, докато той скучае в гостната.

— Бих могъл да помагам.

— Често ли го правиш?

— Не съм опитвал. Но пък и никой не ме е помолил.

— Е, може би никой не е видял домашаря в теб. Ела да погледнеш колонката ми за утре. Скоч? — попита, докато вървеше към барчето.

— Добре.

Той откри статията на масичката за кафе и седна да я прочете. „Зад затворени врати“ — така се казваше колонката и Люк плъзгате поглед от едно подчертано име на друго, докато не стигна до „сляпа“ тема: „Чия бивша съпруга на най-търсения нюйоркски режисьор заминава утре на пътешествие с Едуин Перуджа, любимия холивудски адвокат, който се опита, но не успя да инвестира в новата пиеса на бившия ѝ съпруг?“

— По дяволите, какво е това? — изрече той, когато Триша дойде откъм бара с питиетата.

— Ето защо исках да го прочетеш. Никога не си ми казвал, че отхвърляш инвеститори, Люк.

— Не го правим. Монти би ми казал. Откъде го научи?

— Люк, знаеш, че никога не разкривам източниците си.

— Някой от антуража на Перуджа, предполагам. Не вярвам да идва от Монти. Кой е бил?

— Устните ми са запечатани.

— Не се е случвало такава нещо, Триш. Това не те ли притеснява? Къде го научи?

— Боже, колко си досаден! От един от новите адвокати на Ед, тъкмо си е взел дипломата. Каза, че го е научил от секретарката.

— И ти дори не провери.

— Нямам време да проверявам всичко. Защо би трябвало ти да се притесняваш, ако го пусна? Свобода на словото, нали знаеш?

— Махни го. Не ти служи за нищо.

— Това е сладка клюка, Люк. Именно за това служи.

— Не води до нищо. Това е все едно да разбъркваш празна тенджерата.

— Води до интерес. Удивление, любопитство, завист, напрежение... емоции. Хората се чувстват по-живи, когато се вълнуват от нещо. Защо иначе ги имитираш в театъра, за Бога? Толкова си голям и могъщ, а правиш същото като мен. Само че аз достигам до повече хора всяка сутрин, отколкото ти за пет години работа.

— Забрави разбирането.

— О, Люк, никой не чете колонката за слухове заради разбиране. Четат я, за да се чувстват над хора, които иначе са по-богати, по-известни и по-хубави от тях. Не се опитвам да пиша истината, знаеш, просто давам на читателите каквото им се иска. А сега защо не сменим темата? Сигурна съм, че за храносмилането не е добре да водим задълбочени философски дискусии преди вечеря. Наистина ли не си го отхвърлял? Може да си го направил просто защото не харесваш морала му. Или липсата му. А може би си чул, че се среща с бившата ти жена и... Не, по лицето ти виждам, че това няма да мине. Каж ми само дали някога е искал да инвестира в твоя пиеса.

— Не.

— Добре. Предпочитам да вярвам на теб, а не на някой от червеите на Ед. — Седна до него на кушетката и го целуна нежно. — Разкажи ми за пиесата. Чух, че Аби Деминг ще е звездата това е все едно пари в банката за теб, нали? Искам да кажа тя е истински коз. Изумително е на нейната възраст да не си е направила пластична операция на лицето, а мисля, че не е. Пък и е допълнителна награда за теб, нали, защото авторът е неизвестен. Как се казваше? Разкажи ми за него.

— Вечерята, госпожице Делакорте. — Прислужницата на Триша беше запалила свещите на масата.

Младата жена хвана госта си под ръка.

— А сега, Люк — каза тя, когато седнаха един срещу друг. — Какво беше името на новия ти гений?

Той се загледа през широките прозорци към хилядите други светлини. Същите светлини виждаше и от своя си прозорец, само че под малко по-друг ъгъл, и той осъзна, че светът му е тесен, сцената не се променя, нито пък, темата, даже и когато вечеря.

— Люк!

— Кент Хорн — отвърна. — Много млад, страхотен, доста очарователен, но за нещастие е незрял и прекалено темпераментен. — Хвана дланта ѝ в ръце. — Няма да споменаваш в колонката си, че новата пиеса на Лукас Камерън е написана от незрял младеж, който е неуправляем, нали?

— Какво те кара да мислиш, че...

— Точно това беше намислила. Забрави го, Триша. Нито дума за това или ще престана да ти говоря. Знаеш го.

— Говорим за хляба ми.

— Хлябът ти не зависи от теми като Кент, който още не си е създал име.

— А ще си го създаде ли?

— Да.

— Добре, тогава ще пиша за него, когато стане велик.

Свещите постепенно догаряха, докато те споделяха обичайните за Ню Йорк теми и интереси, които ги бяха събрали.

Но много по-късно, когато Триша сънливо се протегна върху копринените си чаршафи, докато той ставаше да се облече, и го попита защо не остане, той поклати глава:

— Трябва да поработя. Благодаря за вечерта, точно такава нещо ми трябваше.

Наведе се да я целуне и прекоси апартамента. Навън беше похладно, отколкото когато идваше насам, и той не се огледа за такси; извървя пътя до жилището си — минаваше покрай заспали скитници във входовете, омотани като че ли е зима, край любовници, които се бяха спрели да се целуват, край жена, която буташе пълна с вещи бебешка количка...

„Светът не е чак толкова малък — помисли си Люк, когато портиерът му отвори вратата. — Ако изляза от апартаментите и театъра, и се поразходя, мога да видя всичко.“

Мартин беше оставил бележки на бюрото му. Тони Уеб се беше обаждал. Също и Монти Герхард, Кент Хорн, Мариан Лодж. В първия момент не можа да се сети за нея, после си спомни, че е журналистката от „Ню Йоркър“.

„Тези хора не спят ли? Не си ли почиват поне?“ — Люк събра съобщенията и ги остави до телефона. Погледна часовника си и реши, че има време за едно-две писма. И в този момент осъзна, че е очаквал точно този момент, предвкушвал е четенето на писмата като дете, което очаква приказката за лека нощ. Беше леко притеснен от нетърпението си... но пък защо не? Джесика беше приятелка на Констанс, разбира се, че ще иска да научи повече за нея. Отиде до креслото си, настани се, наля си коняк и кафе. След това отвори кутията и извади пачка писма.

... не вярвам, че може да има театър без...

Страниците бяха разбъркани. Люк ги подреди. Писмото беше късо, а почеркът — нервен.

„Скъпа Констанс, тъкмо получих писмото ти. О, Боже, защо съм заседнала в Лондон, вместо да съм с теб. От много време ли си знаела? Е, сигурно, небеса, щом сърцето ти е толкова слабо, че се налага да напуснеш сцената, значи трябва да си знаела от месеци... от години... И да не ми кажеш нито дума.

Бих могла да дойда в Ню Йорк при теб, преди да заминеш — би ли ти харесало? Или пък, ето една по-добра идея, можеш ли да се отбиеш в Лондон на път за Италия? Моля те, пиши ми какви са ти намеренията.

С любов, Джесика“

„Скъпа Констанс, четири прекрасни дни в Лондон — но това беше преди два месеца, а сега аз съм отново в Ню Йорк, а ти си в Италия. Чувствам се сякаш сме на различни

планети. Не бях осъзнавала колко много разчитам на това, че си някъде на сцената; по-малко самотна бях. Досега дори не съм осъзнавала, че съм самотна. Ти каза, че и с теб е така, когато говорихме вчера следобед. Оттеглянето сигурно е най-трудното нещо, което си правила, нали? Разбирам те, но ме учудва, че събра смелост да го направиш. Липсваш ми.

За щастие, имам поне снимките ти. Благодаря, че ми ги изпрати, за да си представям как четеш писмата ми във вилата си. Ще те посетя веднага щом мога. Колко мило от твоя страна да ме цитираш: «Моята врата е винаги отворена — широко, широко отворена — за теб.» За мен това означава всичко.

Бъди добре, обичам те, Джесика“

Люк отметна глава и затвори очи. Двамата с Джесика бяха толкова еднакви. Констанс бе играла ролята и на най-близка приятелка, и на семейство за тях. А сега я няма. Чудете се дали Джесика е намерила кой да я замести.

След малко погледна към останалите писма, които беше взел, но още не беше прочел. Те описваха пиеси, в които тя участваше, още един филм, новата ѝ къща на Десета улица близо до Грейс Чърч. След това пишеше за обзавеждането на къщата, а после идваше последното писмо, което беше извадил. Към него беше прикрепена изрезка от „Ванкувър Трибюн“ относно новия театрален сезон и дългоочакваната поява на Джесика Фонтейн в Канада. Тя щеше да участва в „Наследница“ за шест седмици от първи февруари и билетите вече бяха продадени. Люк отвори писмото.

„Скъпа Констанс, толкова се радвам, че си по-добре и Люк те е по-сетил. Прекрасно е, че успява да идва при теб така често. Ще бъде ли там през март? Защото аз възнамерявам да дойда. Отивам във Ванкувър през февруари и след това, в средата на март, ще предприема пътешествие с влак през Канада — да си почина. Щом пристигна в Торонто, се качвам на първия самолет за

Италия и ще прекарам няколко седмици — ако не ти досадя — като се излежавам на терасата ти и гледам онези прекрасни хълмове.

Ще ти се обадя от Торонто, но се каня да ти пиша дълги писма във влака — казаха ми, че пътуването е вълнуващо, особено преминаването през Фрейзър Ривър Каньон и Канадските скалисти планини. Наистина много се вълнувам.

Обичам те, Джесика“

ГЛАВА 6

Репетициите на „Магьосница“ започнаха в най-горещия ден. Когато актьорите се събраха в наетото от Монти студио на Четиридесет и пета улица, веднага заговориха за жегата и Люк, който седеше на една маса встрани, долови в гласовете им гордост от това, че горещината в Ню Йорк е по-голяма, отколкото в другите градове — точно както студът, тълпите и кризите са по-големи — но защото са силни и волеви хора, те ще преминат успешно и през това изпитание.

— Отвратително място за живеене — промърмори Монти Герхарт и седна до него. — Винаги има нещо. Другите градове си имат нормален климат, нормален живот... отегчителен, но нормален. Получих бюджета от Трейси. Изглежда малко раздут. Двеста и петдесет хиляди за реклама?

— Не е кой знае колко. Ще го прегледаме. Други проблеми?

— Костюмите. Ефектите. Не поставяме „Фантомът от операта“, нали така: очаква се да е простичък спектакъл.

— Съгласен съм. И аз си мислех, че сметките са раздути. Ще питаме Трейси, щом се добере дотук. Тя сигурно си има причина за тези цифри. Нещо друго?

— Не, това е всичко. Парите идват, Люк. Започнаха да ваят веднага щом писах на някои хора, че ще участва Аби Деминг. Освен това я накарах да напише колко е очарована от Рейчъл и Корт. Искам да кажа, тези хлапета са участвали само в няколко телевизионни постановки и не мога да използвам имената им за печалба, но ако Аби ги подкрепи, много хора ще се бръкнат за чековите си книжки. Но това не означава, че не трябва да следим бюджета — човек не знае какво ще стане.

Люк кимна. Както винаги му бяха нужни няколко седмици да свикне с грубоватите маниери на Монти, един от най-способните продуценти в бизнеса. Много хитро от негова страна да накара Аби да прибави послепис към писмото; това сигурно щеше да успокои евентуалните инвеститори по отношение на репутацията ѝ. „А аз

притеснявам ли се за тази репутация? — запита се Люк, докато се изправяше да посрещне Аби и останалите актьори. — Естествено. И още как.“

Помещението на втория етаж на стар склад беше преоборудвано като танцова зала, на едната стена имаше огледала, а отсрещната беше заета от огромни прозорци. Лампите бяха неонов и Люк включи няколко, за да освети пространството, което щеше да представлява сцена. Наоколо бяха пръснати сгъваеми столове и разнообразни кашони, които да служат за мебели; нямаше да ползват декори, мебели или ефекти преди генералните репетиции във Филаделфия след шест седмици. Люк и Монти бяха взели заедно това решение, за да избегнат разходите за сценични работници.

— Добро утро, радвам се да ви видя — каза Люк. — Предвкушвам удоволствието от следващите няколко седмици — ние сме великолепен екип, имаме прекрасна пиеса и ще си прекараме добре. Повечето от вас не са работили с мен преди. Няма да ви давам списък с изискванията си, но ще кажа, че не раздавам заповеди и „задължително“ не присъства често в речника ми, макар да знам как да използвам тази дума. Репетициите са разговор между нас, за да открием емоциите и смисъла зад репликите на всеки от вас, за да вдъхнем живот на пиесата. Някакви въпроси? Добре, тогава бих искал да започнем направо с първо действие. Кент ни е дал някои инструкции и ще трябва да ги следвате, но през повечето време предпочитам да се движите както на вас ви се струва, че е най-добре. Ако ви се сядат, грабвайте стол и го слагайте, където ви харесва.

Действието произтича от думите и чувствата и не се каня да ви казвам как да го правите — вие сами ще откриете, когато моментът настъпи. Добре, да започваме.

Той се отдръпна назад към масата.

— Къде е Кент? — прошепна му Монти.

— Каза, че ще дойде. Човек би помислил, че ще е пръв. — Разчисти пред себе си масата от пълните с кафе картонени чашки, термосите с кафе и студен чай, вафлите, сладките и кутиите с безалкохолно. Сложи бележник и три молива.

— Я виж ти кой е тук — каза продуцентът, когато Кент влезе. — Винаги започваме навреме — смърри го веднага.

— Извинете. — Кент сложи на масата масивен, опакован с канап пакет и се зае с възлите. — Слушайте, трябва да видите това, то е най-ху...

— После. — Люк се обърна към актьорите.

Авторът също се обърна. Тялото му се стегна и се изви напрегнато, като че ли нещо го дърпаше през стаята и към актьорите... и точно така си беше, помисли си Люк. Той чуваше репликите си за пръв път произнасяни от професионалисти и режисьорът знаеше, че сега те му звучат още по-различно, отколкото на прослушването.

— Добре звучи — прошепна Кент. — Звучи страхотно.

Люк се усмихна, но не отмести поглед от актьорите, а Кент и Монти гледаха заедно с него, докато течеше първото действие. Люк беше напрегнат и внимателен, но беше също и възбуден. Това беше един от най-хубавите моменти: всичко тепърва започва, няма още нищо утвърдено, цял нов свят чака да бъде създаден. Предишната седмица актьорите два пъти се бяха събирали в кабинета на Монти за репетиции на маса. За тях това беше начин да чуят репликите си в контекста на останалите — и да чуят пиесата като цяло. Сега, в прашната стая, върху импровизираната сцена, под неоновите лампи и шума на климатиците, те правеха първите си крачки към изграждането на героите и цялата история, така че този път имаше и чувства, и смях, докато четяха репликите си и се движеха, гледаха се един друг като непознати, кръжаха, докосваха се, сядаха, изправяха се, търсеха ритъм и пространство...

Всички изпитваха същата възбуда като Люк и когато първото действие свърши, за малко настъпи тишина, като че ли чревоугодници се наслаждават на току-що изяденото превъзходно ястие. После бавно напуснаха сцената — отпуснаха се, подготвяха се за следващото действие. Корт седна на масата, където Монти беше отворил пакет кроасани.

— Какво е това? — попита продуцентът и посочи към пакета на Кент.

— Искам Люк да го погледне. — Развърза канапа. — Мерилия е подготвила друг макет. Казах ѝ да го остави и да направи нещо наистина драматично. Ето един модел. — Смъкна опаковъчната хартия.

Настъпи продължително мълчание.

— Всички тези малки тъмни стаички — обади се Абигейл.

— Прилича на публичен дом.

Кент се изчерви:

— Не, тов...

— Мерилин го е проектирала? — поиска да знае Монти. — ИСКА да построи този декор?

— Е, всъщност каза, че зависи от вас.

— Кога го е направила? — попита Люк.

— Ами, беше в ателието ѝ, тя ми го показа... правила го е за друга пиеса, един вид експеримент, но никога не го е използвала...

— По очевидни причини — вмъкна Абигейл.

— И си помислих... всички тези стаи, нали знаете, като части от психиката на Лена. Искан да кажа, тази пиеса е за това как да се научим да си вярваме, за да сме сигурни, че и другите хора ще ни обичат каквито сме в действителност, а не заради някакъв образ, какъвто са си изградили — и си помислих, че всички тези стаи ще са като метафора за начините, по които Лена мисли и действа...

— Метафора! — изсумтя Монти. — Фриц ще получи сърдечен удар.

— Фриц изобщо няма да го види — намеси се Люк. — Кент, няма да го използваме. Може и да значи нещо за теб, но не и за публиката — а точно за нея трябва да мислим. Вече помолих Мерилин да опрости другия дизайн и тя...

— Да опрости ли? Не ми е казала такова нещо! Бях с нея през уикенда и...

— За което нямаше да казваме на никого — Мерилин се появи зад гърба му. — Какъв дискретен джентълмен си, Кент.

— Не знаех, че ще идваш тази сутрин — отвърна той.

— Донесох ескизите на Люк. — Тя му обърна гръб и разви голямо руло хартия. — Какво мислите?

Люк и Монти се наведоха над проекта.

— Добре изглежда — произнесе се режисьорът. — Монти?

— Хубава идея: дневна, спалия и веранда. Вратите и прозорците са някак накриво, но не толкова като преди. Харесва ми. Ще решим окончателно, като видим завършения макет, но мисля, че идеята е добра. Благодаря, Мерилин. Добра работа.

— Добра пиеса — отвърна тя простичко и се огледа. — Мислех, че репетирате.

— Това беше идеята — сухо отвърна Люк. — Тъкмо щяхме да продължаваме, искаш ли да погледаш?

— Ако никой не възразява. Обичам този момент от работата.

— Сядай. — Монти издърпа стола до своя.

В края на първо действие Люк поиска въпроси и коментари, но такива нямаше.

— Второ действие — каза и вдигна молива си. Вече беше изписал няколко страници и знаеше, че часове по-късно ще седи в кабинета си у дома, ще преглежда всяка точка, за да намери път към актьорите, да обедини предложенията им и да изгради финалната сцена, която публиката ще чувства като истинска.

— Люк — обади се Абигейл, — смятам да остана на сцената, вместо да влизам после.

Кент вдигна глава:

— Но...

— Добре, да опитаме — съгласи се Люк. — Действай така, както ти е удобно, Аби.

Репетицията продължи до края на деня, като направиха само една кратка почивка за обяд. Накрая той освободи актьорите с обещанието, че на следващия ден ще поговорят за ролите им.

— Ще обсъдим всичко — въпроси, проблеми, всичко, което ви дразни в репликите ви. Вероятно ще посветим целия ден на това. А вдругиден отново ще репетираме.

Монти бутна назад стола си и се протегна:

— Чувствам се странно — ядох само веднъж днес. Гладис ще бъде ужасена. Готов ли си да пийнем по нещо?

— Само минутка. Мерилин предложи да изработи и костюмите, Монти. Отговорих ѝ, че нямам нищо против.

— Аз също. Тя е правила това за доста представления. Добра е.

Люк погледна плана си:

— Скиците на костюмите — в края на другата седмица. Дотогава вече ще трябва да е готова и с проекта на макета за Спрауъл. Той е бавен и искам да му дам достатъчно време. Кога ще се видиш с Ейкън?

— Утре, преди да дойда тук. Люк, той някога бил ли е мениджър в театър?

— В Сан Франциско, защо?

— Много е спокоен. Нервира ме.

Люк се изхили:

— Ако си достатъчно нервен, ще го прихване от теб и тогава ще се почувстваш по-добре. Добър е, Монти. Ще поговориш с него за театралните коктейли, нали?

— Добре. Нещо друго?

— Не, това е. — Разходи се из помещението. Щом репетициите започнеха, нямаше желание да напуска залите. Пиесата оживяваше и всички се чувстваха по същия начин. След месец щеше да им се струва, че не съществуват нито градът, нито климатът или семействата им — има само театър. Но Монти го чакаше с ръка на дръжката на вратата.

— Не искам да те насилвам, просто съм поканил една дама да се присъедини към нас и тя винаги пристига навреме.

Люк го погледна. Денят беше тежък и изтощителен. Попита:

— Защо?

— Защо съм я поканил ли? Защото винаги търсиш интересни идеи и нейните са великолепни. Защото ще я харесаш. Защото аз я харесвам.

— Не търся нови идеи тъкмо когато започвам пиеса.

— Просто се срещни с нея, Люк. На мен ми допадна. Разсмя ме.

— Само едно питие — каза след малко Люк, докато се отправяха към Четиридесет и четвърта улица. — Ще ти отпусна толкова.

— Няма да е неприятно, Люк. Ще я харесаш.

Една привлекателна жена ги чакаше сред кадифените дивани и кресла в бара на „Алгънкуин“.

— Люк Камерън, Сондра Мърфи — представи ги Монти една на друг.

— Не си ли поръчала още, Сондра?

— Чаках ви.

Той махна на сервитьора, поръчаха си питиета и седнаха.

Помълчаха малко. Монти започна пръв.

— Хрумна ми идеята да адаптираме някои от книгите на Сондра за сцената — обърна се той към Люк. — Детски книжки, за едно мече на име Ейби. Разбира се, ще трябва да сменим името.

Сондра се вгледа в безизразното лице на режисьора и изрече:

— Не мисля, че идеята е добра. Когато срещнах Монти на онзи коктейл, ми се стори жестоко да пресичам ентузиазма му, но не мисля, че в книгите ми има нещо за възрастни, а особено пък за театъра.

Люк я погледна с интерес. Тя беше руса и привлекателна, с интересни черти, приятна, пък и не се главозамайваше от идеите на Монти.

— И защо той мисли, че може да станат за възрастни?

— Ейби има доста идеи относно света. Тя е обиколила Япония, срещала се е с американския президент, ходила е в Париж и през цялото време обсъжда хората и политиците. Монти смята, че това би било добра основа за пиеса или мюзикъл.

— Права си, няма да стане — отбеляза Люк и те се усмихнаха един на друг, сякаш Монти временно беше изчезнал!

Говориха си, а той ги слушаше и когато те се разделиха, Люк ѝ каза, че се надява да се видят отново. Сигурно нямаше да стане — и двамата бяха много заети, а и живееха по различен начин, но той се чувстваше привлечен от нея. Отчасти заради приятния и открит начин, по който говореше за политическите и обществените кръгове, в които се движеше, но и защото му напомняше за Джесика. И двете бяха жени, кои то сами са си пробили път в живота. „Жена, с която бих могъл да живея. Такава, каквато баба ми би одобрила“ — помисли си.

— Беше прав — промърмори Монти, когато тръгнаха да се разходят по Седмо Авеню. — Пълна загуба на време.

Той се засмя:

— Прекарах по-добре от теб. Просто не ми пробутвай нови идеи, преди да съм приключил с настоящата пиеса. Пиши си дневник. Ще го прочета след няколко месеца.

Вървеше леко по пътя за дома. Сондра Мърфи му бе въздействала като жива вода — някой, който няма нищо общо със света на клюките и чийто живот е подчинен на реалността. Може би затова Джесика е напуснала сцената, помисли си. Не, разбира се, че не Сондра и Джесика в действителност не си приличаха. Просто напоследък мислите му непрекъснато се връщаха към Джесика.

„Просто се нуждая от писмата ѝ, мина доста време“, помисли си.

Започваше четвъртата седмица от репетициите на „Магьосница“. Люк все не намираше време да се върне към писмата на Джесика. Щом

се прибереше вкъщи вечер, сядаше да прегледа бележките си по пиесата, както и самата пиеса. Често му се обаждаше и Клаудия.

— Люк, липсваш ми. Кажи ми как си. Разкажи ми за пиесата.

— Какво правиш?

— Нищо.

— Монти спомена за теб и каза, че няма да е лошо да се обадиш на Гладис. Тя сигурно ще ти намери някаква работа.

— Тя е ужасно скучна, Люк, въпреки че е съпруга на Монти. Не съм сигурна, че я харесвам. Пък и за какво да ѝ се обаждам? Кралицата на благотворителността от Източния бряг, дете винаги се втурва в защита на някаква благородна кауза. Боже, можеш ли да си представиш някой да ме описва по този начин?

Той не ѝ обърна внимание:

— Защо не ѝ се обадиш? Не знаеш какво да правиш с времето си, а тя се нуждае от хора.

— Да мие краката на бедните.

— Мисля, че вече никой не го прави. Обади ѝ се, Клаудия.

— Е, може би. Но не мисля, че съм добра работничка.

Люк нищо не ѝ отговори и погледна към акварелните рисунки на Мерилин. Една от роклите на Аби го притесняваше и той се опитваше да открие какво не е наред.

— Люк, разкажи ми за пиесата — ловко смени темата Клаудия. — Моля те, знаеш, че обожавам такива неща. Корт още ли се цупи?

— Вече не толкова. Откри колко е силна ролята му в трето действие. Но пък Кент има проблеми с преработките. Той смята, че думите му са издълбани в камък... Какъв ти камък, това е слабо. Мисли, че са гравирани в бронз, във вечно съвършенство, така че изобщо не иска да...

Тя се засмя и той откри, че я желае, почти чувстваше как я прегръща. Имаше нужда от външен на театъра човек, който да се смее заедно с него, да споделя случките, да запълва живота му. След това се овладя. Не и с Клаудия. Не отново.

Но работеше толкова много. Беше се срещал с Триша само три пъти през последния месец — и срещите им бяха хладни, а гласът на Клаудия беше топъл, смехът ѝ беше интимен.

„А аз съм самотен“ — осъзна той.

Не. Прогони тази мисъл, не отговаряше на собствената му представа за себе си. Не е самотен. Просто е потиснат и уморен.

— И какво стана? — настоя Клаудия.

Люк погледна рисунките и си представи бившата си съпруга, седнала до телефона, как тактува с десния крак, какъвто навик имаше, и навива кичур коса на пръста си.

— Е, Кент в действителност пренаписа части от първо и второ действие, но после Аби решително заяви: „Не става. Люк, няма да одобря това... То е грешно, грешно, грешно!“

— О, страхотно! — Клаудия отново се засмя. — Направо я чувам. А когато Аби се включи, всички млъкват.

— Точно така. Даже и Корт. Но първото действие е слабо, защото той не влага душа и...

— Люк, защо да не намина? Просто да се видим, по-приятно е, отколкото да говорим по телефона. Би могъл да ме почерпиш едно питие. Няма ли да ти хареса?

Харесваше му и още как. Трябваше му компания, а Клаудия познаваше артистите и театралния жаргон по-добре от Триша; поне на това се беше научила по време на брака им. Но не с нея, помисли си отново. Нямахше да стане. Само след час щеше да се превърне от приятелка в досадница, да иска той да ѝ осигурява работа за запълване на времето, да ѝ организира живота. Люк знаеше, че някои хора просто не могат да водят смислен и продуктивен живот, но не възнамеряваше да си губи времето. Особено с бившата си жена.

Значи не към Клаудия трябваше да се обърне за компания.

Към кого тогава? Кой би могъл да запълни тази празнота, която ставаше все по-голяма напоследък?

— Люк, чуваш ли ме?

Сигурно никой. Но все още има шанс да...

— Люк!

— Не, не можеш да дойдеш. Уморен съм, Клаудия; имам още няколко бележки за довършване и си лягам. Ще ти се обадя.

— Кога?

— Когато мога.

— О, бъди по-точен. Защо всеки път трябва да ти повтарям? Нуждая се от теб, Люк. Ти си единственият, с когото мога да говоря...

— Имаш стотици приятели. Не съм чул някога да си останала без цял отряд мъже, които да са готови да те заведат, където и да е.

— Те са ми познати. Единствено Филансови са ми приятели, действително ме изслушват, а ти не желаяш да се виждам с тях.

— Приятели са ти, докато ти прибират парите на игралните маси. Не разбираш ли?

— Ако не знам кога ще те видя, мисля само за тях.

— Това си е твой проблем. — Той тресна телефона, вбесен и разстроен. Какво я караше да мисли, че е очарован от детинските ѝ капризи? Може би фактът, че пет години е бил женен за нея. И че все още се срещаха. Колкото и да беше ядосан, знаеше, че ще ѝ се обади и ще я заведе на вечеря, и щеше да слуша оплакванията ѝ, и да го прави колкото често тя пожелаеше. Констанс му беше казала, че ще стане така.

Не с толкова много думи. Но след като търпеливо беше слушала оплакванията му за Клаудия, тя беше кимнала, когато той ѝ бе заявил, че ще поиска развод, и беше отбелязала:

— Значи смяташ да ѝ захлопнеш вратата под носа и да си тръгнеш? Ще можеш ли?

Той беше седял като спипано на местопрестъплението хлапе и накрая беше промърморил:

— Сигурно не. Ще направя за нея каквото мога.

Опита се да се съсредоточи върху рисунките на Мерилин, но разбра, че е прекалено уморен. Приблужи се до креслото си. На кръглата маса Мартин му беше оставил термос, бутилка бургундско, сандвичи, парчета шоколадов кейк и сребърна купа с глазирани кайсии. „Този човек ме смята за ламя“ — помисли си, но когато опита една кайсия, осъзна колко е гладен и си спомни, че не е вечерял. Беше отменил срещата с Монти и Гладис, за да остане вкъщи и да прегледа бележките си. Наля си вино, изяде два сандвича и мислите му постепенно се отклониха от бележките към Клаудия, баба му и към Джесика.

Беше минал месец откакто не беше чел писмата ѝ и не беше мислил за нея. Тежък месец, помисли си Люк. Може би не търсеше просто женска компания, може би му липсваха писмата.

Извади няколко от кутията. В първото беше сгъната изрезка от вестник. Когато я погледна, откри, че се взира в снимката на Триша

под рубриката „Зад затворени врати“. На втория абзац видя името на Джесика и го прегледа.

„Популярната бродуейска и холивудска актриса Джесика Фонтейн е в болница поради сериозни наранявания, получени при железопътна катастрофа в Канада. Твърди се, че е инвалид и не може да говори. Агентът ѝ отказа коментар.“

На полето с трепереща ръка бе изписано „Не е истина“.

„Пропуснал съм това — помисли си Люк. — Но пък и никога не съм чел колонката, преди да се запозная с Триша.“ Отвори писмото. Беше на същия синкав лист и със същия почерк като онова, в което се разказваше за катастрофата. То е било диктувано на сестрата, това също.

„Скъпа Констанс, не знам дали си прочела това, но ти пращам копие с коментара си. Не съм онемяла и не съм инвалид, или поне докторите казват, че няма да бъда. Имам някои счупени кости, скъсани сухожилия и други контузии... Вероятно това не е достатъчно драматично за журналистиката. Не мога да си представи как някой си изкарва хляба, като пуска слухове и лъжи във вестниците. Ужасен начин за живот.“

Люк си помисли за времето, когато беше прекалено очарован от Триша и дори не я беше питал за източниците ѝ. Засрамен, сгъна писмото и го остави встрани, като че ли обръщаше гръб на обвинителния тон на Джесика. Следващото също беше писано от сестрата.

„Моя скъпа, скъпа Констанс, липсваш ми, макар че само преди няколко дни напусна болничната ми стая. Беше

невероятно удоволствие да те видя, особено след като ти писах да не идваш...”

Люк си представи сцената: две жени в стая по здрач; едната е приведена напред в креслото и държи ръката на другата, която е прикована към леглото. Очите ѝ са затворени — или може би тъкмо ги отваря. Всичко друго изчезна. Всички мъки и радости от театъра, Триша, Клаудия просто се изпариха. Пренесе се в болничната стая с баба и с Джесика, и когато отново взе писмото, му се стори, че Джесика говори на него, а не на Констанс.

„Доста си поприказвахме, нали? Но въпреки че ми липсваш, се радвам, че се върна в Италия. Беше толкова бледа последния следобед, а веднъж, докато мислеше, че спя, тайно те наблюдавах и можах да видя усилията, които влагаш в играта си — още играеш роля, скъпа ми Констанс, и само колко си добра! — но всъщност си изтощена и трябва да си вкъщи.

Не говорихме за много неща — например за катастрофата. Не мога да разбера как изобщо съм оцеляла. Учудва ме постоянството, вниманието и загрижеността на лекарите и сестрите, които продължават след всичките операции да ме сглобяват — или поне се опитват — с всичките ми счупени кости, прекъснати нерви (е, да, има и други неща, освен онези фрактури, за които ти съобщих в предишното писмо). Но всички казват, че ще се оправя — повтарят ми го непрекъснато. Според тях, ако имам късмет, ще оздравея напълно. Опитвам се да им вярвам. Някой ден, когато се върна на сцената, ще им благодаря публично — на всеки лекар, на всяка сестра и на всяка санитарка. Дотогава всяка сутрин, щом се събудя и видя слънцето, ще им благодаря мълчаливо. Обичам те и съм ти признателна, че дойде. Това означава всичко за мен, както ти повтарях, докато не ми заповяда да престана, защото си ме разбрала. Но ще го кажа пак... всичко...

Джесика“

Люк вдигна поглед от писмото и си го повтори наум. Почти можеше да чуе гласа на Джесика. Когато се върна на сцената... Но тя никога не се върна. Не я бяха забравили — по телевизията излъчваха филмите ѝ и някои от пиесите с нейно участие, поддържаха я съвсем жива и все още я използваха за пример в актьорските школи — но в театъра бяха запълнили мястото ѝ и животът беше продължил. Джесика Фонтейн я нямаше.

Защо? Какво ѝ се беше случило? Всички си задаваха този въпрос след катастрофата преди шест години. Люк също се беше питал. Но сега му изглеждаше още по-важно да открие отговора.

Отвори следващото писмо. На листа имаше воден знак със санаториалния комплекс в Скотсдейл, Аризона. Почеркът отново беше на Джесика, макар че изглеждаше по-скован и стегнат, като че ли редовете бяха писани с особено внимание.

„Скъпа Констанс, съжалявам много съжалявам, прости ми... ти ми писа и се обажда толкова пъти, а аз не ти отговорих. Плаках над писмата ти, но не можех да говоря с теб или с когото и да е, защото не знаех какво да кажа. Изпълнявах каквото ми наредяха в болницата, ядях и спях, ходех два пъти дневно на психотерапия, но не говорех, освен ако не се налагаше. През целия си живот съм зависела от думите и съм ги обичала, но в болницата всички теми изглеждаха слаби, глупави и празни.

В началото се опитвах да се шегувам с това, което ми се е случило, но колкото повече се стараех, толкова по-ужасно ми изглеждаше всичко и накрая не остана светлина, нито топлина ши надежда, защото не беше възможно да отричам в какво съм се превърнала. Не искам да те отегчавам с медицински термини, но си ме питала толкова пъти и ще ти кажа. Бях в шок, когато ме спасиха, със сътресение и три фрактури. Една от фрактурите е на бедрото ми и досега са ми правили три операции на тазобедрената става. Лекарите казват, че сигурно ще трябва да ми сложат изкуствена става; това е една от

възможностите, които ме очакват. Другите две фрактури са на ключицата и раменната става и те, изглежда, не зарастват добре въпреки двете операции. Лицето и тялото ми бяха нарязани от счупени стъкла, бях загубила и много кръв. Толкова съм отслабнала, че изглеждам като излязла от концлагер. Страхувам се да поглеждам в огледалото.

Преминавам през най-различни видове терапия; една от тях се нарича «пасивна терапия», Лягам на една маса, а лекарят вдига и сгъва отпуснатите ми крайници. Така се предполага, че ще предпазим мускулите от отслабване. Тъй че ден след ден лежа там и гледам как костеливите ми крака и ръце се движат под ръководството на млада, красива жена, на която ѝ предстои целият живот — а моят приключи. Не мога да разбера защо си дава този труд. Защо са се загрижили за тази черупка, която е останала? Защо си мислят, че всичките тези движения имат някакъв смисъл?

О, Констанс, коя съм аз? Винаги съм изпитвала радост и гордост от тялото си, а сега го гледам и не се познавам. Не знам чие тяло е това. И не знам къде ми е мястото. Светът е толкова сив и безсмислен... Бих избягала, но не мога да тичам. Бих искала да се приспя завинаги, но не мога да си представя как го правя. Всяка нощ спя по два-три часа, преди болката или кошмарите да ме събудят, и се моля изобщо да не се събудя. Но винаги... Защо смазаното ми тяло продължава да функционира?

Лекарите говорят за двегодишна терапия и през този период се предполага, че ще съм сглобена, обновена, възкресена, оправена и готова... нещо като гума, рециклирана и подготвена за препродажба. Те лъжат, разбира се. Просто искат да ме поддържат мотивирана — това е голямата им дума — за терапията, яденето, спането и всички други важни неща. Но нищо не е важно. Аз го знам.

Съжалявам, че те занимавам с всичко това — опитах се да не го правя — но не мога да понасям самотата и мрака. Следващия път ще съм по-внимателна.

Джесика“

Люк вдигна глава поразен. Беше свикнал с оптимизма ѝ, с възторга ѝ от живота, с умението ѝ да се шегува и дълбоките ѝ прозрения — всъщност почти беше станал зависим от тях — и не можеше да повярва, че това е същата жена. „Сломена — помисли си. — Разрушена. Нищо чудно, че беше напуснала Ню Йорк. Но... Какво беше станало с нея след две години? Хората се възстановяват и дори и след най-ужасните катастрофи съумяват да се върнат към предишния си живот. Какво се е случило с нея?“

„Скъпа Констанс, не съм готова да говоря по телефона, не още. Не може ли да продължим да си пишем като преди?“

Сестрата — Прудънс Етърдж, гмуркачка от Сидни, която работи по една година във всеки град и така опознава света — два пъти седмично ме води на терапия и после ме връща къщи, като спираме при супермаркета или при аптеката, или при книжарницата. Тя иска да ме води и на кино, но самата мисъл да гледам филм ме ужасява. И винаги повтаря със силния си австралийски акцент: «Госпожице Фонтейн, вие сте много по-добре, отколкото си мислите.» Разбира се, тя е длъжна да повтаря това.

Веднъж ме накара да посетя вечерния художествен курс в центъра. Нарисувах няколко скици и започнах един акварел — правех го като хоби преди, знаеш — и това беше първата вечер, когато часовете не ми се струваха безкрайни. Довърших акварела тази сутрин у дома и времето отново полетя. Така че мисля да се върна в курса и ще продължа да го посещавам, докато ми е интересно.

Поне не трябва да се притеснявам за парите. Спестявах доста, инвестициите ми са печеливши. Пък и получих обезщетение от канадските железници. Нямах намерение да искам, но те ми предложиха и въпреки съвета на адвокатата ми (той мислеше, че бих могла да измъкна още повече) аз приех.

Но като се оставят настрана парите, всичко е... изчезнало. Театърът, Ню Йорк, дългите разходки, които

обичах, хората, които познавах, къщата ми, която тъкмо купих и обзаведох. Животът ми. Разтреперих се, докато пиша това. Искам да пища. Какво правя тук? Това не съм аз, мястото ми не е тук. Къде ми е животът?

Прудънс ми подари значка с надпис «Единственият отговор на въпроса защо аз е защо не аз.»

Вярваш ли в това? Аз не искам. Свят, изграден от случайността, неразбираем, горчив, жестоко безразличен... без причина, дори да ни се случват лоши неща или пък добри. Освен ако... Напоследък, когато не спя добре, започнах да се чудя, дали животът ми не е бил прекалено лек. Нямах отрицателни рецензии за играта ми, не съм оставала без работа. Може би, когато всичко върви така добре, нещо лошо трябва да се случи, за да изравнят сметките. Е, сега сме квит. Боговете нанесоха най-страшния си удар и се надявай сега да ме оставят на мира. Пък и вече няма значение.

Толкова гняв, страх, объркване и ярост съм натрупала в себе си, че се страхувам дали няма да изпищя, ако си отворя устата да заговоря. Но ще се опитам да ти пиша по-често. Надявам се, че си добре. Мисля за теб през цялото време, обичам те.

Джесика“

Люк препрочете три пъти писмото — отчаянието на Джесика го заливаше с горчивината си. Всичко е... изчезнало. Защо? Защото са й казали, че ще са й необходими две години, преди да се върне на сцената? Сигурно имаше още нещо. Взе следващото писмо. То беше различно от предишните, хартията беше с цвят на слонова кост и в горния ъгъл беше отпечатан фонтан, а под него пишеше: „Фонтанът, Лопес Айлънд, щат Вашингтон.“

Лопес Айлънд. Люк никога не беше чувал за такова място. Но щом беше във Вашингтон, сигурно беше в Пюджът Саунд. Взе атласа от полицата и го прегледа. Пюджът Саунд. Голям залив от щата Вашингтон до Ванкувър Айлънд и Британска Колумбия, с дузина острови, пръснати наоколо като конфети. Група острови на север от

Сиатъл бяха кръстени Сан Хуанови. И точно там беше Лопес. Точица на картата, малко островче на хиляди километри от Ню Йорк. Сякаш тя беше избягала колкото е възможно по-далеч на запад.

„Скъпа Констанс, пазя всичките ти писма и нощем ги препрочитам. Благодаря, че си ми писала, без да изискваш отговори, благодаря за търпението през последните двадесет месеца. Двадесет безкрайни месеца, но пък не са две години, както предвиждаха в началото, и трябва да съм благодарна за това. Разбира се, че съм. Отново съм здрава, върнах си енергията, вече не чувствам болки, което е истинско чудо, след като съм живяла с болката толкова дълго, белезите изчезнаха от лицето ми след пластичните операции и тук започвам нов живот, на този прекрасен и мирен остров. Казваш, че е далеч от Ню Йорк — така си е, но това е част от очарованието му. Загубих интерес към театъра, нали разбираш, така че какво по-добро място от това малко островче, където театърът, какъвто го познаваме, не съществува.“

Люк се втренчи в листа. Не разбираше. Оздравяла, освободена от болките, отново е цяла... защо не подскача от радост, не прелива от възторг, възбуда и надежда? Тя пишеше за нов живот, не беше така отчаяна, а казваше, че загубила интерес към театъра? Изключено Джесика Фонтейн да загуби интерес. Та нали театърът беше целият ѝ живот.

„След като се преместих в Аризона срещнах една жена, издателка на детски книги, която ме помоли да илюстрирам един ръкопис. Интересна история, а аз мога да рисувам за деца — новата ми специалност. Съгласих се и прекарах много приятно. Дори съжалявам, че свърших толкова бързо. Скоро ще получиш книгата.

Това беше първата ми работа, но внезапно започнах да получавам предложения отвсякъде, включително от

Франция, Англия, Италия и Холандия. Вече съм илюстрирала книги в почти всички стилове, от Русия през XIX век до индианска Америка и това ме поддържаше през двадесетте месеца на възстановяване, още четири операции, ужасната терапия на извънземни на вид машини, които се съпротивляват на действията ти. Няма да повярваш колко начини има да разтегнеш мускулите на някого и те да го болят на следващия ден. Бях сигурна, че ще приключа това размекната като октопод, но за мое учудване силата ми се върна и се чувствам като нова.

Така че ето ме на Лопес. Живея в странноприемницата на Суифт Бей, докато построя къщата си върху участъка, който купих: тридесет акра с частен плаж и малък залив, от едната страна има гора, а от другата — златистокафяви скали. Работя с архитекта по къщата и в двора ми ще има фонтан, който да ми напомня за твоите италиански фонтани, така че го използвах за хартията си за писма, както си забелязала.

Уча се да яздя. Много ми харесва, повече от разходките, особено на този остров с горите, скалите и плажовете по края, и с фермите във вътрешността. Чувам само птиците и мученето на кравите, никакви други звуци: нито хора, нито коли... само от време на време минава хидропланът от Сиатъл.

Много се радвам, че си по-добре от миналия месец. Мисля за теб през цялото време, каквото и да правя — и се радвам, че и двете си намерихме такива добри местенца.

Да, още едно нещо. Срегнах един мъж.
Грижи се за себе си.

Обичам те. Джесика“

Срегнах един мъж. Тези думи подразниха Люк. Влюбена ли беше в него? Или просто бяха добри приятели? Сега ли започваха да се срещат и тя мислеше, че би могла да се влюби? Бяха ли обвързани?

Нервно придърпа кутията, за да извади ново писмо. Но ръката му увисна във въздуха. „Какво ми става? Държа се така, сякаш я

ревнувам.“

Разбира се, че ревнуваше, осъзна след секунда. Защото напук на здравия разум се беше влюбил в нея.

ГЛАВА 7

— Мисля, че е разчетен доста пестеливо — каза Трейси Бенкс, като докосна с върха на молива си няколко числа в края на бюджета на „Магъосница“. — Заплатите, наема на театъра, твоя аванс и на Кент, застраховката, телефони, секретарката ти... знаеш ги тези работи.

Люк кимна. Напоследък трудно се съсредоточаваше. Непрекъснато мислеше за писмата на Джесика. Намръщи се, за да покаже, че се е съсредоточил върху числата, докато Трейси преповтаряше всяко от тях. След това се облегна назад.

— Добре, ще се опитаме да го посвием малко, но ти си права, явно доста пестеливо е разчетен. Благодаря, Трейси. Просто се постарай да ме уведомиш, когато числата съборят покрива.

— Ще ти дам да разбереш още преди това да стане. А и Монти всеки ден ми се обажда, нали знаеш, да проверява. Жалко, че не ми е любовник; щях да съм възхитена от вниманието му.

Люк се усмихна и прибра документите в папката. Един милион долара, за да се стигне до премиера. И тази сума ще скочи, ако билетите за предпремиерата във Филадельфия и генералните репетиции в Ню Йорк не се продават добре. След това разходите за постановката би трябвало да бъдат покрити от приходите ѝ. Той прибра папката в чекмеджето. „Прекрасна пиеса — помисли си, — отлични актьори и талантлив постановъчен екип. Но всичко зависи от парите. Това е част от нещата около театъра, което не ти се разкриват, когато режисираш първата си пиеса в колежа и примираш от романтизма в нея. После започваш чиракуването си в някоя малка, забравена от бога компания в Чикаго или Ню Йорк и хоп, въвлечен си в безкрайната битка за привличане на пари. Мислиш си: О, когато се добера до Бродуей, всичко ще е различно. Понякога наистина е така. Но невинаги“.

Той се изправи до прозореца и се загледа как градинарят полива дърветата долу. Водата изтичаше от саксиите им — сребърна на слънчевите лъчи. Наблизо една майка приспиваше бебето си в количка, после се отпусна на пейката и взе книга. Отметна косата си с цвета на

тъмно злато. Косата на Джесика, спомни си Люк, беше като старо злато.

Погледна часовника си. Оставаше му един час до репетициите. Беше достатъчно. Излезе от кабинета си, смеси се с тълпата на Петдесет и четвърта улица и си проправи път към Пето Авеню и обществената библиотека. Влезе в хладното мраморно фоайе и сви към залата за периодика. На дългата маса отвори тома на „Рийдърс Гайд“ отпреди осем години, времето, когато баба му се беше преместила в Италия, намери „Фонтейн, Джесика“ и прегледа списъка публикации за нея през онази година. Беше дълъг и той пак хвърли поглед към часовника си. Имаше време за няколко статии. Библиотекарят му донесе изданията, които искаше: „Ню Йоркър“, „Таун енд Кънтри“, „Вог“ и „Редбук“.

„Таун енд Кънтри“ бяха пуснали статия на пет страници и когато Люк отвори списанието, видя Джесика — от празната сцена на „Мартин Бек Тиътър“ тя спокойно се взираше в камерата. Носеше синя вечерна рокля, косата ѝ се спускаше на вълни по гърба ѝ, беше скръстила ръце. Изглеждаше отпусната и доволна, сякаш си е у дома. Под снимката имаше обяснение.

„Джесика Фонтейн, носителката на тазгодишната награда «Тони» за най-добра актриса в «Селско момиче». От оттеглянето на Констанс Бернхард не бях виждал друга с такъв незабравим талант — казва продуцентът Ед Къриър. — Може би това е справедливо, тъй като госпожица Фонтейн е протеже и близка приятелка на госпожа Бернхард, на която смята, че дължи успеха си.“

Люк прочете цялата статия, като обръщаше повече внимание на снимките, направени в нюйоркския апартамент на Джесика, в селската ѝ вила в Кънектикът с пристроено студио за рисуване и дървени алеи край реката, където се разхождала рано сутрин и в „Мартин Бек“, в съблекалнята ѝ, на сцената или зад кулисите, където всяка вечер се събираха тълпи за автографи. Беше забравил колко необикновена беше красотата ѝ. Някак ти се изплъзваше, сякаш за да си представи човек · точно как изглежда Джесика Фонтейн, би трябвало да я преследва

непрестанно. Очите ѝ бяха синкавозелени, големи, с извити мигли и ясни, но твърде сближени, за да са свършени. Имаше прекрасна усмивка, но като цяло устните ѝ бяха прекалено пълни, брадичката ѝ беше прекалено остра, челото ѝ — прекалено високо, веждите ѝ бяха доста гъсти.

Кожата ѝ сияеше и косата ѝ беше с цвета на лъвска козина, но във всяко друго отношение тя някак не притежаваше класическия тип красота.

Но всичко това беше без значение, защото погледът и усмивката ѝ, както и променливите изражения на лицето ѝ правеха красотата ѝ незабравима. „И, разбира се — помисли си Люк, — играта ѝ на сцената. Никой, видял я веднъж, не би могъл да я забрави: дълбоката ѝ емоционалност, красивия ѝ музикален глас, който без усилие стигаше до последния ред на най-горния балкон, жестовете, чрез които ръцете ѝ с дълги пръсти приковаваха вниманието на публиката и подчертаваха наситените с напрежение моменти, завладяващото ѝ присъствие, когато пресичаше сцената или само седеше, а всички погледи я следяха като хипнотизирани. Баба ми беше същата — каза си. — И малко актьори притежават този талант.“

Обърна страниците, като набързо прехвърляше текста и съсредоточаваше вниманието си върху снимките — припомняше си гласа ѝ и я чуваше как произнася думите. Спря се на един абзац.

„Мислила съм и за други начини на живот, имам хобита, които ми доставят огромно удоволствие, особено рисуването, но нищо не ме кара да се чувствам така жива и в мир със себе си, както театърът.“

Защо тогава беше писала на Констанс, че е загубила интерес към театъра? Все едно да каже, че вече не ѝ е интересно да диша. Баба му така и не можа да преживее загубата. Защото човек не може да я преживее.

— Господин Камерън — обади се зад гърба му библиотекарят, — помолихте ме да ви кажа, когато приближи десет.

Люк погледна часовника си:

— Господи! Забравих. Благодаря.

С нежелание затвори списанието и излезе от библиотеката. Тръгна пеш към студиото за репетиции и въпреки че закъсняваше, влезе в една книжарница, надникна в секцията за детска литература. Продавачката видя затруднението му и дойде да му помогне.

— Подредени са по автори — отбеляза Люк.

— Разбира се. Как иначе бихте открили каквото търсите?

— Интересувам се от един илюстратор.

— О, ами имаме индекс на илюстраторите. Мога да погледна. Как се казва?

— Джесика Фонтейн.

— О, знам всичките ѝ книги. Наистина е необикновено талантива. — Жената се наведе да измъкне една книга от най-долния рафт. — Децата обожават илюстрациите ѝ. Може би защото има много загадки.

— Тайни?

— Поне една във всяка рисунка. — Тя мина покрай стелаж, като вадеше книги от различни рафтове. — Тя прави истински картини, не просто илюстрации. Знаете ли, че тя спечели две награди „Калдекът“?

— Не.

— Доколкото знам, не посещава церемониите по награждаването; това е твърде необичайно.

— А загадките?

— Във всички илюстрации има по нещо скрито: лице, фигура, животно, дума, понякога цяло изречение. Като че ли тя подсказва, че животът е пълен с изненади и никога не знаеш какво можеш да откриеш. Разбира се, децата го знаят по-добре от всеки друг, нали? — Връчи на Люк дванадесет тънки книжки. — Не знам коя точно търсите; доколкото си спомням, това са всички, които е рисувала.

— Ще ги взема.

С торбата в ръка се отправи към Осмо Авеню. „Ще ги прегледам довечера — помисли си, — ще прочета и още няколко писма.“ Но дори когато обмисляше това, знаеше, че няма да му е достатъчно. Трябваше да я види. Тъй че щеше да замине за островите Сан Хуан веднага щом успее да се измъкне.

— Да пътуваш? — Монти го зяпна изумено. — Сигурно се шегуваш. Е, разбира се, че се шегуваш. Защо ли се вълнувам? Не би могъл да изоставиш пиесата точно сега.

— Казах „веднага щом мога“ — промърмори Люк. — Какво става с Рейчъл и Корт? Държат се така, сякаш се ненавиждат.

— Точно в момента е така. Малко преди да дойдеш, той я критикуваше за играта ѝ вчера, а тя му заяви, че той няма представа от изграждане на героите, той пък ѝ заяви, че тя не знае нищо за героите и времето, иначе не би се увъртала около Кент Хорн...

— Какво?!

— Той я заведе на вечеря.

Огледа се:

— Къде е той?

— Тя искаше диетична кола и отиде да ѝ вземе.

Люк погледна към актьорите, които пиеха безалкохолно:

— Може би следващия път ще се заеме с Аби.

Монти изсумтя:

— Тя е три пъти по-възрастна от него.

— И е най-святната жена тук. Ще поговоря с него. Човек би помислил, че той ще внимава повече, за да е сигурен, че всичко върви...

Кент влезе, понесъл голяма кафява хартиена кесия с влажни ивици отстрани.

— Опасявах се, че ще се скъса — каза, докато я оставяше на масата. Мократа кесия се беше скъсала и кутиите се изсипаха от нея.

— Боже, минал съм само една пресечка, нали знаете, но заради студените кутии и кондензацията... — Погледна към режисьора. — Нещо не е наред ли? Ти закъсна — добави, като че ли всички проблеми можеха да бъдат обяснени с това.

— Сядай — каза му Люк.

— Разбира се, само да раздам поръчките. — Взе една кутия от торбата и я занесе на Рейчъл, като я отвори по пътя. Те си размениха няколко думи, после той се върна и седна до Люк. — Давай.

— Ще поговорим на обяд. Да започваме. Точно откъдето прекъснахме. Имам няколко бележки от вчера, така че нека да спрем в края на първо действие и да ги прегледаме.

Кент извади малък бележник:

— Снощи си набелязах някои неща. Корт преминава през цялото действие прекалено сладникаво. Не знам как успява, но превръща репликите в желе. Трябва да го стегнеш, Люк. И Рейчъл трябва да е по-

различна в началото, тя изобщо не го вижда какъв е в действителност. Искам да кажа, тя се влюбва в него, но това е по-скоро физическо привличане, отколкото любов, защото той в действителност не е свястно момче. Поне не още.

— Знаем. Работим върху това.

Те слушаха актьорите, които си знаеха репликите от две седмици насам, но все още работеха върху това кои са и как да изградят отношенията си с останалите. „Твърде много се движат“ — помисли си Люк. Но по време на репетиции това обикновено се случваше и не то го притесняваше. После тримата актьори сякаш се споиха и за няколко секунди всичко се сля, сближи се и изглеждаше правилно. Сякаш слънцето е пробило през гъсти облаци и всички го почувстваха. Монти се беше надигнал, Кент се ухили, а Люк се изправи, сякаш възторгът го бе издърпал от креслото.

После всичко приключи. В средата на репликата си Аби внезапно се обърна и тръгна към ръба на въображаемата сцена, като махна към Рейчъл.

— Люк, няма да търпя това. Тя е като навита механична играчка. Няма ли кой да й каже да стои неподвижно?

— Аз? — зяпна Рейчъл. — Какво точно правя?

— Движиш се — заяви Аби и погледна към режисьора. — Непрекъснато, безспир, безсмислено. Чувствам се като в блъскащите се коли на лунапарк. Не издържам.

— Мислех, че просто се отстранявам от пътя ти — отвърна Рейчъл. — Знаеш, че не бих искала да те затъмнявам.

Очите на Аби проблеснаха и тя вирна брадичка:

— Никога не би могла да ме затъмниш.

— Рейчъл — меко изрече Люк, — смисълът на ходенето е да отидеш някъде. Ако има място, което искаш да посетиш или пък да напуснеш, действай. Но иначе стой спокойно и се съобразявай с останалите. Трябва да се движиш естествено, но винаги с определена причина. Някакъв проблем?

— Не. Ще опитам. Просто... Не беше ли добре за няколко минути? Нали разбирате, перфектно?

Кент кимна замечтано:

— Точно така.

— Пак ще се повтори — успокои я режисьорът. — В това е чудото. Добре, да прегледаме бележките ми.

Те се събраха около масата и се наведоха напред. Люк погледна бележника си:

— Бих искал да видя всичко да се случва доста по-бързо около втората трета на трето действие, репликите да се застигат, реакциите ви също. Това е моментът, когато за пръв път осъзнавате, че и всичко в живота ви е истина, и бих искал да го видя. Един от начините е да опитате като на забавен каданс. Аби, ще започнеш ли първа? От момента, в който влизаш на верандата. Но без да обезсмисляш думите, трябва да привлечеш вниманието към това, което казваш.

Той се облегна и се заслуша. Това беше сред любимите му упражнения, изискваше се дълбока концентрация, която правеше всяка фраза и звук различни не само за актьора, но и за останалите от екипа. Да говориш и да се движиш като на забавен каданс кара всичко да изглежда по-голямо и ясно, тъй като актьорите трябва да подчертават всеки звук и докато го правят, те често откриват нови значения в репликите си и нови пътища за изразяване на чувствата. Обикновено отнема по няколко минути да осъзнаят какво се случва, но след това Люк видя лицата им да се променят и разбра, че са достигнали момента, в който са почувствали героите си да оживяват. Корт и Рейчъл се усмихнаха един на друг, бяха забравили за пререканията си. Аби прегърна Рейчъл. Двамата актьори, които имаха само няколко реплики в първо действие, ги гледаха изумено.

— Добре — каза Люк накрая. — Ще опитаме отново следобед, преди да се върнем към първо действие. Дотогава трябва да сте осъзнали напрежението, което започва да се натрупва, и се надявам, че действията ви ще отразят това: А сега, тъй като сутринта беше тежка, мисля, че е време да обядваме. Ще се видим след час.

Той и Кент отидоха в „Джо Алън“ и седнаха на масата до червената тухлена стена. Сервитьорът мигновено се появи:

— Само час ли имате, господин Камерън?

— Както обикновено. Какво предлагате днес?

Веднага щом сервитьорът донесе айскафетата им, Люк се обърна към събеседника си и му се усмихна.

— Изглеждаш така, сякаш очакваш да те изям.

— Не сме ли тук заради това?

— Прекалено си голям за конско, пък и не вярвам в ползата. Как мислиш, къде си сбъркал?

— Нямам представа. Разбрах само, че беше бесен.

— Чудех се колко време ще ти отнеме да спиш с всички жени, които участват в пиесата.

Кент се втренчи в него.

— Това ли било? Какво значение има с кого се срещам?

— Ще ти кажа веднага. Мислех, че сам ще разбереш, но след като не можеш, се налага да ти го изясня. Ние сме почти семейство, откакто се събрахме за „Магьосница“. Нещо като делови отдел, но и като клуб. Разбираш ли? — Погледна към сервитьора, който тъкмо поднасяше обяда им, и поклати глава, щом видя огромния сандвич на Кент.

— На писателя му трябва много енергия — заяви той. — Давай нататък.

— Не ти говоря за нещо неразбираемо; просто сме се събрали група хора, които зависят един от друг, за да вдъхнат живот на пиесата, но също имат и собствен живот. Всеки знае — също и ти би трябвало да си наясно — че щом се налага хора да работят заедно, без да намесват личните си взаимоотношения, се налага да внимаваш какво правиш или ще нанесеш непоправими вреди.

— Ей, аз просто излязох с... — започна Кент.

— Ти си преспал с поне една от тях, но няма да обсъждаме това. Не искам да ти прозвучи старомодно, но в правенето на един спектакъл има много повече от това да връчиш на няколко души текста и да ги качиш на сцената. Случват се разни неща и трябва да им обръщаме внимание. Групата няма да се събере отново в същия състав, което е една от причините да е различна от други подобни групи, но това означава също, че е и по-лесно да започнеш да се държиш безотговорно. Няма да търпя подобно поведение.

— Което означава?

— Знаеш какво значи. Вложи същите усилия в това да си част от театралната труппа като тези, които влагаш в писането на пиесите си. Положи усилия да доведеш пиесата до идеалната премиера. Тя е твоя, за Бога, кой друг има по-голям дял в нея? Достатъчна ни е подялбата на територии, нямаме нужда и от сцени на ревност. Не ни е нужно

жестоко хлапе, което се опива от приема си в големия свят, като чука жените, които играят в пиесата му.

Кент се намръщи.

— Не трябваше да го казваш.

— Не. — Люк поклати глава. — Прав си, не трябваше. Извинявай.

— Извиняваш се?

— Не е необходимо и двамата да сме груби.

— За Бога, няма да се оттеглиш, нали? Никога не си питал, но ще ти кажа все пак. Не съм ги преследвал. Искам да кажа, оставях ги да разберат, че мисля, че са страхотни, но те правеха първата стъпка. Но това е само част от нещата. Гледай сега. — Кент остави сандвича си. — Знаеш, че съм бил навсякъде, познавам света, но хората ме притесняват. Това е твоя територия и ти знаеш какво правиш, заслужил си правото си да си тук. А аз се чувствам като дете, което шпионира групичка възрастни на място, което не познава, или поне не още. Така че се нахвърлям — добре, тази дума не е подходяща точно сега, по-точно — хващам се, за каквото мога. И Мерилин беше...

— Няма да споменаваме имена.

— Добре, но няма да ти разказвам и пикантни истории. Просто се нуждая хората да ми казват колко велик писател съм...

— Всички го правят. Дори Монти.

— Непрекъснато се нуждая от това. Ако ден-два не ми го казват, започвам да се притеснявам, че не съм добър, че всички съвсем скоро ще го осъзнаят и ти ще се откажеш от проекта. Или че критиците ще ме съсипят. Започнал съм нова пиеса — не ти бях казал. Не съм казал на никого — и се събуждам към два всяка нощ, изплашен до смърт, защото съм сигурен, че тя не е добра, нито пък „Магьосница“, нито пък аз. Така че се устремявам към хората, които ми казват, че съм велик, и тогава се чувствам малко по-добре. Знаеш ли, че едно време пушех и си мислех, че ако не запаля, просто ще умра? Това е още лошо.

— Ще ти го запиша на касета. Да можеш да си го пускаш постоянно.

— Ей, това е страхотна идея. Какво точно ще има там?

— Знаеш много добре.

— Каж ми все пак.

— Че си написал превъзходна, потресаваща пиеса. Че актьорите са във възторг, а също и всички ние, така че ще я поставим по най-добрия възможен начин. Това ще свърши ли работа?

— Чудесно! Кога ще го направиш?

Люк го изгледа изненадано:

— Не говорех сериозно.

— Е, аз пък съм съвсем сериозен. Искам да кажа, знам, че се шегуваше, и може да е глупаво, но това е като фикс идея за мен. О, за Бога, Люк, няма значение дали ще го направиш или не, но много бих искал. Ще ми бъде като мантра.

Люк сви рамене. Винаги го учудваше колко много писатели се нуждаят от похвала. Но пък така беше и с актьорите, художниците и скулпторите. Наистина творците винаги се нуждаеха от повече и това, което ги събуждаше посред нощ преизпълнени със страх, беше мисълта, че не правят нищо добре, поне не така, както биха желали.

— Ще ти го запиша този уикенд — обеща. — Сега ще ми кажеш ли нещо за новата пиеса?

Кент се приведе и понижи глас:

— Ще я запазиш в тайна, нали?

Люк разбра, че идеята е великолепна веднага щом я чу, ролите бяха много силни — за мъж и жена, приближаващи четиридесетте.

— Идеална за Джесика — промърмори.

— Коя? Джесика?

— Фонтейн.

— О! Знаеш ли, не се бях сетил за нея, но ти си прав, тя е страхотна. Гледах я преди време в Лондон в „Медей“, беше невероятна. Но тя се е оттеглила завинаги, напи?

— Не за толкова дълго.

— Какво е станало с нея?

— Не знам. Но се каня да разбера.

— Мислиш ли, че ще приеме ролята? Боже, Люк, ако успеем да я склоним... но нямам какво толкова да ѝ покажа. Искам да кажа, написал съм само част от първо действие. Това е всичко.

— Дай ми готовия текст. Искам да го прочета и ако я намеря, може и да ѝ го покажа. Не обещавам нищо, просто ще видим какво ще стане. — Той поиска сметката. — Да се връщаме, имаме много работа.

Репетициите продължиха с още едно упражнение по забавен каданс, след което се качиха на сцената. Кент седеше до Люк, водеше си бележки, мърмореше и се въртеше. Той го погледна:

— И ти го чувстваш, нали?

— Да, нещо не е наред. Не знам какво.

— Мисля, че аз знам. — Изправи се и се приближи към сцената.

— Аби, наистина ли си ядосана на Даниел тук? И защо точно?

— Мили Боже, Люк, та той не ми обръща внимание! Той мисли за момичето, което е срещнал, вместо да се отнася към мен с уважение и любов.

— Той е влюбен. Това как те кара да се чувстваш?

След малко Аби каза:

— Може би стресната?

— Добре.

— Хм, стресната. Да, започва да ми се изяснява. Тя е старица, обича светът ѝ да е предвидим. Нека си помисля... това променя всичко, дори начина, по който се движа. — На устните ѝ се появи лека усмивка. — Ще опитаме. Веднага. Корт, може ли да се върнем към...

Люк седна на стола си, докато актьорите заемаха местата си.

— Ти си гений — прошепна Кент.

— Шшшт.

Те гледаха как Аби играе на сцената. В началото беше несигурна и на Люк му се прииска Констанс да е на нейно място. Но след няколко минути и тя откри пътя си: в началото изобразяваше объркване, после несигурност и колебание, дори малко страх.

— Схванала го е — промърмори и видя, че останалите също променят поведението си. Люк и Кент се спогледаха с усмивка, а Монти каза:

— Да, великолепно. Какво направи на Аби? Хипнотизира ли я? Обикновено е непоносима.

— Пиесата ѝ харесва.

— А ти знаеш как да се оправяш с нея. Страхотно.

— Кажй ѝ през почивката, че я харесваш. — Люк се облегна, преизпълнен с дълбоко задоволство, което изпитваше само в такива моменти. Чувството беше достатъчно силно да остане с него през целия следобед и дори вечерта, когато закара Триша в Амейджънсет за уикенда.

Бяха гости на Монти и Гладис в новата им модерна къща, където им бяха дали крило с дневна и спалня с изглед към плажа и с две бани.

— Боже, Гладис наистина е невероятна — възкликна Триша, докато разглеждаше стаите и се преобличаше за вечеря. — Никога не съм чула, за каквито и да е скандали около нея. И около него. Можеш ли да си представиш продуцент да остане с една и съща съпруга цели тридесет и четири години? Това нарушава всички закони. Люк? Съгласен ли си?

— За какво?

— За законите. Добре ли си? Много си мълчалив.

— Съжалявам. — Той свали ризата си. — Знаеш какъв съм, когато поставям пиеса.

— Пиесата. Понякога си мисля, че тя е отлично извинение за всичко. Да не си си намерил друга жена?

— Ти първа ще научиш, ако се срещам с някоя. И ще пишеш за това.

— Вярно, но понякога просто ми се струва, че нещо друго става едновременно с пиесата. Значи няма да ми кажеш.

— Нямам какво да ти казвам.

— Е, има, но проклета да съм, ако знам какво е то. — След малко отбеляза: — Клаудия продължава да се среща с Перуджа, знаеше ли?

— Не. Не съм го видял в колонката ти.

— Люк, наистина ли я четеш? Не само от време на време?

— Винаги.

Тя се приближи и го целуна. Беше гола, стегната и топла.

— Харесваш ли я?

— Не мога да си представя как е възможно някой да си изкарва хляба, като пуска слухове и лъжи във вестниците.

— Не, повтарям ти го всеки път. Но какво значение има това? Следват те цели орди предани почитатели и почти никой в Холивуд не предприема каквото и да е преди да се запита какво би казала ти. Това трябва да ти е достатъчно.

Тя се отдръпна от него, вдигна един копринен пеньоар и го навлече:

— Харесва ми да си мисля, че ме одобряваш.

— Теб да. Ти си си проправила пътя сама, без ничия помощ, а и вършиш много добре това, на което си се посветила.

— Струва си да го върши човек.

Той се изсмя:

— Не, но усърдието ти е забележително.

— Не ми се присмивай. Правя същото, което и всички онези предавания по телевизията. Даваме на хората информацията, която желаят.

— Права си. Но ми се струва, че хората гледат телевизия и четат колонката ти с болезнено любопитство и единствената причина, която мога да намеря за това, е, че някой, чиито гемии са потънали, иска да се чувства все едно не са. Като че ли вярват, че ако наоколо има толкова много страдание и всички онези хора потъват, тях нищо няма да ги засегне. „Добре се подреди“, казват. Или пък „Тя си го изпроси“. Или „Гледай сега каква я свърши онази“. Забавляват се с болката, която често е съвсем истинска.

Триша се обърна да погледне през прозореца към пустия плаж и ленивите вълни, които ближеха пясъка. В другото крило на къщата някой пусна радио.

— Мога да те съсия в колонката си.

— Съмнявам се. Но защо? Това ли ти е целта?

— Искам власт. — Обърна се към него. — Знаеш го.

Той кимна, осъзнаваше с какво го привлича. Беше най-прямата жена, която познаваше, както и най-суровата в преценката не само на обществото, но и на самата себе си. Често му изглеждаше наивна, но всъщност беше силна и умна като генерал, който планира нападение от години.

— Във всеки случай аз се забавлявам — подхвърли тя. — Нека да приключим с това, а? Взе да става прекалено сериозно. Наистина ли не те е грижа, че те се срещат?

— Имаш предвид Клаудия? Да се притеснявам, че тя се среща с някого? Боже, ще подскачам до небето, ако се омъжи. Ще им платя разносните по сватбата. Ще ги пратя на сватбено пътешествие. Само ако бих могъл да открия някого, сам ще ги сватосам, но това вече сигурно ще го напишеш. „Кой бродуейски режисьор се прави на сватовник за бившата си жена?“

Триша се засмя.

— Харесва ми. Ще си помисля за това. Може и да измисля някого. Но няма да е за теб, не те слагам в колонката си.

— Да.

Тя кимна:

— Може би никога няма да го направя. Или поне докато сме приятели. Но може и да пиша за Клаудия. Двамата с Перуджа много са увлечени от хазарта; тя го води при Филанс и ми казаха, че той направо се разорява, особено на рулетката, по-внимателен е с картите. Ако продължава да губи, ще трябва да пиша за него. Как бих могла да пропусна такава драма?

— Триш, каня се да се върна в града в неделя сутрин. Ако искаш да останеш още малко, няма да възразя.

— Не, сигурно няма да възразиш. Какво имаш в града?

— Работа преди репетициите в понеделник.

— Остават ти две седмици до извънградската премиера. Какво още имаш за правене?

— Понякога повечето работа остава именно за последните две седмици. Съжалявам, знам, че искаше да отидем на някакво събиране. Друг път, става ли?

Тя развърза пеньоара си и го остави да падне на пода. После се повдигна на пръсти, за да го прегърне.

— Това няма да те убеди да останеш — промърмори и леко го целуна. — Нямам такава цел, пък и няма да подейства. Но просто искам да...

— Също и аз — заяви Люк.

В неделя сутринта Триша беше организирала гостите и домакините да го молят да остане до края на деня.

— Не днес — каза им той. — Някой друг път. Съжалявам.

Триша остана, щеше да се върне вечерта с Монти и Гладис. Очите ѝ бяха студени, а погледът — притеснен, когато Люк си тръгваше.

Той се прибра в града по обяд и първо отиде в студиото. Стъпките му отекваха в празното помещение, докато обикаляше сцената и разместваше столовете и кашоните според диаграмите си. „Така е по-добре“ — помисли си, докато ги оглеждаше. Разбира се, щеше да се наложи да свикнат с новото разположение, но напрежението трябваше да ги поддържа в движение. Прекара два часа в чертане на нови диаграми, с различен цвят за всеки актьор. Почувства се уморен.

„Трябва да се прибера вкъщи — помисли си. — Имам още работа за вършене. Вестникът. Дванадесет детски книжки за четене. И писмата на Джесика.“

„Скъпа Констанс, островът не е удобно място за живот; има нужда от предварително планиране и доста усилия, за да стигнеш дотук и да си тръгнеш. Човек би могъл да купи частен самолет или лодка (и двете са страхотни, ако времето е подходящо), но повечето хора нямат възможност за това, така че се съобразяват с разписанието на ферибота. Това означава да се натовариш с колата си час преди отплаването, да плаваш почти час до континента, после да караш километри на юг към Сиатъл или на север към Белингъм. Пазаруването не е лесно. В Лопес Вилидж има приятно магазинче, но то не разполага с богатия избор на големия град. Във всеки случай това не ме засяга, защото нямам желание да ходя, където и да е. Напълно съм доволна да съм сама с морето, което има хиляди цветове — среднощносиньо, сиво, сребърно, тюркоазно, синьо-сиво, тъмнозелено, изумрудено — в зависимост от небето и облаците.

В изолацията е очарованието на Лопес: дивите борови гори, уединените плажове, стръмните скали.

Къщата ми най-сетне е завършена. Не е голяма, но е светла и сякаш се слива с морето и небето. Пристроих си ателие като онова в Кънектикът и се зах с градината. Повиках специалист, който подреди цветните лехи и ми помогна със засаждането, така че сега от прозорците си виждам сливащи се кръгове рододендрони, азалии, ириси, рози... както и още няколко дузини, които не мога да си спомня (до догодина ще съм ги научила наизуст). Никога не съм имала градина и ми харесва да съм свързана със земята, когато работя с нея.

Първия път, когато си откъснах грозд от лозата, се почувствах много странно, сякаш току-що бях открил абсолютния смисъл на храната, вместо просто да я

получавам през трима или четирима прекупвачи в пластмасов плик от супермаркета.

Надявам се, че си получила книгите...“

Люк поклати поразен глава. Тя пишеше така, сякаш Констанс ѝ бе случайна позната, сякаш не са били така близки в продължение на двадесет и четири години, както само две жени биха могли. И нито дума, поне дотук, с която да обясни изгнанието си — защото точно като такова му изглеждаше оттеглянето и.

Ами мъжът, който била срещнала?

„Скъпа Констанс, стоях до късно снощи и мислех за писмото ти. Съжалявам, че съм ти се сторила отчуждена и безразлична. Знаеш добре, че никога не се отнасям така спрямо теб. Просто ми е трудно да свикна тук. Понякога седя в градината си, гледам брега и синята вода в залива и ми се струва, че съм толкова далеч от всичко и от всички, че реалността не съществува (не съм забравила, че ти писах, че изолацията ми допада, но настроенията ми се сменят с вятъра или положението на слънцето). Всичките ми връзки с места и хора и нещата, които някога определяха живота ми, са изчезнали. Животът ми беше толкова възхитителен, че сега ми е трудно да установя, че нищо не е останало от предишната Джесика, освен спомените ми и някои статии във вестниците.

Сякаш влакът в Канада е минал през сърцето ми, отворил е пропаст между миналото и настоящето и е променил всичко така, че е невъзможно да построя мост над пропастта и да се върна към онова, което бях.

Сигурно ти звучи твърде сантиментално? Тук ми харесва и се чувствам добре. Просто има толкова неща, с които трябва да свикна и да се науча да ги приемам за даденост — такъв е сега животът ми. Знаем как преживя заминаването си за Италия (като в изгнание), но не казвам, че и при мен е така; никога не бих нарекла това място затвор. Това е ново начало и ще си съградя нов живот.

Има и още една причина, скъпа Констанс, да не мога да дойда в Италия. Знаеш колко те обичам, но не искам да напусна островите, преди да съм си подредила живота тук и да съм го приела. Все още съм ядосана на призраците и трябва да се науча да се оправям с това.

Ще се справя, ще свикна, знам, но, о, Констанс, липсва ми онова, което загубих. Такава пустота изпитвам, увиснала съм в пространството и търся... всичко. Ти си единствената, която може да ме разбере...”

Люк набързо дочете писмото и взе следващото. Искаше да разбере за мъжа, появил се в живота ѝ.

... обикновено яздя рано, преди закуска...

... рисувам следобед, докато светлината е така...

... пътувах към Сан Хуан, най-големия остров, и от местния театрален комитет ме помолиха да им помогна да поставят...

Той се върна към абзаца за Сан Хуан.

„... да поставят «Пигмалион». В началото отказах, но те настояваха — театърът е малък и никой не е гледал «Пигмалион». Приех просто да опитам. Помниш ли онзи път в Чикаго, когато говорихме, че всеки актьор мечтае да режисира? Тогава си мислех, че някой ден може дори да комбинирам играта и режисурата. Но това приключи, защото вече не съм част от театъра. Занятието ми в «Сан Хуан Къмюнити Тиътър и Арт Сентър» е просто малко отклонение, разнообразие в дневния ми график. Пиесата ще се играе три пъти и това ми е достатъчно.“

Люк поклати глава. Имаше нещо странно в стила ѝ. Беше прекалено отчаяна. Прекалено внимателна. Като че ли криеше нещо. Думите ѝ звучаха по-оптимистично само когато пишеше за езда или за градинарство. Прехвърли още няколко страници, докато намери това, което го интересуваше.

„Казва се Ричард, скулптор е и живее постоянно тук. Бях купила две негови неща, преди да го срещна — бронзова глава на кон, която сложих в градината, и майка с две деца от мрамор, абстрактна смесица от меки линии и изключителна нежност, която ме кара да мисля за родителите си и за теб. Срещнах го един ден, докато събирахме миди в малкия залив от другата страна на острова. Представи си една романтична среща: двама край водата, с големи кошници. Ровят с пръчки в мокрия пясък, водата пръска навсякъде, те целите са в пясък... Той е много красив, среден на ръст, рус, с тъмнокафяви очи, руса брада и много странна походка. Смяхме се доста. Много ми липсваше точно това; забравила съм колко се нуждая от веселие.“

Люк удари с писмото по масата. „Защо си губя времето с това? Трябваше да съм се хванал за работа или поне да чета неделните вестници.“ Отнесе подноса си в кухнята. Мартин беше излязъл, апартаментът изглеждаше необитаем, никой не се обаждаше по телефона...

Почисти кухнята, сложи чиниите в съдомиялната машина и избърса плотовете. Всичко беше блестящо; Мартин и прислужницата поддържаха добре дома и присъствието на Люк почти не личеше. „Невидим съм — помисли си. — Несъществуващ. Но това е дом, моят дом и би трябвало да го чувствам като такъв. Ще с най-добре да пооживя апартамента. Да дам няколко приема, да поканя приятели да играят бiliarд. Или пък може да пусна флипера, който Монти ми подари за Коледа преди няколко години. Би било приятно да има деца тук.“

Сигурно ти звучи твърде сантиментално? Тук ми харесва и се чувствам добре. Просто има толкова много неща, с които трябва да свикна и да се науча да ги приемам за даденост...

„Само че аз съм свикнал — помисли си Люк. — Приемам ги за даденост. Живял съм по този начин доста време.“

Върна се в библиотеката и отвори следващото писмо, когато телефонът иззвъня.

— Люк — обади се Клаудия, — можем ли да вечеряме заедно утре?

Нещо в гласа и му подсказа, че не бива да я отблъсква.

— Добре, но ще репетираме до късно. В девет устройва ли те?

— Когато и да е. Ще дойдеш ли до тук? Бих искала.

— Не, няма. Ще се видим в „Бернардин“. Ако отидеш преди мене, помоли Магай да ти донесе ордъовър и бутилка „Гуенос Шардоне“.

— Но няма да закъсняваш.

— Ще се постарая да съм точен.

Затвори и с неприязън си помисли, че никога няма да се отърве от Клаудия. Тя няма да иска да си тръгне и да потърси начин сама да си оправя живота. Върна се към писмото на Джесика. Описваше работата си по „Пигмалион“ — стори му се, че не изпитва особено задоволство или възторг, а пише от необходимост. Но той не се съсредоточи върху това, търсеше едно име. И го намери.

„Ричард има лодка, което е голямо удобство за репетициите. Докарва ме на Сан Хуан и се връща на Лопес да работи в ателието си, вместо да си губи времето и да гледа как актьорите се препъват по сцената.“

И само това за хубавия скулптор? Той прерови писмата и откри още няколко абзаца.

„Работим здраво, но това сигурно е най-доброто, което «Пигмалион» тук...“

„Бях в Сиатъл и посетих «Елиът Бей Бук Къмпани» да раздавам автографи и да се срещна с ученици, които...“

„... продадени за трите вечери и се наложи да предвидим четвърто представление. Премиерата...“

„... питаха ме дали ще се върна в Ню Йорк и аз казах, че съм щастлива, имам всичко, от което се нуждая.“

По-нататък не се споменаваше нищо за Ричард.
Какво ли му се беше случило?

„Скъпа, скъпа Констанс, гласът ти звучеше толкова притеснено по телефона. Чудя се дали наистина ми вярваш като казвам, че съм добре. Не съм сигурна, откакто преди време каза, че две добри актриси могат да измамат всекиго, особено себе си. Е, не се опитвам да те мамя — наистина съм добре. Не съм сигурна и защо ме питаш, но отговорът е отрицателен — стигнах до извода, че никога няма да се омъжа. Не просто защото не съм готова — макар че, ако не съм готова на тридесет и седем, сигурно никога няма да съм — но по-скоро е, защото няма да съм добра съпруга.

Но не трябва да се притесняваш за мен. Обичам къщата и градината си, наистина съм щастлива да илюстрирам книги и да яздя. Тук намерих прекрасни приятели: писатели, хотелиери, ресторантьори, магазинери, фермери и, да, Ричард. И — голямата ми новина — ще си взема куче. Съседът ми има черни лабрадори, предложи ми да си избира и аз си харесах най-хубавото и засега най-умното. Той ще ми го докара в събота и ще ти пратя снимки. Кръстих го Надежда.“

Люк си наля чаша кафе и прокара пръст по писмата зад маркера, който използваше да отбелязва докъде е стигнал в кутията. Имаше все още няколко дюзини непрочетени: тези, които запълваха трите години между „Пигмалион“ и смъртта на Констанс. Той си спомни, че се беше чудил дали Джесика знае за смъртта ѝ. Сигурно. Защото писмата бяха престанали да пристигат.

Отпи от кафето и въздъхна.

Защо беше кръстила кучето си Надежда? Какво прави сега? Дали си е променила решението да не се омъжва? Дали живее с някого?

Но знаеше, че не може да чака повече и да се сближава чрез Джесика само с писмата ѝ. Трябваше да я види.

Посегна към телефона и се поколеба. Премиерата на „Магьосница“ във Филаделфия беше след единадесет дни. Но това не

беше причина да не си вземе почивка. Репетициите вървяха превъзходно и дори Корт се беше превърнал в прекрасен Даниел, след като Кент направи някои промени в образа. Не се очакваше да възникнат проблеми, така че една почивка щеше да е добра за всички.

„Освен това — помисли си Люк — имам и задължения. Предполагаше се, че трябва да й пратя пиесите на Констанс. Вече трябваше да съм го направил. Тя искаше Джесика да ги получи.“

С нетърпение вдигна телефона — предвкусваше нещо ново, нещо, което е очаквал от дълго време. Потърси номера на авиокомпанията. Пътническата му агенция нямаше да работи в неделя, но гишетата на летището трябваше да са отворени и нямаше да е трудно за дежурния да му даде билети за Сиатъл и Лопес Айлънд за петък вечерта — както и обратно до Ню Йорк за неделя вечер.

ГЛАВА 8

Клаудия беше в черно — носеше дантелена блуза и копринен костюм, който я правеше по-висока и подчертаваше красотата ѝ, така че хората се обръщаха да я гледат, докато Магай я водеше към масата на Люк.

— Скъпи, не ставай. — Наведе се и леко го целуна, след което седна на стола, който Магай придържаше за нея. — Отдавна ли ме чакаш?

— От няколко минути.

— Съжалявам. Но знаеш, че мразя да седя сама на масата.

— Така че си се погрижила аз да дойда пръв. Следеше ли ме и откъде?

Тя се усмихна виновно.

— Да, естествено. От „Палио“. Видях те да прекосяваш площада. Поръча ли вино?

— Да. — Сервитьорът пристигна и Люк изчака ритуала по отварянето и дегустацията, преди да се обърне отново към Клаудия. — Изглеждаш прекрасно. Костюмът ти е великолепен.

— О, Люк, колко мило! Много се радвам, че го забеляза. Купих го за тази вечер. — Вдигна чашата си. — За нас.

— Знаеш, че няма да пия при такъв тост. Не знам дори какво означава. — Отново изпита нетърпение и разочарование, както винаги, щом тя се държеше като дете, което вярва, че ако повтаря нещо достатъчно често, то ще се сбъдне. — За теб — изрече. — Сега ми кажи какво не е наред.

— Всичко е нормално.

— От обаждането ти снощи останах с впечатлението, че се нуждаеш от помощ.

— Разкажи ми за пиесата. Готови ли сте за генералната репетиция във Филадельфия?

— Клаудия!

Тя проучи менюто и го остави встрани.

— Чух, че предварителните продажби на билетите вървят много добре. Сигурно си много доволен. Разбира се, това е заради твоето име. Предполагам, че и заради Аби Деминг. Но всички смятат, че ти си основната атракция.

— За Ед Перуджа ли се отнася?

— Люк, защо не можем просто да вечеряме и да сме щастливи заедно, без да ме разпитваш?

Той внимателно я погледна:

— Обади ли се въобще на Гладис за благотворителната дейност?

Клаудия въздъхна дълбоко:

— Тя ми се обади. Казах ѝ, че може и да опитам, ако се появи нещо интересно.

— Интересно.

— Люк, там вършат каква ли не черна работа! Да пъхаш покани в пликове, за Бога! Да вкарваш имена и адреси в компютър. Не са ли чували за секретарки? Не си се представям да седя там по цял ден и да лепя пликове. Казах, че ще ѝ помогна за подреждане на цветя, маси, такива неща. Забавни неща.

— Всяка работа е така — първо трябва да чиракуваш, преди да минеш към забавната част.

— Не е работа, не ти плащат за нея.

— Работа е, защото се работи и хората с пари и свободно време го правят за определени каузи. Защо поне не опиташ?

— Ще поръчам — заяви решително тя и махна на сервитьора — съомга. О, почакайте за малко.

Сервитьорът напълни чашата ѝ и търпеливо стоя, докато тя отвори менюто и още веднъж го проучи внимателно.

— Съомга — каза накрая. — Струва ми се. — И пак прегледа менюто. — Да, така мисля. И пикантен сос. Или ми се иска салата? Люк, да си взема ли салата?

— Ако искаш — изрече студено както винаги, когато тя се опитваше да го накара да вземе решение вместо нея.

Клаудия въздъхна.

— Сос. — Изчака Люк да поръча и след това настоя: — Разкажи ми за пиесата.

— Разкажи ми за Ед Перуджа — отвърна ѝ той твърдо.

— Люк, знаеш, че оставям сериозните разговори за след вечеря.

— Така че, ако не сме ги свършили с кафето, да дойда с теб у вас. Научил съм си урока отдавна. Няма да дойда, така че ако искаш да говориш, започвай.

Тя махна небрежно с ръка:

— Казва, че иска да се ожени за мен.

— А ти искаш ли да се омъжиш за него?

— Искам да се омъжа за теб. Не трябваше да се съгласявам с развода. Трябваше да...

— Мислех, че говорим за Перуджа. Искаш разрешението ми да се омъжиш за него ли?

— Не ми трябва разрешението ти.

— Тогава благословията ми.

— И тя не ми трябва. За Бога, защо винаги ме режисираш? Даваш ми разрешение или благословия, казваш ми къде да ходя и какво да правя, какво би било полезно за мен, да придаде смисъл на дните ми — каквото и да значи това. Ти винаги се опитваш да ме манипулираш, като че ли съм някоя от актрисите ти, които не могат да мръднат, преди да кажеш наляво или надясно да тръгнат.

— По-тихо.

— Видя ли? Все още ме режисираш!

Люк пое дълбоко дъх.

— Каж ми какво искаш от мен.

— Вземи ме отново.

— Няма да го направя, знаеш го отлично. Друго?

— Каж ми какво да правя с Ед. Не мисля, че наистина желае да се ожени за мен. Той си играе с хората и понякога е жесток. Жесток е. Казва разни неща и после изчаква да види как ще реагират събеседниците му.

— А ти как реагира?

— Къде е този сервитьор? Ще ми налееш ли малко вино?

— Пиеш прекалено много, Клаудия.

— Не ми казвай какво да...

— Добре. — Напълни й чашата.

— Трябва ни още една бутилка.

— Не, не ни трябва.

— Люк, моля те. Още не сме започнали да се храним.

Той сви рамене и поръча друга бутилка.

— Щеше да ми казваш как си реагирала.

— Казах му, че ще си помисля. Че не смятам, че той ме обича.

— И той?

— Каза, че ме обожава и иска да прекара с мен остатъка от... нали знаеш, обичайните неща.

— Същите, които и аз ти казах някога.

— Да, но ти точно това имаше предвид. Не мисля, че Ед го мисли. Не е особено приятен, знаеш ли — познаваш ли го?

— Не. Но съм чувал, че не е добър човек.

— Сигурно Триша ти го е казала. Тя е имала връзка с него преди и сега го мрази. Или поне той ми каза, че тя го мрази, и той също я ненавижда. Предполагам, че и аз мога да го намразя. Понякога ми се струва, че вече е така.

— Тогава защо искаш да се омъжиш за него?

— Какво друго да направя? Не ми казвай да се обадя на Гладис, защото ще започна да пищя.

— Слушам те.

— Не мога да понасям самотата, Люк. Трябва някой да запълва пространството около мен. Трябва да знам на кого принадлежа и как се предполага да се държа.

— Никой не може да ти помогне — тихо изрече той. — Трябва да идва от самата теб.

— Не знам как да го правя. Не всеки може, нали знаеш? На някои хора им трябва помощ, защото около тях има прекалено много пространство и никакви опорни точки. Трябва да знам опорните си точки, Люк — и как да си сглобя живота. Сега просто се нося по течението. — Стисна ръката му. — Гледам другите хора и те всички са заети да си организират живота сякаш подготвят коктейл или заседание. Те имат всички тези цели. Те имат планове, списъци и винаги обмислят нещата. Мили боже, все едно си закачат скалпове на колана, за да покажат колко неща са свършили. Спечелили са пари и награди, купили са компания, избрани са за нещо... толкова са заети! И се чувстват добре. А аз не мога. Никога не се чувствам добре. Не знам какво трябва да направя, за да съм доволна, щастлива или просто да си прекарвам дните, без да съм объркана и... празна. Ето това искам от теб, Люк — помогни ми да съм щастлива на мястото си. Да не плувам. Мислех, че достатъчно си загрижен за мен, за да го сториш.

Той поклати глава:

— Няма нищо, което да...

— Има. Знаеш, че има. Дай ми името си. Ожени се за мен. Нека наистина съм Клаудия Камерън. Знам как да ти бъда съпруга, Люк. Знам какво се очаква от мен в такъв случай. Ще имам цели и планове и ще върша всичко.

— Защото това ще са моите цели и планове.

— Да, разбира се. За какво според теб говоря? Ти имаш достатъчно за много хора. Небеса, имаш двама асистенти и секретарка, които постоянно са заети! Но знаеш, че мога да ти помогна по начини, на които те не са способни. Казваше, че съм добра домакиня. Колко приеми си дал, откакто се разведохме? Мога да пътувам с теб, да разговаряме за пиесите ти и да те обичам... каквото пожелаеш. Трябва само да ми кажеш какво искаш и как да бъде направено, а аз ще се погрижа. Правиш го за актьорите си, защо да не го направиш и за мен! Тогава няма да съм самотна. Нито пък ти.

Сервитьорът напълни чашата ѝ и поднесе супата. Люк бутна чинията си встрани и хвана Клаудия за ръката:

— Слушай ме внимателно. Всички са самотни. Трябва сами да откриваме какво да правим с живота си и какво хората очакват от нас, как искаме да живеем и да придаваме смисъл на дните си. Знаеш какво имаше предвид, когато го каза преди малко. Човек запълва дните си така, че после нощем да погледне назад и да прецени какво е направил и дали го е направил добре, и да помисли и за онова, което го чака на другия ден. Мога да го правя само за себе си, не и за някои друг. С актьорите става, защото работя с готова пиеса и знам как свършва тя. Но не разполагам с такъв разкош в живота. Всичко, което имам днес, са надеждите ми за утре и по-нататък, доколкото се осмелявам да планирам, като знам, че планът ми може и да не се осъществи.

— Можеш да ми помогнеш.

— Не. Няма да си щастлива — нито пък аз.

Тя вирна брадичка:

— Тогава ще се омъжа за него.

— От това, което чух, не мисля, че и той ще те ощастливи. Но не мога да те спра.

— Наистина ли не възразяваш, като си представиш, че аз ще съм с него в леглото му...

— Сигурен съм, че вече сте били там. И не възразявам да си представям, ако си го избрала свободно.

— О, свобода. — Махна отегчено. — Притежавам прекалено много от нея.

— Искаш ли си супата?

— Не.

Клаудия подсмръкна няколко пъти, докато преглътне сълзите си, и после дари Люк с неуверена усмивка:

— Е! — започна с престорена веселост. — Съомгата е великолепна както винаги. Разказах ли ти за съомгата при Ралф Лорън? Той винаги е на върха, този Ралфи. Искам да кажа, че...

И Люк разбра, че тя е опитала всичко възможно за тази вечер и ще продължи друг път. Нищо не ѝ каза. Беше по-лесно, отколкото да я насилва да признае, че живее с измислица — ако изобщо би успяла и не беше в настроение да отравя вечерта. Така тя поне се оказа по-приятна, отколкото беше очаквал. Клаудия можеше да се държи добре, когато пожелаеше, и не след дълго той откри, че отговаря на въпросите ѝ за пиесата, смее се на разказите ѝ за хора, които и двамата познаваха, и имаха достатъчно теми за разговор до кафето и десерта.

Но си мислеше за Джесика, докато се прибираще у дома и на следващата сутрин, когато му донесоха самолетните билети, защото внезапно разбра, че не е съвсем сигурен дали тя още живее на Лопес. Писмата ѝ за новата къща, градинарството, ездата и „Пигмалион“ бяха отпреди три години. Възможно бе да е напуснала острова.

На закуска взе кутията на Констанс със себе си на терасата, за да провери дали няма да открие нещо. Писмата бяха по-дълга от предишните, топли и любящи, но те не разкриваха мислите и чувствата ѝ. Каквото ѝ да представляваше Джесика Фонтейн сега, тя скриваше това от Констанс, макар че подробно разказваше за книгите, градината и за новата си оранжерия.

Градината. Оранжерията. Все още използваше хартията с фонтана в горния ляв ъгъл, но думите „Фонтанът, Лопес Айлънд, щат Вашингтон“ липсваха. Вероятно беше на Лопес, но не беше съвсем сигурно. Когато прекъснаха репетициите на обяд, той се обади на издателската къща, за да получи адреса ѝ.

Не пожелаха да му го дадат. Прехвърляха го от отдел в отдел. Всички казваха, че нямат представа къде живее тя, а дори и да знаят,

нямат право да издават подробности от живота на авторите си.

— Тя не е автор, а илюстратор — избухна той пред секретарката на президента на фирмата.

— Правилата си остават същите — отвърна тя. — И госпожица Фонтейн беше много настоятелна, господин Камерън. Тя не желае да даваме адреса ѝ. Хората, с които сте говорили, са ви казали истината. Те не знаят къде живее. Цялата ѝ кореспонденция минава през мен.

— Нека да говоря с Уорън — предаде се Люк. Беше приел за правило да не използва за лични цели познанствата си, но трябваше да се връща на репетицията и беше изгубил търпение. Познаваше Уорън Брадли от години, бяха се срещали по банкети и бенефиси и дори беше ходил на вечеря у тях.

— Люк, винаги се радвам да говоря с теб — каза Брадли, — но не мога да ти помогна. Госпожица Фонтейн категорично ни забрани да даваме адреса ѝ.

— Просто ми кажи дали все още живее на Лопес Айлънд?

— Какво?

— В къщата, която си построи. Над залива.

— Мили боже, защо трябваше да объркваш хората ми, след като вече знаеш?

— Благодаря, Уорън. Знам, че е живяла там преди, не бях сигурен дали още е там.

— Люк, познаваш ли я?

— Срещал съм я преди години. Защо?

— Доколкото знам, никой не я е виждал наскоро и тя иска точно това. Говорим по телефона, пращаме си факсове и куриери за писма, договори, ръкописи... но това е всичко. Лопес е малък остров и съм сигурен, че можеш да я намериш ако пожелаеш, каквато и да е причината, но бих си помислил внимателно, ако бях на твоето място. Тя сигурно има сериозни причини да иска да я оставят на спокойствие.

— Не възнамерявам да ѝ разбивам вратата.

— Но се каниш да се срещнеш с нея?

— Ако мога. Искам да ѝ занеса нещо, което Констанс ѝ остави в завещанието си.

— Можеш да ѝ го изпратиш.

— По-добре не.

— Е, като се върнеш, ми се обади и ми кажи как изглежда. Помня я толкова ясно... но, разбира се, това беше преди много време. Тя е талантива илюстраторка, но не мога да си представя как е заменила театъра заради това.

— Ще ти се обадя. Благодаря, Уорън. Няма да кажа на никого за какво сме си говорили. Включително и на Джесика.

До края на седмицата не успя да намери време да прочете писмата на Джесика или книгите ѝ. Непрекъснато възникваха неща за уточняване и тъй като им оставаха само десет дни до премиерата, той, Монти и Фриц всяка вечер работеха до късно.

— Влизането винаги е било неудобно — каза Фриц, докато разглеждаха разположението на сцената. — Рейчъл отдавна протестира.

— Ами преместете вратата малко по-напред — каза Люк. Те го зяпнаха. — Марта влиза и няма начин да пропусне Лена, буквално ще се спъне в нея.

— Харесва ми.

— Не е лоша идея — съгласи се Фриц. — Добре. Ами сервиза за чай във второ действие? Среброто отразява прожекторите и заслепява някои от...

— Използвайте порцелан — заяви Люк. — Знам, че Кент настоява за сребро, но като не може, значи не може и толкова.

— Порцелан — промърмори Фриц и си го записа. — Аби не харесва обувките си.

— Купете ѝ нови. И най-великата актриса на света не може да играе, ако обувките ѝ са неудобни.

— Тя не харесва как изглеждат.

— Пак ще повторя, купете ѝ други. Фриц, не можем да я притесняваме за обувките, каквато и да е причината.

Списъците бяха безкрайни и едва когато Люк седна в самолета за Сиатъл, можа да разгледа дванадесетте детски книжки, които беше взел със себе си.

Историята за деца от две до шест години бяха интересни. Някои заслужаваха и по-внимателен прочит, но той се съсредоточи върху илюстрациите. И докато ги проучваше, разбра, че са великолепно.

Бяха правени и с акварелни, и с маслени бои, и с пастел, дори с моливи. Но всички оставяха едно и също впечатление — че нищо не е

истинско.

Люк се опита да открие какво го кара да се чувства така. Намери скритите рисунки, които тайнствено се преливаха в части от самите илюстрации, и си помисли колко гордо ще се чувства едно дете да ги открие и да ги показва на родители и на приятели. Но те не бяха причина за чувството за нереалност. Имаше и нещо друго. Едва когато приключи с вечерята си и се облегна удобно, осъзна какво е то.

— Това са сънища — промърмори. Отвори очи, седна и отново включи лампичката.

— Да ви донеса ли нещо? — попита стюардесата. — Още вино?

— Кафе, благодаря.

Люк придърпа масичката към себе си и започна да прелиства книжките. Стюардесата се протегна да сложи чашката с кафе на плотта между седалките, но той дори не я забеляза. Беше погълнат от рисунките. И видя, че дори най-ежедневните действия в тях — момиче събира листа, момче изнася боклука след вечеря, куче лежи под верандата — приличат на сънища или мечти. Някои рисунки преминаваха от страница на страница и се сплитаха една с друга като сънища. При други бяха насложени по няколко изображения — като в сънищата. Понякога краищата им бяха размити и изчезваха... като в сънищата. Всичко беше различно от реалността.

Всичко е малко встрани от центъра. Мерилин Маркс го беше казала за първия си проект за декор на „Магьосница“, когато го описваше на Люк и Кент. Жена, която винаги е била различна — и сега не може да разбере какво не е наред. Това усещане за изместване на нещата, както когато е в плен на съня.

Остави книжките и отново изключи лампичката. На големия екран на стената прожектираха филм, но той затвори очи и видя Джесика от снимките, които беше прегледал в библиотеката, и от спомените си за нея на сцената. Пленена в сън. Така ли беше? С нищо не го беше подсказала в писмата си. Може би беше пропуснат нещо — беше прочел толкова писма набързо, гладен за още информация. Това усещане за изместването на нещата. „Е, няма значение — помисли си сънливо. — Защото вече няма да разчитам на писмата. Ще обсъдя лично с нея всичко, ще науча каквото искам да знам.“

Пристигна в Сиатъл в десет — един през нощта според нюйоркско време — и взе такси до Юниън Ленк, където беше

резервирал хидроплан. Прелетяха ниско над малки островчета и голи скали, след което пилотът му посочи Лопес — шепа светлинки в мрака. „Островът на Джесика — помисли си Люк и внезапно осъзна, че е твърде напрегнат.

— Тя не иска да се вижда с хора от Ню Йорк, не иска да се среща с никого, освен с приятелите си от острова. Трябваше да ѝ се обадя. Трябваше да притисна Уорън да ми даде телефона. Но ако ми беше отказала да се видим...“

Самолетът зави и Люк видя острова като тъмно сребро в още по-тъмната вода. Беше поразен от компактността му и му се стори като акт на покаяние това, че тя го е избрала, отказвайки се от една от най-блестящите театрални кариери в историята, както и от един от най-големите в света градове, за да се настани на това малко парченце земя.

Когато се снижиха, минаха над групичка светлинки.

— Лопес Вилидж — поясни пилотът. — Предградията, ако изобщо може да се каже, че има такова нещо.

Люк видя множество светлини, разпръснати по протежение на острова, а другите из нивите и полята проблясваха като малки звездички. Къщи, помисли си. И една от тях беше на Джесика. Ръцете му побеляха от стискане. Почти беше пристигнал.

Приземиха се на няколко километра от градчето. На изток луната изгряваше, отражението ѝ приличаше на бледа нагъната панделка, която се точеше през черните води на Плъджет Саунд към мястото, където Люк излезе от самолета. „Анджис Каб Къриър“ го докара през пустите пътища и тъмните борови гори до „Суифт Бей Ин“, където си беше запазил стая. Джесика беше писала на Констанс, че е отседнала тук, когато за пръв път е дошла на острова, и Люк спря във фойето, като се опитваше да си я представи.

Отвън странноприемницата беше в стил „Тюдор“, но отвътре беше претъпкана с викториански мебели. На рецепцията полиците бяха отрупани с бели зайци с викториански костюми, върху кръглата масичка имаше цяла купчина книги по цветарство, архитектура и изкуство, а на най-горната полица седяха кукли, които зяпаха надолу.

Люк се усмихна, като си помисли какво ли си е представила Джесика, щом се е качила на тази странна сцена. Собственикът пристигна с протегната ръка.

— Робърт — представи се той, — а вие, разбира се, сте Лукас Камерън. Сигурно сте напълно смазан; по ваше време е някъде около изгрев, нали? Ще ви разведа — имаме басейн, видеотека, както и всичко останало — но предполагам, че предпочитате да видите най-вече стаята си. — Той го поведе през дългия коридор. — Мисля, че ще откриете каквото ви трябва. Между другото, искате ли кафе? Или чай?

— Не, благодаря. В самолета непрекъснато ни сервираха. — Люк огледа набързо стаята, остана доволен и се усмихна на зайците по покривката на леглото. Зайците не му бяха в стила, но му харесваха хората, които не се страхуват да прекаляват.

— Ще покарате ли колело утре? — попита Робърт. — Карл Джоунс дава велосипеди под наем и ги доставя чак дотук.

— Не, дошъл съм на гости. Ако мога да намеря адреса ѝ. Може би ще ми помогнете.

Робърт присви очи:

— Дошли сте да видите жена и не знаете къде живее тя? Ние уважаваме уединението на хората тук. Съмнявам се дали ще мога да ви помогна.

Люк кимна замислено и тъй като беше изморен, изрече първото нещо, което му дойде наум:

— Имах адреса ѝ; загубил съм го. Знам, че си построил къща на залива преди около три години. Много уединена, казваше, а плажът има скали от едната страна и гора от другата. Приятел съм ѝ от Ню Йорк. Не съм я виждал от години, но баба ми ѝ остави нещо в завещанието си и ѝ го донесох. Ще съм ви благодарен за помощта. Казва се Джесика Фонтейн.

Робърт поклати глава несигурно:

— Джесика не се среща с никого, особено пък с непознати хора.

— Разбира се, че се среща с хора. За какво говорите? Ще ви повторя. Аз съм ѝ приятел. И което е по-важното, баба ми ѝ беше най-близката приятелка. Тя умря преди няколко месеца и трябва да уведомя Джесика за това. Ако не иска да ме види, ще си тръгна.

Робърт го огледа замислено:

— Ще го обсъдим по-късно. Спете спокойно, закуската е в осем.

Вбесен, Люк се опита да каже нещо, но внезапно почувства колко е уморен. Обърна се решително и затвори вратата на стаята си. Въпреки гнева спа спокойно и се събуди от песните на птиците, без да

знае къде е. После разбра — беше на острова на Джесика и скоро щеше да се срещне с нея.

Облече се и се канеше да откаже огромната закуска на Робърт и да потегли веднага, но не искаше да изглежда нахален. Насили се да хапне малко, след това бутна летящата врата и влезе в кухнята, където Робърт готвеше, докато съдружникът му Крис сервираше.

— Забранено е — каза домакинът весело. — Не допускаме гости зад кулисите.

Люк кимна:

— Искан да благодаря за закуската, беше прекрасна. Но не мога да отлагам повече, трябва да разбера как да стигна до къщата на Джесика. Налага се да се върна в Ню Йорк най-късно в неделя вечерта.

Робърт обърна една палачинка:

— Обадох й се, но тя не си беше вкъщи. Познаваш я от Ню Йорк, така ли?

— Да.

— Не интимно?

— Да.

— И баба ти е била най-близката й приятелка? Доста голяма е разликата във възрастта им.

— Имаха много общи неща. И се обичаха.

Мъжът повдигна палачинката и я погледна отдолу.

— Тя е много приятна личност, спокойна, добра съседка. — Погледна към Крис, който кимна, и след това се обърна към Люк: — Но живее сама и не води никакъв обществен живот, а ние смятаме, че би трябвало. Канихме я, но тя ни отказа. Много любезно, разбира се, но съвсем категорично. Така че се притесняваме за нея. Ами тя е при Уармът Бей на южния бряг на острова. Алеята й не изглежда особено използвана, но знакът й е там — рисунка на фонтан.

— Благодаря. Ще повикам такси.

— О, използвай пикапа. Не ни трябва в момента; просто той седи там. Обаче налея бензин в селото, мисля, че не е зареден.

— Много благодаря. — Гневът му беше преминал. Беше закусил, слънцето сияеше, беше си намерил и транспорт. И беше на път да види Джесика. Чувстваше се превъзходно.

Кабината на пикапа беше висока и докато караше по пътя през гората и ливадите, Люк можеше да се наслаждава на пейзажа. Няколко

пъти зърна проблясъци на вода между дърветата, накрая пътят внезапно зави и той се оказа близо до брега. Вълните нежно докосваха тесните плажове, където пясъчната трева се люлееше под напора на вятъра. След няколко минути отново навлезе в гора. Най-накрая стигна до огромни поляни край водата, със скупчени тук-там едноетажни къщи, всичките от синкавосиво дърво. Отново си го представи като декор — малко градче, пръснато през почти равната долина под небето. Имаше магазинче, кантора за недвижими имоти, бръснар, хлебарница, книжарница, галерия, пощенска станция, пожарна, църква и странно, модерно кафене. Също и исторически музей „Лопес“ близо до залата за танци.

На бензиностанцията той слезе от камиона и докато пълнеше резервоара, го поздравиха неколцина, които решиха, че след като Робърт му е дал камиона си, сигурно е бил добре посрещнат в „Суифт Бей“. Люк, удивен, плати и потегли. Малко, градче, помисли си той. Тук уважават личната собственост. Беше разгънал картата на Робърт на седалката и я следваше, докато обикаляше към южния бряг на острова и Уармът Бей.

Беше се вкопчил нервно в кормилото, докато забавяше скорост и се оглеждаше за знака с фонтана. Откри го сред най-гъстата гора, която скриваше плажа, водата, къщата. Знакът беше дървен правоъгълник, беше потъмнял от слънцето и дъжда, а на него имаше дълбоко гравирани фонтан, който съвпаднаше с този на хартията от писмата до Констанс. Нямахме номер, адрес или име на него.

Люк паркира пикапа до пътя и тръгна пеш по алеята, по която можеше да се движи само една кола. Тя криволичеше и той видя първо блясъка на водата, а после и ниската каменна постройка. Една жена работеше в градината пред къщата. Режеше рози и сновеше между слънцето и сенките, като внимателно полагаше всяко цвете в една кошница.

Сърцето му се разтуптя, докато се приближаваше. После спря поразен. Розовите храсти го прикриваха и той остана там в здрача, объркан и потресен. Това не беше Джесика, сигурно беше сбъркал къщата. Освен ако не е прислужницата ѝ. Или пък приятелка.

Остана смразен на известно разстояние от нея, мръщеше се, докато очите му привикваха към ярката светлина и играта на сенките, през които жената преминаваше. Не беше висока или ако беше,

вървеше прегърбена, куцаше. Лицето ѝ беше слабо и сухо, дълбоко белязано и толкова бледо, че изглеждаше почти безцветно. Няколко кичура коса се виждаха под качулката ѝ; бяха сребристосиви, късо подстригани, като оставяха тънкия ѝ врат оголен. Носеше проста бяла памучна рокля, която стигаше почти до глезените ѝ. Когато протегна ръка и Люк видя силната, подвижна китка под овощарската ръкавица, а после се взря внимателно и в лицето и, осъзна, че това е Джесика.

Сянката на Джесика. Избледняла рисунка. Снимка, която е пожълтяла от годините. Но жената не беше стара. Беше само на четиридесет.

Стоя там още дълго съвсем объркан. Очакванията и увереността му в това, което ще открие, бяха толкова живи, че се чувстваше предаден. Спомняше си как си я представяше, когато се качи в самолета за Сиатъл. Беше гледал книгите на Джесика и после, отпуснат, полузаспал, си беше представял как звъни и го посреща жената, чиито снимки беше разглеждал толкова често, чуваше отново вибрацията и музикален глас, който така и не беше забравил. Виждаше се как ѝ дава кашона, който сега беше в пикапа на Робърт, сяда с нея в къщата ѝ и говори за Констанс, а после и за нея; за това, което я е довело на Лопес и кога би могла да се върне в Ню Йорк. Беше си представял многочасов разговор, изпълнен с интелекта, страстта и волята, които изпълваха и писмата ѝ.

Вместо това беше открил една обикновена жена, прозрачна като мираж, преждевременно състарена, с тежка походка, без грация или жизненост. Тя зави зад къщата и изчезна от погледа му, но той остана вторачен в градината и плажната ивица. Розите ѝ бяха великолепни, големи и сипни, толкова ярки, че Люк си помисли дали именно кадифената им плътност не я е направила още по-бледа. Опита се да си спомни какви са очите ѝ, но те бяха скрити под капюшона ѝ, дори когато тя гледаше в негова посока. Но беше видял лицето ѝ и знаеше, че в нея няма страст — макар да е била погълната от цветята, това беше кротко поглъщане, без тръпка. Тя беше жена, която той никога не би погледнал отново, ако я подмине на улицата. Толкова беше различна от тази във въображението му, че не можеше да си представи как тъй е бил запленил от писмата ѝ. Всъщност едва можеше да си спомни какво е писала, та да го е намерил за интересно и интригуващо. Какво го беше накарало да предприеме това налудничаво пътуване?

Обърна се и почти побягна към камиона. Използва картата на Робърт да намери пътища, които да го върнат за най-кратко време в странноприемницата. Видя двамата мъже в градината зад къщата, докато си събираше багажа, но не им каза нищо. Написа им кратка бележка, остави пари за престоя си и си тръгна. Спря пред най-близката къща надолу по пътя и попита дали може да ползва телефона, за да повика такси.

След двадесет минута вече беше в градчето и извика хидроплана. Имаше цял час, така че вървя пеша до летището. По пътя един от хората, които го бяха поздравили по-рано, спря и го попита дали иска да го закара.

— Не, предпочитам да повървя.

— Добре. Изглеждаш ми доста ядосан, приятелче. Камионът на Робърт ли се повреди?

— Не, добре съм. — И продължи. После, като се усети колко груб е бил, се обърна: — Просто трябва да обмисля някои неща. Благодаря.

Но защо беше ядосан всъщност? Постоя загледан във водата. Защо беше толкова вбесен?

Защото се чувстваше измамен. Беше дошъл на този остров да търси Джесика Фонтейн, за която непрекъснато мислеше, откакто започна да чете писмата ѝ, и в която, очевидно в миг на умопомрачение, беше решил, че е влюбен, а вместо това откри...

Различна, почти неузнаваема Джесика Фонтейн. Не тази, която търсеше. Не само не приличаше на нея, но не беше и жена, която би погледнал втори път. „Мили боже, познавах я! Знаех как говори, как се чувства, как си прекарва времето, какви хора познава и с кого работи... Видях снимките ѝ. Знаех как изглежда. Само че съм грешил.“

Той си представи как стои там, вцепенен и с усещането, че е предаден, се взира в небето да види дали самолетът идва — и осъзна, че е бил глупав и непостоянен — като дете, което не е получило очаквания подарък за Коледа — но не можеше да се съдържи. Разочарованието го притискаше и той едва успяваше да си поеме дъх. Трябваше да се махне отгук, от виденията, които беше носил с месеци в главата си и ги беше превърнал едва ли не в действителност. Като че ли е написал пиеса и е започнал да я режисира с една липсваща актриса... а когато тя е дошла, се е оказала съвсем различна.

Погледна към лодката, която се носеше през залива. Зад нея се виждаше фериботът от континента, а малката звездичка в небето беше самолетът му. Той го следеше с поглед, но пред очите му беше Джесика, която реже рози и нежно ги полага в кошницата.

ГЛАВА 9

Премиерата на „Магъосница“ беше във Филадельфия през една дъждовна септемврийска нощ, девет дни след като Люк се върна от Лопес Айлънд. Бяха репетирали два дни с костюмите, декорите и ефектите; Люк беше успокоил Рейчъл; беше помирил Корт и Кент и беше извел Аби на вечеря, защото тя казваше, че всичките и режисьори винаги така правели. След това най-сетне настъпи премиерата. Публиката напълни салона и прожекторите осветиха сцената за първо действие.

Люк стоеше зад кулисите до Монти и Кент. Откакто се беше върнал от пътуването си, се съсредоточи изцяло върху премиерата, като се изключи малкото отклонение — веднага след завръщането си прибра кутията с писмата на Джесика в библиотеката. Оттогава насам изцяло се беше потопил в пиесата, разрешаваше останалите проблеми, успокояваше изнервените актьори. Дори и при тази напрегната програма въображението му продължаваше да го безпокои. От време на време виждаше тъмните очертания на Лопес Айлънд, горите и нивите, избелелия знак с фонтана, плажа, градината с розите... Но всеки път успяваше да отклони мислите си и да се съсредоточи в работата си.

Сега във Филадельфия му се струваше, че Лопес и Джесика са далеч от него също като Триша, Клаудия и нюйоркския бурен нощен живот. В сумрачния театър той се наведе напред, напрегнат и нащрек, докато актьорите му преодоляваха първоначалните си колебания, влизаха в ритъм и приемаха емоциите на сценичния си живот за свои. Към средата на действието Люк и Монти се спогледаха усмихнати.

През антракта се смесиха със зрителите във фоайето и когато звънецът оповести началото на второ действие, Монти заяви:

— Страшно са я харесали. Чух само добри отзиви. Никой не е отегчен и поне доколкото мога да преценя, никой не си отива.

Кент се появи с широка усмивка:

— Харесали са я. Някои дори се опитват да отгатнат как ще свърши. Представяте ли си? Те говорят за Лена, Даниел и Марта като че ли са техни познати, опитват се да познаят какви ще са следващите им действия. Боже, на света няма нищо по-хубаво от това.

Люк гледаше как залата се запълва. Почувства нетърпението на хората, които заемаха местата си, видя очакването по лицата им и разбра, че ги е въвлякъл в истинската магия на театъра. Второто действие започна и той си отбелязваше наум поправките и промените, които щеше да обсъжда с трупата на следващия ден. Но мощта на пиесата го увлече и той вече гледаше, обладан от възбудата, която го обхващаше само в редките моменти на одобрение и върховно задоволство. Забеляза, че Кент се усмихва и плаче едновременно.

— Прекалено е хубаво, за да повярвам — прошепна той.

Люк го прегърна силно.

— Великолепна пиеса — промърмори и след това те се съсредоточиха във финалната сцена.

— Бинго — прошепна Монти, когато откъм публиката се чу хлипане. Люк видя и мъже, и жени да търсят кърпички и разбра, че продуцентът е прав. Бинго. Джакпотът. Да отведеш публиката в друг свят и да я накараш да повярва в него до такава степен, че да съпреживяват заедно с героите от сцената.

Не мога да си представя по-голямо могъщество от това... като че ли нищо не е скрито от мен и мога да направя всичко.

Аплодисментите избухнаха в мига, в който прожекторите угаснаха. Критиците забързаха да пишат рецензиите си, но другите зрители останаха по местата си и ръкоплясканията им разтърсваха театъра, докато актьорите се покланяха. След това отидоха в „Роланд“, където атмосферата беше заредена от взривоопасната комбинация от задоволено, гордост и напрежение, което беше като лека истерия. Люк беше предвидил това — винаги се случваше...

Но не беше предвидил, че Аби ще вдигне тост за него:

— За Люк, който е наистина добър режисьор — и за удоволствието да се работи с него. Вече мога да забравя своите съмнения.

Той не беше предвидил и рецензиите — в театъра се смяташе, че това е лош знак — така че мълчеше притеснено с останалите, когато им донесоха ранните издания на вестниците, и сподели с тях възторга,

щом Аби прочете рецензиите на глас, като подчертаваше добрите думи и снижаваше глас в драматичен шепот при отрицателите мнения. Останалите дни от престоя им във Филадельфия преминаха в репетиции. Всеки следобед, през спокойните часове преди представлението, Люк отиваше на разходка.

Познаваше добре Филадельфия, тъй като беше правил тук и други премиери. Докато се разхождаше, непрекъснато го измъчваше някаква неясна мисъл. Едва когато спря на червено и погледна към витрината на някакъв магазин, си каза: „След премиерата в Ню Йорк.“ Е, и? Какво ще стане след нюйоркската премиера?

Нещо различно, предположи. Нещо ново.

Тази мисъл го беше преследвала от смъртта на баба му насам, захранвана от постоянното му безпокойство и нетърпение. Искаше... нещо. И след премиерата щеше да може да открие какво е то. И да го последва.

Гордееше се с това: да знае какво точно иска, да се движи право към целта, като или пренебрегва пречките, или ги преодолява, за да достигне до крайната точка.

„Но нещо не е наред с онова, което ми се иска.“

Улиците на Филадельфия избледняха и той се видя да стои в гората близо до Уармът Бей, вцепенен от изненада, с горчивото чувство за предателство в сърцето, докато гледа Джесика в градината. „Никак не е наред. Освен ако...“

Стигна до хотела си. Почти беше време да тръгва към театъра за последното представление във Филадельфия и мислите му се насочваха към пиесата. Но докато преминаваше през фоайето, той си каза: „Освен ако не съм сбъркал и тя е точно такава, каквато съм си я представял чрез писмата.“

На следващия ден се върнаха в Ню Йорк. Щяха да проведат една генерална репетиция във „Вивиън Бомонт“ преди предпремиерата и премиерата в края на септември. Всичко бе твърде познато на Люк и без значение с кои актьори и какъв екип работеше, можеше почти напълно да предвиди реакциите и емоциите им през петте предпремиери и премиерата.

Но въпреки това, когато прожекторите осветиха Аби в креслото ѝ на верандата и аплодисментите избухнаха, гърлото му беше сухо и

кокалчетата на ръцете му бяха побелели от стискане. „Сценична треска — помисли си. — И режисьорите страдат от нея.“

Започна да се отпуска през второто действие, въпреки че беше нащрек за всеки звук откъм публиката и за всяко незначително движение на сцената. Именно тогава видя Аби да пристъпва към Корт, вместо да се наведе напред в креслото си. Сега, тъй като Корт стоеше и гледаше през прозореца, тя беше зад него, с ръка на рамото му и му заговори. Той се обърна да я погледне и можеше веднага да я прегърне, вместо да се приближава към креслото ѝ, както беше в предишния вариант.

— Променил си се — каза меко Аби, вгледана в лицето му. — За миг си помислих, че съм се припознала, толкова си различен. Може би и ти не се познаваш. Защото това не беше предвидено. Не си се събудил някоя сутрин с ясното решение да промениш живота си; то просто се е случило, като че ли между преди и сега се е отворила пропаст. Беше толкова изненадан. Видях го на лицето ти, когато ми съобщи, че не желаш да прекарваш Деня на благодарността с мен. Разбира се, би искал да си с Марта, без съмнение — в леглото ѝ. И защо не? Но аз също бях изненадана и се чувствах направо предадена, докато не потърсих Даниел, когото познавах. Намерих го, естествено — моя нежен, сърдечен внук, различен, но и същевременно същият, променен, но не и преобразен. Сега е време ти да приемеш това, което си. Обещавам да ти помогна, ако ми позволиш.

Люк се взираше в тях. Пропаст. За миг си помислих, че съм се припознала. Не беше предвидено. Време е да приемеш онова, което си. Като че ли чуваше репликите за пръв път. „Боже — помисли си, — тя тя ни го е казвала! Писмо след писмо, всички доказателства са налице.“

Монти го побутна:

— Харесва ми как тя се приближава към него и той се връща, докато му говори. Как мислиш?

Люк отново почувства напрежение по време на третото действие и яростно се съсредоточи върху актьорите и реакциите на публиката. Но когато действието достигна кулминацията си и публиката хълцаше, той срещна погледа на Монти, след това и на Кент — и тримата си стиснаха ръцете.

— Ти пое по пътя си — няколко минути по-късно каза Монти на Кент и той се отдръпна встрани да избърше очите си.

Люк наблюдаваше внимателно сцената, когато лампите светнаха и актьорите пристъпиха напред, хванати за ръце. Рейчъл се поклони, после Корт, а накрая и Аби, която направи дълбок реверанс. Залата се взриви от ръкопляскания.

Тя вдигна ръка. Люк присви очи, а Монти прошепна:

— Какво е намислила?

Настана тишина и дори онези, които бяха тръгнали между редовете, спряха и се обърнаха да погледнат.

— Кент Хорн — изрече Аби. — Един невероятен млад драматург. Това е неговата първа пиеса и той би трябвало да е тук при нас. — Протегна ръка.

Хората отново заръкопляскаха. Кент объркано се втренчи в Люк:

— Какво да правя?

— Качи се горе. Истина е — там ти е мястото. заслужи си го.

Докато той си проправяше път към сцената, Монти каза:

— Тя наистина е хитра лисица. Когато по-нататък някой каже, че е тиранин, всички ще си спомнят тази сцена.

Актьорите излизаха три пъти да се поклонят, докато накрая публиката се насочи към изхода. Премиерата беше приключила.

По-късно Люк записа всичко това в дневника си, както правеше за всяка пиеса, която режисираше: банкета при Корели, въодушевлението, когато Аби отново четеше на глас рецензиите. „Всичките са положителни. — Записа той. — Открили са повече пропуски от критиците във Филадельфия — бих се учудил, ако не бяха — но всички са единомдушни, че играта на Аби и Рейчъл е прекрасна, намират добри думи за Корт и хвалят щедро Кент. Споменали са и мен — «изключителната режисура с постоянен напрегнат ритъм» и... «успя да удовлетвори всички ни.»

Затвори дневника и го пхна в горното чекмедже на бюрото си.

Беше започнал да го води по предложение на Констанс и го използваше като справочник за всичките си постановки.

— Ще ти помогне да разбереш защо си предпочел някои решения пред други — каза му тя тогава. — Ще си по-наясно със себе си.

«Би трябвало да отбележа и пътуването си до Лопес — помисли си той. — Защо отидох. И защо си тръгнах.»

Излегна се на кушетката. Беше свалил вратовръзката и фрака си, ризата му беше разкопчана. Отпусна се и затвори очи. Минаваше четири сутринта и той беше уморен, но прекалено възбуден, за да заспи. Знаеше, че на сутринта напрежението ще спадне — не го очакват репетиции, няма напрегнат дневен график, няма нова пиеса.

Докато лежеше, мислеше не за пиесата или за рецензиите, а за писмата. Да ги пишеш беше все едно да си водиш дневник, помисли си, по тях можеш да се опитваш да разбереш избора, който е направил човек, дори да поемеш контрола над събитията, които провалят нечий живот. Тъй че човек може да вземе лист хартия и писалка и...

Отвори очи. Това беше една от причините, поради които не можеше да забрави Джесика — защото често в писмата ѝ откриваше свои мисли. И те бяха толкова силни всеки път, когато четеше нейно писмо, особено късно нощем, когато беше уморен и най-уязвим, че успяваше да отвори вратата към нея. Старателно, дори настоятелно я беше привлякъл към себе си и я беше направил своя приятелка, звънкият ѝ глас обсъждаше дните му и споделяше с него...

Само че жената, която беше минала през вратата и му беше станала приятелка, не беше онази, която видя на острова.

И трябваше да знае, че няма да е. Та тя беше оставила доказателства за това във всичките си писма.

Излезе на терасата. Въздухът беше хладен и свеж след пороя, който току-що се беше излял; августовската жега беше само спомен. Докато облаците се носеха над стоманения силует на моста, Джордж Вашингтон“, а небето от опалово се превръщаше във виолетово, небостъргачите се очертаваха по-ясно на фона му — измити от дъжда. Люк седна в креслото, където обичаше да закусва, и се замисли за Джесика, докато нощта отстъпваше на утрото. Не за Джесика от сцените в Ню Йорк и Лондон, а за Джесика от Лопес Айлънд. Различна личност. И тя му беше казала каква е — ако четеше достатъчно внимателно писмата ѝ, щеше да я види.

„Към края на престоя си в Аризона се промених. Не мога да затворя пропастта и да се върна.

Не искам и не мога да стана отново каквато бях — твърде много неща се случиха, така че трябва да свикна с това.

Всичките ми връзки с хора, места и неща са изчезнали — нищо не ми напомня за предишната Джесика, освен...

Липсва ми това, което загубих, Констанс, ужасно ми липсва и ти си единствената, която може да ме разбере, да разбере гнева ми.

Всичко е... изчезнало.“

„Две жени — помисли си Люк, — които са се изолирали на уединени места. Но Констанс не е имала избор. И Джесика сигурно е чувствала това.“

Беше заспал. Сънуваше баба си и Лена от „Магьосница“, а когато се събуди от миризмата на кафе, си спомни речта на Лена към Корт в края на пиесата. Търсех Даниел, когото познавам и, разбира се, го намерих... променен, но не преобразен.

Той не беше поискал да открие дали се е преоборила. Беше останал скрит в градината — ядосан, объркан... а после се беше обърнал и беше избягал. Защо? Какво го ядоса толкова много?

— Е, скъпи ми Люк. — Можеше почти да чуе дрезгавия глас на баба си. — Свикнал си всичко да става така, както си го замислил — без провали или големи грешки. А при Джесика си бил толкова сигурен какво ще намериш, че когато нещо съвсем различно се е появило пред теб, не ти е харесало.

— Господин Камерън, моите поздравления — каза Мартин, докато му наливаше кафето... — Рецензиите са прекрасни. Бих нарекъл представлението истински триумф.

— Да, така е. — Люк се настани по-удобно. — Благодаря, Мартин.

Когато прислужникът си тръгна, той се протегна към чинията с нарязан пъпеш и ягоди. „Променена, но не преобразена“ — помисли си. Жената, която познаваше от писмата ѝ и в която мислеше, че е влюбен, можеше още да е там. Или пък да не е. Писмата ѝ след катастрофата бяха несигурни, отчаяни, студени, бърбиви,

дистанцирани — липсваше им горещият оптимизъм на онези, писани по времето, когато е изграждала кариерата си. Защо тогава му се струваше, че не е преобразена?

Не знаеше, защото беше избягал.

Още тогава знаеше, че ще се върне. Трябваше да открие дали жената, която го преследваше в мислите му, е още там. Беше ѝ хвърлил само един поглед — може би грешеше за всичко. Може да е било просто игра на слънцето, породена от блясъка на водата, сенките и сумрака в гората, където беше стоял. Пък и освен всичко тя беше писала за мъжа, когото е срещнала, и за „Пигмалион“, и за приятелите си от острова. Той беше прекалено рязък в присъдата си; не трябваше да си тръгва.

Значи щеше да се върне и да остане достатъчно дълго, за да разбере каква е тя сега. Само че този път първо щеше да ѝ пише, така че да няма изненади. Писмото се оформи в главата му още докато си пиеше кафето:

„Скъпа Джесика Фонтейн, сигурен съм, знаете, че баба ми умря през пролетта в Италия, но исках да Ви разкажа за времето, което прекарах във вилата ѝ, докато...“

Щеше да ѝ пише как е открил кутията с писмата и за сбирката от редки пиеси, която Констанс ѝ е оставила. Щеше да ѝ каже, че иска да ги занесе лично. Ще поиска телефона ѝ, за да си уредят среща. „Точно сега ще е най-добре — помисли си. — Нямам репетиции, нямам графици, не подготвям пиеса. Точно сега е идеалният момент.“ Трябваше само да получи отговор от нея.

ГЛАВА 10

Познатият силует на Лопес Айлънд се издигна от бурните води на Пъджет Саунд, потъмнял от силещия се дъжд. Самолетът се люлееше и пропадеше във въздушни ями, докато Люк се опитваше да види летището.

— Рифът на акулите — посочи пилотът. — И Рок Пойнт Бийч. Почти пристигнахме.

Той умело се бореше с вятъра, докато спускаше машината. Ухили се на Люк:

— Не е идеалното кацане, но и не е много зле. Ще изчакате ли да отmine бурята?

През обляното с вода стъкло Люк видя таксито на Анджи да се приближава до самолета.

— Не, аз... — един порив на вятъра заглуши думите му. — Колко продължава това обикновено?

— Пет минути, час, трудно е да се каже.

— Ще опитам.

— Както искате. — Пилотът отвори вратичката и бутна сгъваемата стълбичка, а Люк хукна по нея. Моментално стана вир-вода.

Пилотът покри с найлон кашона с пиесите и му го подаде. Той побърза да го сложи на задната седалка на таксито.

— Нямате ли си чадъри в Ню Йорк? — любопитства Анджи и огледа мокрия му костюм.

— В Ню Йорк е слънчево. Ще се изсуша в мотела. Няма нужда да ме чакате.

— Ще остана, ако не ме повикат другаде. Пък може и Робърт пак да ви даде камиона.

— Може би. — Люк избърса замъгления прозорец, докато Анджи завиваше по Фишърман Бей Роуд. Една светкавица разкъса небето и веднага я последва трясъкът. Люк си представи, че таксито е малка уязвима лодчица в бурно море. Наведе се напред — опитваше се да

различи нещо — и докато гледаше познатия пейзаж, се опита да си представи мотела „Суифт Бей“ и къщата на Джесика. Отново беше тук — на острова, неканен, както и първия път.

Не беше получил отговор на писмото си. След като изчака две седмици, се обади, а после и още веднъж. Беше звънял четири пъти — и не се натъкна дори на телефонен секретар, на който да запише съобщението си. Всеки път се чувстваше все по-потиснат, докато накрая не издържа: направи си резервации за полетите до Сиатъл и Лопес, след това се обади на Робърт и си запази стая.

— И ще ми направите ли една услуга? — помоли го накрая. — Писах на Джесика, но не можах да я намеря по телефона, а искам да знае, че пристигам утре сутрин. Ще съм безкрайно благодарен, ако можете да й съобщите, че се надявам да я видя утре следобед.

— Лесна работа. — Мъжът изобщо не спомена бягството му предишния път и Люк, който му беше благодарен за дискретността, също не го спомена. Но сега, докато таксито се насочваше по хълма към странноприемницата, той се вцепени. Внезапно се сети, че ако Робърт е говорил с Джесика, тя може да го е помолила да го отпрати. И какъв друг избор би имал той в такъв случай, освен да се върне в Ню Йорк?

— Да продължаваме — каза внезапно на Анджи, която се обърна да го погледне. — Ще се оправя с Робърт по-късно. Закарайте ме до Уармът Бей.

— Мокър сте — меко отбеляза Анджи.

— Пак ще се намокря.

Тя кимна и обърна на пустия паркинг, а светкавиците раздираха небето.

Таксито мина по Порт Станли Роуд и обиколи острова към Уармът Бей. Всичко си беше така, както го беше видял от кабината на камиона на Робърт и веднага щом разпозна отбивката с фонтана, каза:

— Тук има...

— Знам — прекъсна го тя. — Джесика няколко пъти ми е носила ягоди от градината си. Тази дама има подход към растенията. И нежно сърце.

Удивен, Люк не каза нищо. Ако Анджи през цялото време е знаела къде отиват, колцина още знаеха? Колко ли силно е желала

Джесика да я оставят на мира, ако уединението ѝ се пази от всички на остров, където хората нямат тайни.

Знакът с фонтана беше потъмнял от дъжда и отбивката приличаше на приказен път, който потъва в тъмната и мрачна гора. Анджи спря колата на десетина крачки от пътната врата.

— Сигурно ще искате да се върна да ви взема.

— Да, благодаря. Ще се обадя веднага щом разбере кога.

— Разбира се, Джесика има кола. Може и тя да ви върне.

— Ще се обадя.

— По-добре да почакам малко; тя може да не си е вкъщи. — Люк погледна към затворената врата на гаража в другия край на къщата. Колата ѝ вероятно беше там. Та кой би излязъл в този дъжд. Но не можеше да е съвсем сигурен.

— Добре. Но ще платя само дотук. И ще имате ли нещо против да откарате куфара ми в мотела?

Не искаше да изглежда сякаш се нанася, когато Джесика му отвори. Накрая излезе на дъжда, когато точно над главите им блесна светкавица. Той се наведе да вземе кашона от задната седалка. После се втурна към широката стряха над входа на къщата. Нямахше звънец, така че той използва чукчето с форма на фонтан. Чу кучешки лай и нищо повече, така че потропа отново. Канеше се да потропа за трети път, когато вратата се отвори.

Лицето ѝ застина от изумление, когато го видя. Изглеждаше точно така, както и преди в градината си, въпреки че сега, отблизо, той виждаше по-ясно следите от предишната ѝ красота. Очите ѝ бяха синьо-зелени, каквито ги помнеше, но по-тъмни, все още големи и с дълги мигли, но заобиколени от ситни бръчици. Човек би могъл да си представи лъчезарната усмивка, която привличаше хората към нея, но и край устните имаше дълбоки бръчки, които стигаха чак до брадичката. Лицето ѝ — някога гладко и открито — сега беше бледо, а кожата сякаш се свличаше под собствената си тежест. Косата ѝ — водопад от разтопено злато, каквато Люк я помнеше — беше сребристосива, късо подстригана. Тя носеше тесни черни панталони и бледорозова риза. Тялото ѝ още беше слабо, но ако преди беше висока и стройна, сега беше прегърбена, наклонена на една страна над бастуна си. Кучето ѝ стоеше до нея, докато тя гледаше неканения посетител с преминаваща в ярост изненада.

— Нямах право да идваш тук.

Гласът ѝ беше същият — глас, който не можеш да забравиш, щом го чуеш веднъж. Беше загубил звучността си — вероятно завинаги — но все още разпознаваем и от усилието да свърже този глас със сбръчканото ѝ лице и осакатеното ѝ тяло, той едва си пое дъх. Но дъждът продължаваше да вали и той внезапно почувства тялото си съвсем премръзнало. Чу Анджи да потегля и видя Джесика да вдига ръка, за да спре таксито.

— Съжалявам — изрече бързо. — Мислех, че Робърт ти е казал, че идвам от Ню Йорк. Помолих го да ти се обади.

— Няма значение. Нямах право да идваш тук.

— Дойдох като приятел. Донесох ти нещо, което ти принадлежи. И след като вече съм тук, не мислиш ли, че бих могъл поне да вляза?

Тя се поколеба, но точно тогава една светкавица разсече небето, последвана от трясъка на гръмотевицата. Тя се отдръпна от входа.

— Влизай.

Люк вдигна кашона и мина край нея. Кучето — пъргаво и любопитно — веднага се приближи да го подуши.

— Надежда — каза тихо Джесика и кучето се върна до нея. Тя сложи ръка на главата му и те застанаха там като селски портрет, помисли си Люк, в твърде странната стая.

От описанията в писмата ѝ беше добил представа как изглежда къщата ѝ, но беше поразен от красотата на голямата гостна: стените бяха бели, мебелите — също, паркетът беше бледозлатист, а навсякъде бяха пръснати разноцветни възглавници, имаше картини, цветя във високи вази и най-разнообразни ценни вещи — от старинни преспапиета и перуански колани от пера до индонезийските танцуващи фигурки върху масичките.

Беше една от най-красивите стаи, в които някога беше влизал. Задната стена беше остъклена и гледаше към храстите и цветята, приведени ниско под дъжда, а зад тях беше пясъчната ивица, заливана от бурните вълни. В къщата обаче не се чуваше нито звук от бурята.

— Светилище — промърмори Люк и остави кашона в малкото фойе.

— Какво означава това? — Джесика затвори вратата и се облегна на нея.

— Къщата ти е като тази на баба ми в Италия, много красива, спокойна и тиха. Убежище. Място, където да забравиш какво си оставил зад гърба си.

— Не знаеш нищо за това. — Тя замълча, сякаш за пръв път осъзна, че този мъж е внук на Констанс. — Искам да кажа, не знаеш нищо за мен. Разбира се, за Констанс знаеш. — Последва нова пауза и Люк си представи как тя се колебае между любезността на домакиня и гнева ѝ заради нашествието му. Накрая доброто възпитание надделя и тя каза:

— Ти си съвсем мокър. Свали си сакото. Съжалявам, но нямам подходящи сухи дрехи, които да ти предлага.

Люк постави сакото си на закачалката, седна на дървената пейчица под нея и си свали обувките.

— Ако ми дадеш кърпа, на която да седна, ще се опитам да не намокря мебелите.

— Почакай, ще намеря нещо. — Тя мина през гостната и изчезна зад вратата и далечния ѝ край. След малко се върна с избелели панталони.

— Нося ги понякога в градината. Големи са ми и може и да ти станат. Мини през онази врата и завий наляво.

— Благодаря. — Той мина през посочената му врата и се озова в спалнята ѝ — голяма квадратна стая с красиво бюро и голямо легло, което беше така извито, че да гледа към Уармът Бей. Красивият килим беше в бледорозово и синьо, а върху леглото беше метнат пачуърк в пастелни цветове. Макар че искаше да разгледа снимките и рисунките по стените, Люк зави наляво към банята. Забави се колкото да се възхити на боровите шкафчета и полици, както и на чугунената вана с извити крачета, обърната, така че да има хубава гледка към залива, след което смъкна мокрите си панталони и чорапи и obu другите.

Те бяха широки, с ластик и като смъкна навитите крачоли, му станаха като по мярка. Избърса мократа си коса и лицето си и едва тогава осъзна, че в банята няма огледало. Надникна в спалнята. И там нямаше. В гостната също не беше забелязал. В къщата на Джесика, изглежда, нямаше огледала.

Провеси мокрите си панталони на ръба на ваната и бос се върна през спалнята, като се наслаждаваше на топлината. Беше и гладен, но се беше самопоканил в къщата на Джесика, носеше нейни дрехи и

нямаше никакво право да я моли и за храна. Отвори вратата на гостната и я видя да стои до прозореца. Кучето се беше изтегнало наблизо.

— Добре ли си? — попита тя, без да се обръща.

— Да. Приятно е да си сух. Благодаря. — Помълча малко. — Кашонът е за теб, от Констанс.

Отиде да го вземе от фоайето и го донесе до стъклената масичка пред прозореца. Постави го върху нея и забеляза гравирана кутия в средата на масата — същата като онази, в която баба му беше събирала писмата на Джесика.

— Великолепна е. Знаеш ли, че и Констанс имаше същата?

— Купихме си ги заедно. — Тя се обърна и го гледаше как отваря кашона. Лицето му беше в профил и миналото я заля, докато разглеждаше острите му черти и гъстите вежди. Беше все така самоуверен и упорит дори и с нейните панталони и бос. Беше част от предишния ѝ живот и тя осъзна, че не е трябвало да го пуска в къщата.

Той най-сетне успя да отлепи тиксото и да отвори кашона.

— Тя ти ги остави в завещанието си. — Вдигна глава. — Не ми изглеждаш радостна.

„Аз съм, о, да, но не те искам тук. Искам да съм сама с онова, което Констанс ми е оставила, и със спомените си.“

— Защо не ми ги изпрати?

— Защото исках да те видя. Познавахме се в Ню Йорк.

— Доста бегло. Много неща се промениха.

Тя продължаваше да го гледа и после, внезапно, погледът и се отклони към гравираната кутия.

— Тази на Констанс е била празна — каза.

— Напротив, беше пълна. — Люк вдигна капака на кутията на Джесика и видя стотиците писма. — Защо мислиш, че тя би изгорила твоите, след като не можеш да се освободиш от нейните?

— Прочел си ги. — В очите ѝ проблесна гняв и лицето и се оживи.

Той затвори капака.

— Ще ти кажа защо съм ги прочел, ако желаш. Но първо бих искал да видиш какво ти е оставила Констанс.

След малко Джесика пристъпи напред, като се облягаше на бастуна. Когато стигна до него, Люк се отдръпна така, че тя да може да

погледне в кашона.

— О! — възкликна изумено. Взе една от тънките книжки. Корицата беше скъсана, а буквите — изтрити и избелели, но Люк ги беше опаковал, така че знаеше, че това е първото издание на „Интерлюдия“ от Юджийн О’Нийл. Знаеше също, че лично О’Нийл го е подарил на Констанс и ѝ го е надписал. Джесика прокара пръст по заглавието и после отвори книгата. Беше свела глава и Люк не можеше да вижда лицето ѝ, но я чу да шепне посвещението:

— „На несравнимата Констанс с несравнима любов“. — Погледна към Люк. — Констанс се смя на това, обичаше чудатостите му. Смятахме да участваме в пиесата заедно, премиерата да е в Провънстаун и после да отидем в Ню... — Млъкна и се вцепени с наведена глава. Върху корицата капна сълза и тя трескаво я избърса. После, като тръсна леко глава, надникна в кашона, разместваше книгите и четеше заглавията. — Цялата колекция. Беше ѝ толкова скъпа, събирала ги е цял живот. Бях сигурна, че ще ги подари на някоя библиотека. — Погледна го отново. — Благодаря. Опаковал си ги много внимателно.

— Бяха важни за нея. Също и ти.

Беше ѝ напомнил за писмата ѝ и лицето на Джесика се вкамени:

— Благодаря, че ми ги донесе. Много се радвам, че ги получих. Сега, след като приключи, ще се обадя на Анджи да дойде.

— Почакай малко. — Люк беше изумен от хладината ѝ, но тя беше твърде отчаяна и тъжна, за да се почувства неудобно. — Те не бяха причината да дойда тук, можех и да ти ги изпратя, както сама каза. Просто много исках да поговорим. Пътуването до Ню Йорк е доста дълго и ще бъда благодарен да ми отделиш няколко часа, преди да се върна.

— Няма за какво да си говорим.

— Имаме — Констанс.

Тя се поколеба, после кимна:

— Сядай. Той огледа бързо двете кресла и дивана, обърнат към прозореца. Избра едното кресло и Джесика седна на другото. Между тях остана дървената масичка за кафе със стъклен плот. Дъждът се стичаше по прозорците, стаята беше мрачна като небето, но тя не посегна да включи лампата.

— Беше ли с нея, когато тя умря?

— Не. Прислужницата ѝ ми се обади в Ню Йорк.

— Знае ли някои дали е изпитвала болка... или страх? Дали е искала някой да бъде край нея?

— Както изглежда, умряла е в съня си. Седяла е в голямото кресло в библиотеката си...

— Синьото ли?

— Да. Близо до кръглата маса с бялата копринена покривка — Той описваше стаята, като че ли беше декор, и Джесика затвори очи. Помнеше я. — Лампата още светела; на бюрото била оставила томче със сонетите на Шекспир; също и кутията с писмата ти — съвсем близо до нея. Било е някъде около три сутринта и тя сигурно е заспала. Мисля, че не е почувствала нищо, нямала е време дори да пожелае двамата с теб да сме край нея. Пристигнах там на следващия ден и тя изглеждаше спокойна и... — гласът му потрепери — много красива.

Джесика долови промяната в тона му и за момент забрави, че му е ядосана.

— Много те обичаше.

— Обичаше и двама ни.

Два пъти за една минута ги беше свързал заедно. Ядът ѝ се върна. Защо той се вмъкваше в живота ѝ? Тя погледна навън, към дъжда, който плющеше в градината ѝ под тъмните ниски облаци, но това само я накара да почувства по-силно пустотата на къщата си и близостта на Люк, който седеше до нея.

— Искаше да знаеш защо съм прочел писмата ти — каза той и тя се напрегна.

Люк се изправи и започна да се разхожда из стаята, както правеше у дома, когато се опитваше да се съсредоточи. Дървеният под беше топъл под босите му крака и той се зачуди защо не се чувства глупаво, като носи чужди дрехи в къща, където не е добре дошъл, а и обикаля стаята без обувки и чорапи — но всъщност се чувстваше много добре. Може би защото много неща му напомняха за Констанс, може би защото беше на сигурно място, докато валеше и вятърът свиреше край къщата.

— Разчиствах вилата на баба си, подреждах и опаковах всички неща — някои щях да пратя в Ню Йорк, а други да предам на хората, които беше споменала в завещанието си. Когато отворих кутията с писмата ти, бях любопитен — толкова много и все с един почерк —

така че прочетох първото, стилът ми хареса — пламенна благодарност за баба ми заради нейна похвала след лятно турне — прегледах още няколко и открих в едно от тях изрезка от вестник за катастрофата в Канада. — Замълча, но Джесика не каза нищо. Все още гледаше през прозореца, като че ли беше напълно погълната от бурята. — Можеше и да спра тогава, но исках да разбера какво ти се е случило. Обожавах те от много дълго време, винаги съм съжелявал, че не можахме да работим заедно, и бях поразен, когато изчезна. Веднъж попитах баба ми дали не знае къде си. Тя каза, че няма представа. Предполагам, че си я помолила да твърди така.

Все още загледана през прозореца, Джесика кимна.

— Не видях това в писмата.

— Казах ѝ го по телефона.

Люк отново изчака, но тя, изглежда, не се канеше да каже нищо друго. Той се върна в креслото си.

— Кога си купихте кутиите?

— Преди седем години.

— Откъде? Струва ми се, че са италиански.

— Такива са.

Червата на Люк закъркориха, но дори и да беше чула, Джесика не помръдна.

— Къде в Италия? — попита той и в гласа му имаше притеснение и нетърпение.

Тя се обърна към него с отпуснати рамене. Думите му ѝ припомняха всичко, което беше обичала, и тя го мразеше заради това, че я връща към миналото, след като толкова усърдно се беше старала да го забрави. Но не можеше да го изхвърли от къщата си поне докато бурята не отmine, а и искаше да поговори с него за Констанс. Знаеше, че е гладен и, че скоро ще трябва да му предложи нещо за ядене — въпрос на добър тон — но още не беше готова да предприеме такава стъпка. Беше унесена и победена и си помисли, че няма да се чувства добре, докато той не си тръгне.

— В градчето близо до вилата ли ги намерихте? — настоя той.

— Не. — Тя се облегна и си припомни. — Когато за пръв път я посетих в Италия, отидохме до Флоренция и прекарахме деня в Уфици и Пити Палас. Здравето ѝ позволяваше тогава, така че цял ден се разхождахме и разговаряхме — винаги имаше за какво да си говорим,

времето сякаш никога не ни стигаше — и тогава, по пътя към хотела ни, минахме край магазина на синьоре Форлези. Прозорците бяха прашни — е, те всъщност са си направо мръсни — но вътре се виждаха какви ли не гравирани кутии, а Форлези седеше отвън и поправяше нещо, лампа, струва ми се. Вдиша глава и каза: „А, слънцето се е показало. Две толкова прекрасни дами да осветяват моите...“ — тя прехапа устна.

— И вие си купихте кутиите — довърши Люк.

Тя кимна.

— Те бяха съвсем еднакви — и най-хубавите, така че си казахме „За нашите писма“. Кога я видя за последен път?

— Една седмица преди да умре.

— Беше ли много болна?

— Слаба, но не и болна. Разхождахме се в градината и поговорихме за режисьорите и продуцентите, с които тя беше работила... — Той спря за момент. — Току-що ми хрумна. Обсъждахме доста теми, много от опита ѝ, не беше точно като преглед на живота ѝ, но тя като че ли искаше да го види целия от разстояние преди да умре. Не вярвам в това в действителност, но... — Замълча.

— Какво е то? — попита Джесика.

— Спомням си как сложи ръка на рамото ми. Вървахме през лабиринта, който тя толкова обичаше — винаги чувствам клаустрофобия в него, тъй че тръгнах по-бързо, — а тя сложи ръка на рамото ми и каза да позабавя темпото. Обясни, че поддържа лабиринта заради удоволствието да разкрива тайната му, и ми каза, че трябва да му се наслаждавам, а не да се сражавам с него. „Не можеш да го контролираш — изрече, — както се...“ Е, горе-долу такъв беше смисълът на думите.

— Продължавай — кимна Джесика.

— Не е важно.

— Моля те. Бих искала да чуя какво е казала.

Той леко сви рамене:

— Не можеш да го контролираш, както се опитваш да управляваш всичко друго в живота си; трябва да се подчиняваш на капризите му, както с поезията и доброто вино.

Събеседницата му се усмихна:

— Сякаш я чувам. Но не включи ли тя „любов“ в изискванията?

Люк се замисли.

— Знаеш ли, права си. Любов, поезия и добро вино. Май я познаваш по-добре от мен.

— Не, просто от друга гледна точка. Какво друго ти каза?

— Говорихме за родителите ми и за една бавачка, която тя нас първия път, когато дойдох да живея с нея, както и за работата ѝ с режисьорите и продуцентите, включително и с мен. Имаше някои критики относно това, което правех, когато игра в „Дългият път на деня към нощта“. Не можех да повярвам; бяха минали почти десет години и тя никога преди не го беше споменавала, но през цялото време явно е чакала подходящ повод.

— Беше ли права?

Люк се втренчи в нея:

— Не съм сигурен.

— Какво каза?

— Бях я карал да си мисли, че цялото семейство е еднакво разрушително, защото всички те продължават да си говорят непроситими неща. По този начин тя игра Мери Тайрън — споделяше вината за катастрофата с останалите в семейството. Но последния път, когато бяхме заедно, ми каза, че съм грешил, че Мери е само жертва.

Джесика поклати глава:

— Ти беше прав. Зависимостта е проклетие и Мери я използваше като оръжие срещу всички тях. Не мисля, че е била наясно през цялото време, но понякога чудесно знае какво прави. — Тя спря, поразена от удоволствието, което изпита, като че ли отново беше актриса, която обсъжда с режисьора пиесата. Беше и изплашена да открие колко близо до повърхността е другият ѝ живот, така че върна разговора към Констанс:

— За какво друго говорихте?

Люк беше забелязал пламъка в очите ѝ и сега го видя да угасва. Изпълни го мъка. Искаше тя да се чувства добре, но нямаше представа как да го постигне, нито пък вярваше, че усилията му ще бъдат приветствани, така че остави Джесика да води разговора.

— Най-вече спомени. Тя говореше, а аз я слушах. Като че ли се опитваше да ми разкаже, набързо за всички неща, които смята за важни.

— Огледа стаята, но виждаше библиотеката на Констанс и терасата ѝ с изглед към хълмовете. Обърна се към Джесика. — Искам да знаеш още нещо. Тя ми написа невероятно писмо онази седмица; получих го след смъртта ѝ. Обичаше да седи на терасата си и ми писа — мисля, че ще успея да го цитирам точно, защото съм го чел много пъти: „Седя тук, цялото ми същество е съсредоточено върху чудесата на този спокоен пейзаж и се чувствам като негов пазител. Но, разбира се, всички сме такива, нали? Всички ние, на които е позволено да изпълват света с богатство, красотата и значимост. Ние сме...“

— „... пазители — поде Джесика и гласът ѝ се сля с този на Люк. — И пазители един на друг също тъй, защото в сърцата ни не би трябвало да има друго, освен благоговение.“

Люк се усмихна:

— Трябваше да знам, че тя го е използвала и друг път. Помнеше добри реплики или добри мисли. Намерих някои места в писмата ти, където споменавах неща, които е казвала и на мен. Обзалагам се, че е завършила писмото си с „Благодарна съм за теб, мила Джесика“.

— Предполагам, че твоето е било „Благодарна съм за теб, мили Люк“.

Те се засмяха.

— Сигурно си гладен — внезапно изрече Джесика.

— Не. Благодаря, но... — Той я видя да повдига вежди и се засмя. — Ами да. Закусих в самолета, но това сякаш беше преди три дни.

Тя се изправи и посегна към патерицата си.

— Ще си приготвим обяд.

Люк също се изправи.

— Мога ли да ползвам телефона? Робърт ме очаква. Подозирам, че Анджи го е информирала, но все пак трябва да се обадя.

— На полицата между кухнята и трапезарията е. Ако искаш да останеш сам...

— Не, няма нужда. Между другото, Робърт предупреди ли те, че ще дойда?

— Сигурно се е опитал. Но не вдигам телефона от няколко дни.

Люк я погледна изумен.

— Ами ако издателят ти се обади?

— Той знае, че понякога не отговарям.

Тя се протегна и включи настолната лампа до масичката за кафе.

Стаята оживя и стреснати от внезапната яркост на цветовете, те се спогледаха през кръга от светлина.

— Не бях осъзнала колко е притъмняло — промърмори Джесика. Обърна се и закуца към кухнята. Обърна се отново, когато отвори хладилника, и откри, че Люк я гледа. В очите ѝ проблесна гняв.

— Канеше се да се обаждаш на Робърт.

— Да. — Той намери номера в тънкия телефонен указател за островите Сан Хуан и когато Робърт вдигна, му се представи.

— Не знам кога ще се върна в странноприемницата, но исках да съм сигурен, че ми пазите стаята.

— Ваша си е. Но искам да знам дали ще закъснеете много.

— Няма.

Той затвори и влезе в кухнята:

— Да ти помогна ли?

— Не се безпокой. — С гръб към него Джесика включи печката и започна да реже пушени гърди върху дървената дъска, монтирана върху тъмнозеления мраморен плот. Кухнята беше проектирана така, че да не и се налага да изминава повече от няколко стъпки, за да достигне каквото и да е около П-образния плот.

— Бих искал да помогна — каза кротко Люк.

Тя престана да реже за момент, после попита:

— Можеш ли да правиш салатата?

— Мисля, че си спомням как става от дните преди Мартин.

— Мартин?

— Прислужник, готвач, пазач и моя съвест. Той отсъжда дали нещата са както трябва, или не. — Отвори хладилника, намери салатите и ги сложи на плота.

Джесика му връчи дървена дъска и нож:

— Доматите са в кошничката до теб. Намираш го за забавен.

— А също и много приятен. Той вярва в дълга и грижата за другите, също и във вечната отговорност; никога не съм го виждал да пренебрегва задълженията си заради своите желания. Това е толкова рядко качество.

— Намираш го рядко в театъра?

— Навсякъде.

Тя замълча. Едва не го попита доколко той самият вярва в тези неща, но това би направило разговора прекалено личен.

— Близо до теб ли живее? — попита.

— В определен смисъл живее с мен. Преградих част от апартамента си. Има отделен вход. Направил е кухнята ми своя и казва, че има всичко, от което се нуждае.

— Освен собствен дом и семейство.

— Много хора нямат семейства. — Той я погледна, но точно тогава тя се беше обърнала да отвори вратичката на шкафчето и да вземе една чиния. — Нека го направя аз.

— Добре съм — отвърна и свали чинията.

В стаята беше много тихо. Люк гледаше как Джесика подрежда тънките парченца месо в чинията и около тях слага малки испански маслинки.

— Винаги ли държиш пушени гърди за неочаквани гости? — попита той.

— Държа ги във фризера. Тези са остатъци от снощи.

Представи си я на вечеря — не пред обичайното набързо сготвено нещо, а пред внимателно подбрано, елегантно и старателно приготвено, артистично аранжирано ястие — изядено насаме, без разговори, без да има с кого да споделиш удоволствието от храната и виното. Изобщо не се сети, че самият той твърде често се храни сам. Просто още веднъж почувства мъка заради нея.

Джесика го погледна, срещна погледа му и студено изрече:

— Салатата.

— Идва веднага — отвърна той. Наряза лука и го прибави към зелената салата, която беше накъсал на парченца. Огледа се за съд.

— В шкафа от дясната ти страна — каза Джесика и той извади салатиерата, където да ги сложи. Взе един домат.

— На кръгчета или на кубчета? — попита.

— На кръгчета.

Джесика намали пламъка под тенджерата на печката, сипа кафе в кафе — машината, напълни я с вода и я включи. Движенията ѝ бяха резки и икономични, но почти автоматични; чувстваше се неудобно от присъствието на Люк. Той беше кротък и спокоен, за което му беше благодарна, но беше висок, с налагащо се присъствие и сякаш заемаше цялото пространство. Беше минало много време откакто някой беше

седял в стаята, където живееше тя. „Ще се нахраним и след това ще го изпратя — помисли си. — Дъждът скоро ще спре и никога повече няма да го видя.“

От кутията под кърпата извади парче черен хляб и взе нож.

— Аз ще го нарежа — предложи Люк. — Или имаш някаква друга работа за мен?

Тя си пое дъх. Той настояваше да участва във всичко.

— Остана само това и подреждането на масата.

— Нека я подреда аз тогава. Нали нямаш нищо против? Точно това Констанс винаги държеше да ми поверява.

След малко тя кимна. „Дистанцирано“ — помисли си той и започна да реже хляба. Заобиколи плота и премина в трапезарията.

— Кой сервиз да използвам?

— Който ти хареса — отвърна тя с безразличие.

Подразнен, защото му се искаше тя да вземе някакво участие в подреждането на масата, Люк сви рамене и избра две големи подложки с пъстри ивици в ръждивокафяво, синьо и златно. Намери подходящи сини салфетки. Кръглата маса беше черна, полирана и с четири стола. Люк сложи покривките пред два срещуположни стола. В едно от шкафчетата намери шест полици с порцеланови съдове в защитни калъфи с цип, а под тях двете чекмеджета буквално се пукаха по шевовите от сребро — сервизи и прибори, използвани за банкети в Ню Йорк. Сега бяха тук, като че ли тя не бе могла да реши какво да остави. Но колко ли често ги ползваше?

Хрумна му, че къщата на Джесика и шкафовете изглеждат по същия начин като апартамента му в деня, когато усети празнотата му и реши да даде прием. Откакто беше дошъл, телефонът ѝ не беше звъннал нито веднъж; нямаше и близки съседи. Тази малка къща над водата, обърнала гръб на хората и Лопес Айлънд, изглеждаше толкова изолирана и самотна, като пещера на корабкрушенец насред безкрайния, безразличен океан.

Той разтвори един от калъфите и извади две чинии от бял порцелан с приятни цветни мотиви, две подходящи чинии за салата и сосиери.

— Какви чаши? — попита.

— За червено вино. И за вода, ако желаеш.

Той ги постави на масата, взе два свещника от полицата и претърси чекмеджетата за свещи и кибрит.

— Трябва ли ти помощ за виното?

Мълчанието ѝ му подсказа, че не ѝ трябва помощ, но след малко тя се появи с бутилка и тирбушон.

— Би ли я отворил? — Връчи му я и погледна към масата. — Колко красиво изглежда. Нищо чудно, че Констанс ти я е поверявала.

Той наля вино.

— Ще донеса храната. — Пренесе подноса с нарязани гърди, салатията и кошничката с хляба.

— Супата е до печката — каза Джесика и той донесе супника на масата, докато тя поставяше чиниите за супа. Люк ги напълни, след това дръпна стола ѝ и го задържа, докато седне.

Сякаш беше отворил и друга врата към миналото. Някак, без дори да мисли за това, тя изправи гръб, вдигна глава и когато остави бастуна си и седна, го направи с грация и гъвкавост. Но след секунда ефектът изчезна и Люк видя, че тя изпитва болка.

— Съжалявам — каза ѝ. — С какво мога да ти помогна?

Джесика поклати глава:

— Ако обичаш, седни.

Дъждът беше спрял, но вятърът още виеше и блъскаше по прозорците, като че ли пляскаше с мокри чаршафи, а небето беше почти черно. Люк запали свещите и отраженията им затанцуваха по стъклата. Джесика ги погледна и видя бледото отражение на своето лице и на Люк. Задоволството надмогна нежеланието ѝ, раздразнението от нахлуването на Люк и болката, която беше преминала през бедрото ѝ, когато застана права. Беше приятно да имаш някого, с когото да споделиш виното и храната си.

Разбира се, тя го знаеше от миналото. А Люк беше приятен и решителен. Но не му беше мястото тук и тя знаеше, че задоволството е нещо, което няма да трае дълго. Щеше да е много по-доволна, когато той си тръгне.

Супата беше минестроне, гъста, с паста и зеленчуци, гореща — и беше единственото, от което Люк се нуждаеше, за да затвърди мнението си за светилището. „Ако ми трябва място да се скрия — помисли си той, — това ще е то. Колко е отдалечено от всичко!“ Колко

далече се чувстваше от офиса и апартамента си, от театъра, от Ню Йорк, от всичко и всички в живота си.

— Не съм се чувствал толкова отпуснат от години — каза на глас.

— Благодаря.

Тя кимна. Хранеха се в мълчание. Когато приключиха със супата, си сложиха пушени гърди и салата. Джесика му протегна кошничката с хляб и Люк си взе още една филия.

— Прекрасен обяд. На Лопес ли пазаруваш?

— Да. Ако ми трябва нещо специално, Робърт ми го носи.

— Сигурно си пазарувала сама, когато си работила върху „Пигмалион“.

Тя го погледна стреснато и внезапно той разбра. Ако тя е била толкова изолирана и дори не вдига телефона, как би могла да режисира цял мюзикъл? Но това не беше въпрос, който би могъл да ѝ зададе, и че искаше да обсъжда факта, че е чел писмата ѝ, така че продължи:

— Ами къщата ти? Изглежда великолепно. Архитектът от Лопес ли е? Ами строителите?

— От Сиатъл са, но и двамата имат къщи тук. Добре се справиха, а и Констанс ми даде някои съвети какво да изисквам и какво да следя. Тя ми каза, че е строила къща, но не спомена къде.

— Никога не е строила къща. Говорихме за това, когато си мислех да правя вила близо до Милбрук, но не ми остана време — нито пък на нея. Какви съвет ти даде тя?

— Светлият паркет беше добра идея, както и заоблените ъгли, също и ъгловата камина в спалнята. Аз проектирах кухнята, защото тя не знаеше какво ми е необходимо — тя нямаше представа от кухни, но пък имаше стотици други идеи. Мислиш ли, че са били просто плод на фантазията ѝ?

— От красивите мечти, които никога не се сбъднаха. — Погледите им се срещнаха и те се усмигнаха. — Вероятно си е мислила за твоята къща като най-близка до мечтите ѝ. Съжалявам, че никога не дойде да я види. Щеше да се чувства като у дома си.

— Описах ѝ я в писмата си, а една нощ тя се обади и ми каза, че си ме представя в гостната, обаче иска да знае и най-дребните детайли.

Те се усмигнаха отново. Беше безопасно и лесно да говорят за Констанс, което и сториха — обичаха я и им липсваше, а вятърът и

дъждът плющяха по прозорците, докато свещите бавно гаснеха. Надежда се приближи и Люк и Джесика я нахраниха, а после тя се сви и заспа. Допиха виното и той, без да пита, донесе кафеварката от кухнята и наля кафето.

— Винаги разговаряхме за пиесите, които режисирам — каза той, облегна се и протегна крака. — Всеки път тя ми помагаше със съветите си. Липсваше ми много, докато работех по „Магьосница“. Липсваше ми това да седне до мен, да чете на глас пиесата — с онези смешни кръгли очила за четене на върха на носа; липсваше ми почукването с пръст по масата — за да е сигурна, че съм схванал какво има предвид; липсваше ми смехът ѝ, когато си подхвърляхме шеги... — Отпи от кафето. — Извинявай. Не исках да прозвучи толкова сантиментално.

Джесика пое дълбоко дъх. Той беше въвел Констанс в стаята и усещането ѝ за загуба се усили. След малко тя попита:

— Какво е „Магьосница“? Не съм чувала за тази пиеса.

Люк я погледна:

— Съвсем нова е, авторът ѝ е Кент Хорн. Много талантлив младеж, което е изненадващо, като се има предвид какъв невероятен досадник е и колко е затворен, но пиесата е великолепна. Толкова добра всъщност, че привлече дори Аби Деминг.

— Аби е участвала?

— Да. Премиерата беше преди три седмици и май ще имаме дълъг сезон.

— Значи рецензиите са положителни?

— Страхотни са. Дори в „Ню Йорк Таймс“ и „Уолстрийт Джърнъл“ отбелязаха и работата на Мерилин Маркс.

— Тя какво прави — декорите или костюмите?

— И двете. Работила си с нея, нали?

— Правеше декора за „Кой се страхува от Вирджиния Улф?“ Харесвах я; тя ни питаше с Констанс къде да разположи вратите и се съобразяваше с желанията ни.

— Трябваше да преместим една врата от декора за „Магьосница“.

— Значи е пропуснала да се консултира с Аби или с теб. Тогава всички я обвиняваха, че обръща най-голямо внимание на Констанс и на мен.

— Така е.

— Да, но ако си й любимец, изглежда съвсем естествено. — Тя се усмихна и Люк се засмя, но после тя внезапно дочу предупредителен глас: „Допускаш го прекалено близо, чувстваш се прекалено добре, отваряш врати, които трябва да си останат заключени. Смени темата, смени темата, смени...“

Но смехът на Люк беше изпълнил къщата й със звук, който този таен глас не можеше да чуе, и тя пренебрегна предупреждението. Не беше важно, защото той скоро щеше да си отиде.

— Кой ти беше асистент в „Магьосница“? — попита тя.

— Фриц Палфри. Монти Герхарт продуцираше.

— Монти и неговите маски.

Люк се засмя:

— Свали си ги за „Магьосница“; мисля, че го опознах. Работихме пълноценно заедно. Кога си работила с него?

— В „Детският час“. Мислех го за надут глупак.

— Е, както каза, това е маска. — Той се наведе напред и напълни чашите отново. — Монти доведе Аби Деминг, аз не я исках заради характера й. Никога не бях работил с нея, но...

— О, така си е. Наистина е ужасна понякога. Виждала съм я да превръща екипа във военен отряд и да обръща репетициите на гражданска война. Монти сигурно е знаел каква е.

Люк усети промяната в тона й — тя му позволяваше пълна свобода. Седеше приведена напред, беше обгърнала чашата с длани, ръцете й бяха отпуснати на масата. На светлината на свещите бръчките на лицето й изглеждаха толкова дълбоки, сякаш бяха гравирани, правеха я да изглежда още по-стара, не се забелязваше и сянка от предишната й красота. Но Люк не се беше съсредоточил върху лицето и. Главата й беше леко наведена, сякаш тя се вслушваше в миналото, и в позата и видя глад за новини от света, който беше напуснала. Видя отворената врата. Сега вече нямаше да останат върху сигурната почва на темата за Констанс. Щяха да говорят за всичко.

— Монти вероятно е чувал същите истории като мен. Но завел Аби на вечеря, тя го погледнала в очите и това май е свършило работа.

— Виждала съм я да го прави. Има нещо доста библейско около Аби, когато излиза с мъж — сякаш му дава възможност да избере рая или да се превърне в стълб от сол.

Люк избухна в смях:

— Тя се държеше точно така с Корт. А доколкото забелязах, също и с Кент.

— Той преработи ли някои сцени за нея?

— Само когато всички го смятахме за необходимо. Тя не беше толкова капризна, колкото се боях. Констанс сигурно би била по-сурова от Аби — поне в „Магьосница“.

— Констанс разбираше героите дори по-добре от някои писатели. Веднъж накара Хълбърт Ловидж да пренапише цялото второ действие на „Мадам Форестиер“.

— Това е прекрасна пиеса.

— Защото е отличен писател. Той мина през един лош период, в който пишеше ужасни пиеси, настояваше, че са добри и всички други грешат. Беше доста потискащо. После успя да преодолее кризата. Това е едно от чудесата, които ни карат да узнаем колко странно е човешкото съзнание.

— Дори за Хълбърт, представям си, щом не е могъл да осъзнае, че пише зле.

— О, Хълбърт никога не би си признал такова нещо.

Люк се усмихна. В думите ѝ откриваше същото задоволство от забележките ѝ като в писмата.

— Хълбърт ми напомня за Кент Хорн — отбеляза и ѝ разказа колко пъти е трябвало да насилва Кент да се съгласява с вижданията му на режисьор. — Можех и да съм по-мек, но бях нетърпелив...

— Стремиш се към една главна цел. Не забелязваш нищо друго. Повечето хора в театъра... — Тя не се доизказа.

— ... са такива — завърши Люк и погледите им отразиха пълното разбиране на хората, към които принадлежаха и те. Джесика наруши мълчанието с друг въпрос. Внимателно го слушаше, но непрекъснато се чудеше на откровеността му. Люк Камерън, когото познаваше и за когото беше чувала в Ню Йорк, та дори и от Констанс, не беше склонен да откровеничи. Беше студен и резервиран с всички, освен с онези, с които работеше. Хареса ѝ сегашната му откритост — не го принижаваше, а го правеше по-силен. Човек, който до такава степен е отдаден на театъра, че понякога забравя по-спокойните начини за постигане на целите. „Единствената причина да го смятам за

привлекателен е, защото и аз съм в театъра — помисли си тя. И после, с гняв, се поправи: — Защото бях в театъра преди време.“

— И тогава се обадох на агента ти за „Наследството на Емили“ — тъкмо казваше Люк. — Исках те за Емили. Но ти беше в Лондон.

— Играех в „Крал Лир“ в Стратфорд с Хю Уелфрит. — Тя се взря в пространството. — Същата година Констанс се оттегли в Италия. Спря в Лондон по пътя и прекарахме четири прекрасни дни; тя настояваше да гледа „Крал Лир“ три пъти, а през почивната ми вечер гледахме „Котките“. Приятно ми беше да знам, че тя е сред публиката; играех за нея, използвах жестовете и промените в интонацията, за които сме говорили през годините. Беше като таен код между нас. Когато бяхме заедно, винаги се забавлявахме; всичко между нас беше както трябва. — Тя сплете ръце и преглътна сълзите си. Нямаше причина да крие чувствата си от Люк, който също беше обичал Констанс, но толкова беше свикнала да таи всичко в себе си, че не можеше да се разплаче пред него, макар че след смъртта на Констанс светът беше угаснал за нея.

— Знаеш ли какво е станало с Хю? — попита тя. — Беше болен, когато играеше Лир, макар че никой, освен придружителя му и мен не знаеше, а от играта му човек не би могъл да предположи.

— Той умря преди три години. Загубихме прекрасни актьори през последните десет години.

Джесика кимна със сведена глава:

— Бяхме добри приятели с Хю. Велик актьор.

В настъпилата тишина Люк каза:

— Сигурно не знаеш за „Аркадия“. Това е ново актьорско училище за деца — аз съм в директорския съвет — и е изключително добро.

— Разказа ѝ за директорите на училището и за младите актьори, които излизат от него, и от тези теми премина на други. Свободно се впусна през света, който и двамата познаваха добре, описваше нови актьори и режисьори, дошли от телевизията или от регионалните театри, разказваше анекдоти за хора и места, споменаваше нови ресторанти и стари нощни клубове и дори живо описа жегата през лятото и изгледа от терасата си към потящия се Ню Йорк.

— Но репетиционната беше хладна? — попита тя, съсредоточавайки се върху едно от най-важните неща за актьор по

време на горещините.

— И шумна — отвърна Люк. Засмяха се — и двамата често бяха виждали старите и шумни климатици в залите под наем. Стреснат от смеха ѝ, той се втренчи в нея и за пръв път забеляза сянката на предишната жена. „Тя никога няма да изглежда както преди — помисли си, — но ако се смее по-често, приема нещата откъм смешната им страна и...“

Но още докато си мислеше за това, лицето ѝ отново стана мрачно. Сякаш за момент слънцето бе проникнало през извънредно гъсти облаци и после те отново го погълнаха. Люк откри, че му се иска да я кара да се смее, и се опита да се сети за някой забавен слух или весел анекдот, но нищо не му хрумна. За да наруши мълчанието, вдигна кафеника — но той беше празен. И едва тогава осъзна, че дъждът е спрял.

Обърнаха се към прозореца едновременно. Видяха бледите си отражения и тези на догарящите свещи. И не чуха нищо. Дъждът не чукаше по прозорците, не пиеше вятър. Люк за миг беше обзет от паника. Щеше да се наложи да си тръгне, а искаше да остане.

Не беше открил отговорите на въпросите си за Джесика; бяха се плъзнали по повърхността и не се беше приближил до нея повече, отколкото преди да пристигне. Беше говорил през повечето време и каквото и да имаше тя да казва за себе си, никога не се доближи до откриването на личността, в която се беше превърнала. Но това не беше единствената причина за паниката му. Искеше да остане, защото се чувстваше щастлив тук.

Но не можеше да се самопокани, тъй че бавно — за да даде време на Джесика да го спре — той сложи салфетката си на масата, бутна назад стола си и се изправи.

— Мисля, че дрехите и обувките ми са изсъхнали.

Тя обърна гръб на прозореца и той остана поразен от тъгата в очите ѝ. Но тя не каза нищо, тъй че той мина покрай нея към гостната и после към спалнята. Затвори вратата.

Джесика не помръдна, преди да чуе бравата да изщраква. После механично се зае да разчиства масата. Помисли си да се обади на Анджи и да я помоли да закара Люк до мотела, но вместо това продължи да носи чинии в кухнята.

„Очаква ме спокойна вечер. Трябваше да го отпратя веднага“ — мислеше си тя.

Но вечерта, която ѝ предстоеше, не беше спокойна, а самотна и преди тя дори да може да се спре думите „Не искам да съм сама“ изскочиха от устата ѝ. Сама в трапезарията пред разчистената маса и изгорелите свещи, тя се огледа в свършения дом, който беше създала, и си представи часовете тишина пред себе си. Би могла да изпълни стаите с гръмка музика и те пак щяха да са тихи. Можеше да обикаля кухнята, докато приготвя вечерята, газовата печка да съска, тя да отваря и затваря хладилника, да дрънчи с тенджерите и тиганите, но въпреки всичко щеше да е потънала в тишина. Можеше да си пусне филм — и къщата пак щеше да е смълчана.

„Но такава я предпочитам — помисли си. — С Констанс живеехме по един и същи начин.“

Не, не беше истина. Констанс беше оставила света да нахлува в дома ѝ. Не беше отворила широко вратите, но хората идваха, получаваше писма и подаръци, телефонът звънеше.

„Скъпа Джесика, не разбирам живота, който си избрала, и обясненията ти не ми говорят нищо. Каква е тази пропаст, за която споменаващ, че разделяла миналото от настоящето? Ако можеш да режисираш «Пигмалион», какво те спира да се върнеш на Бродуей и в Лондон, да играеш или да режисираш, ако това ти доставя по-голямо удоволствие сега? Препрочитам писмата ти и си мисля, че все още си в нещо като шок след ужасната катастрофа. Но, скъпо мое дете, ако това е истина, би трябвало да потърсиш помощ. Не се изолирай от познатия ти свят. Той е твоята същност, твой живот — това си ти.“

Констанс ѝ го беше писала преди година и Джесика никога не ѝ отговори прямо, повтаряше само, че е доволна и няма да се върне в Ню Йорк. След това писмата им добиха вида на тези, в които стари приятелки си разменят разни клюки — липсваше предишната близост. И тогава, точно миналата пролет, беше дошло различно писмо.

„Моля те, ела да ме видиш. Липсваш ми и вярвам, че и аз ти липсвам. Трябва да сме заедно. Моля те, скъпа, скъпа Джесика, ела да ме посетиш.“

Вратата на спалнята се отвори и Люк застана в правоъгълника светлина, все още с нейните панталони и бос.

— Отвратителен ден — изрече мрачно. — Всичко е мокро. Ако не възразяваш, ще задържа панталоните ти и ще ги пратя по Анджи, след като се добера до мотела. — Видя я да поглежда босите му крака. — Ще си сложа обувките, когато тя пристигне. — Мина край нея на път за гостната. — Джесика, приеми извиненията ми. Толкова исках да те видя, че престъпих твоите желания. Като не отговори на писмото ми, ти ясно ми показва нежеланието си да ме виждаш, но аз не обърнах внимание на това. Не трябваше да идвам. Не трябваше да нахлувам в къщата ти и да ти отнемам целия следобед, да те принуждавам да ми предложиш обяд...

— Не си ме принудил. Съжалих се над шумния ти стомах.

Това го спря. Тя го изненада до такава степен, че извинението, което беше намислил в спалнята, излетя от главата му и той не знаеше какво да каже.

Кучето се изправи, отърси се и притича през стаята. Джесика проследи Надежда, доволна от намесата ѝ. Чудеше се как да помоли Люк да остане; искаше да му каже, че той е връзката ѝ с Констанс и театъра и освен това просто е щастлива да са заедно. Знаеше, че той се е чувствал добре в компанията ѝ, но и че няма да нахалства, като помоли да остане. Предложението трябваше да дойде от нея, а тя се колебаеше.

Люк направи първия ход — тръгна към телефона.

— Заедно със стомаха ми ти благодарим, но е крайно време да си тръгвам. — Вдигна слушалката и се обърна с ръка над бутоните. — Беше прекрасен следобед. Чувствах се като вкъщи и това не е, защото носех панталоните ти. Съжالياвам, че не се познавахме по-добре, но може би някой ден...

— Бих искала да останеш.

Обърна се да я погледне. Тя сложи длан на главата на Надежда като за подкрепа.

— Все още има за какво да си говорим... може да вечеряме по-късно и ще те закарам до мотела. Ако желаеш.

Той затвори телефона.

— Много бих искал.

Кучето се приближи до него и побутна ръката му с нос. Той коленичи и го почеса зад ушите, погледна към Джесика и се усмихна:

— Надявах се да кажеш точно това.

ГЛАВА 11

Мотелът „Суифт Бей“ блестеше на утринното слънце, окъпан от снощната буря. Скупчените из приемната зайци, гледаха към Люк с лъскавите си очи, докато той си проправяше път към кухнята, където Робърт правеше палачинки.

— О, небеса! — възкликна той и черпакът му увисна във въздуха.

— Толкова рано! След такава нощ!

Гостът вдигна вежди:

— Единадесет часа късно ли е?

— Е, по-ранобуден си, отколкото очаквах. Предполагам, че Джесика те докара — мярнах колата й.

— Да. Но не искам да й досаждам отново, а май няма откъде да наема кола. Ще може ли да използвам камиона? Ще ти платя колкото би струвала кола под наем.

— За колко време го искаш?

— Не знам.

Робърт въздъхна замислено:

— Нае стая за три дни — после ще дойде друг човек.

— Ако съм още тук, ще се преместя в друга.

— Нямам стаи. Пристига колоездачен отбор от Ванкувър.

— Е, точно сега не се каня да се притеснявам по този повод. — Нетърпеливо махна с ръка. Беше се събудил с чувството за дълбоко задоволство и предвкусваше предстоящия великолепен ден. Нямахше време за досадни подробности. — Ще искам камиона за три дни, ако можеш да ми го дадеш. Не знам какво ще правя след това.

Робърт кимна:

— Използваме го най-вече през зимата, така че няма проблем. Няма да ти искам пари за него; просто ми го върни с пълен резервоар. Готов ли си за закуска?

— Няма да закузвам.

Робърт явно се притесни от мисълта някой да напуска мотела му с празен стомах.

— Първо ще поядим — обясни Люк. — Пък и ти не си готов да сервираш, още е много рано. Никой друг не е станал.

— Понякога правя изключения. Няма да си вземеш дори препечена филийка или плод?

— Нищо, освен ключовете за камиона.

Робърт ги извади от чекмеджето и му ги подаде. Огледа дънките му и памучната му риза без яка:

— Мога да ти заема панталони за езда.

Люк с усмивка поклати глава:

— За разнообразие ще понося своите. Благодаря, Робърт. — Обърна се и подхвърли: — Не знам кога ще се прибера довечера. Няма да ти създам затруднения, нали?

— Не, ще оставя вратата отключена. Забавлявай се.

Люк излезе от кухнята, като спря да вземе коженото си яке и градинарските панталони на Джесика, които беше сушил цяла нощ на един стол в стаята си. Излезе навън и потрепери от хладния въздух. Спря пред камиона да облече якето. После потегли край водата, зави към вътрешността на острова покрай малкото езеро, мина покрай Лопес Хил и по Уармът Бей Роуд. За разлика от миналия път не го очакваха изненади; този път очакваше с нетърпение предстоящата среща.

Мислеше си за стотиците жени, с които беше излизал. Можеше да си представи как се облича, потегля да ги вземе... но не виждаше лицата им. Ясно си спомняше само Джесика: наведена напред към него, сякаш за да запомни всяка негова дума, докато говореха за театъра и за Констанс. Връщаха се към нея, като че ли тя беше фарът в бурното море.

Всъщност никога не се отклониха от тези две теми, но пък и те бяха безкрайни, така че следобедът премина в спомени. Джесика свари още кафе и донесе двете чаши в гостната, където седнаха на белия диван и дълго разговаряха. По някое време отиде в кухнята, извади тавичка от фризера и я сложи във фурната. В девет Люк направи салата, а Джесика подреди масата, като избра подложки, чинии и прибори. Според инструкциите ѝ той извади бутилка първокачествено бургундско от избата до кухнята и те отново седнаха да се хранят, като

продължаваха да разговарят и сякаш целия огромен свят на Ню Йорк и лондонските театри нахлу в тихата сумрачна къща.

— Яздиш ли? — попита Джесика, когато изпиха кафето и коняка.

— Да, колкото се може по-често. Държа коне в Ню Джърси.

— Отивам да пояздя много рано, преди закуска. Имам кон, който ще ти хареса, ако желаеш да дойдеш с мен.

— С удоволствие.

За това си мислеше по пътя към къщата ѝ. Непрекъснато си припомняше лекото ѝ кимване, когато ѝ каза, докато излизаше от колата ѝ пред мотела снощи, че не е прекарвал по-приятен ден.

Тя го чакаше и с камиона отидоха до конюшната ѝ. Люк, зает да следва инструкциите ѝ, а после и да оседлава коня, който тя му беше избрала, можа само да ѝ хвърли бегъл поглед и едва когато се качиха на седлата и изведоха конете от дворчето, се обърна и я огледа — и едва сдържа изненадата си.

Сега беше съвсем различна. Скъпият костюм за езда подчертаваше тънката ѝ фигура, косата ѝ беше прибрана под шапката, носеше и големи черни очила. Прегърбването и тромавостта ѝ не се забелязваха на седлото. За пръв път откакто я беше видял, Люк забеляза в позата ѝ увереност, спокойствие и отпускане, които ѝ позволяваха да се движи с част от предишната грация — и отново осъзна колко малко знае за нея.

— Къде би искал да отидем? — попита тя.

— На някое от любимите ти места.

Поведе го до един кръстопът и сви наляво към гората. Слънцето не беше успяло да стопли хладния въздух, но миризмата на мокри борове и листата, които покриваха пътеката, бяха толкова приятни, че Джесика се чувстваше прекрасно. Винаги започваше ездата си оттук. Само че този път беше напрегната и се чувстваше неудобно в присъствието на друг ездач. Скоро осъзна колко опитен е Люк, които умело изравняваше коня си с нейния, докато препускаха в тръс един до друг по пътеката, и тя започна да изпитва удоволствие. След няколко минути стигнаха до друго разклонение, тя зави и внезапно ритмичният звук от копитата на другия кон изчезна; чуваше само стъпките на своя и призивния крясък на птица. Почувства се изоставена и едва не спря да се обърне. Но в този момент Люк я догони и отново застана до нея, а тя се усмихна щастлива.

Те язدهа мълчаливо. Гората скоро оредя. Излязоха на ръба на стръмни скали, които се спускаха чак до тясна ивица каменист плаж, заливан от запенените вълни. Небето над тях беше светлосиньо и безоблачно. В далечината се виждаха гори, ферми, стада, ниви, фермерите им махаха за поздрав. И птиците около тях пееха в хор.

Люк си пое дъх:

— Прекрасно е. По-пасторално отколкото си представях. Идеално бягство от... — той спря.

— Ню Йорк — продължи Джесика спокойно, докато се чудеше кога най-сетне той ще се разкрие и ще я попита каквото иска да знае. — Макар че малцина идват дотук чак от Източния бряг.

— Колко души живеят на острова целогодишно?

— Не знам точно. Вероятно около две хиляди. Робърт би трябвало да знае.

— И повечето от тях са фермери?

— Нямам представа.

— Мислех си, че уединението би могло да привлече писатели и артисти, може би и художници.

Тя го погледна:

— Не мисля, че това е нещо като артистична комуна, ако това имаш предвид. Чула съм, че тук живее един писател на криминални романи и срещнах един скулптор.

— Тук има ли училище?

— Много малко.

— Значи повечето от къщите са вили?

— Повечето. Хората идват от Сиатъл за уикенда. Не съм се интересувала много. Би трябвало да поговориш с Робърт. Той знае всичко за острова.

— Но ти си живяла тук няколко години и си работила с...

— Имам малко контакти с хората от острова. Говори с Робърт.

— Той изглежда ти е добър приятел.

— Беше много добър към мен.

— И пази уединението ти.

— Грижи се за всички. Повечето хора тук търсят именно уединение. — Тя видя изписано на лицето му, че е превърнала уединението си в изолация, но нямаше да допусне да обсъждат начина й на живот.

— Робърт може да ти даде статистики и имена, ако това искаш. Няма да те занимава със слухове.

— Как го откри?

— Някой в Аризона беше отседнал в мотела му и ми го препоръча. — Тя се поколеба. — Предполагам, знаеш, че бях в Аризона две години.

— Да.

Тя си пое дъх:

— Всичките ми писма ли си чел?

— Без последните. Спрях да ги чета, когато осъзнах, че трябва да те видя.

Джесика обмисли това изявление и реши да го подмине:

— Но всички останали...

— Да. Трябва да разбереш, че... — Поколеба се. — Не се опитвам да го избегна; ще поговорим, но не тук. Сложно е и бих искал да сме седнали. Например докато закуваме, или обядваме, или на вечеря.

Тя вдигна вежди. Той планираше да са заедно през целия ден и вечерта. Но защо пък не? Беше казал, че е дошъл да я опознае и как иначе би могъл да го направи? Ако тя го допуснеше.

— Добре, на закуска — отвърна тя и пришпори коня си.

Люк отново се изравни с нея и двамата заедно препускаха, вятърът духаше в лицата им, слънцето изсушаваше последните следи от бурята и утринната роса. Лаеха кучета и децата им махаха, когато минаваха край тях. Една жена, която простираше, вдигна на ръце малко момче и то изкрещя:

— Здравсти, Джесика! — Вятърът понесе думите му. Конете се приближаваха до оградите, едно жребче потича с тях...

Джесика пое по друга пътека към вътрешността на острова и забавиха ход до тръс, докато яздеха между високите огради край фермите. Из нивите бяха подредени квадратни бали сено. Някаква жена в градината си вдигна глава и подвикна:

— Искаш ли пресни яйца, Джесика? Мога да ти донеса малко следобед.

— Да, благодаря — отвърна тя и не след дълго завиха обратно към гората, откъдето тръгнаха.

Не бяха разговаряли след уговорката за закуска. Сега Люк отбеляза:

— Всички те познават.

— Яздя по този път почти всеки ден и се поздравяваме.

— Но не знаеш нищо за тях? Когато те питах за хората тук.

— Виждам ги само когато яздя край тях — отвърна лаконично. „Престани да настояваш — помоли се наум. — Остави ме на мира!“ Знаеше, че той си припомня писмата ѝ. И тя ги помнеше.

Вече завързах много приятелства — островът е толкова малък, че познавам почти всички наоколо — и имам и работата си. Почувства, че се изчервява, и я обзе гняв. Какво право имаше той да чете писмата ѝ? Какво право имаше да идва тук и да ѝ припомня за тях? „По дяволите — помисли си, — той няма право да идва тук.“

Препусна напред със зачервено от гняв лице. Когато стигнаха до конюшната и прибраха конете в боксовете им, тя мълчаливо се приближи до камиона и дори не се обърна да погледне назад. Люк я догони.

— Съжалявам. Трябваше да знам, че няма начин да говорим за друго, освен за театъра и Констанс, докато не поговорим за писмата ти.

Тя спря до камиона без да го поглежда.

— Още вчера знаеше, че съм ги прочел — добави той и тя долови нетърпение в гласа му. — Прекарахме доста време заедно и ти дори не намекна за това.

Тя сведе поглед. С върха на бастуна си несъзнателно рисуваше кръгчета в праха. Накрая кимна:

— Прав си. Не исках да мисля за това, а имахме толкова много друга неща да си кажем.

„И прекарах добре.“ Но не можеше да го изрече на глас.

— Ще закусваме ли? — попита.

— Бих желал.

Надежда ги посрещна радостно и им спести неудобството да влизат заедно, защото Люк остана отвън да ѝ потърси пръчка. Докато си играеше с кучето, Джесика мина в кухнята. Включи кафе — машината, извади тавичка от фризера и я сложи на печката, след което се появи на вратата:

— Приготвих нещо, преди да изляза, но ще му трябват двадесетина минути. Да ти предложи ли плод?

— Да. Ще се оправяш ли?

— Всичко е готово. — Извади от хладилника една купа и я изнесе на масата на терасата. Плотът блестеше на слънцето. На него вече беше сложила две жълти подложки с малки бели цветенца. Чиниите бяха и яркожълто, зелено и синьо. Люк и Надежда заобиколиха къщата и дойдоха при нея. Тя проследи как той вдига една от чашите.

— Купих ги в Русильон.

— Магазинът на главния площад — уточни Люк, — и подложките ли са оттам?

— Там купих една покривка за Констанс. И шантийска дантела — много красива и необикновена, защото е бяла, а почти всички са черни. Не знам какво е направила с нея, не я намерих, докато разчиствах къщата.

— Подари ми я.

Той изненадано я погледна.

Каза, че мога да я използвам за мантиля или за нещо по-обикновено — покривка или завеси. Затова трябвало да си я сложа в сандъка с чеиза.

— Имаш ли такъв?

— Не. Сложих дантелата на завесите в спалнята.

— Вчера не обърнах внимание. Може ли да погледна?

Минаха през френските прозорци в гостната и към спалнята. Нежната копринена дантела леко се полюшваше пред трите широки прозореца. През прелестните фигури от преплетени копринени конци свободно проникваха светлината и гледките от залива. Слънцето бе оцветило дантелата в бледозлатисто.

— Констанс би била много доволна — каза той, когато се върнаха на терасата. — Тук е прекрасно, светлината наистина я съживява.

— Казах ѝ за това по телефона и ѝ пратих снимка.

— Не намерих снимки — тъжно изрече Люк. — Чудя се какво ли е направила с тях.

— Сигурно ги е унищожила, както трябваше да стори и с писмата.

Люк пренебрегна това:

— Ще ми покажеш ли цялата къща? Имаме време, нали, преди закуската да се стопли?

Тя се усмихна:

— Обиколката ще е кратка; вече си видял по-голямата част.

Следвана от Надежда, тя го поведе към вратата в срещуположния край на гостната. Люк поизостана и се загледа в изящните очертания на главата ѝ и късата ѝ сребристосива коса, накъдрена над врата. За миг повярва, че това е Джесика Фонтейн от миналото... докато не свали поглед от прекрасната ѝ дълга шия към прегърбените рамене и изкривеното ѝ тяло. Тогава дори и елегантният костюм за езда не можеше да прикрие пораженията на тялото ѝ.

Тя се обърна, забеляза унесения му поглед и тялото ѝ се стегна. Люк я видя буквално да се скрива в себе си като изплашен хамелеон, който сменя защитната си окраска, и тя се изчерви силно.

— Извинявай — изрече, защото му стана ясно (и той се наруга за своята нетактичност), че жена, която не държи огледала в къщата си, сигурно не би искала да я оглеждат.

Тя нищо не каза, отпори вратата и се отдръпна, за да може Люк да мине. Той изумено зяпна. Намираше се в оранжерия, която беше истински калейдоскоп от цветове, лабиринт от дълги махагонови маси, почти скрити сред изобилието от цъфтящи хризантеми, орхидеи; бегонии и какви ли не други цветя. На една маса бяха билките — Люк разпозна босилек и розмарин.

— Мили боже! — възкликна. — Ами това какво е?

— Лимоново дърво. Но ще мине доста време, докато порасне.

„И аз имам предостатъчно време на разположение.“

Люк буквално чу думите ѝ, сякаш ги беше произнесла на глас. „Ще си поговорим за това — помисли си, — но не точно сега.“

— Това изисква невероятно много работа — каза той и пристъпи към масата с цикламите и розите. — А имаш и градина отвън.

Джесика не отговори и той продължи през стаята, замаян от приятния аромат на влажна земя, свежа зеленина и цветя. „Значи това е страстта ѝ — помисли си Люк, — но как би могла да замести театъра...“ После си спомни за илюстрациите ѝ. Още не бяха говорили за тях.

— А това е моето ателие — каза тя, сякаш беше прочела мислите му. Отвори двойната врата и дръпна завесите, които отделяха студиото

от оранжерията. — Служат ми, за да ограничавам светлината, когато се налага, но обикновено ги оставям вдигнати, защото обичам да гледам цветята докато работя, особено през зимата.

Стаята беше просторна, със стъклен покрив и високи прозорци на едната стена. На полиците на другата бяха подредени книги. Имаше също голяма камина. Върху една от полиците бяха подредени пиесите на Констанс между две колонки с формата на театрални маски: едната комична, а другата трагична. Стаята беше претъпкана, имаше голям диван и кресло, две дълги работни маси, няколко статива с облежани на тях картини, обърната под ъгъл чертожна маса с висок стол пред нея. Килимът на пода беше в кафяви тонове и хармонираше с глинени индиански съдове, които покриваха масите и полиците под прозорците.

— Съвсем различно е от другите помещения в къщата — отбеляза той. — Почти като да се озовеш в друг свят.

— Да, точно така е. Това имах предвид. Някои хора отиват в кабинетите си...

— А ти — при индианците. — Те се усмихнаха един на друг. Люк се разходи край полиците. — Имам всичките ти книги — подхвърли и с крайчеца на окоето си отбеляза изненадата й. — Или поне дванадесет от тях. Продавачката в книжарницата твърдеше, че това са всичките. Смятам ги за превъзходни и доста удовлетворително преследващи.

— Удовлетворително преследващи?

— Винаги е приятно да те преследва нещо, не мислиш ли? Има толкова обикновени неща край нас, те водят към други още по-обикновени и когато ти се махнат от главата, е много хубаво. А твоите рисунки продължават да се връщат при мен, появяват се в най-неочаквани моменти. Много ми харесват.

— Благодаря. Това е най-милото нещо, което някой е казвал за тях. Същото чувствам по отношение на Констанс. Тя просто отказва да изчезне.

— И няма да го стори, не и за нас двамата, защото се държим за нея. Винаги съм си мислел, че един от най-дълбоките ни страхове е да не би всичко хубаво и специално да изчезне, защото не сме се опитвали достатъчно силно — или не сме били способни — да го задържим.

Джесика стреснато го погледна. Той я беше наблюдавал твърде често, за да я накара да се чувства неудобно и да я ядоса, но дори не бе споменал за външния ѝ вид. И когато му отвори вратата предишния ден и се видяха за пръв път, дори не изглеждаше изненадан. Сякаш знаеше какво го очаква. Но не би могъл да знае. Робърт ѝ беше казал за първото му идване на острова, толкова кратко, че чак безсмислено — пристигнал след полунощ и си тръгнал рано на следващата сутрин.

По-скоро, когато му отвори вратата, се сблъска с онзи Люк Камерън, за когото често беше чувала — човек, който умее да скрива емоциите и мислите си.

Или когато почука на вратата, е бил прекалено мокър и премръзнал, за да мисли за нещо друго, освен къде да се скрие от дъжда.

Проучваше картините на стативите напълно погълнат от тях и я зарадва, че първият повърхностен поглед не му е бил достатъчен. Той изучаваше света, в който живееше; не го приемаше за даденост и не го подминаваше с безразличие.

Тогава защо не беше казал нищо за вида ѝ? Защо лицето му не изразяваше изненада и отвращение, както тя беше убедена, че изпитва всеки, който я е познавал преди? През целия вчерашен прекрасен ден бяха разговаряли и нито веднъж лицето му не предаде друго, освен интерес към разговора им и задоволство, че е тук. Ако беше издал друго нещо, тя никога не би го поканила отново.

— Като сънища са — каза Люк пред последния статив. — Точно за това си помислих, когато за пръв път видях твои работи. Нищо не е това, което изглежда. Доста неща... и хора са такива. — Но преди да успее да му отговори, той погледна часовника си. — Не трябва ли да погледнем във фурната?

— О, боже, съвсем забравих!

— Точно двадесет минути са минали.

Тя забърза, раздражена от тромавия си крак, който се подгъваше при всяка стъпка, и беше уверена, че Люк е точно зад гърба ѝ. В кухнята бързо дръпна вратичката на фурната:

— О, добре е.

— Мога да го пренеса, докато вземеш кафето.

— Ще ти трябва подложка. В чекмеджето е.

Големите неравни камъни по терасата — преливащи от бежово в сиво — сияеха почти бели под яркото слънце, а отраженията от водата на залива танцуваха лениво по стените. Джесика беше подредила масата в сянката на една мимоза.

— Отдавна не съм ял палачинки — каза той и седна срещу Джесика. Гледаше я как си отрязва голямо парче мармалад и го слага в чинията си. Ароматът на ябълки и рози изпълни въздуха.

— Прекрасен е — въздъхна със задоволство. — Откъде е.

— Подправките са от Китай. Повечето хора не биха забелязали.

— По-силни са. От Лопес ли го взе? Или Робърт го донесе от...

— Не, поръчах го. Една малка компания в Уисконсин — „Пензлис“ — ми го доставя всяка седмица. Списъкът ми с поръчки е дълъг; само така мога да пазарувам всичко, без да напускам острова.

— Освен, за да ходиш до Сиатъл.

— Не, аз... — Изтърва вилицата си и изненадано го погледна.

Люк също остави вилицата си и Джесика видя как погледът му се променя, като че ли си поема дъх и се хвърля в най-дълбокото... а не е сигурен, че умее да плува.

— Прочетох в едно от писмата ти до Констанс, че си разписвала книги в книжарницата на Елиът Бей.

— Имаш предимство пред мен — студено изречи тя. — И ми обеща обяснение.

— Да, наистина ти го дължа. — Загледа се в малкото островче край залива и в Маунт Бейкър зад него, покрити със сняг и прекрасна.

— Още щом ми съобщиха за смъртта на Констанс, заминах за Италия. Уредих погребението ѝ, обявих вилата за продан и после минах през стаите ѝ. Трябваше да уредя завещанието, а каквото не беше посочено там, да реша дали да задържа, или да изхвърля. Тя сякаш беше навсякъде, нали разбираш, парфюмът ѝ ме преследваше, гласът ѝ беше с мен... сякаш бях отишъл да я посетя и след малко щяхме да вечеряме заедно... — Гласът му секна. Мълчанието се проточи, той отчаяно се нахвърли върху храната. Джесика разбра, че се бори с призраците. „Не, не призраци — помисли си, — само с болката от сянката, която те преследва след загубата на скъп човек.“

Почувства го по-близък, беше спокойна и готова да го изслуша. Опита от палачинката си и внезапно осъзна колко е огладняла. Без да пита, сервира на Люк още една и си взе и за себе си.

— Благодаря. — Знаеше, че той ѝ благодари главно за търпението.

— Кутията с писмата ти беше в библиотеката, до любимото ѝ кресло. Бях я виждал по време на предишните си посещения и мислех, че е просто за украса, но когато я отворих... Е, казах ти, че видях писмата ти и прочетох едно-две от любопитство. После прочетох още няколко и тогава телефонът иззвъня. Обаждаше ми се жената, която някога ми беше съпруга.

Джесика видя собствената си изненада да се отразява върху лицето на Люк и разбра, че той не е възнамерявал да каже точно това. Но след това му кимна и той се отпусна в креслото си и ѝ разказа за онази седмица в Италия и за завръщането си в Ню Йорк.

— Не знаеш за Клаудия. — Набързо ѝ описа брака си и начина, по които бившата му съпруга още се месеше в живота му. — Тогава открих, че сравнявам Клаудия с теб. Не беше честно спрямо нея, разбира се, но беше толкова очевидно, че нямаше как да не го сторя. Тя е жена, която не може сама да уреди живота си, да открие смисъл и цел за дните си. А ти сама си си изградила живот почти от нищото. Не разбрах защо е трябвало да го правиш — нищо в писмата ти не подсказва защо катастрофата те е накарала да изоставиш всичко — но знаех, че си го направила... и очевидно не си се опирала на никого. Така че когато Клаудия настоя аз да ѝ създавам цели и да я режисирам, а ти си имала две кариери, два начина на живот, две цели... всичко си сторила сама. Нямаше нужда да си казвам, че ти е било много трудно и одобрявам стремежа и упоритостта ти. Прочетох едно интервю в списание, където казваш, че си мислила и за друг начин на живот, но „Нищо не ме кара да се чувствам тъй жива и в мир със себе си като театъра. Мисля, че ако го напусна, никога няма да се чувствам цяла отново.“ Причината да запомня тези думи е, че и аз се чувствам точно така. Осъзнах, че си минала през ада, за да останеш тук. — Замълча и се вгледа в лицето ѝ. — И мисля, че започвам да те разбирам.

Джесика сложи ръце на ръба на масата, като че се канеше да се изправи:

— Не искам одобрението ти, щом се стигне до сравнение с живота на съпругата ти...

— Бившата ми съпруга.

— Не искам да ме сравняваш с нея, нито пък с някоя друга. Не искам да ми припомнят за това, което съм била или съм казвала — сякаш завираш миналото ми в носа.

— Никога не бих...

— Искам просто да ме оставят на мира! Не желая да си спомням миналото; да се връщам на места, на които съм обърнала гръб. Не искам въпроси или съвети. Или пък съжаление.

— Не те съжалявам. И не те връщам в миналото. Просто се опитвам да ти обясня какво значат писмата ти за мен. Не ти казах и най-важната причина да продължа да ги чета. — Отново се беше обърнал към морето и гледаше един кораб в далечината — размит от мъглата като мираж. — Открих, че горя от нетърпение да се прибирам вкъщи при теб. При писмата ти, разбира се, но това означаваше твоя глас и описанията ти на хора, коментарите ти за театъра. А писмата ти връщаха и Констанс при мен, но това не беше най-важното. Главното беше ти. — Той се извърна към нея. — Твоето приятелство.

Джесика беше поразена. Пак я беше хванал неподготвена и този път думите му я стоплиха. Но когато той замълча, някакъв глас ѝ нашепна: „Доста драматично, нали, но не е лесно да си зрител на драмата. Сега, като ме е видял...“ Тя се овладя.

— Това е било въображение — изрече. — Никога не съм ти била приятелка. И ти не ме познаваш, все едно колко мои писма си прочел.

— Знам. Точно затова съм тук. Не обичам книги с неясен край; предпочитам отговорите и обясненията.

— Защото си свикнал на три действия и завеса след тях.

— Защото не понасям слепци — избухна той. — Защото вярвам в разбирателството. Театърът не е само илюзия; и ти като всички останали би трябвало да знаеш, че той казва истината. Една моя приятелка, режисьорката Зелда Фичхандлър, каза преди време; знаеш го, защото си го писала в писмата си. Каза: „Театърът оголва чувствата, така че да ги виждаме, вместо просто да пърхат в нас.“ Знаеш, че това означава разкриване на чувствата и изправяне пред тях; знаеш го и си вярвала в това, а се обзалагам, че и все още вярваш.

— Констанс ми каза, че бъркаш живота с театъра — ядосано се намеси Джесика. — Мислиш, че бракът ти трябва да е като онзи в пиесата, която си режисирал, а щом не е бил... — Тя се овладя. — Съжалявам, не трябваше да го казвам.

— Май баба ми ти е говорила много повече за мен, отколкото на мен за теб. — Джесика видя, че той е изненадан и наранен. — Съжалявам, че ти го е казала, беше много лично.

— Също и писмата ми — върна му го тя.

— Да, аз бях нахален и моля за извинение. Но след като съм ги прочел, няма смисъл да се караме за това.

— Има смисъл, доколкото се позоваваш на тях. Нямах право да хвърляш собствените ми думи по мен като камъни, сякаш ме насипваш да ги обясня или да си ги взема обратно...

— Права си, извинявам се още веднъж. Изглежда, има много неща, за които трябва да се извинявам. Но виждаш ли, просто не те разбирам. Как би могла да напишеш нещо и...

— Няма защо да ме разбираш. Кой го иска от теб?

— Аз. Аз искам. Смятам го за достатъчна причина.

— Не и за мен. — Тя се изправи и посегна към патерицата си. — По-добре си тръгвай; повече няма за какво да говорим.

— Имаме Джесика Фонтейн за тема.

— Тогава си говори на себе си. Нямам намерение да разговарям с теб.

Беше стигнала до френския прозорец, а кучето подтичваше след нея, когато Люк изрече:

— Джесика. Моля те. — Тя спря с гръб към него. — Не се опитвам да те принуждавам да правиш каквото и да е, съмнявам се и дали бих могъл. Но ми се ще да те опозная по-добре и бих желал да ми съдействаш за това. Всъщност бях искрен с теб.

Тя се обърна:

— Искрен ли? Живял си в лъжа, откакто ти отворих вратата.

— Не е истина.

— Да, ти сигурно си експерт по истината, така ли? Само че използваш онези части от нея, които те устройват. Какво преследваш в действителност?

— За Бога! — Сега се беше изправил срещу нея. — Колко пъти трябва да ти повтарям, че искам да те опозная, да разбера каква си сега...

— Тогава как люлееш да пренебрегваш това, което виждаш? Небеса, погледни ме само! Такава съм сега. Защо го пренебрегваш? Държиш се с мен като с дете, с глупачка, седиш тук с часове и говориш

за театъра, Констанс и Ню Йорк, като че ли просто си минавал, спрял си да разменим две думи и си открил точно това, което си очаквал. Това истина ли е, а? Или честност? Очакваш да ти повярвам ли?

Птиците бяха замлъкнали, вълните на плажа едва шепнеха и дори вятърът бе стихнал. Кучето беше седнало спокойно до Джесика и търпеливо очакваше какво ще последва.

— Не — отвърна накрая Люк. — Ако мислиш, че съм те лъгал, едва ли ще повярваш каквото и да ти кажа. Проблемът е, че не знам как да започна. Бях подготвен, когато почуках, нали разбираш, защото те видях предишния път, когато бях тук.

— Видял си ме? Не си идвал вкъщи.

— Не точно. Ти беше в градината, береше рози. Наблюдавах те няколко минути и после си тръгнах. Предполагах, Робърт ти е казал, че дойдох да те посетя.

— Да. — Тя бавно повтори: — Наблюдавал си ме и после си си тръгнал. Разбира се, че си го направил — защо не? Бил си ужасен от това, което си видял, и си избягал. Значи така е било; доста се чудехме с Робърт защо си заминал внезапно. Чел си писмата ми и си помислил, просто ей — тъй, да ме издириш, а когато си успял, си бил толкова ужасен, че дори не си могъл да стигнеш до вратата и...

— Престани! Не бях ужасен, бях изненадан. Никога не си ме ужасявала. С тази мисъл ли си живяла през всичките тези години? Каква глупост!

— Откъде знаеш дали е глупост? Как можеш да имаш и най-малка представа какво е глупаво за мен?

— Изгнанието например.

— За мен не е.

— Защото се страхуваш да гледаш хората в очите, когато те погледнат.

Тя трепна.

— Така е, нали?

— Отчасти.

— А останалото?

Тя замълча.

— Остана ти е само връзката с Констанс.

Преглътна, защото смяташе, че завинаги е заключила чувствата в себе си и те ще си останат несподелени.

— Трябваше да ѝ пиша — прошепна. — Обичах я толкова много и тя беше моята връзка със света. Очаквах писмата ѝ като че ли са съкровища — е, те бяха мои съкровища — и препрочитах безкрай всяко едно, докато не пристигне следващото, а в промеждутъците ѝ пишех и когато го правех, смълчаната ми къща се оживяваше от разговора ни. Разбира се, тя се обаждаше. Винаги е била част от живота ми. Истината е, че като я задържах край себе си, поддържах и миналото живо. Тя беше моето минало; бяхме толкова близки, че понякога ми беше трудно да се отделям от нея в мислите си. Все се опитвах да погребя миналото си, но когато ѝ пишех или четях някое от нейните писма, то възкръсваше... Ето защо се опитах да запълвам писмата си с неща, каквито никога не сме споделяли, мислех си, че и за нея е по-добре, защото тя беше болна и не биваше да се тревожи за мен. Тъй че след известно време аз...

— Запълни празнотите — каза Люк, когато тя не успя да намери думи.

— Малко туширане тук, малко допълнителен цвят, разни малки парченца...

Очите ѝ се разшириха от изумление:

— Да, точно така. Запълних празнотите. — Усмихна се слабо тя. — Имаше много такива; всъщност имах много малко теми за разговор. Така че запълвах празнотите и съвсем скоро сякаш участвах в пиеса за Джесика Фонтейн, която да я убеди, че върша всички тези неща, които тя настояваше да правя.

— Това помогна ли ти да забравиш миналото?

— Понякога успявах.

— Но каза, че Констанс не е била убедена.

— Мисля, че не беше сигурна. Преди около година ми писа, че не трябва да се изолирам от света, който познавам. Каза, че това е моята същност, живот и... — Отново се усмихна горчиво. — Помислих си, че пиша измислиците си и за двете ни, но никоя от нас не се хваща напълно на въдицата.

— Искаш да кажеш, че не си вярвала в тях.

— Разбира се, че не. Не мислиш, че бих могла, нали? Харесваше ми да ѝ ги пиша, беше забавно да си измислям живот като Уолтър Мити, който се е изобразил в няколко героични пози, отричайки какъв

е в действителност. Но никога не съм го мислила за друго, освен за игра.

— Имаше нещо в начина, по който пишеше за този живот... хладина, може би. Като че ли се дистанцираш от него.

— Наистина ли? — Тя се намръщи. — Мислех си, че съм много внимателна. Може би заради това тя никога не ми повярва. Вероятно винаги се е чудела дали не е само на игра.

— Ако е било така, сигурно е разбрала, че играта ти харесва. Тя наистина е била фантазия не само за нея, но и за теб.

— Винаги ли удряш хората, когато признават слабостите си? Не можеш ли да ги оставиш да си запазят поне по някоя илюзия, която им изглежда важна?

Люк се замисли и последва дълго мълчание. Когато я погледна отново, лицето му беше унило:

— Мисля, че точно това правя. Предполагам, че винаги го правя. Но никой не ми го е казал толкова точно. Съжалявам, Джесика. Не исках да ти причинявам това. Няма да се повтори.

— Защо го правиш изобщо?

— Не знам. Предполагам, че маските, които хората носят... Никой не може да стане велик актьор, преди да разбере самия себе си — ти и Констанс го знаехте по-добре от всеки друг — и явно съм насилвал актьорите си от толкова години, че вече го правя с всички. Може би. Или пък просто ми харесва да контролирам хората, като ги изправям пред огледалото голи.

— Малко китайски мъчения — сухо отбеляза Джесика.

Той се засмя и напрежението спадна:

— Всъщност перифразирах баба си. Тя мислеше, че прекалявам с желанието си да упражнявам контрол. Предполагам, че ти го е казала.

— Да. Но не по този начин. Притесняваше се за теб.

— Май се е притеснявала и за двама ни...

— Не през цялото време. И винаги искаше...

— Какво?

— Ще ти кажа друг път. — Тя видя, че между веждите му се появява бръчка. — Не. Не го правя, за да ти го върна. Всеки си има свои причини.

Люк се облегна и замислено се загледа в нея, но тя не се обърка, въпреки че беше стиснала ръце в скута си и трябваше да се сдържа, за да понесе погледа му. Взираше се зад него към купестите облаци, към платноходката, която минаваше край залива...

— Бих искал да те заведа на вечеря — изрече той накрая. — Можеш ли да ми препоръчаш добър ресторант на острова?

Тя срещна погледа му. Знаеше, че отношенията им все още се лутат между напрежението и хармонията, като блъскащите се коли в лунапарка, но не искаше той да си тръгва, поне не още. Толкова време беше самотна, а сега имаше безброй теми за разговор, неразрешени въпроси за уреждане и обещанието за компания по време на вечеря, а тя не искаше това да изтече като пясък през пръстите.

— „Бей Кафе“ — отвърна, — ако нямаш нищо против непретенциозните заведения. Но днес следобед трябва да поработя... В осем устройва ли те?

— Добре. Ще мина да те взема.

— Не. Ще се срещнем там. Това е в селото, много е малко, дори няма да ти се наложи да се оглеждаш за табелката. Ще го намериш лесно.

След малко Люк кимна:

— В осем. Ако ти потрябвам преди това, ще съм в мотела. — Изправи се. — Но ще измия чиниите, преди да си тръгна.

Тя се канеше да му откаже, искаше да я остави сама, за да премисли случилото се и да поработи в ателието си. Но той вече събираше чиниите и тя си спомни колко приятно бяха прекарали в кухнята предишния ден, така че не го спря. Гледаше го как разчиства масата и отнася всичко в кухнята, а после се присъедини към него, докато навиваше ръкавите си. Люк ѝ се усмихна.

— Мога да се справя и сам. Не са кой знае колко. Пък и ти сготви.

Джесика взе чиста кърпа от чекмеджето и решително заяви:

— Ще ги измием заедно.

ГЛАВА 12

„Бей Кафе“ не беше обърнато към залива и всъщност гледаше към широката пуста улица, която преминаваше през центъра на Лопес Вилидж. Ресторантът беше малък и уютен, с дървен под, простички дървени маси и столове, бели дантелени перденца на прозорците и тежка завеса на цветя вместо врата към кухнята. Не беше място, което Люк би избрал за вечеря, но щом Джесика го харесваше, той се настани на масата в дъното.

— Извинявай, че закъснях — каза тя. Носеше синя рокля с дълги ръкави, полата ѝ стигаше почти до глезените и имаше широк кожен колан, но за пръв път носеше и бижута — сребърна верижка и сребърни обеци. Седна на стола от дясната му страна. — Бях загубила представа за времето.

— Няма и нужда, след като работиш.

— Обикновено не поглеждам часовника си. — Но тя се усмихна, когато го казваше, така че той да не си помисли, че няма какво да прави нощем, ами работи до толкова късно, колкото си пожелае.

Няколко часа преди това се бяха разделили като стари приятели, които знаят, че скоро ще се срещнат отново, и Джесика беше отишла в ателието си. Люк се върна в мотела и си мислеше за яростта, с която тя го призоваваше към честност. Тя не желаше симпатиите и разбирането му. Държеше между тях да има честни отношения. Спомни си как предишния ден бяха обсъждали Мери Тайрън от пиесата на О'Нийл.

Зависимостта е проклетие и Мери я използваше като оръжие.

Това ли я беше подтиквало през годините? Страхът да не изпадне в зависимост и след това да открие какво унищожително оръжие може да е тя? Не би могла да живее в мир със себе си, ако се окажеше принудена да прибегва до малките трикове на зависимите хора. Това беше другата причина да не желае симпатията и загрижеността на хората.

Докато беше в мотела, Люк извади от куфара си копието, съдържащо готовите две действия от най-новата пиеса на Кент. По време на закуската му беше хрумнало, че Джесика би могла да играе главната роля — и дори и в сегашния си вид да я изиграе по-добре от всеки друг. За малко да го изрече на глас, но се усети навреме. Тя все още не беше готова и той трябваше да се убеди, че идеята му не е налудничавата и не е резултат на доброто му отношение към нея, слънчевата светлина през златния октомврийски ден, хубавата храна или нещо от този род.

— Споделила си с Констанс, че театърът ти липсва — започна той, след като поръчаха вечерята.

— Беше преди доста време. Виното е прекрасно. Ти експерт ли си по вината, като добавка към всичките ти други способности?

— Знам достатъчно, за да поръчвам нещата, с които съм запознат, и да оставя останалото на специалистите. Предполагам, че щом заговоря за живота ти в театъра, ти веднага ще намираш друга тема за разговор.

Тя се изсмя:

— Вероятно.

— Е, ти избирай. Ще се радвам да говорим, за каквото ти харесва.

— Разкажи ми за „Магъосница“. За работата ти по нея.

За Люк това беше лесна тема, при това приятна, така че той и разказа за пиесата. Описваше ѝ концепцията, която си беше изградил, и какво се получи в крайна сметка, също и идеите на актьорите.

— Мисля, че в крайна сметка беше грешка да изберем Корт за ролята на Даниел. Беше добър, но му трябваше много време да влезе в ролята, въпреки че голяма част от грешките можеха лесно да бъдат избягнати.

— Защо не е трябвало да го избирате? — попита тя.

— Даниел така и не му допадна. Не ни го каза, докато не получи ролята, а може би сам разбра това едва по-късно. Но когато премиерата наближи, той започна да настоява Кент да променя характера на Даниел. Режисьорът не бива никога да включва актьор, които от началото не се идентифицира с героя си и не му симпатизира или — ако героят му е отрицателен — поне не го разбира.

— Това е очевидно — отбеляза тя.

— Би трябвало. Но мнозина режисьори не го осъзнават.

Тя се облегна назад, когато сервитьорката донесе вечерята им.

— А как се справя Корт сега?

— Не съм го виждал от премиерата, но не съм имал ужасени обаждания от Ню Йорк и предполагам, че всичко е наред. Разбираш ли, той не е лош, просто не е...

— Даниел.

— Да, точно така. Той е опитен актьор, който се преструва на Даниел.

— Като родител, който имитира сина си, но не разбира какво казва той.

Люк се засмя:

— Не е толкова зле. Но сравнението беше много интересно. Ще го използвам, ако ми потрябва. Нали не възразяваш?

— Не, разбира се; едва ли е гениално хрумване. И във всеки случай не бих разбрала и да го сториш.

— Ако си там, ще ме чуеш.

Джесика внимателно остави чашата си и отпусна длани на масата:

— Бих могла просто да сменя темата, но вместо това ще ти кажа следното. Няма да се върна в театъра и в Ню Йорк. Мислех, че си го разбрал от писмата ми до Констанс, които ти не само си прочел, но явно си и научил наизуст. Сега обаче пак ще го повторя. Няма да се върна. Животът тук ми харесва и няма смисъл да се опитвам да върна миналото.

— Смисълът е, че това е истинският ти живот, а тази Джесика Фонтейн, която седи срещу мен, се преструва, че принадлежи на Лопес Айлънд.

Тя рязко бутна стола си назад и бастунът ѝ падна. Шумът прозвуча като гръмотевица в малкото помещение и Джесика пламна от притеснение. Люк скочи. Заобиколи масата и вдигна бастуна, застана до нея и я заслони от останалите клиенти.

— Съжалявам — изрече и се наведе, така че да може да ѝ прошепне: — Ако можех, бих си взел думите назад; беше грубо и нахално. Констанс би казала, че все още се опитвам да контролирам всичко — събития, хора, разговора, всички военни действия. —

Изчака, но Джесика гледаше към стиснатите си юмруци и нито вдигна глава, нито каза нещо.

— Но това не е битка — допълни той. — Не се стремя към това и съм сигурен, че и ти си на това мнение. Искам приятелство. Джесика, извинявай. Има неща, за които бих желал да поговорим, но ако не постигнем разбирателство за тях, просто няма да ги обсъждаме. Ще ми е достатъчно само да съм с теб.

Едва сега тя го погледна:

— Защо?

— Защото те харесвам. Защото се чувствам близо до Констанс, когато съм до теб.

Джесика лекичко се усмихна, „Когато той не изрича абсолютно погрешни неща — помисли си тя, — казва най-правилните.“

— Съжалявам, че го превърнах в цял спектакъл.

— Хората вече са забравили — сви рамене Люк. — Храната е толкова вкусна, че едва ли мислят за нещо друго. Харесва ми заведението. Може ли...

Той подхвана стола, тя леко се надигна и той я намести зад масата. После се върна на мястото си.

— Надявам се и десертите да са така добри като всичко останало.

— Обикновено не взимам десерт. Би могъл да ми докладваш.

— Тогава ще се наложи да опитам поне два. Нали знаещ, един от най-добрите ресторанти в Ню Йорк има десерт, който представлява пет вида карамелизирани...

— „Бернардин“ — прекъсна го тя.

Той кимна:

— Един от любимите ми. Но има и друга прекрасни нови места. „Нобу“ например... — заговори за ресторанти, премина на концертите и оперните спектакли от миналия сезон, после на модните ревюта на Брайънт Скуеър, които се провеждаха в големи шатри и привличаха дори повече публика от тези в Париж и Милано.

— На всичките ли ходиш? — изуми се Джесика.

— Бих го правил, ако не се провеждаха по няколко едновременно. Това е забележително подобие на театър и ходя с приятелката ми, която прави такива коментари, че виждам смисъл и в най-абсурдните части.

— Тя дизайнерка ли е?

— Не. — Джесика забеляза, че той се колебае дали да ѝ каже коя е тя. — Няма да я одобриш. Триша Делакорте.

— Ключарската колонка? — Внезапно го видя като цялостна личност с истински живот. До момента между тях се случваше толкова много, че тя го виждаше само като режисьор, чиято работа харесва, като внук на Констанс, който е чел непредназначените за него писма, и като нежелан пратеник, който въвежда Ню Йорк и театъра в спокойния ѝ живот. Сега го погледна и видя мъж, който е бил женен и разведен... и може да се е женил отново? Отношението му към нея не беше точно на женен, но пък това никога не можеше да се каже с точност. Във всеки случай тя знаеше, че като режисьор и привлекателен мъж би трябвало да е дълбоко въвличен в богатия обществен живот на Ню Йорк и ако е ерген, със сигурност има жени, с които да разнообразява вечерите и леглото си. Ревността я прониза и тя въздъхна объркано. Какво я интересуваше това? Та тя едва го познаваше и нямаше намерение да се обвързва с него или с когото и да е друг, не отново. „Може би е заради Ню Йорк — помисли си. — Може би ревнувам живота му там. Дали е така? След толкова много време? О, кога най-сетне ще забравя?“

— Познавам я от няколко месеца — обади се Люк, когато мълчанието се проточи. — Знам, че пише доста глупости, но сама си е изградила живота и е много добра в работата си, което изцяло одобрявам.

— Разбира се, би казал същото и за преуспял крадец на котки.

Той вдигна вежди и Джесика отново въздъхна.

— Мисля обаче, че тя сигурно е живяла трудно — продължи бързо.

— Не смятам, че би могла така добре да забелязва човешките слабости, ако не ѝ е отнело доста време да си прокара собствени пътеки.

Помисли си, че трябва да сменят темата.

Люк пръв го стори, като че да я спаси от затруднението:

— Още един тип театър на модните ревюта са зрителите. Понормални и спонтанни са от тези в Европа, така мисля.

— Искаш да кажеш, че не са като вкаменени? Когато ходех на ревюта в Милано и Париж, винаги си мислех, че зрителите са

тренирали с месеци да запазват израженията си. В края на представленията изглеждаха като онези статуи от гробниците на маите.

Той се засмя:

— Ако те чуят, повече няма да стъпят на ревю. Гласовете им бяха тихи и те се бяха навели напред, докато говореха. Люк поръча три десерта и Джесика хапна по малко от всеки, а той изяде един и части от други два.

— Останаха няколко, които не сме опитали — заяви Люк. — Ще трябва да дойдем пак.

Пиха еспreso и поръчаха още, не им се искаше да си тръгват, говореха за театрите в Европа, за московския цирк, финландските акробати... докато накрая Джесика каза:

— Трябва да тръгваме. Стана доста късно.

Той отново ѝ помогна за стола. На вратата тя го улови за ръката.

— Благодаря за вечерята. Беше ми много приятно.

Люк кимна:

— Бих искал да се видим утре.

И тогава Джесика зададе въпроса, който беше тежал над тях през цялата вечер:

— Да не би да си решил да останеш тук?

— Не за толкова дълго. Ще трябва да се прибера. Но още не ми се тръгва.

Тя кимна като че ли го разбираше, макар че нямаше представа за какво си мисли той и какво очаква. Измъкна ръката си от неговата.

— Би ли искал да поюздим заедно утре сутрин?

— Много.

— Тогава по същото време.

Те си пожелаха лека нощ на паркинга и Люк пое към мотела, а Джесика обърна към Уармът Бей. Луната беше почти пълна, толкова ослепително ярка, че затъмняваше повечето звезди. Небето принадлежеше на луната, също и водите около острова, върху които се люлееше ярка панделка, както и боровите дървета край пътя — всяка игличка сияеше като бяло острие. Джесика беше изумена от сиянието на всичко, красотата на острова ѝ се струваше така омагьосваща. Пое дълбоко студения, остър въздух. Нощите вече носеха зимния хлад, но дните бяха топли и цветята продължаваха да цъфтят.

На другата сутрин ѝ се стори, че вече са влезли в привичен ритъм, като рано-рано препуснаха през хладната гора, край скалите и покрай нивите. За закуска се върнаха в къщата на Джесика, хапнаха на терасата и проведоха дълъг, ленив разговор, после се разделиха, за да работи тя следобеда, и се уговориха да се срещнат отново за вечеря. Бяха по-спокойни от предишния ден, като че ли вече преминали през някаква бариера и започваха да използват познати изрази в разговора си, както става с дългогодишни приятели.

— Къде би искала да вечеряме? — попита Люк, след като най-сетне беше измил последната чиния от закуската.

— Всъщност няма голям избор. „Бей Кафе“ е най-доброто и единственото.

— Значи ще мога да опитам и другите десерти. Необходимо ли е да се направят резервации?

— Погрижила съм се за това. В осем?

— Прекрасно. Бих искал да те взема.

— Добре. — Спокойният ѝ тон изуми и двамата.

Той се обърна да си тръгне, но добави:

— Между другото, ще трябва да си намеря квартира; при Робърт пристига цял колоездачен отбор. Можеш ли да ми препоръчаш някакво място?

Тя бършеше мивката и забави движенията си.

— Има няколко мотела. Не знам нищо за тях; отсядала съм само при Робърт. Ще си помисля и ще поговорим по-късно. Става ли?

— Разбира се. Предполагам, че и той ще ми предложи нещо.

— Сигурно — каза тя отсъстващо и си помисли, че Робърт е много по-добър източник на информация от нея. Но когато влезе в ателието си, се опита да си спомни мотелите, за които беше чувала, особено онези близо до къщата и. Вдигна молива си и се наведе над скицата си, когато внезапно я порази необичайната яркост на светлината около нея. Беше същото усещане като при лунната светлина и тя остави молива, за да огледа стаята и предметите, които досега едва беше забелязвала. Сега всеки беше уникален — изглеждаха полирани до блясък и най-малките детайли ярко изпъкваха. Светлината я обливаше и тя видя ноктите си, вените на ръцете си — ясно очертани, като че ли ги беше изрисувала с остър молив.

Джесика удивено се огледа. „Никога не съм чувствала това преди“ — помисли си и знаеше, че има връзка с Люк.

Те бяха прекарвали заедно по-голямата част от последните три дни и през цялото това време бяха сами. Никой не беше прекъсвал безкрайния им разговор, телефонът не беше звънял, нито пък някой беше почукал на вратата ѝ. Никой не ги откъсваше един от друг, откакто той се беше появил.

А сега тя не искаше той да си тръгва.

Обърна се към чертожната маса, съсредоточи се върху молива и започнатата миналия ден скица. Час и половина по-късно се премести пред един от стативите си. Кучето вдигна глава да се убеди, че всичко е наред, и Джесика му се усмихна:

— Нищо не е по-различно, Надежда, просто още един обикновен ден. — Закачи скицата над големия лист, върху който щеше да нарисова уголемения акварел, придърпа количката си с боите наблизко и вдигна четката. После се поколеба, загледана в листа. Винаги изпитваше това странно колебание, преди да нанесе първата мазка с четката върху бялата повърхност, като че ли ѝ предстоеше ново приключение. Обикновено си представяше тази първа мазка, после втората и третата — и тогава щеше да е готова да рисува. Но днес откри, че си мисли за Люк и мотелите на острова. Протегна се към близката маса и си наля кафе от термоса. „Не знам нищо за тях — помисли си, докато отпиваше от кафето, — по-добре да попита Робърт.“

Пет минути по-късно остави чашата. Денят не беше обикновен, реши, всъщност беше изумително различен от предишните. Взе телефона от поставката му и се обади на Люк в „Суифт Бей“:

— Робърт предложи ли ти къде да се настаниш?

— Не съм го питал още. Вярвам на твоята преценка.

„След като му казах, че не знам нищо за тях? Той го е отлагал, сигурно се е надявал да се обадя.“

— Имам една идея. Можеш да... — Тя се запъна. Много време беше минало, откакто някой друг беше нарушавал ритъма на дните ѝ. Но тя знаеше, че го иска, и преди да е променила решението си, изрече:

— Можеш да спиш при мен. Диванът в ателието се разгъва и е доста удобен. Към ателието има отделна баня и, разбира се, то е

отделено от къщата. Добре дошъл си и... — Замълча, усетила хладната си официалност. — Бих се радвала да дойдеш.

— Благодаря — отвърна той след кратка пауза. — Много си любезна. Може ли да намина след известно време? Не искам да ти прекъсвам работата.

Тя погледна към часовника си:

— След три часа ще ти бъде ли удобно?

— Ще се видим към шест значи. Благодаря, Джесика. Много съм ти благодарен.

„Колко сме официални — помисли си тя. — И колко приятно е това. По-добре е от дистанцираната интимност, която използват хората в Ню Йорк.“

Но мисълта за интимност я накара да си помисли, че е направила ужасна грешка. Защо трябваше да се измъчва с други възможности, когато вече беше избрала това, което притежаваше? С други думи, каза си с жестока прямота, защо поемаше риска да се влюби?

Протегна се към телефона, за да се обади на Люк отново и да го излъже нещо. Но ръката ѝ увисна във въздуха, тя се предаде и я остави да падне в скута ѝ. Искаше да го вижда. И знаеше — въпреки че не му беше казала и сигурно никога нямаше да му каже — че Констанс е мечтаела за това.

Обърна се към картината си, която още не беше започнала. „Така няма да стане — реши. — Имаше си график; беше сключила договор с издателя си. Но след това си помисли: — Ако предната врата е отворена, ще може да влезе и няма да се налага да го дебна.“ Премина през оранжерията и гостната, влезе във фойето и откряна вратата. Надежда я следваше. Джесика я почеса зад ушите.

— Е, явно не е обикновен ден — каза ѝ — и не знам какво ще се получи в крайна сметка, но съм сигурна, че искам да опитам, и точно сега няма да си променя намеренията.

След което най-сетне се върна към картината си и когато Люк пристигна, тя още стоеше пред статива, напълно погълната от работата си. Нямахте и да разбере, че той е дошъл, ако кучето не се беше хвърлило през оранжерията да го посрещне.

— Здравей — каза той меко на кучето и коленичи. Погледна нагоре и се усмихна на Джесика. — Здравей — повтори и на нея.

— Почти приключих за днес — отвърна тя. — После ще ти покажа къде са нещата.

— Може ли да видя какво правиш?

Тя рязко се отдръпна. Никой не виждаше рисунките и, преди да ги изпрати в Ню Йорк.

— Съжалявам, ти, разбира се, не си свикнала — каза той. — Ще почакам в гостната.

— Не, всичко е наред. — Тръсна глава тя. Всичко беше различно, така че защо да не позволи и това? — Бих искала да погледнеш.

Той застана зад нея и Джесика погледна картината си през неговите очи. Централната фигура беше почти завършена — жена, седнала на мраморна пейка, втренчила се в далечината, с черно куче в краката. Картината още не беше завършена, но скицата с молив подсказваше какво ще има там: гора от едната страна, на една полянка някакъв мъж строи колиба, а от другата е океанът. Светкавица раздира черното небе. Почти скрити в гънките на дрехата на жената бяха думите ОТВОРЕНА ВРАТА.

Жената беше Констанс, кучето беше Надежда, а мъжът Люк.

След дълго мълчание той попита:

— Защо строи колиба?

— Защото това правиш. Създаваш. Строиш.

Той кимна.

— Допада ми. — После колебливо добави: — Ами Констанс? И отворената врата?

— Констанс винаги ми отваряше врати, помагаше ми да опознавам себе си и света. А също и на тебе, нали?

— Да. — Той отстъпи назад и едновременно се вгледа в картината и в Джесика. — Констанс е прекрасна — каза накрая. — Не си спомням да съм я виждал в другите ти книги.

— За пръв път героинята ми напомня за нея. Рисувах портрета ѝ обаче; ще ти го покажа. — Започна да мие четките си. — Ще ти помогна да си оправиш леглото. Килерът в ъгъла има вградени полици, банята е зад онази врата. Резервациите ни за ресторанта са за осем.

— Ще си донеса куфара, в камиона е.

Джесика го проследи как се отдалечава. Знаеше, че той се опитва да свикне с промените в настроението ѝ, и му беше благодарна за това, защото нямаше намерение да му казва, че са причинени от изненадата

всеки път, когато осъзнае, че започва да свиква с мисълта той да живее в къщата ѝ.

Може би беше, защото бързо установиха ритъм, а тя беше свикнала да живее в ритъм. Вечеряха в кафенето, поговориха си в гостната и после Джесика пое към спалнята си, а Люк тръгна към ателието. На следващата сутрин отидоха да яздят в седем и когато се върнаха в десет, заедно приготвиха закуската и хапнаха на терасата. Към дванадесет и половина бяха почистили кухнята и Джесика отиде в ателието, а Люк излезе на терасата да поработи над пиесите, които носеше. В седем се облякоха, отидоха до кафенето и вечеряха. След това се върнаха в къщата ѝ и дълго разговаряха в гостната.

— Много е приятно — каза Люк на третата вечер в къщата. Беше се заел да запали огъня в камината, докато Джесика налее коняка и кафето. Бяха си пуснали соната на Шуберт. Има някакво очарование и в еднообразните дни. Това е като одеялото, което имах едно време и взех със себе си при Констанс след смъртта на родителите ми. Беше с корабчета и лодки и познавах всяка една линейка от всяка рисунка. Можех да затворя очи и да го опиша с най-големи подробности, например завеските на точици на една от яхтите. Когато се завивах с него, се чувствах у дома, все едно къде се намирах.

Джесика се взря в гърба му, когато той сложи смачкан вестник върху купчината съчки.

— Липсвала ти е сигурността да знаеш, че те са си вкъщи и обсъждат какво ще правят, като си дойдеш — промърмори и си припомни за писмото, което беше писала на Констанс след смъртта на своите родители.

Люк бързо се обърна и цитира думите ѝ от същото писмо:

— Липсва ми това, че им липсвам.

Погледите им се срещнаха.

— Макар, че е минало много време — каза тя, — тъгата все още е толкова силна. Питам се дали човек някога изобщо преодолява мъката.

— Надявам се, че не — спокойно отбеляза Люк. — Мисля, че се възстановяваме, но не я забравяме. — Той отново се извърна, взе кибритена клечка и я запали. Когато огънят се разгоря, той приседна и се вгледа в пламъците.

— Все още ли пазиш одеялото?

— Да.

— Поглеждаш ли го от време на време?

— Когато Констанс умря, го сложих на креслото в спалнята си.

— Още ли е там?

— Да, но през повечето време не го забелязвам. Превърнало се е в част от живота ми. Като мъката. — Той седна до нея и вдигна чашата си с коняк. — Благодаря за прекрасния ден. Три спокойни дни, това е невероятно блаженство. Не си спомням да съм прекарвал даже и един такъв ден в Ню Йорк, да не говорим за три.

Джесика отпи от коняка си и се взря в огъня. Имаше един въпрос, който се налагаше да зададе. Вече го беше питала дали смята да остане на острова и отговорът му беше уклончив, но сега се налагаше да го попита отново. Три еднообразни дни бяха блаженство. Въпросът беше колко още искаше той.

„Колко още искам аз?“ — запита се тя.

— Разкажи ми за родителите си — помоли Люк. — Четох за тях в писмата ти, но бих искал да знам повече.

Тъй че въпросът остана незададен, а Джесика за пръв път заговори за себе си.

— Мисля, че имах прекрасно детство — докато не пораснеш, не забелязваш такива неща, но после мечтаеш за сигурността, срещу която си роптал като малък. — Направи пауза. — Съжалявам. Ти не си имал тази сигурност. Получавал си я от одеялото.

— И от Констанс. Безкрайната любов, макар че сигурността е била съвсем различна от твоята.

Потъгнаха в спомени от детството. Накрая Джесика се изправи:

— Денят беше дълъг. Може да продължим утре.

Люк угаси огъня, те леко си стиснаха ръце и се разделиха. Докато язدهа на следващата сутрин, разговорът продължи оттам, откъдето го бяха прекъснали, и докато си припомняха ученическите си години и мечтите си, въпросът ѝ отново остана незададен. А вечерта Люк го изпревари, като каза:

— Робърт ми препоръча един ресторант на Оркас, наречен „Кристина“. Ако докарам самолет да ни заведе и върне утре, би ли дошла с мен?

— О, не, аз...

— Помисли си малко — помоли той тихо.

Тя нямаше нужда да си мисли, беше му казала, че никога не напуска острова. Това ѝ приличаше на поредната стъпка от отчаяните му опити да я измъкне от дома ѝ: първо до Оркас... после може би и до Ню Йорк.

— Просто ще вечеряме — добави той. — Не те моля да заминеш за Ню Йорк.

Тя се подразни от това, че той веднага отгатна мислите ѝ, и сърдито изрече:

— Трябва ни резервация.

— Ще се погрижа за това. — Той се приближи към телефона и Джесика чу приглушения му глас, докато се обаждаше. След пет минути той се върна. — Има малък проблем. Самолетът ще ни отведе дотам, но няма да може да ни върне. Пилотът предложи един мотел — казва се „Костенуркова черупка“ — мисли, че ще има свободни стаи по това време на годината. Ако ти харесва, можем да ноцуваме там и да се върнем на следващата сутрин.

Той я погледна спокойно, предизвикваше я да наруши установения ритъм на дните си — само за една вечер — след което би могла да се върне към предишните си навици, ако желае.

— Ще се обадя в мотела — добави. — Няма смисъл да кроим планове, ако е препълнен.

Той прелисти указателя и набра номера.

— Има свободни стаи — каза, след като попита. — Да направя ли резервациите?

Джесика инстинктивно вдигна ръка и прокара пръсти през косата си. Видя изражението на Люк да се променя и разбра, че за пръв път през тези дни той я е накарал да си припомни, че е жена, и да ги приеме като двойка.

— Джесика?

— Да — отвърна тя.

След телефонния разговор те веднага се разделиха: Джесика пое към спалнята си, а Люк — към ателието. На следващия ден в отношенията им се долавяше някакво напрежение. Закуската беше кратка и всеки се зае с работата си. Почти не разговаряха, докато не се настаниха в малкия самолет и не видяха Лопес да изчезва под тях. А дори и тогава говореше предимно пилотът, като се правеше на екскурзовод.

— Ето там е мотелът — каза пилотът. — Ето в онази малка долинка в Костенурковата черупка. Приятно местенце.

Джесика мълчеше. Чувстваше се като лодка, която се е отвързала и се отдалечава от брега, а невидимите течения я подмятат насамнатам. Но в същото време беше възбудена от усещането да се носи свободно... Беше като в приказна колесница, която навлиза в кралство, където досега не е била. Поклати глава, притеснена от развихреното си въображение, и погледна Люк да види дали е забелязал. Очите им се срещнаха и тя остана поразена от нежността в погледа му, така че се обърна. Опитваше се да отрече това, което беше видяла, защото просто трябваше да е сгрещила.

Той беше наел кола и мълчаливо пътуваха по криволичетите през горите и нивята пътища — същите като на Лопес, така че сякаш не го бяха напусkali — докато не стигнаха до мотела. Дворът беше ограден, а последните летни цветя грееха пред дългата тъмнозелена фермерска къща. Сюзан Флетчър ги посрещна и им показа стаите. Тази на Джесика беше до фоайето, а на Люк — горе по широкото стълбище от полирано дърво.

— Нямахме две една до друга — изрече с извинителен тон. Показа на Джесика допълнителните възглавници и одеяла и изпрати Люк по стълбите, без да прояви най-малко любопитство.

Въпреки това, докато Сюзан отваряше прозореца и включваше лампата, Джесика си помисли, че би трябвало да ѝ изглеждат много странни — висок мъж с приятно лице и решително поведение, което показва, че е господар на живота си, и грозна побеляла жена, която се нуждае от бастун. „Може би смята, че съм му майка“ — реши. Тази мисъл я накара да избухне в смях и забеляза Сюзан да повдига вежди. „Е, тя може да си предполага — помисли си Джесика, — но няма да ѝ обяснявам нищо, нито пък Люк“.

— Благодаря, така е добре — каза на жената и затвори вратата. Стаята беше почти спартански обзаведена, но леглото беше удобно, на нощното шкафче имаше списания и сухи цветя, а банята беше странна с ламперията по стените, стабилната мивка и кривокраката вана, увита в завесата.

— Хареса ли ти стаята? — попита Люк, когато се срещнаха.

— Приятна е, да.

Той ѝ отвори входната врата:

— Гладна ли си?

— Много. Имам чувството, че от закуската са минали години.

— Така беше. И не ядохме много. Предполагам, че беше нервна.

А сега?

Стояха до колата и тя го погледна:

— Не. А ти?

— Не. И съм много доволен да съм тук с теб.

Тя леко кимна и седна в колата.

„Кристина“ беше на втория етаж и Люк изруга, когато видя стълбището.

— Никой не ми подсказа.

— Всичко е наред. — Тя започна да се изкачва, болезнено осъзнавайки недъга си. Той се опита да ѝ помогне, но Джесика поклати глава. Когато стигнаха до ресторанта, се беше задъхала.

— Съжалявам — каза Люк, — трябваше да попитам.

— Също и аз. Хайде да го забравим.

Малката зала беше с дъсчен под, а развлечените една от друга маси осигуряваха уединение. На една от стените бяха окачени медни съдове. Над водите на Ист Саунд беше надвиснала остъклена тераса. Джесика се престори, че е извънредно заинтересувана от гледката, и се опитваше да не мисли за тромавото си тяло, като беше готова да се възпротиви на всичко, с което Люк се опита да я накара да се чувства по-добре.

Но той я изненада.

— Ще помоля Кристина да скицирам залата, за да я използвам за декор — каза. — Почти гола е; страхотен начин да се пестят пари.

Джесика се усмихна:

— Онези медни чудесии вероятно са антики. И то твърде скъпи.

— О, ще минем и без тях. Те усложняват нещата, не мислиш ли?

Те се посмяха и Джесика започна да се отпуска. Бастунът ѝ беше облегал на стената до стола ѝ, но тя забрави за него. Опитваше се да седи изправена, с ръце в скута, представи си, че са на сцената; дама и господин, които спокойно вечерят в тих ресторант. Но не бяха на сцената. Това беше реалният живот и когато Люк поръча вино и вдигна чаши в безмълвен тост, като се усмихваха един на друг, тя разбра, че са преминали някаква невидима граница и са станали двойка.

— Никога не съм ти разказвал любимите си истории за Кент — каза той, когато поръчаха. Облегна се, отпи от виното си и зараказва истории за Кент Хорн и репетициите на „Магьосница“. — Едно от най-забележителните неща — продължи, когато приключиха с ордъврите — беше начинът, по който започна да чувства публиката дори преди да имаме такава. „Да ги накараме да дишат с нас“ беше любимата му реплика. И „ако започнат да дишат с нас, ще знаем, че са наши“.

— Как би могъл да го знае, щом това е първата му пиеса? Нали е млад?

— Младичък е. Но трябва да го видиш. Ето защо пиесата му е истинско чудо. Новата му също.

— Написал е и друга?

— Още не е завършена.

Сервитьорката им поднесе рибата и напълни чашите им, а Люк заговори за репетициите на други пиеси. Накрая Джесика попита:

— Познаваш ли Орландо Д'Алба?

— Не. Но името ми харесва.

— Много е хубаво. Почти съм убедена, че сам си го е измислил — и защо не, ако то му харесва?

Следващата тема беше за имената на актьори и режисьори. Плуваха в познати води и наистина се забавляваха.

Най-сетне им поднесоха десертите и заедно с тях пристигна Кристина Орчид, която ги попита дали вечерята им е харесала.

— Да, много — отвърна той. — Беше превъзходна.

Кристина огледа Джесика по-внимателно:

— Не сте ли Джесика Фонтейн? Искам да кажа, разбира се, че сте. Гледала съм ви в „Ана Кристи“, бяхте прекрасна. Чух, че живеете на Лопес — през почивните дни ли?

— Не.

— О! Е, радвам се, че се запознахме. Ако живеете тук, надявам се да дойдете отново въпреки стълбището.

— И аз се надявам.

— Предполагам, че десертите ще ви харесат. — От опита си с многобройните клиенти Кристина отдавна се беше научила да отгатва, когато хората не желаят да разговарят, и с любезна усмивка пристъпи към следващата маса.

Люк се обърна към Джесика:

— Това често ли се случва?

— Не, разбира се. Как би могло?

— Искаш да кажеш, че никой не те разпознава?

Тя се изчерви.

— Искам да кажа, че малцина тук са гледали пиеси в Ню Йорк и дори да са, вероятно не биха си спомнили кой е участвал.

Сервитьорката им донесе кафето и той смени темата. Седяха до късно и когато накрая се изправиха и тръгнаха към вратата, Люк застана на площадката и остави Джесика сама да слезе по стълбите. В колата тя каза:

— Беше много приятна вечер.

Той промърмори:

— Както винаги.

До мотела пътуваха мълчаливо.

Малката приемна беше тъмна, само няколко въгленчета припламваха в камината.

— Да поседим ли тук за малко? — попита Люк и без да дочака отговор, сложи две цепеници в тлеещата жарава. Отиде до малката масичка в ъгъла, където имаше гарафа и чаши. Наля шери.

— Искам да ти кажа нещо. Това е отговор на въпроса, който ми зададе преди няколко дни. Не знам дали си спомняш...

— Да. — Тя седна на канапето срещу огъня и взе подадената чаша.

— Благодаря.

Масичката до канапето беше отрупана със списания и албуми със снимки от острова и тя се взря в отраженията на пламъците върху гланцираните им корици. Люк седна до нея. Бяха по-близо един до друг, отколкото през цялата предишна седмица, но ако по-рано тя би се отдръпнала, сега остана на мястото си, унесена от примигващата светлина, наслаждаваше се на близостта на тялото му. Чувстваше се малко като на състезание: уморена, но без да ѝ се спи, вече не бяга по трасето на марафона, но и не е достигнала финала, не е сигурна дори какво ще открие в края, но го очакваше със странно задоволство.

Люк остави чашата си на масичката.

— Когато ти казах тогава, че се опитвам да те разбера, ти ме попита какво значение има. Попита ме защо се занимавам с това.

— А ти каза, че ще ми отговориш друг път.

— Защото исках да съм сигурен. — Сенките танцуваха над тях и сред пламъците стените и таванът сякаш се разтваряха, така че когато Джесика видя ръката му да помръдва, си помисли, че това е от светлината. Но след това почувства дланта му върху своята и го видя да се навежда към нея.

— Докато четях писмата ти — казах ти, но сега искам да го повторя отново — започнах да очаквам с нетърпение да се завърна вкъщи в края на деня и да си поговоря с теб. Ти се превърна в част от живота ми, една от най-важните при това, и тогава осъзнах, че съм се влюбил в теб.

— Не — прошепна тя. Опита се да издърпа ръката си, но той я стискаше прекалено силно. — Това е плод на богатото ти въображение. То...

— Това е самата действителност и аз...

— ... няма смисъл.

— ... го знаех, след като съм бил с теб няколко дни.

Те се засмяха напрегнато.

— Знаех — повтори Люк. — Отлагах да говоря за това, докато не се убедя окончателно. Това, което обикнах в писмата ти, е истинско. Но не ми беше достатъчно. Ето защо трябваше да те намеря и ето защо се опитвах да разбера каква си. Джесика, ти си прекрасна. Каквото си постигнала през живота си...

— Не — изрече отново тя. Отдръпна се и стисна ръце в скута си. — Не съм прекрасна. Бях някога, но това е минало и са останали само руини — грозна жена, съвсем обикновена женица, която рисува и поддържа градината си. Няма нищо романтично в това. Решил си, че ме обичаш, защото ситуацията е по-различна и много драматична. Сякаш сме на сцена. Само че ако бяхме, това щеше да е комедия — мъж се обяснява в любов на жена, която...

— Замълчи! — Той се изправи и закрачи из малката стая. Джесика чу стъпките му, когато той мина зад нея, и видя сянката му на стената. — Никой не отрича, че с теб се е случило нещо ужасно. Обаче ти си се увила в него като в саван, виждаш всичко през мъглата и се задушаваш в нея. — Спря се до камината и когато Джесика го погледна отново, лицето му беше в сянка, а гласът — суров: — Решила си, че си грозна, някакъв урод, заключила си всичко, което е част от величието ти, зазидала си се в къща без снимки и без огледала.

Една цепеница се търкулна в облак искри. Люк седна на ръба на дивана и стисна сплетените ѝ ръце.

— Но, скъпа моя Джесика, ти живееш в огледален дом. Обградила си се с илюзии, които се отразяват една в друга и си ги превърнала в своя реалност. Това, което виждаш от сутрин до вечер, и всички ние, останалите, ако изобщо ни забелязваш, е безсмислено за теб. Прогонваш ни като призраци.

— Не е вярно. Цяла седмица говорихме за толкова много неща и бях открита и честна с теб. Не съм те прогонвала.

— Само че някои теми бяха забранени. И точно сега се отдръпваш, защото ти казвам, че те обичам. Защо не можеш да го приемеш?

— Знаеш отговора — изрече тя гневно, като се опитваше да не повиши тон. — Знаеш всичко за мен още преди да дойдеш тук. Всички тези писма, предназначени за Констанс, в които съм била толкова открита... прочел си ги и трябва да си бил способен да ги разбереш. И мен. Аз съм призрак! Никой, който ме е познавал, няма да ме погледне и да ме види цялостна. Те виждат останки и обръщат гръб. О, защо трябваше да повдигаш този въпрос? Беше прекрасна седмица. Защо не я остави каквато си е? Ти щеше да се върнеш в Ню Йорк и щяхме да запазим приятни спомени за срещата. Вместо това продължаваш да настояваш да стана каквато не съм: говориш за връщане в Ню Йорк, за любов... Казах ти, че животът тук ме удовлетворява — и на Констанс казах, това също си чел — защо не можеш да го приемеш?

— Защото не искам.

— Толкова ли е важно какво искаш ти?

— За мен да. Погледни се, правиш каквото ти искаш, отказваш да опиташ...

— Правя каквото мога. Само на това съм способна.

— Не вярвам. Не вярвам, че...

— Случвало ли ти се е някога нещо, което да натроши живота ти на парчета? Да те накара да погледнеш всичко, като че ли си на напълно чуждо място и нищо не ти изглежда същото, дори не го чувстваш по същия начин? Цели две години си мислех за това; опитвах се да се върна и да събера останките от живота си. Но беше невъзможно да го сторя.

— Страхувала си се.

— Толкова ли е лошо? Разбира се, че се страхувах. Бях ужасена. Предишният ми живот си беше отишъл. Винаги е имало място за Джесика Фонтейн — знаех го. Вратите се отваряха, хората ме приемаха, където и да отидех, там ми беше мястото. И после вече не беше. Знаех, че вратите вече няма да се отворят, никой няма да ме приема като преди и ще остана отвън, където всичко ми е чуждо. Можеш ли дори да се опиташ да разбереш това?

— Опитвам се. Опитвам се откакто прочетох писмата ти. Ти си смела жена; защо дори не направи опит? Винаги би могла да избягаш; защо го стори, преди да си сигурна какво ще се случи?

— Не знаеш нищо за това — поклати глава тя.

— Възможно е. Но знам, че всяка жена, която обича сцената като теб, всяка жена, която пише както ти на Констанс, за могъществото, което чувства на сцената, и за...

— Не искам да ме цитираш!

— Права си, не би трябвало. Извинявай. Опитвам се да те накарам да видиш колко големи са залозите.

— Мили Боже, да не мислиш, че не знам? Целият ми живот е залог! Толкова години се опитвам да си изградя живот, който ме защитава от...

— Спомените и болката — завърши той кротко. — Разбирам те. Но толкова ли са разрушителни те, че дори не се опита да се върнеш към онова, което те направи велика? Когато казах, че си го заключила, точно това имах предвид. Все още притежаваш това, което те прави велика...

— Това е друга мечта. Продължаваш да фантазираш, като че ли можеш да ме промениш, ако говориш. Всичко в мен си е отишло. Защо не повярваш, когато го казвам? Преди знаех точно какво ще стори тялото ми, как да се движа на сцената, да седя, да отварям врати и да наливам питие... То беше инструмент, който разказваше на публиката толкова, колкото и лицето, и гласът ми. Това тяло вече го няма. Също и лицето. Всичко е изчезнало, а не заключено. Сега знаеш всичко — ти ме накара да го кажа. Доволен ли си?

Той поседя мълчаливо:

— Съжалявам. Права си. Не трябваше да съм тук и да ти казвам какво искаш или не искаш, или да се държа като спасител, дошъл да те измъкне и да те върне в обществото. — Той се изправи. — За мен беше

важно да ти кажа, че те обичам, и за мен седмицата също беше прекрасна. Не мисля, че някога съм те лъгал; никога не съм си въобразявал, че все още притежаваш красотата и съвършеното си тяло от миналото. Но колкото повече те опознавах, толкова по-малко значение имаше това за мен. Беше важен начинът, по който разговаряме, по който виждаш света и го споделяш с мен, как духът ти полита, а лицето ти се променя, когато се усмихваш — и още повече, когато се смееш. За мен ти си великолепна и съжалявам, че не можеш да ми повярваш.

Той постоя малко така, тъмен силует на фона на гаснещия огън. После се наведе и я целуна.

— Лека нощ, скъпа моя — каза и си тръгна, като взимаше по две стъпала наведнъж.

Джесика остана да седи разтреперана. Мислите ѝ бяха съвсем объркани. Огънят отново се превърна в жарава и в стаята захладня, но тя продължи да седи със сплетени ръце, както Люк я беше оставил.

В стихналия мотел не се чуваше нито звук, но мислите ѝ отекваха като гръмотевици.

Кога за последен път мъж ѝ се беше обяснявал в любов? О, беше толкова отдавна, преди много години... Но не това я беше объркало така. Нещо друго.

Тя също го обичаше.

„Не — помисли си бързо. — Не съвсем.“ Но знаеше, че скоро ще се влюби дълбоко и страстно, както никога преди. Ако си позволеше. Само че не можеше да рискува. Трябваше да се защити.

„Омотала си се като със саван; задушаваш се в него.“

„Саван! — помисли си тя. — Ужасна дума. Като че ли съм мъртва, старата Джесика Фонтейн е мъртва — всички знаят това — но аз не съм. Аз съм жива, работя и съм щастлива.“

„Оградила си се с илюзии, които се отразяват една в друга, и си ги превърнала в своя реалност.“

В душата ѝ се надигна гняв. Ако това беше реалността, изборът си беше неин. Кой беше той да ѝ казва, че това е добре за нея? Той си имаше свой собствен свят, живот в Ню Йорк и когато се върнеше към него, нямаше причини да се срещат отново.

Тя взе бастуна си и пресече фойето до стаята си, като си повтаряше да престане да мисли, да изтрие вечерта от съзнанието си и

да си ляга.

— Добре ли спа? — попита Люк любезно на следващата сутрин, когато се срещнаха в трапезарията.

— Не.

— Нито пък аз.

Сюзан Флетчър мина през вратата на кухнята.

— Доста е приятно днес навън, имаме закрито местенце на верандата. Желаете ли да сервирам закуската там?

Люк погледна към Джесика.

— Добре — отвърна тя и си помисли, че закуската ще е неприятна, където и да е, но след като имаха два часа до пристигането на самолета, нямаше нищо лошо в това да хапнат. — Ще си взема пуловера.

— Аз ще го взема. В стаята ти ли е?

— На леглото.

Сюзан преведе Джесика до кръглата масичка на верандата. Джесика въздъхна възхитено.

— Невероятно е!

Дългата, широка веранда гледаше към долината, все още зелена от високата трева, която се люлееше под ранното октомврийско слънце, зад нея бяха меките гънки на планината. Дърветата сияеха в червено, златно и бронзово, долината беше застлана със същите цветове, диви рози и маргаритки бурно цъфтяха, а храсталаците бяха отрупани с яркочервени плодове.

— Различно е от Лопес — промърмори. — Там нямаме долини или планини.

— Оркас е наистина най-красивият от всички острови — отбеляза Сюзан Флетчър. — Надявам се, че ще имате време да го разгледате.

Джесика се усмихна. Жителите на всеки остров се кълняха, че техният е най-хубав. „Всички имаме нужда да си представяме дома си като истински рай — помисли си. — Дори когато е каторга.“ Мисълта я стресна и тя осъзна, че на лицето ѝ още е изписано изумление, когато Люк застана до нея.

— Чудесно място — каза той и я наметна с пуловера. Тя го изчака да попита какво я е изумило, но той не го направи.

— Надявам се, че ще можете да разгледате острова, преди да си тръгнете — обади се Сюзан Флетчър.

— Аз също. Мисля, че ще имаме време. Зависи от това кога ще е готова закуската.

— Вече е готова. — Тя мина през френските прозорци и докато те се настанят, се върна с кафето и сока.

Люк изпи сока си. Изглеждаше доволен мълчанието да се удължи. Жената им сервира закуските, хвърли им бегъл поглед и си тръгна.

— Би трябвало да има птици — отбеляза Люк и почти веднага се обади една, после втора и трета.

— Точно навреме. — Засмяха се и тя зачака той да спомене за разговора им, но той нищо не каза.

— Можем да обиколим част от острова — обади се Люк след няколко минути. — Бих искал да го разгледаме, ако желаш.

— Да, бих искала.

— Прочетох за историята на островите снощи. Знаеш ли, че на Сан Хуан се е водила така наречената „Свинска война“?

— Да, но не е ли било просто скандал около застрелването на нечие прасе?

— Точно. Един американски фермер застрелял прасето на един британски фермер и британското управление в Канада, което държало Сан Хуан тогава, пуснало нареждане за ареста му. Американските войници се намесили да предотвратят това; настанили се в единия край на острова, а на другия лагерували британците. Само че не стреляли нито веднъж.

— Освен по прасето.

Той се ухили:

— И цялата работа е продължила тринадесет години.

— Тринадесет години?

— Понякога на хората им отнема доста време да си променят мненията.

Джесика го стрелна с поглед, но той изглеждаше погълнат от това да реже парче ананас.

— Някой спечелил ли е? — попита тя.

— Не в истинския смисъл на думата. Те се разбрали Сан Хуан да мине към САЩ, но не съм сигурен, че британците са държали на

острова.

— Възрастни хора да се държат като деца. Маршируват с оръжия. Не е ли могло да се разберат без намесата на военните?

— Вероятно. Ако можем да върнем времето и да действаме по нашия начин, сигурно ще разберем.

— От това може да стане хубава пиеса. Може би има дори три сценария.

— Като гледните точки в „Рашомон“. Нали знаеш, винаги има възможности. Може пък да пробвам някой път.

— Да я напишеш?

— Да.

— Но... ти писател ли си?

— Писането ми е хоби. През последните шест години написах две пиеси. Нямам много свободно време.

— Не си се опитвал да ги поставяш?

— Не бих го направил сам, а и не съм ги показвал на никого. Бих искал обаче да чуя мнението ти.

— Не съм експерт по това какво прави пиесата добра.

— Мисля, че си. Никой не може да разбере по-добре какво съживява героите от великия актьор.

Джесика отново се почувства въввлечена в живота му — и отвлечена от Лопес. „Но той сигурно знае, че така няма да се получи — помисли си. — След снощи нямаше причини да остава повече.“

— Взех ги със себе си, просто така се случи. Препрочитах ги следобед на терасата ти. Не са много лоши. Но, разбира се, аз съм малко предубеден.

Тя се усмихна. Истината беше, че искаше да ги прочете. Това щеше да ѝ предостави възможност да го опознае. И не я интересуваше дали има смисъл или не.

— Можеш ли да ми ги оставиш, когато си заминеш за Ню Йорк? Ще ти ги изпратя.

— Разбира се — каза той без колебание и тя почувства леко разочарование. — Но можеш да ги прочетеш днес и довечера, ако желаш. Смятам да поостана още малко. Няма свободни места до утре сутрин. Не бих искал да те притеснявам, но сигурно на Лопес ще има някакви свободни стаи; октомври не е силен сезон.

— Не, разбира се, че няма да се изнесеш. Би било абсурдно.

— Благодаря, това опростява нещата.

Джесика се взря през долината към „Костенуркова черупка“. И двамата знаеха, че от Лопес до континента има редовен ферибот и може да си наеме кола до Сиатъл. Защо тогава не споменаха за това?

Сюзан Флетчър отнесе чиниите им и ги попита дали искат още нещо.

— Не, всичко беше чудесно. Ще си тръгнем след малко. Имаме около половин час и искаме да разгледаме острова.

— Ще ви донеса карта.

Моментът за разговор за ферибота беше отминал. Люк и Сюзан се наведоха над картата, като отбелязваха пътищата с молив.

Самолетът ги чакаше, когато пристигнаха на летището, и по време на полета Люк разговаряше с пилота. Колата на Джесика беше паркирана на летището на Лопес и те се прибраха в къщата ѝ. „Прибираме се заедно след пътешествие — помисли си тя. — Толкова е приятно.“

— Бих искал още веднъж да поюздим заедно — каза Люк. — Може ли?

— Да, чудесна идея.

Те оседлаха конете и яздиха два часа, толкова бързо, колкото неравните пътеки позволяваха. Ездата бързо прогони тъгата. Небето помътня и откъм морето нахлу гъста сива мъгла, която скри всичко отвъд най-близките дървета. Те забавиха конете и Люк каза:

— Валеше, когато дойдох; има мъгла, когато си тръгвам. Но пък каква слънчева седмица имахме.

Къщата беше заглъхнала, прозорците бяха посивели от мъглата, а в стаите беше притъмняло. Кучето се хвърли към тях, докато Люк светваше лампите. Пристъпваше от единия към другия. Занесе куфара на Джесика в спалнята ѝ.

Тя беше застанала до прозореца на гостната.

— Какво виждаш? — попита той от прага.

— Мъгла.

— Интересна ли е?

Тя замълча. Люк пристъпи зад нея и сложи ръце на раменете ѝ. Тя се напрегна, но не се отдръпна. Той прокара ръка през косата ѝ; почувства пръстите му да следват контурите на черепа.

— За това ли не искаш да те гледам?

И двамата знаеха отговора. Той беше включил осветлението, докато тя си свали шапката и несъзнателно я захвърли. Имаше представа как изглежда: слаба, сива, смачкана. Като мокра мишка.

Люк я обърна към себе си:

— Това няма значение. Не разбираш ли? Обичам те. Какво общо има видът ти с чувствата?

Джесика го погледна. Не забеляза отвращение в очите му, нито несигурност или преструвка. Просто нежност, която бе откривала и по-рано. И любов. Нещо в нея се случи. Като че ли решетките бяха паднали, през тялото ѝ премина топла вълна и тя прегърна Люк. Пламенна, освободена, тя го пресрещна със страст, равна на неговата. Не беше допускала дори, че отново ще е способна на такова нещо.

Всъщност не беше познавала подобна страст изобщо. Чувствата ѝ към Люк бяха нови за нея и невероятни. Тя се разтвори за него и за същността си, която се опитваше да погребее със сила, която я накара да се отдръпне с разширени от изумление очи.

— Всичко е наред — промърмори той. — Ще се справя, ако и ти успееш.

Тя избухна в смях:

— Ще опитам.

— Нужна е практика. Години и години...

Тя го целуна. Ако заговореха за бъдещето, всичко щеше да се развали.

— Джесика — започна Люк, — ако не искаш...

— Да — решително отвърна тя. — Искам. Да.

Люк въздъхна и Джесика разбра, че той се е страхувал, да не би да го отхвърли отново. „Не сега — помисли си. — Не днес.“ Прегърнати, отидоха в спалнята. Без патерицата кракът ѝ се влачеше и за момент тя се отдръпна. Никой мъж не я беше виждал гола от катастрофата насам; никой не беше споделял леглото ѝ. Но Люк ѝ помагаше да върви и тя го искаше. „О, желая го, обичам го, каквото и да се случи после, сега копнея за това и моля, нека да бъде както трябва, нека ме обича искрено“ — така че тя се отпусна в прегръдките му и го остави да я подкрепя, докато не стигнаха до леглото ѝ.

Мъглата се притискаше към прозорците и превръщаше стаята в пещера, докато те сваляха и захвърляха на пода мокрите си дрехи. Джесика трепереше — кожата ѝ беше влажна и студена. Дръпна

покривката на леглото, докато Люк включи лампата. Лежаха тихо в обятията си и треперенето ѝ намаля, когато се стоплиха, телата им се раздвижиха, нагласяха се в гънките си като парченца от пъзел, които идеално си пасват. Всичко се движеше толкова гладко — устните на Люк върху гърдата ѝ, ръката му пълзи по тялото ѝ в дълга, нежна милувка, тялото му се отпуска върху нейното, тя се отваря да го приеме.

Тялото на Джесика сякаш възкръсна. Толкова дълго беше едновременно затвор и затворник, че внезапният прилив на топлина и възбуда разби оковите, които тя сама си беше надянала, и духът ѝ литна. Това беше възторгът на свободата, на събирането вместо отхвърлянето и за пръв път от години разбра, че изпитва истинска радост и любов, каквато бе мислила, че никога няма да преживее. Тъй че захвърли всичко — страховете и гнева от изминалите години, яростния контрол, с който беше изграждала своя живот на изгнаница. В този момент, с този мъж, не се боеше от нищо. И когато сведе поглед към тялото си под неговото, то ѝ се стори красиво.

— Господи, великолепна си! — промърмори Люк, докато навлизаше в нея, чувстваше я да го привлича навътре и да го превръща в част от себе си. В началото се страхуваше да я притиска прекалено силно: костите ѝ изглеждаха толкова крехки, тялото ѝ беше толкова слабо. Но откри колко силна е в действителност и колко бурна е страстта ѝ — и в разгара на наслаждението той се чувстваше толкова щастлив, че тя го е оставила да се приближи до нея, усещаше първите кълнове надежда за бъдещето и изпита остра жал за болката ѝ. Тя беше преживяла толкова самотни месеци и страховете ѝ я бяха убедили, че завинаги ще е така. „Но няма да е — закле се Люк. — Тя повече никога няма да е самотна.“ И когато тя го притисна, бедрата ѝ се вдигнаха мощно да го посрещнат, мислите му се разпиляха под учудващата ѝ чувственост. Излъчване, което правеше всяко чувство толкова силно, всяка реакция толкова истинска, като че ли всичко е ново, сякаш за пръв път откриват как се прави любов...

Останаха в леглото през дългия сив следобед, Надежда се бе изтегнала като верен пазител на прага, лампата обгръщаше леглото в златен ореол. Любиха се с яростни изблици, които ги оставяха вцепенени и бездиханни, любиха се и с лениви движения, които бавно ги довеждаха до върха и те отлагаха удоволствието, докато вече не

могат да издържат нито секунда повече, след което се сливаха в прилив на радост и възторг, който предизвикваше удивление в очите им. Телата им се увиваха като лози, които се сплитат под слънчевите лъчи и дъжда, докато не се слоят в едно. Изгубиха чувството за време и пространство; бяха толкова близо един до друг, че дишаха заедно и каквото и да пожелаеше единият, другият го разбираше тъй инстинктивно, като че ли желанията им винаги са били еднакви.

— Като приказка е — обади се Люк. Беше се облегал на лакът и милваше лицето на Джесика. — Търсил съм те цял живот, а ти винаги си била там, тъй близо до Констанс, а поради това близо и до мен. Защо не ми е казала за теб? За писмата ти?

— Не си ме питал цяла седмица — промърмори сънливо Джесика. Беше отпусната и удовлетворена; нямаше какво повече да желае, освен този миг, този следобед, този мъж.

— Чудех се, но предполагам, че съм го сметнал за още една от малките ѝ ексцентричности. Но всъщност няма смисъл. А за теб?

— За нея имаше.

Ръката му замръзна:

— Знаеш ли защо не ми е казала?

— Говорихме си веднъж, когато бях в Италия. — Тя го погледна. — Не се мръщи, Люк. Приличаш на средновековен монах.

— И след този следобед можеш да ме сравняваш с монах?

Тя се засмя щастливо.

— Не, как бих могла? Добре, тогава приличаш на ренесансов заговорник.

— Така е по-добре и е много по-живописно. Защо Констанс не ми е казала за теб?

— Защото искаше да се съберем. Да се оженим.

Люк я зяпна:

— Ако човек иска да събере двама души, говори на всеки един за другия.

— Не и ако вече си опитал да предпазиш внука си от неудачен брак и той ти е казал, че не си експерт по браковете и не знаеш нищо за живота.

Той се намръщи:

— Знаеш твърде много за мен.

— Виж ти кой го казва!

— Ами... Така е. Но, господи, с Констанс проведохме този разговор толкова отдавна.

— Да, но вероятно и друг път сте говорили — и винаги си заявявал, че сам ще си търсиш жени. Ако си спомняш, след развода Констанс ти е казала, че си ѝ ядосан заради това, че не се е омъжила и не ти е осигурила баща? Това също те е ядосало. След всичко това тя беше сигурна, че ако ме натрапва като кандидатка за брак, ти дори няма да се замислиш по въпроса. Ще ѝ кажеш отново, че не е човекът, който да ти дава съвети...

Люк замълча.

— Сигурно е била права — изрече накрая. — Не отхвърлях често съветите ѝ, но от време на време ѝ казвах да ме остави да се оправям сам. Веднъж, а може би и повече пъти, тя ме е наричала вкочанен. Другите ми казваха студен. Ти също ме нарече така, след като се срещнахме на премиерата ти. И беше права.

— Променил ли си се?

— Така мисля. Надявам се.

— Как?

— Отчасти заради писмата ти. Те ме накараха да се видя през твоите очи. А и болестта на Констанс, преместването ѝ в Италия. Започнах да осъзнавам, че някой ден тя ще умре — учудващо е колко дълго пренебрегваме очевидните факти — и ще остана сам. Нямах никоя друга, която да обичам — освен нея. — Той помълча малко. — Но е трябвало да ми спомене за теб, ако действително е искала да се съберем. Сигурна ли си, че го е желала?

— Ще ми донесеш ли кутията с писмата?

Люк отиде до гостната и донесе гравираната кутия. Джесика седна, взе кутията и прокара пръсти по пликите с писмата. Кутията, идентична с тази в библиотеката му, го накара да се почувства странно, сякаш е и на двете места едновременно. И това го накара да осъзнае колко далеч са един от друг Лопес и Ню Йорк и че Джесика няма лесно се съгласи да се върне с него.

— Джесика, искам да поговорим за...

— Ето — каза тя. Отвори едно писмо и му го подаде.

„Джесика, скъпа моя, писмото ще е кратко, защото силите вече ме напускат. Мислех дали да не диктувам писмата си, но засега не ми се иска. Люк си тръгна преди малко; посещението му ми беше много приятно. Той е самотен и през повечето време е и разгневен, но не мога да го поведя към щастието или дори да му заявя, че знам път, който да го отведе натам. Мисля, че ще е щастлив с теб — а и ти с него — но, не мога да го насилвам към теб като някои от онези всезнаещи матрони от викторианските романи, които винаги наставляват децата си. Оставям го на теб, скъпа Джесика. Моля те, намери път към него; дай шанс на мечтите ми. Ако стане, вие двамата можете да вдигнете тост в моя памет и предсказанията ми. Ако не, ще си загубила само времето, което е нужно да вечеряте заедно няколко пъти. О, моя скъпа Джесика, ти си ми дете и най-близка приятелка от толкова време. Седя в библиотеката си нощем и си представям теб и Люк ръка за ръка — и това ми доставя безкрайна радост. Още не съм готова да умра — проклятие, искам да ви видя заедно! — но тази роля не мога да променям. Не съм унищожила писмата ти както веднъж ме помоли, защото съм сигурна, че Люк — моят прекрасен любознателен Люк — ще ги прочете и тогава може би ще тръгне да те търси. Скъпа, скъпа Джесика, грижи се за себе си и примами внука ми. Той има нужда от теб. А и аз си мисля, че ти имаш нужда от него. И ще ти пратя от много, много далеч благословията си.

С любов: Констанс“

Джесика плачеше.

— Това беше последното писмо, което получих от нея. — Докосна сълзите по бузите на Люк. — Изоставих я, нали разбираш, и не мога да си простя. Тя ми писа и ме молеше да я посетя. Каза, че ѝ липсвам, и мисли, че и тя ми липсва — о, колко права беше! — и че трябва да сме заедно. Умоляваше ме да отида. Но не можех да ѝ

позволя да види как изглеждам, не и след всички писма, които бях написала... след тези измислици.

— Не би обърнала внимание, не повече от мен.

— Щеше да се притеснява. Да се опитва да ми помага. Щеше да се обажда, да пише писма, да принуждава хората да бъдат мили с мен. Не бих могла да го понеса.

— Но тя е умирала и е искала да е с теб.

— Знам. — Тя говореше едва чуто. — Трябваше да отида. Продължавах да си мисля, че може и да го направя — някой ден. Но после прочетох за смъртта ѝ и можех да мисля само за това, че е трябвало да съм при нея; можеше да съм при нея точно когато е умряла. Непрекъснато мислех за това.

— Обаче не се опита да ме примамиш.

Тя се усмихна слабо:

— Беше твърде късно.

Люк смъкна халата от раменете ѝ, взе я в обятията си. Впиха устни в страстна целувка и някак си всички неизказани думи, които ги бяха преследвали — между Люк и Констанс, между Констанс и Джесика — се събраха, докато те се притискаха един в друг и се сливаха отново.

— Като че ли тя ни гледа — промърмори той — и търси начин да се похвали с постижението си.

Джесика се усмихна:

— Да, но беше права. Оставила е писмата ми за теб и ти си направил точно това, което е мислила. Любознателният Люк!

— Едно положително качество. — Той я дръпна надолу, така че да легнат един до друг и тогава желанието ги погълна и се сляха с нова сила и страст, като че ли сега вярваха, че това е било предопределено и всичките изгубени години могат да бъдат върнати.

Люк целуваше гърдите ѝ, ръката му се плъзгаше по тялото ѝ, което се разтапяше под пръстите му, а когато дъхът ѝ се ускори, тя се свлече надолу да го поеме. Чу щастливата му въздишка и се зарадва, че поне това може да стори за него. Погледна нагоре и му се усмихна. След малко той се премести като че ли да се обърне върху нея, но тя поклати глава:

— Мой ред е.

Лежеше върху него, беше го притиснала с бедра и го поемаше в себе си, движеше се бавно, после по-бързо, после много бавно, а погледите им се срещнаха, докато се усмихваха, и тя чувстваше силата, която черпеха един от друг, нов вид опиянение. Бяха открили, че даването на удоволствие идва не от мъка, а от любов.

— Обичам те — каза Люк, когато отново се отпуснаха един до друг. Беше настъпила нощ и черните прозорци отразяваха осветеното им легло. — Ти си всичко, в което се влюбих — и много повече. Отвъд границите на въображението.

Джесика поклати глава:

— Влюбил си се в измислена жена. Не си ме опознал от писмата ми.

— Познавах гласа ти и ума ти. Липсваше ми само остатъкът от теб. Тя се усмихна:

— Не е малко. Дори сега...

— Знам. Но пред нас има толкова години. Цял един живот. Джесика се стегна:

— Говориш за Ню Йорк.

— Не сега — бързо отвърна той. — Ще поговорим и за това — знаеш, че се налага — но не тази нощ. Нека откъснем нощта от времето. От часовника и от календара. Тя съществува сама по себе си и нищо не може да ни засегне тук.

— О, каква приказка — меко изрече Джесика, но не се опита да му се противопостави.

По-късно, когато тя отново навлече копринения халат и Люк извади своя от куфара си, те минаха в кухнята и там си приготвиха вечеря от прясна риба, която бяха купили на Оркас, и домати от градината на Джесика. Говориха за Оркас, докато се хранеха.

— Бих искал да се върна и да изкача Маунт Конститюшън — каза Люк. Тя не отвърна, защото не би могла да се катери и това само ѝ напомни отново за нещата, които никога не биха могли да правят заедно. Като се проклрнаше заради нетактичността си, той смени темата и те заговориха за Робърт и Крис в „Суифт Бей“ — Джесика си припомни малкото истории, които знаеше за хората на острова. Вече имаха известен опит заедно, нещо, което би могло да послужи за основа на съвместен живот, но Джесика знаеше, че това няма да е основа, върху която да строят, а наниз от спомени.

— Не искам да си тръгвам утре — каза Люк. — Може ли да остана още един ден? Има толкова неща да говорим.

— Да. — Тя искаше да получи колкото се може повече дни.

Тази нощ спаха в леглото на Джесика. Надежда, която искаше да отведе Люк в ателието, беше объркана и обиколи къщата, като надничаше в ъглите, сякаш да се убеди, че нищо друго не се е променило.

— Обича реда — удивено отбеляза той.

— Също като всички нас. Не съм изненадана, че е объркана; за една седмица преживя повече промени, отколкото за изминали те две години.

Люк изключи лампата и Джесика се притисна към него. Той я целуна и каза:

— Понякога трябва да търсим промените.

На следващата сутрин мъглата все още обвиваше острова, но те искаха да са навън и да се придържат към обичайния за дните им ритъм, така че въпреки всичко отидоха да поюздат около конюшната — две призрачни фигури в странния здрач, който обвиваше скалите, дърветата, океана и небето. Когато се върнаха, не можеха да закусят на терасата — сложиха масата вътре и отново се взряха в сивите слепи прозорци, които превръщаха къщата в пашкул.

— Като корабкрушенци сме — обади се Джесика и гласът ѝ потрепери. — Няма хоризонт, пътеводни звезди, нищо, което да ни подсказва, че има друг свят. — Усмихна му се. — Може би летим в космоса или пък плуваме по река, или сме на дъното на океана — няма какво да ни подсказва къде сме. Какво странно усещане.

Люк наля кафе.

— Харесва ми. Изолирани от всичко, освен един от друг. Целият ден е пред нас и няма ничии други планове, освен нашите собствени. — Вдигна чашата си и се облегна назад. — Бих искал да прегледаш пиесите. Може ли да го сториш днес, вместо да ти ги оставям?

— Да, бих искала.

— Ако не ги завършиш, може да...

— Бързо чета. И имаме достатъчно време.

Тъй че отново прекараха деня разделени — Джесика на дивана в ателието си, Люк пишеше писма на стъклената масичка в гостната. Откри, че му е трудно да се съсредоточи, и често я поглеждаше, като се

чудеше какво мисли тя, докато чете. Искаше му се да ѝ каже, че има още много работа по тях, сюжетните линии трябва да се изчистят, да обърне по-голямо внимание на детайлите, някои от образите да се доразвият... но беше чувал тези извинения толкова пъти и от толкова много автори, че не можеше да си позволи да ги използва и той. „И без друго няма значение — помисли си, — тя ще ми каже точно каквото мисли. Не е от хората, които подслаждат горчивия хап с лъжа, та да го преглътнеш по-лесно.“

Но дали беше така? Това можеше да каже за Констанс, но дали важеше и за Джесика? Истината беше, че нямаше представа, и това беше само едно от хилядите неща, които не знаеше за нея.

Но знаеше поне, че две неща не се бяха случили през дните, които прекараха заедно. Телефонът ѝ не извъня нито веднъж, което подсказваше колко жестока и пълна изолация си е наложила. Той не можеше да мисли за това, без да изпитва жал към нея и да се кълне, че ще стори всичко възможно, за да я освободи от това.

И тя не му беше казала, че го обича.

Нито пък, разбира се, изглеждаше готова да напусне острова си, изолацията си и новия си живот. Но за това щяха да говорят. Скоро, след като прочетеше пиесите му. И когато ѝ дадеше — въпреки че тя още не знаеше, че е намислил това — двете действия от новата пиеса на Кент. Надяваше да я привлече неудържимо с главната роля.

В пет той включи всички лампи, запали огъня в камината и пушна музика. После, с привичност, която вече не смяташе за странна, отиде в кухнята и откри в хладилника два вида пастет и франзелата, която бяха купили на Оркас. Подреди сандвичите в поднос и го отнесе на масичката в гостната, прибави бутилка „Каберне Франк“ и две чаши. Спомни си за салфетките и отиде да ги вземе, а когато затвори шкафчето и се обърна, се озова лице в лице с Джесика. Тя се взираше отвъд него към гостната.

— Масата е подредена много красиво — каза. — Мартин трябва да внимава, защото ще му отнемеш работата.

— Нямам време за такива неща в Ню Йорк. Учуден съм, че си спомни за него, не съм го споменава от първата си нощ тук.

— Не, но си спомням всичко. Понякога мисля, че това е проклятие.

— Седна на дивана срещу камината. — Благодаря за всичко това. Чувствам се желана.

— Така е. Заслужаваш го.

Джесика го наблюдаваше как отваря виното и пълни чашите им.

— Пиесите ти ми харесаха. Имаш талант.

— Благодаря — отвърна ѝ той. — Дали чувам едно „но“ в края на изречението?

— Мисля, че трябва да порботиш върху тях. Да се изчислят, да се обърне повече внимание на детайлите, някои герои да се доразвият. Какво има? — попита тя, когато Люк започна да се смее.

— Точно това си мислех и аз, но не посмях да ти кажа, за да не прозвучи сякаш си търся извинение. Или те моля да не си прекалено критична. Кои герои?

— Например Салк и Джъстин буквално изчезват в момента, в който трябва да заемат централното място. Като че ли се страхуваш да се заемеш с конфликта, който назрява през първите две действия, и оставяш другите да разказват за него, вместо да го показваш.

Той кимна:

— Не знаех как да го напиша, без да прозвучи грубо.

— Защото смяташ, че грубостта е нежелана?

Той изръмжа:

— Какво би могла да знаеш за това.

— О, Люк, някога се говореше за теб, че се срещаш само с красиви жени и че си опасен, дори жесток враг. Не знаеш ли, че това мислеха хората за теб? Констанс например знаеше.

— Какво друго трябва да се оправя? — попита той след малко.

Тя прелистваше ръкописите и Люк се почувства неудобно от смяната на ролите. През по-голямата част от седмицата той беше агресивният посетител от големия град, преуспелият бродуейски режисьор, който избира пътя им. Сега зависеше от Джесика, тя обсъждаше работата и героите му с хладна дистанцираност и безцеремонност, които я поставяха в ролята на режисьора. Но ако това беше притеснително, беше и забавно и той откри, че сега е привлечен от нея по друг начин.

— Ето — каза тя. — Диалогът ти е слаб на много места, но това е добър пример... — Прочете откъса на глас. — Нещо куца със сюжета и във второто действие. Има места, които просто не ми звучат добре.

Люк се приведе към нея и те заедно прелистиха страниците. От време на време Джесика четеше на глас отделни пасажи и той оставаше без дъх от лекотата, с която тя влизаше във всяка роля. Правеше го без да се замисли или да се опитва да го впечатлява. Просто се превръщаше в друга личност веднага щом започнеше да чете. „Великата актриса никога не губи величието си“ — помисли си Люк.

И колко невероятно беше да чува героите си да оживяват чрез гласа на Джесика Фонтейн!

— Благодаря — каза, когато приключиха с последната страница. — Показах на Констанс по-ранните версии, но тя беше прекалено мека; вероятно си мислеше, че ще ѝ заявя, че не е по-голям експерт по пиесите, отколкото по брака.

— Но тя е експерт по пиесите.

— Знам. Надявам се, че не се е страхувала от мен.

— Не и от теб. От грубостта ти може би.

— А ти?

— Не съм те виждала такъв. Не съм открила нещо в теб, от което да се страхувам.

— О, моя любов, благодаря ти. Най-вече за това. — Той се наведе към нея и когато се целунаха, а тя го прегърна, папките паднаха от скута ѝ. Те дори не забелязаха. — Чаках те цял ден — промърмори Люк.

— Всяка минута. Няколко пъти влизах в ателието и исках да те прегърна...

— Но не искаше да прекъсваш четенето на пиесите ти — пошегува се тя.

— Хвана ме — засмя се той.

— Аз също те желяех. Мислех за теб в гостната и си представях, че пишеш и се мръщиш над някоя дума, или пък мечтаеш... После си помислих, че ще се притесняваш дали не съм се отегчила от пиесите ти, ако дойда при тебе, а не бях отегчена, харесаха ми, само че най-много ми се искаше да съм при тебе, да лежим един до друг... — Тя притисна устни към неговите.

И те отново откриха страстта и сливането. Лежаха сплетени, сенките на пламъците танцуваха по стените, а огънят ги топлеше, когато се съблякоха и се опитваха да целунат, да погалят и да помилват

всяка част от телата си, да проучат и да открият всичко един за друг, да превърнат всяко движение и поза в техни. Почувстваха отново, като че ли винаги са били заедно и въпреки всичко има безброй открития, които им предстоят.

Любиха се нетърпеливо, после по-спокойно. Приготвиха вечеря, отнесоха я в гостната, върнаха се на дивана, Люк отвори нова бутилка вино и слушаха музика. По време на кафето той реши, че е дошъл подходящият момент, и каза:

— Имам още една пиеса, което бих искал да прочетеш. Не цяла пиеса, само първите две действия.

— Твоя ли е?

— Не. Пиесата е на Кент Хорн.

— Авторът на „Магьосница“?

— Да.

— Защо искаш да я прочета?

— За да чуя мнението ти. Особено за главната роля.

Понечи да му отговори, че знае какво иска той, но се отказа. Люк й беше разказал толкова много за „Магьосница“, че щеше да й бъде интересно да прочете части от новата пиеса на Кент Хорн. Щеше да даде мнението си, а после щяха да поговорят за заминаването на Люк. Защото, разбира се, той трябваше да си тръгне и тя го беше чула да се обажда и да си запазва място за утрешния самолет.

„Но аз не искам да...“ Рязко отхвърли мисълта и отговори:

— Да, ще я прочета, разбира се. Въпреки че не мога да кажа кой знае какво само от две действия.

Люк отиде в ателието и се върна с папка като неговите, но доста по-тънка. Даде я на Джесика и се зае с огъня и кафето... После седна до нея и се взря в пламъците.

Чу я да затваря папката, но не каза нито дума. Когато я погледна, тя седеше със затворени очи, а по бузите й се стичаха сълзи.

— Какво има? — попита той тихо, въпреки че знаеше и сърцето го болеше заради това, което тя преживяваше. Джесика трябваше да се върне в Ню Йорк с него. Беше го решил. И въпреки че предпочиташе тя да тръгне заради него, му се искаше да използва пиесата на Кент.

— Какво има? — попита отново.

Тя отвори очи.

— Много е талантлив. Ще стане страхотна пиеса. — Подаде му папката.

Люк не я взе:

— Ами ролята на Фелиша?

— Много силна и интересна. Знаеш го. — Тя сложи папката на масичката и Люк се почувства неудобно от това, че си играе с нея. — Нямахте да ме молиш да я прочета, ако не знаеше, че е нещо, което една актриса чака цял живот. Но аз вече не играя, Люк, знаеш и това. Не съм убедена, че съм актриса — та аз едва ли ще мога да се кача на сцената дори — и не вярвам, че тялото или лицето ми вече работят за мен. Публиката ще се отврати, когато ме види, вместо да повярва в героинята ми. Това достатъчно ли е? Трябва ли да казвам още нещо? За втори път ме принуждаваш да ти изброявам причините, които ме спират да се върна на сцената. Не смяташ ли, че вече съм го обмислила? От месеци все това ми е в ума. Разбери, аз вече не съм каквато бях преди.

— Все още обичаш сцената, а Ню Йорк и театърът ти липсват. Това прозира зад страховете ти и ако се върнеш, ще открием начин да се справим с всички проблеми.

Тя срещна умолителния му поглед.

— Страхувам се. Бях честна с теб за това. Но ти не си бил честен с мен. Обмисляш как да ме върнеш в Ню Йорк, но досега дори не си ми споменал за това.

— Ти ми забрани.

— Прав си. Но това няма значение, Люк. Няма да се върна. Тук е моят дом и тук ще остана.

— След като се открихме един друг.

— Какво открихме? Кое от всичко това е истинско? Нищо. Погледни ни: двама самотници, без други гласове, без графици и часовници. „Откъснахме нощта от времето, от часовника, от календара, нищо не може да ни достигне.“ — Нали така каза? А аз ти отговорих, че това е приказка. И за двама ни. Това е най-прекрасната приказка, но няма нищо общо със света, където ще се върнеш утре и ще застанеш на мястото си, на своята могъща позиция. Не можеш да пренесеш приказката в онзи свят, Люк, ще се разпадне на прах.

— Ти се разпадаш. Животът минава покрай теб, но ти оставаш тук и изсъхваш като мумия, а излъчването ти ще угасне като...

— Нямам излъчване! Мили боже, Люк, сексът те е заслепил!

— Само секс?

— Извинявай. Съжалявам. Повече от това е. Това е...

— Любов! Не можеш да се преструваш, че не я чувстваш. Никога не го каза, но сега не можеш да се престориш, че не е истина.

— Никога не съм се преструвала. Просто се опитвах да го кажа.

— Тя хвана ръката му и я притисна към лицето си. Когато вдигна глава, в очите ѝ имаше сълзи. — Обичам те, Люк. Обичам те с цялото си сърце и тази седмица ти ми даде всичко, което можех да се надявам да получа от един мъж. Но това беше, скъпи мой, само една седмица. Не можеш да живееш тук, а аз — да се върна в Ню Йорк. И за двамата беше ясно от самото начало. Не знаехме само колко ще е трудно... — Гласът ѝ трепна. — Колко е трудно да се сбогуваме.

— Да не се сбогуваме тогава. Не ни се налага, не разбираш ли? Животът и на двама ни се промени; ние се срещнахме. Боже, Джесика, дай ни шанс! Не се налага да решаваш за театъра, но ела с мен. Омъжи се за мен. Тази седмица беше само началото, няма да ти позволя да я забравиш.

— Никога няма да я забравя. Ще живея със спомените. Но, Люк, не можеш да превърнеш нещо в действителност просто защото го желаеш. Какво се оказва? Ти си решил и аз трябва да замина с теб за Ню Йорк. — Видя изражението му да се променя. — Точно така. Решил си. О, Люк, скъпи ми Люк, този път няма да стане. Не можеш да управляваш това, което ни се случва. Какво смяташ, че ще стане, ако дойда с теб. Какво очакваш да направя? Да се върна на сцената? Не бих могла. Да живея до теб и да те гледам как режисираш актриси в различни пиеси — в роли, които бих искала да играя аз? Никога, никога, никога. — Тя се вгледа в безизразното му лице. — Ще ти кажа какво ще стане. Някой ден ще ми се обади режисьор или продуцент и ще ми предложи роля. Няма да ми каже, че си му се обадил ти и си го помолил за това, но аз ще знам. Или пък дори няма да ти се наложи да ги молиш, имаш достатъчно влияние, за да ги накараш сами да се сетят. А когато откажа ролята, ще продължа живота, който съм си създала — към благотворителната дейност, с която ще съм се заела, за да запълвам времето си, и ще ме боли, че не съм на мястото, което...

— Което най-много обичаш на света — завърши той.

Тя сведе глава:

— Люк, върни се в Ню Йорк. Приказката ни няма да има щастлив край. Знам, но ще го приема, защото те обичам. Мислех, че ще е добре да... Но няма да е. Трябваше да се спра навреме. Моля те, Люк, не желая да разваляме всичко със спорове. Бих искала да те целуна за сбогом и да си спомням само съвършенството и красотата.

— Изречено като от истинска мъченица.

Тя си пое дълбоко дъх:

— Опасен и жесток враг.

— Не, няма да се измъкнеш с това. Истината може и да е жестока, но ще ти я кажа. Ти се давиш в нещастията си и нямаш право да ни причиняваш това.

— Чакай, чакай. Греша. Това не е вярно. Знаеш ли какво направи току-що? Пренебрегна това, което се опитах да ти кажа. Обвинявах ме, че постъпвам подло с теб, но това не е вярно. Опитвам се да изградя живота си от останките и никой няма право да ми казва как да го правя. Никой! Ще живея както искам и както се чувствам най-добре. И ако това засяга нас двамата, не мога да помогна с нищо. Не съм те молила да идваш или пък да оставаш и да ме обичаш. Ти нахлу в живота ми и ако не ти се подчинявам, това не бива да те учудва. О, Люк, сега казах неща, за които ще си спомням с болка! Не исках да стане така. Люк, моля те, не може ли просто да прекараме още една хубава нощ и да се сбогуваме като приятели? Моля те! Умолявам те!

Той се изправи, обиколи гостната, мина през оранжерията и ателието, а после се върна по същия маршрут, като че ли се опитваше да огледа къщата за последен път. Стигна до дивана и застана зад Джесика:

— Нека пийнем коняк.

Тръгна си рано на следващата сутрин. Вечерта се беше обадил на Анджи и си замина, преди Джесика да се събуди. Тя беше заспала едва призори, а когато се събуди и се протегна, откри, че другата половина на леглото е празна. Мъглата се беше вдигнала и слабото слънце нахлуваше през дантелените завеси. Това означаваше, че самолетът е излятел. Леглото й щеше да бъде пусто. Но дори ако беше останал, нямаше да е неин. Вече не.

Зае се с обичайните си неща: облече се за езда, отиде с колата до конюшнията и взе седлото си, като се чудеше кой кон да избере.

Подмина този, който беше яздил Люк, и започна да отваря вратичката на другия бокс.

Дочу грохота на самолета и изскочи навън тъкмо навреме, за да го види да се издига в ясното небе и да се насочва към Сиатъл. Машината мина ниско над къщата ѝ и след това зави на изток, като се отдалечи от Лопес. Джесика почувства слабост и се облегна на стената на конюшнията. Толкова беше тихо.

Трябва да има птици. И те запяха. И двамата се бяха смели. Точно навреме. „Но не беше — помисли си тя. — Трябваше да сме се открили още преди години, докато бях цяла. Констанс трябваше да е с нас, да ни се усмихва и тримата да сме едно семейство.“

Плачеше безмълвно, облегната на конюшнията, прикриваше очите си и се опитваше да следи самолета, който се превърна в звездичка и изчезна сред леките облаци над Пъджет Саунд. Кой знае защо си помисли: „Скоро ще дойде зима. Трябва да се запаса с дърва.“

Язди цяла сутрин. Животът ѝ постепенно навлезе в предишния си ритъм: закуска, работа, вечеря, книга, музика, сън. Ритъм, който беше безкрайно удобен. „Не — помисли си. — Не удобен. А унасящ.“

На четвъртия ден от заминаването на Люк телефонът иззвъня и Джесика едва не падна, докато бързаше към него. Беше Уорън Бродли, издателят ѝ, който искаше да знае как вървят новите илюстрации. Попита я дали може да нарисува още няколко? Разбира се, че можеше. Нали това ѝ беше работата.

— Между другото — отбеляза Бродли, — не знаех, че Люк Камерън ти е почитател.

Сърцето ѝ се разтуптя.

— Какво?!

— Има всичките ти книги. Джесика? Там ли си?

— Да. Той каза ли ти, че го видях?

— Бяхме на вечеря снощи и някой спомена за „Оранжерията“ — първата книга, която ти илюстрира за нас, нали? — и за шестгодишната си дъщеричка, а Люк се намеси и заговори за прекрасните ти илюстрации. Като сънища, отбеляза, и аз, разбира се, се съгласих. Каза също — това ще ти се стори интересно — че си мисли да адаптира тези приказки за сцената. За възрастни, разбира се. Каза, че тази идея отдавна го занимава и дори разговарял с една авторка — Сондра Мърфи. Обаче нейните книги се оказали

неподходящи. Кой знае? Може и да се получи. — Той замълча за малко. — Но може би ти знаеш. Той добра ли се до теб да те види? Преди известно време обиколи цялото издателство — търсеше адреса ти. Накрая ми се обади и, разбира се, нямаше да му кажа нищо, но той пита дали още живееш на Лопес и бях толкова изненадан, че се издадох.

— Не се срещам с хората, Уорън, знаеш. Следващия път може би ще си в състояние да контролираш реакциите си.

— Хей, какво ти става? Той вече знаеше, Джесика.

— Извинявай. Ти си прекрасен. Трябва да тръгвам. Прати ми новите приказки. Предполагам, че удължаваш и срока.

— С един месец. Добре ли си, Джесика?

— Добре съм. Дочуване, Уорън.

Два дни след този разговор тя изпита такава необходимост да чуе човешки гласове, че по време на ездата се насочи към „Суифт Бей“ и намери Робърт в кухнята.

— Приятно ли ти беше посещението на Люк — попита той.

— Да. Разкажи ми за гостите си, Робърт.

— Сега имаме само една двойка; по това време на годината, знаеш, няма много хора. — Доловил настроението ѝ, започна да ѝ разказва забавни случки, за да я разсее. Междувременно напълни чинията с палачинки и плодове и я сложи пред нея на кухненската маса: — Яж. Доста си слабичка.

— Винаги съм била слабичка.

— По-слаба си от обикновено.

Тя се усмихна:

— Благодаря, Робърт. Ти си добър приятел.

Когато излезе от странноприемницата, бавно пое към къщи. Полята бяха кафяви, дърветата — оголени, а облаците се носеха по небето така, сякаш целият свят бягаше от нея.

Животът ще минава край теб, но ти ще останеш тук и ще изсъхнеш като...

Наложи си да не мисли за Люк. Всъщност напоследък само това правеше.

Но днес, докато яздеше през гората по пътеките, покрити с меки опадали листа, не можеше да отклони мислите си от него.

Ти оставаш тук и изсъхваш като мумия...

Животът ще продължи без тебе.

Внезапно тя осъзна, че не иска това да стане. Мисълта я изненада и тя си я повтори: „Не искам животът да продължава без мен. Не искам да го пропусна. Искам да съм част от него.“

Защо? Защо точно сега и толкова внезапно?

Но всъщност не беше толкова внезапно. За седмица Люк бе донесъл живота на прага ѝ и бяха говорили за всичко, което познаваше и обичаше, почти като че ли беше част от нещата. И знаеше, че изпитва острото чувство за загуба, докато гледаше самолета да изчезва, не само защото той си е тръгнал, но и защото външният свят беше изчезнал с него.

Само че не беше. Тя можеше да се върне там. Беше илюстраторка на детски книги, можеше да отиде при издателя си и да е в центъра на издателския бизнес. Само че това означаваше да замине за Ню Йорк.

Тогава — към Ню Йорк. При Люк. Той я чакаше.

Поклати глава. Не можеше да се сблъска отново с това.

Но какво друго имаше там?

Театърът.

„Невъзможно. Казах на Люк...“

Да, ами театър без Люк? Театър без Ню Йорк?

И какво да прави? Разбира се, не можеше да играе на сцената, но в театъра имаше и други дейности. Можеше да помага на агентите и продуцентите да оценяват и избират пиеси. Или да е асистент-режисьор, като онова, което беше правила за „Пигмалион“. Всички казваха, че е била много полезна.

„Ще се справя — помисли си. — Мога да стана асистент в някой малък театър. Не е нужно да е на Бродуей или в Лондон, но ще е театър и аз ще съм част от него. Но... малък театър? В малък град? Колко време ще издържа? Ще е по-зле от тук, защото ще е като частична операция. Е, тогава голям театър. В голям град. И защо да съм асистентка? Мога да съм режисьор. Защо не. Знам повече от много режисьори, вероятно повече от всички тях. Не колкото Люк, но повече от мнозина. И съм си мислила да се заема с режисура. С Констанс говорихме за това. Голям град. Не Ню Йорк, Сан Франциско или Лос Анжелис. Не. Лондон? Не. Лондон и Ню Йорк са на практика един до друг. Всички се движехме напред-назад между тях... Значи не мога.“

Конят, оставен да избира сам пътя, я върна до конюшната. Тя слезе от седлото и започна да го разчесва. Ритмичното действие я успокои. Чувстваше се добре тук, знаеше какво прави и нямаше нужда от изненади. Защо да си тръгва? Е, въпросът беше решен. Оставаше.

Но тази нощ, след като дълго се въртя в леглото, тя стана и седна в гостната пред студената камина — и знаеше, че нищо не е решено. И колкото повече си мислеше за това, толкова повече се сецаше за думите на Люк: „Задушаваш се в савана си. Ще останеш тук и ще изсъхнеш като мумия. Животът ще минава покрай теб.“

„Не е честно — помнели си тя. — Бях добре, докато той не ме накара да искам повече. Бях доволна. Сега толкова силно желая всичко, което той ми върна, че не мога да понасям другите да са част от това, а аз не, животът да ме подминава, да, той беше прав, точно така е, подминава ме... о, боже, искам го отново и не знам какво да правя.“

„Махни се от тук. — Като че ли Констанс беше застанала до нея.

— Не можеш да обърнеш гръб на света. Това е твоята същност, животът ти — това си ти.“

„Знам! — отчаяно си помисли. — Но няма да се върна в Ню Йорк или Лондон, така че какво...“

Има и Австралия.

Тя се надигна, като че се вслушваше. „Австралия. Никога не съм се сецала за нея.“

Изми чиниите от закуската и продължаваше да разсъждава. С Констанс бяха ходили в Сидни; публиката ги обожаваше. А къде подалеч от познатите места можеше да замине?

Но... толкова далеч. Нямаше към кого да се обърне, ако...

Нали това искаше? Никой и нищо да не ѝ напомня за миналото. Ново място, където да започне. Помнеше сестрата, която беше тъй добра към нея в болницата, млада жена от Сидни, която беше писала писмата до Констанс. Прекрасна млада жена, сърдечна и приятна, простичка, дружелюбна. Може би всички хора там бяха такива. С Констанс си мислехме, че всички са ужасно мили. Може би това ще ме накара да се чувствам у дома и ще ми даде шанс да си проправя път.

Сидни. Интересен град с великолепна опера, симфоничен оркестър и много театри. А съвсем наблизо е Мелбърн, където също има много театри. Повечето бяха нови сгради с отличен екип;

постановките бяха чудесни и работата по тях не бе толкова сложна като на тези в Ню Йорк или Лондон; публиката беше прекрасна.

„И е толкова далеч — помисли си отново. — Толкова далеч от Ню Йорк, на другия край на света. Ако отида там... Ако наистина... Бих могла да работя за «Сидни Тиътър Къмпани». А ако не ме искат, ще намеря продуцент и ще наемем театър. Можем да правим две постановки на сезон. Отново ще съм в театъра. Разбира се, не на сцената, но ще бъда част от него: ще бъда на мястото си.“

Мина в ателието си. Люк беше оставил всичко точно както го беше намерил. Като че ли никога не е бил тук. Джесика седна пред един от стативите и се втренчи в недовършената рисунка. После се пресегна за четката и докато го правеше, изпита задоволство, както винаги когато работеше в студиото си.

„Ако замина, ще трябва да загубя това. Как бих могла?“ Защото, както ѝ се струваше, не би могла да запази това задоволство завинаги. То вече избледняваше под тежестта на спомените, които Люк ѝ беше върнал.

„Сидни — помисли си отново, докато рисуваше. — Мога да се справя. Имам достатъчно пари да опитам и имам дори пиеси. Мога. Сама? Да, точно както съм се справяла през предишните години. Знам как.“

Сърцето ѝ трепна: „Не желая да съм сама. Искам да съм с Люк.“ Но не можеше. Може би някой ден, когато стане известна режисьорка, би могла да го посети и...

„Глупости! Той няма да чака толкова дълго. Има си свой живот. Не трябва да мисля за това.“

Мисли за изграждането на нов живот тогава. Мисли за собствения си път, място и име. Не да седиш настрани и оставяш нещата да ти се изплъзват, а да си част от тях, част от театъра. Люк мислеше, че любовта е достатъчна, но не е. Трябва да имам самочувствие, да бъда пълноценна личност. Това трябва да постигна сама. Без връзка с миналото. И без връзки с Люк. А ако не стане, винаги мога да се върна тук.

Разбира се, че ще стане. Не съм изчезнала от толкова време; помня всичко. Мога да се справя. Знам, че мога, Люк е прав: мога да направя всичко, което си пожелаю.“

В края на деня напусна ателието и мина в гостната. Беше забравила да пусне печката, стаите бяха студени и пусти — сякаш вече беше заминала. Огледа познатите стаи, които я бяха приютявали тъй дълго — направо я ужасяваше мисълта да ги напусне. Изчака чувството да премине, но то не я напускаше. Чувстваше го като взел в стомаха си. „За каква се мисля? Не мога да си тръгна, да гледам хората, да опитвам да... Люк мислеше, че мога. Констанс мислеше, че мога. Ако наистина вярват, и аз трябва да повярвам.“

Страхът в нея беше студен и тежък. Обаче се налагаше да живее с него... за известно време.

Тя мина през стаите си и се върна в оранжерията, като несъзнателно късаше листенца от цветята. Каза си, че Робърт ще може да намери някого, който да наеме къщата или поне да се грижи за нея. И за конете.

Това не бяха причини да не тръгва. След вечеря запали огъня и седна пред него, като че ли се топлеше, преди да излезе на студа. Вятърът се беше усилил и по прозореца стържеше едно клонче, а кучето уплашено лаеше. Джесика потупа кушетката и Надежда скочи на нея, намести се до бедрото ѝ, побутна я с муцуна. Стопанката ѝ я почеса по гладкия гръб и си помисли: „Напускам всичко друго. Но ще взема Надежда със себе си.“

ГЛАВА 13

Тя отново гледаше към водата, само че този път от високо. Бялата и вила с оранжеви керемиди на покрива сякаш плуваше в бледосиньото небе над Сидни Харбър. Гледките там долу бяха обградени в рамките на големите прозорци като картини. Приличаше на театър, помисли си Джесика в гостната, докато наблюдаваше корабчетата, фериботите, яхтите и презокеанските кораби из залива — сблъсъкът помежду им изглеждаше неизбежен до последната секунда, но като по чудо те го избягваха. Всъщност това беше най-близкото до театър нещо, което бе видяла през десетте дни в Сидни.

Беше пристигнала в края на ноември. Шест седмици ѝ бяха необходими, за да довърши илюстрациите и да намери кой да се грижи за къщата и конете. Когато беше почти готова да замине, писа на трима продуценти, с които се беше срещала преди години в Сидни. И тримата ѝ отвърнаха моментално. Подканваха я да им се обади веднага щом пристигне. Но щом слезе от самолета, Сидни я погълна.

Бяха минали шест години, откакто за последен път беше стъпвала в голям град. През всичкото това време беше живяла толкова спокойно в Аризона и на Лопес, че беше забравила какво представлява един истински град. С тримилionenното си население Сидни беше огромен, оглушителен, трескав и чужд, като че ли се беше приземила на друга планета.

Градът се разпростираше около залива, старите и новите сгради бяха скупчени като разсипани от небрежно дете кубчета за игра. Улиците изпълзяваха от водата и се катереха по обраслите с джакаранда и смокини хълмове. Движението беше интензивно, бързо и неспокойно: точеха се безкрайни потоци коли и камиони, които (по мнението на американците) направо си просеха катастрофата, тъй като се движеха по английски маниер в лявото платно. Тротоарите бяха претъпкани с ученици в униформи, туристи, бизнесмени и домакини, което инстинктивно се блъскаха един в друг, скупчваха се търпеливо пред светофарите и изчакваха даже ако не се виждаха коли наоколо.

Често се случваше някой да блъсне Джесика. Винаги ѝ се извиняваха, но си мислеше, че в действителност тя трябва да се извини, защото е толкова бавна и глупава и не успява с лекота да възприеме градския живот — тя, която толкова години напълно владееше Ню Йорк.

Но беше потискала спомените за Ню Йорк, а гледките, усещанията и ревът на колите върнаха всичко обратно и тя не посмя веднага да се обади на продуцентите, на които беше писала. „Какво правя тук? — запита се. — Не ми е мястото тук. Какво си мисля, че мога да сторя? Трябва да се върна у дома, там, където знам коя съм и какво правя.“

Но не се върна. Вместо това започна да разглежда и да слуша — и скоро откри неща, които ѝ доставяха удоволствие. Първо — езикът; защото думите ѝ бяха принадлежали през целия ѝ живот. Харесваше ѝ австралийският английски — омекотена версия на кокни, думите се носеха като мелодия, нежни и весели като хората наоколо. Харесваха ѝ и имената на местностите — хармонични поеми от гласни, които се лееха по езика ѝ като поезия или музика. „Кирибили — повтаряше си.

— Уулара, Уулумуулу. Таронга. Парамата.“ Караха я да се усмихва дори когато нямаше желание.

Започна да обикаля града — в началото колебливо, а после порешително. Често посещаваше залива, над който се издигаше величествената арка на Харбър Бридж. От Съркюлър Кий взимаше претъпкания с туристи ферибот и заедно с тях слушаше екскурзовода. Разказът му беше изпълнен с анекдоти за историята и населението на Сидни, включително за американски филмови звезди, които притежават къщи или апартаменти по близките хълмове.

Търсеше си и жилище. Веднъж взе ферибота за Таронга Зуу — построената на лек хълм зоологическа градина. Прекара часове в малката моторна количка за посетители инвалиди, обикаляше по асфалтираните алеи и се възхищаваше на коалите, кенгурата, емутата, както и на стотиците други животни и яркоцветни птици, каквито никога не бе виждала в Америка.

В подобна моторна количка обиколи огромната Кралска ботаническа градина с нейните тропически горички, розови градини, огромни евкалипти... Смокиновите дървета протягаха към нея сплетените си клони, сякаш ѝ махаха с ръце.

Когато обикаляше града, наемаше таксита и казваше на шофьорите, че я интересува всичко. Но беше самотна и ѝ беше трудно да се съсредоточи.

Винаги беше сама. Хората я заглеждаха със симпатия и често ѝ правеха път, когато куцаше към някой ферибот през улицата, но не говореше с никого, освен със сервитьорите в ресторанчетата, където се хранеше. „Ще се срещам с хора, когато съм в театъра — мислеше си тя. — Ще ми се наложи.“ Но засега ѝ липсваха къщата, градината с познатия изглед, конете, дори фермерите, които ѝ махаха, докато минаваше край тях; липсваха ѝ разговорите с Робърт, плискането на вълните, когато седеше на терасата, надничачката през прозорците на спалнята и луна. Липсваше ѝ Люк.

Някое изречение, фраза, усмивка ѝ го връщаха... и после изчезваше, като ѝ оставяше болката. Липсваше ѝ шумът на стъпките му в къщата, спокойната увереност, с която работеше до нея в кухнята, топлината на тялото му в леглото. Липсваше ѝ близостта му. Винаги когато се отпуснеше малко, чувстваше ръцете му да я прегръщат, устните му върху лицето си, виждаше усмивката и погледа му, докато вечерят на свещи и говорят, говорят, говорят... о, за колко неща само имаха да си говорят още!

Писмата му пристигаха през няколко дни, докато тя приключваше работата си на Лопес.

„Мартин си купи нова готварска книга и е решил да пробва всяка рецепта — от първата до последната страница. Вече нямам шанс да вляза в кухнята. Но и не искам. След завръщането си влязох в кухнята и тя ми се стори недовършена без тебе. Ти и аз заедно, заети със скучните дейности, които бяха прекрасни — защото бяхме заедно...“

Видях издателя ти снощи на един коктейл. Сигурно съм хвалил илюстрациите ти много въодушевено, защото един от гостите ме попита дали не съм станал агент през свободното си време. «Само за специални личности» — отвърнах.

Седя в спалнята, много е късно, стиснал съм одеялото, за което ти говорех, с корабчетата и яхтите. Сетих се, че не съм си донесъл нищо от Лопес, което да ми напомня за теб. А бих искал...

След вечеря извадих пиесите си и си мислех за прекрасните ти забележки. Каня се да преработя цели сцени. Направо те чувам как четеш диалозите, огънят пращи зад нас, а Надежда ни гледа... Благодарен съм ти за времето, което отдели на пиесите.“

„Благодарен — помисли си Джесика. — Благодарност... Четох ги, защото те обичам.“

Беше му отговорила два пъти, писмата ѝ бяха по-хладни от неговите, а след това напусна Лопес, без да му каже къде отива. „Не мога да продължавам — мислеше си. — Това е минало, а сега сме в настоящето и аз започвам отново.“

Тъй че се стараеше да научи бързо колкото се може повече за новия си град. Сидни като че ли беше строен без смисъл и цел. Имаше къщи с железни балкончета, които сякаш бяха пренесени от Ню Орлиънс; участък от Джордж Стрийт, където се тълпяха проститутки; магазини за преоценени стоки, близки до европейските бутици; на Уилямс Стрийт за пръв път видя школа по бумеранг. Мислеше си, че градът няма център, но таксито ѝ навлезе в скъп квартал близо до залива, тук тълпите бяха още по-гъсти, а улиците бяха обградени от паркове и ресторантчета, имаше фонтани, цяло каре беше заето от болница — сграда от червен камък, сякаш пренесена от XIX век — и струпани една до друга административни сгради, хотели и магазини, като че ли целяха да създадат свой вътрешен град. На няколко пресечки оттам започваха вилните зони, наречени предградия, отрупани с имения и частни плажове. Къщите по уличките нагоре по хълмовете сякаш бяха смалени от огромните дървета и пъстрите градини. Сидни през ноември беше град на цветята.

Три вечери подред Джесика ходи на театър и докато аплодираше, си отбелязваше наум силните и слабите страни на пиесите. За пръв път след пристигането си започна да изпитва възторг. „Готова съм за това. Отсъствала съм прекалено дълго. Ако съм в театъра, градът няма да

има значение. Ще се чувствам у дома, където и да съм, само да съм в театъра.“

На четвъртия ден в града, недоволна от шофьорите на такситата, които караха твърде бързо там, където би искала да поспре, си нае кола и откри, че бързо свиква с лявото движение. Помисли си: „Може би ще се справя все пак. Може би точно тук ми е мястото.“

На шестия ден се спря на една къща, чисто бяла вила с оранжев покрив, която ѝ напомняше за Прованс. Мебелите бяха такива, каквито тя самата би избрала. Верандата гледаше към склона на хълма. Оттам се виждаха други къщи, които се надигаха от залива и сякаш се катереха към върха. Виждаха се също самият залив, далечни скали отдясно и величествената арка на Харбър Бридж отляво. На полуострова зад моста беше Операта. Нагънатият ѝ покрив беше оформен като широки бели платна, които се надигат от океана, „Театър и вода — помисли си Джесика, — и спокойно място за мен, над всичко това. Чувствам се почти като на Лопес — сама и скрита. Сигурна.“

Надежда душеше и проучваше стаите, като винаги се връщаше при Джесика, объркана от непознатите вещи. Стаите бяха претърпани с мебели и нямаше и два сходни предмета. След изчистените, опростени линии на къщата ѝ на Лопес на Джесика ѝ се стори, че не би могла да живее в такава какофония от цветове и мотиви, но някак си всичко си пасваше и изглеждаше хармонично.

Тя постави кутията с писмата на Констанс на масичката за кафе в гостната и подреди пиесите си на полицата в спалнята. „Ще ми се да имах и нещо от Люк. Просто някоя дреболия, която да сложа наблизко и да я поглеждам от време на време. Но нямам. Нищичко. И той каза същото. Двамата се разделихме с празни ръце.“ Но след като метна върху един от диваните шотландска кашмирена покривка и подреди свежи цветя във вазата, Джесика се почувства у дома. Управителят намина, за да се убеди, че има топла и студена вода и климатикът работи, защото беше ноември, почти лято в Сидни. Обади се някаква жена и съобщи, че пет години е била прислужничка в къщата. Попита дали госпожица Фонтейн я наема на работа. Джесика потвърди. Когато затвори телефона, се огледа и възкликна: „Да, почти като у дома.“

Малко по-късно най-сетне проведе първия си служебен разговор и същия следобед се срещна с Алфонс Мъри, продуцент, с когото се беше запознала преди време в Сидни. Носеше дълга лятна рокля с

почти прозрачни ръкави. Когато секретарката съобщи за пристигането ѝ Мъри пристъпи напред с разтворени ръце и широка усмивка. Беше надебелял и оплешивял, с тънък мустак, който неприятно се тресеше, докато говореше. Спря, когато я видя.

— Джесика? Мили боже! — Усмивката му угасна и те си стиснаха ръце. Дланта на Джесика беше студена. — Влизай. Сядай. — Той придърпа напред едно кресло и проследи как тя сяда на ръба и обляга бастуна си отстрани. Самият той подмина креслото до нея и седна зад бюрото си. — Какво те води чак в Сидни? Бях изумен от писмото ти.

Не беше споменал такова нещо в отговора си, а само че изгаря от нетърпение да я види.

— Била съм тук и преди както знаеш.

— Разбира се. Игра в „Луна за несретници“. Беше наистина прекрасна. Бях отскоро тук, а ти накара Сидни да изглежда цивилизован.

Джесика леко се усмихна:

— Била съм тук три пъти и театърът ми харесва. Тъй че сега, когато реших да се заема с режисура, бих искала да започна оттук.

— Да режисираш. Значи това ти се иска.

— Винаги ми е било интересно; не мисля, че е необичайно. Знаеш колко музиканти искат да са диригенти, същото е и с актьорите. Обикновено си мислят, че разбират героите по-добре от... — „Не му обяснявай толкова много, ще прозвучи като молба.“ — Е, с това желая да се заема сега. Последният път, когато бях тук, видях постановката ти на „Американски бизон“ и ми се стори превъзходна. Надявам се, че имаш пиеси за обмисляне и можем да работим заедно върху някоя от тях.

— Хм. Интересно. Не бях помислил... — Почука с пръсти по бюрото и се намръщи. — Разбира се, ти си спряла да играеш, защото — ами, искам да кажа, никой няма да... Искам да кажа, че не би могла да... Боже мили, Джесика, това не е добре, нали? Искам да кажа, да режисираш моя пиеса, да си в центъра на нещата, да даваш интервюта, да пишат за теб във вестниците, това е толкова публично, нали знаеш, режисьорската работа. Искам да кажа, даже и да мислиш, че работата ти е зад кулисите, но и там, нали знаеш, все пак трябва да изискваш доверие от актьорите и екипа, да си някой, когото търсят и... О, само

минутка... — Джесика се беше изправила и той се надигна, когато тя се отдалечи, като се облягаше на бастуна си. — Джесика, мила моя, не трябва да си мислиш, че нямам доверие на теб или на способностите ти, това не е причината, тя е...

— ... че си страхлив глупак — студено изрече тя. Беше спряла на прага и знаеше, че секретарката му ще я чуе, но продължи: — Мислиш си, че като съм се изменила физически, не съм в състояние да бъда каквото и да е, да не говорим за режисьор. Ти...

— Ама почакай малко, не можеш да ми говориш...

— Ти действаш, без да мислиш. — Гласът ѝ се издигна и изпълни помещението както някога изпълваше залите. — Отскачаш назад, когато нещо те изненада. Погледни ме! Какво виждаш? Една жена, която вече не е красива. Какво общо има това със способностите ми да режисирам?

— Не съм казал...

— Точно това каза. Никой няма да може да ме гледа, да ми има доверие, да ме харесва. Откъде знаеш? Ограниченият ти мозък си го е измислил, но това са извинения да скрият факта, че не ти харесва видът ми, че не...

— По дяволите, няма да слушам тези глупости! Какво ти става, за Бога? Никога преди не си била такава. Станала си зла и груба — и ако си мислиш, че ще ти простя това, няма да стане. Няма да забравя, Джесика; не можеш да...

— Глупак! — извика отчаяно тя. Обърна се и закуца през приемната. Опитваше се да бърза, макар да беше наясно, че така изглежда още по-зле. Знаеше, че секретарката я гледа, а пред себе си продължаваше да вижда Мъри в кабинета му, със свити устни и ярост в очите. Трепереше и едва сдържаше сълзите си.

„Проклятие, проклятие, проклятие! Знаех си и затова стоях на Лопес. Права бях, знаех, че така ще стане“ — повтаряше си тя.

Откри едно кафене наблизо и седна на масичка под сянката на някакво дърво.

— Айскафе — поръча на сервитьора и стисна треперещите си ръце. „Той е само един мъж — помисли си, — и то не от най-умните. Няма причина да смятам, че и останалите ще реагират по същия начин, изражението им ще е същото.“

Но може би беше прекалено късно. „По дяволите — продължи наум, защо се оставих да ме извади от равновесие? Как може да съм такава глупачка? Във всеки град театърът е като малък свят, той ще позвъни на всички.“

Така и беше. Когато Джесика се обади на другите двама продуценти, секретарките им ѝ съобщиха, че те са извън града и няма да може да се срещне с тях дори когато се върнат; толкова са заети, толкова претоварени точно в средата на театралния сезон; те ужасно съжеляват... може би когато сезонът приключи... знаят, че госпожица Фонтейн ще ги разбере.

От височината на гостната си тя наблюдаваше залива и далечните острови. Беше на половин свят път от Ню Йорк, но кошмарите и я бяха последвали и тук. Чувстваше се изтощена и безжизнена, едва имаше сила да погали Надежда, която душеше и облизваше лицето ѝ и я следваше изумена, докато обикаляше из къщата. Джесика кръстосваше из стаите и преповтаряше в съзнанието си ужасната среща с Мъри, долавяше обвинителната нотка в гласа му, като че ли е трябвало да знае колко публичен е един режисьор и да му спести целия този разговор.

— Само един мръсник — изрече на глас, но се беше впил в мислите ѝ като пиявица.

Къщата отново се превърна в нейно убежище. Изобщо не излизаше. Седеше до прозореца с вярното куче до себе си. Запълваше бележниците си със скици на залива и гледки от Сидни. Слушаше музика, четеше книги и вестници, поръчваше си зеленчуци по телефона и ѝ ги доставяха. Нощем лежеше и размишляваше.

Никога не съм си въобразявал, че още притежаваш красотата и съвършеното си тяло. Но колкото повече те опознавам, толкова по-малко значение има това. За мен ти си прекрасна.

„Люк, скъпи ми Люк — помисли си тя, — това не е достатъчно. Всички други на света не са съгласни с теб.“

Обичам те. Какво общо има видът ти с това?

„Нищо, когато е само между нас. Вече вярвам в това. Но за всички останали точно видът ми е от значение.“

Ела с мен. Ела с мен у дома; омъжи се за мен.

„Благодаря ти. Боже, че не го сторих. Ако това се беше случило в Ню Йорк, той щеше да се чувства отговорен; щеше да се кара с

Мъритата в Ню Йорк, да ме защитава... и за какво? Не бих могла да работя в театъра в такава атмосфера и това би отровило прекрасната ни приказка, щеше да ни унищожи. Но май не мога да работя в театъра и тук. Дните ѝ преминаваха в нещо като транс, в очакване... на какво? На изход. На мига, когато решително щеше да се изправи, да си събере багажа и да си тръгне, но не го стори. Рисуваше, четеше и слушаше музика, хранеше се и спеше. Струваше ѝ се, че това продължава от много дълго време, но една сутрин забеляза датата на вестника и видя, че са минали само четири дни от срещата ѝ с Мъри. Точно тогава телефонът иззвъня.

Тя скочи — небеса, какъв странен звук и колко е силен! — и после се сети за Люк. Но не, как би могъл да е той? Нали не знаеше къде е тя. Тогава някой продуцент. Едва ли. Вероятно беше управителят. Нищо съществено. Вдигна на третото позвъняване.

— Джесика Фонтейн? — Гласът беше ясен и мощен, женски глас като смес от локомотивна сирена и тромбон. Би могла да разруши йерихонската стена, помисли си Джесика и се изкиска — за пръв път от дни.

— Търся Джесика Фонтейн, вие ли сте?

— Да. С какво мога да...

— Хърмайни Монталди. Разбира се, знаете коя съм.

Джесика се понадигна:

— Продуцентката на «Тайната градина». Гледах я преди няколко вечери. Много ми хареса. Това е най-хубавата постановка тук.

— Колко пиеси сте гледали?

— Три.

От слушалката се разнесе смях, който за малко да разглоби говорителчето:

— Не е много, но и всичките да ги изгледате, пак ще кажете, че моята е най-добрата. Ал Мъри спомена, че сте го посетили и сте искали да работите с него, а когато ви отговорил, че няма нищо подходящо, сте се нахвърлили върху него.

— Не.

— Какво не?

— Нахвърлих се, но по други причини.

— Ще ми кажете ли какви са те?

— Бих предпочела вие да ми кажете защо се обаждате.

— Правилно, така ще е най-честно. Всичко това ме заинтригува. С огромно удоволствие съм ви гледала тук и в Ню Йорк и бих искала да поговорим. Имам пиеса, която може да ви хареса, тъй че искам да разбера дали можем да работим заедно. Това достатъчно ли е?

— Дори след като сте говорили с Мъри?

— Грешката ви е, че сте взели насериозно онази малка пръдня. Никой не го взима насериозно. Е, добре де, някои хора да, но повечето са наясно и не му обръщат внимание. Какво ще кажете да вечеряме заедно? Съседки сме, знаете ли, можете да стигнете дотук за пет минути. Приготвям страхотно особуко и къщата ми е много по-удобна за разговори от ресторант; никой няма да ни безпокои. Елате по-рано, към шест, нали не е прекалено провинциално? Няма значение, просто горя от нетърпение да започнем. Вие също, предполагам. Аз съм на номер четиридесет и пет, розовата вила на две пресечки от вашата. Отпред има палми, ковани железни врати и висока стена. Не обичам любопитните туристи. Ще дойдете ли?

— Да.

— Ще се видим тогава. И носете нормални дрехи, никакви коприни и сатени.

Джесика се усмихна. Чувстваше се почти безтегловна, сърцето и се беше разтуптяло и във вените ѝ течеше възторг вместо кръв. Предишните четири дни бяха забравени. Въодушевлението не я напусна дори когато се сети, че може и нищо да не се получи. Не вярваше, че е възможно. Хърмайни Монталди — какво страхотно име! — не би ѝ се обадила, ако смяташе, че няма да сполучи. Ако се съди по гласа ѝ, това беше жена, която знае какво прави.

Отиде да пазарува, за да се измъкне отново от самоделния си затвор. Смеси се с тълпите така, сякаш допреди малко не се беше чувствала притисната от града. Обядва в едно ресторантче на заобления балкон на «Даймъкс Букстор» и докато излизаше, си купи историята на Австралия и книги от австралийски автори. «В крайна сметка може и да остана по-дълго тук.» На връщане към къщи спря близо до Дабъл Бей и купи разкошен букет орхидеи в тръстикова кошничка за домакинята си.

— О, невероятно! — възкликна Хърмайни, щом отвори вратата. — И четирите вида са ми любими. Откъде разбра? Знаеш ли как се казват?

— Тръгна пред Джесика и продължи да говори. — Червена брада, Летяща патица, Голям език и Слънце на петна. Като от китайски шпионски роман, а? — Сложи кошничката на масичка пред голям прозорец и се обърна с протегнатата ръка. — Добре дошла. Радвам се да се запознаем. Нали може да минем на ти?

Стиснаха си ръцете. Стаята беше заляна от слънчева светлина. Джесика спокойно се вираше в Хърмайни, за да види на лицето ѝ изненада или отвращение. Вместо това зърна широка усмивка на лице без грим, с високи скули, приближени черни очи под тежки вежди и остра брадичка, всичко това обградено от рошава черна коса. Жената беше по-висока от нея. Беше боса.

— Е, явно не ти е било леко — каза, докато си стискаха ръцете. — Странно е, нали, колко са уязвими бедните ни тела. Какво си правила след онази катастрофа? Не си играла, това всички го знаем, но и не си режисирала, нали? — Тръгна към едно бюфетче с чаши и вградена мивка. Отвори шкафчето отдолу. — Имам страхотно червено вино, ако смяташ, че ще ти хареса. След това можем да се заемем и с особукото.

Поразена, Джесика стоеше неподвижно. Никой досега не я беше сблъсквал толкова безгрижно с катастрофата и последствията и.

— Червено вино? — повтори Хърмайни.

— Да. Чудесно. — Не се сети какво друго да каже, тъй че огледа стаята. Изгледът през широките прозорци беше също като нейния. Стаята не беше така претрупана като дома ѝ, но беше почти толкова живописна — креслата и кушетките бяха застлани с покривки от Бутан и Непал в земни тонове, разчертани с тъмносиньо. По стените имаше снимки на старци, сбръчкани и сгърбени, тъжни, уморени и мъдри.

— Помагат ми да се чувствам млада — поясни домакинята — и се засмя. Подаде чаша на Джесика. — Всъщност това не е основната причина. Най-вече ми напомнят, че по света има много мъдрост и ако съм умна и внимавам, може да науча поне част от нея, преди да умра.

— Това ми харесва — отбеляза Джесика, изтръгната от трансата си.

— Хубав девиз.

Хърмайни вдиша чашата си:

— За добрите девизи и новите приятели.

— Това също ми харесва. — Чукнаха чашите си и звънът напомни на Джесика за звънчето, което призовава актьорите по местата им на сцената точно преди началото на представлението.

Хърмайни се настани в ъгъла на един дълъг диван, обърнат към прозорците. На масичката пред него бяха сервирани разнообразни предястия.

— Ще ти казвам Джеси. Нали не възразяваш?

— Родителите ми ме наричаха така. Никой друг не се е обръщал към мене с това име. Не, не възразявам.

— Чудесно. Сядай, напълни си чинията — вечерята ще закъснее. Забравих да включа фурната. Разкажи ми всичко. Ако не всичко, то поне по-голямата част.

— От вида ми и от разговора с Ал Мъри си научила доста — мрачно изрече Джесика.

— Въпреки всичко ми разкажи. Ако ми омръзне, ще ти кажа.

Джесика се засмя. Намести се на другия ъгъл на дивана и се обърна към Хърмайни. Чувстваше се удобно, спокойно и странно — щастлива.

— Стаята ми харесва — възкликна. — Ти също.

Домакинята кимна:

— И с мен е така. Май ще се сработим. Но първо има доста неща да си кажем. Хапвай и разказвай.

— Ти също.

— Ако имаш търпение да ме слушаш, ще ти проглуша ушите. Но ти си първа. Не се безпокой, разполагаме с цяла нощ.

Говориха много дълго. Когато се стъмни, Хърмайни запали дузина свещи в керамични съдове и това напомни на Джесика за първата им вечер с Люк. Само че сега беше с жена и това я върна още по-назад, преди Люк, във времето с Констанс и приятелството с нея, което я беше превърнало в това, което беше.

Тъй че заговори за Констанс, като започна от самото начало, когато беше на шестнадесет. Разказа на Хърмайни за тези моменти от кариерата си, за които тя не знаеше, и накрая стигна до железопътната катастрофа, Аризона и Лопес.

— Чувствах се добре на острова, бях спокойна, работех, мислех си, че съм свикнала. Но не ми беше достатъчно. Харесваше ми това,

което правех, и сигурно бих могла да продължа вечно, но не е като театъра.

— Имаш предвид страст. — Другата жена се вгледа внимателно в нея. — След катастрофата е нямало страст в нищо, което си правила. Без театър... и без мъж? Мили боже, шест години без мъж? Да не си решила, че накуцването ти и побелялата ти коса са те лишили от пол? — Когато Джесика не отговори, тя продължи: — Не си красива, тялото ти не е секси, значи си безполова. Страхотно! О, момент — добави, — някой е дошъл и е променил всичко това. Познах ли? Къде е той сега?

Джесика нерешително отвърна:

— В Ню Йорк.

— И е искал да заминеш с него, а ти си му отказала. Сигурно би могла да се заемеш с режисура и в Ню Йорк. Защо не там? Защо в Сидни? Джеси — каза ѝ меко, — обеща ми да говориш.

— Той е режисьор. Не искам да говоря за него, поне не сега. По-късно, когато аз... О, не знам. Може би никога.

— Е, бедничката ми, ти си луда по него и си го пратила в онзи ад, а си дошла чак тук да си създадеш отново име. Пишете ли си? Това е последният въпрос, няма да те мъча повече.

— Не.

— Поне знае ли, че си тук?

— Това е друг въпрос.

— Част от първия е. Пишеш ли му? А знае ли, че си тук?

Засмяха се. Чувстваха се добре заедно.

— Не. Сега е твой ред. Искам да те опозная.

— Ще проверя яденето във фурната. Налей си още вино.

Джесика напълни двете чаши и се облегна назад. Зад прозореца облаците отразяваха нощния Сидни. Из залива танцуваха светлинки — фериботите и водните таксита си проправяха път през вълните. «Като в приказна страна — помисли си, — също като гледката от моя дом.» За първи път беше използвала тези думи: моя дом, моя град, моя приятелка. А може би скоро щеше да каже и моята работа.

— Трябва му още половин час. — Хърмайни се настани отново на дивана. — Салатата ще е готова след десет минути. Ще можеш ли да изчакаш?

— Да. Разбира се.

— Е, чудесно. Аз съм на шейсет и две, веднъж разведена и веднъж овдовяла. Имам двама сина: единият е в Харвард, а другият — в Кеймбридж. Те са умни и забавни и ужасно ми липсват. Родена съм в едно прашно градче — Илинойс. Баща ми имаше магазин за зеленчуци... Мразел градчето още преди да обеднеем; в детството си си въобразявах, не съм някоя друга и живея някъде другаде — където и да е другаде. Бях по-висока от другите, деца, четях много и използвах дълги думи, а бяхме и единственото еврейско семейство в града, тъй че имаха много причини да ме смятат за странна, за чужденка, значи и за неприятна, тъй че винаги ми се подиграваха. Естествено, аз се превърнах в хулиганка — крадах от магазините, плаших съучениците си — веднъж сложих по една жива жаба във всеки чин в класната стая, включително и в моя; би трябвало да видиш какво става, когато трийсет деца отворят чиновете да извадят учебниците си... О, Боже, какъв приятен спомен! Винаги ми се е искало да го използвам за пиеса, но жабите ще наскачат сред публиката и на някои хора няма да им хареса. Както и да е, даже тогава мислех за театър и се надявах, че родителите ми няма да издържат и ще ме пратят в пансион, в армията или някъде другаде. Не го сториха, така че направих единственото възможно нещо — омъжих се. Бях на петнадесет години. Съпругът ми определено беше неподходящ, но поне ме измъкна от Илинойс, което беше и целта на занятието. В Ню Йорк станах чистачка, срещнах една страхотна жена, гардеробиерка в един британски театър на турне в града. С нея отидох в Лондон, завърших колеж, омъжих се отново, родих две деца и когато съпругът ми умря и ме остави с купища пари, реших да стана продуцентка. Започнах в Лондон, но Сидни е по-перспективно място, така че се настаних тук. Да искаш да научиш нещо друго?

— Какво харесваш?

— Хубавата храна, особено когато се сецам да включа фурната, червеното вино, късните Моцарт и Бетховен, месите на Бах, целия Шуберт... Опера, балет и театър.

— А спортове?

— Плаване. Обичам състезанията. Често яздя и заедно с приятели държа коне наблизо.

— А мъж?

— Не в момента. Идват и си отиват. Стават все по-малобройни и отегчителни, колкото повече остаряваш. Нещо друго?

— Какво не обичаш?

— Алфонс Мъри, хора, които непрекъснато говорят за пари, екхибиционисти, които през цялото време ни крещят да ги забележим. Хора, които не чувстват отговорност за съседите си. Прост списък: глупост, арогантност, помпозност и преструвки. Сигурно има и още, но смятам, че си схванала основната мисъл. — Тя се изправи. — Да вървим да вечеряме.

Разговаряха до полунощ.

— О, не! — възкликна Джесика, когато погледна часовника си. — Останах прекалено дълго. — Взе бастуна си. — Стана толкова късно.

— За мен не е, пък и си прекарах добре. Освен ако не си прекалено изтощена. Нали не си?

— Не, но сигурно си мислиш, че аз...

— Ще ти кажа какво си мисля. Ти жадуваш да разговаряш с някога, особено с жена. Мисля, че си била самотна малка пчеличка, която обикаля Сидни и търси нещо, което да я накара да се почувства у дома, но не си имала с кого да поговориш. Мисля, че ти липсва твоят режисьор и до тази вечер не си открила човек, който да те накара да се чувстваш добре. Мисля също, че трябва да останеш и да пийнеш още една чашка, след което да ми разкажеш защо искаш да се заемеш с режисура.

Джесика облегна бастуна си на дивана.

— Благодаря за разбирането.

Домакинята отново напълни чашите.

— Значи искаш да режисираш, защото...

— Защото не мога да се върна на сцената.

— Защо?

Джесика за пръв път го изричаше на глас. Беше по-откровена дори, отколкото пред Люк:

— Хората се чувстват неудобно, като ме гледат. Когато съм на сцената, никой няма да се идентифицира с героинята ми или да се увлече от действието, ако мисли само за това колко ужасно изглеждам. — Тя се изсмя. — Прозвуча като лекция по театрално изкуство. Съжалявам. Искях да кажа, че...

— Знам какво имаш предвид. Изглеждах ли ти притеснена и отвратена тази вечер? Беше ли ми неудобно? Ами на твоя режисьор беше ли му неудобно с теб?

— Това е друго. Не сте платили да ви забавлявам и да напуснете ежедневието си, за да ви пренесе някъде другаде, в създаден за вас от актьорите магически свят.

— Е — сухо отбеляза Хърмайни, — сигурна съм, че твоят режисьор се е чувстват в магически свят.

Джесика рязко си пое дъх, когато болката от загубата я прониза. Беше магическо, разбира се — беше ѝ го повторил толкова пъти.

— Прости ми — каза другата жена. — Това не беше честно. Всички имаме демони, с които се сражаваме, и не трябваше да те разпитвам за твоите. Да забравим. Каза ми защо не можеш да играеш вече, но не и защо искаш да режисираш.

— Защото знам как да правя добър театър. Знам как да съживя написаното слово. Знам и да работя с актьори. Мога да създавам мистерия и реалност едновременно, така че публиката да повярва изцяло в това, което вижда. Правила съм го от сцената. Мога и зад кулисите.

— А освен това толкова ти се иска да се върнеш в театъра, че направо откачаш.

Джесика се изсмя:

— Права си. Не познавам друг начин да се чувствам наистина жива.

— Сигурна си, че можеш да се справиш, но още не си опитвала. Така ли е?

— Никога не съм режисирала пиеса. Но мога, знам, че мога.

— Е, ще ти кажа, че и аз съм съвсем сигурна, че ще можеш. Имам няколко идеи, които обмислям. Би ли искала да вземеш пиесите, да ги прочетеш, а след това да ми се обадиш?

— О, да. Благодаря ти.

— Трябвало е да започнеш с мен, а не с онзи сухар. Почакай малко. — Излезе от стаята и се върна с купчина тетрадки. — Шест са. И чети внимателно. Трябва ми мнение. Според мен всичките пиеси имат нужда от поправки. А сега върви да си легнеш, изглеждаш ми изтощена.

— Така е. Благодаря. Благодаря за всичко. Не можеш да си представиш колко се нуждаех от теб.

— Не си го и крила. — Те се изправиха и се прегърнаха. Хърмайни я целуна. — Радвам се, че те открих, Джеси. Предсказвам големи успехи и за двете ни. Почини си добре.

Джесика се притисна към нея. Най-после беше открила човек, на когото да вярва — какво щастие.

— А, и още нещо — добави домакинята, докато приближаваха вратата.

— Да?

— Ако бях на твое място, щях да му пиша. Няма да ти коства нищо просто да поддържате връзка.

Джесика спря на прага.

— Лека нощ — каза и си тръгна.

Рано сутринта извади лист и започна да пише.

«Скъпи Люк, от около две седмици съм в Сидни. Няма да ти изброявам всички причини, които ме доведоха тук, но просто трябваше да открива дали все още мога да съм част от театъра. Твоето посещение ме накара да разбера колко ми е липсвал, така че потърсих място, където да започна отново, не на сцената, а като режисьор — и Сидни ми хареса.

Градът е прекрасен. Улиците са пълни с хора. Отначало си помислих, че са много сърдечни, тъй като си махат един на друг, докато се разхождат. После обаче осъзнах, че всъщност гонят мухите. Доста е интересно... като жив театър.

Наех къща в квартал, наречен Пойнт Пайпър. Разположен е високо над залива и има прекрасен изглед към града. Надежда е с мен и двете сме се устроили добре. Надявам се, че „Магьосница“ има успех и че при теб всичко е наред.

Джесика»

Студено писмо, помисли си, докато го подписваше. Но не знаеше как другояче да му пише. «Липсваш ми. Събуждам се нощем и те търся.» Не можеше да му напише това или пък: «Вървя през града и се улавям, че ти описвам всичко», «Обичам те». Това също не ставаше. Можеше да е любезна.

И защо всъщност го правеше?

Не искаше да го остави да си тръгне. Отчаяно се нуждаеше да го чувства близо до себе си, поне чрез писма, както някога беше използвала писмата за връзка с Констанс. Тъй че когато Хърмайни подхвърли идеята, все едно и даде разрешение да пише. Тя си беше мислила, че може да му обърне гръб, но се оказа прекалено трудно. Може би по-нататък, когато получише пиеса за режисирание и си създадеше приятели, може би тогава щеше да го забрави. Но не сега. Още не.

През целия ден четете пиесите, посвети им и вечерта, и следващия ден. Късно следобед Хърмайни се обади:

— Чудех се дали си се сприятелила с някой ръкопис.

— Има един, който много ми хареса.

— Но няма да ми кажеш кой.

— Не и преди да прочета всички.

— Добре. Твоят начин е такъв, чудесно. Добре ли си? Нуждаеш ли се от нещо?

— Не, благодаря. Харесва ми тук, прекрасно е и много спокойно.

— Не е най-луксозното предградие, но определено ми е любимото. Обади ми се, когато си готова. Започват да ме сърбят ръцете да работя по някоя пиеса.

Значи ето това беше — вече имаше приятелка и бъдеще. Не беше зависима от Люк, тъй че вече можеха да са приятели. И Джесика изпрати писмото.

Той отговори по куриер.

«Скъпа, скъпа Джесика, да заминеш толкова далеч, за да намериш онова, което търсиш. Знам, ще кажеш, че е необходимо, и не бих спорил, но когато мисля за теб (което правя през повечето време), все си те представям на самия ръб на света как се държиш за Пойнт Пайпър (харесва ми

това име) или за новата си приятелка, Хърмайни Монталди (и това име ми харесва).

Тук вече започна да застудява и аз се наслаждавам на това да съм си вкъщи вечер, да работя върху пиесите си, да гледам стари филми и да мисля за теб. Мартин е щастлив — вечерям вкъщи и може да ме използва за опитно зайче.

Знаеш колко много късмет ти желая. Надявам се да ми пишеш често и да ми разказваш какво правиш. Мога да се преструвам, че си близо до мен, че си говорим за любов.

Люк»

«Хладно като моето — помисли си Джесика. — С изключение на няколко изречения...» Препрочете последното отново. Мога да се преструвам... Е, нали точно това беше работата и на двамата. Да се преструват.

И е бил нетърпелив: на нейното писмо му бяха необходими четири дни да стигне до него, а той е пратил своето по куриерската служба. «И аз мога да го правя — помисли си — понякога, ако се налага.»

На следващия ден се обади на Хърмайни и каза, че този път тя ще сготви вечерята. Гостенката пристигна в шест и спря на прага, оглеждайки претрупаната стая.

— Я виж ти. Цял склад за изгубени мебели. Но не е неприятно. Някак си магията става. Не ти ли се завива свят да живееш като в арабска шатра?

— Харесва ми. Защитена от три страни, а четвъртата е само море и вода. — Тя се изчерви, когато другата жена изпитателно я погледна.

— Често си мисля за защита.

— Така ми се стори и на мен.

Седнаха в двата края на дивана като в гостната на Хърмайни, помежду им бяха разпръснати ръкописи. Проследиха бележките на Джесика върху всяка една от пиесите, като се спираха по-внимателно на онези, които бяха най-обещаващи. След вечеря отнесоха кафето си в гостната и продължиха да работят, като най-сетне стигнаха и до пиесата, която тя беше харесала.

— Значи сме на едно мнение от самото начало — отбеляза продуцентката. — «Краят на пътя». Господи, заглавията са толкова трудни за измисляне, но винаги може да се вземе подходящ цитат от Шекспир. Сега ми кажи защо избра точно нея.

— Героите ми харесват, а също и самата пиеса. Участват само четирима актьори, което опростява нещата. Но най-важното е, че тук има някаква магия — начина, по който се събират накрая, като осъзнават, че всичко, което са търсили, е било до тях, а те не са го разпознали или дори не са знаели къде да го намерят. Има истинска магия в това как хората се намират един друг в такъв широк и сложен свят — и това ми харесва. Най-добрите пиеси са именно за чудесата: тези, които правят любовта, приятелството, семейството и сливането възможни. — Тя поспря. — Извинявай. Пак ти изнесох лекция. И то сантиментална.

Хърмайни веднага смени темата:

— Писа ли му?

— Какво? О, да.

— А той отговори ли ти?

— Да.

— Чудесно. И не ми прозвуча като лекция, между другото, нито пък си била сантиментална. Цялата работа с любовта, приятелството и семейството е магия: някои хора си остават женени петдесет години, а други не успяват да се справят и с шест месеца брак, едни приятелства продължават вечно, някои семейства живеят в мир, а други — в непрекъснати кавги. Никой не знае защо е така и благодаря на Бога за това. Какво щяхме да правим без тайните? Между другото, как се казва той?

Джесика се зае да събира ръкописите и бележките си:

— Лукас Камерън.

— Е, не си могла да се справиш по-добре. Ако реши да те посети, бих искала да се запозная с него. Добре, а сега да уточним графика. Сега сме втората седмица на декември. «Драма Тиътър» и Операта ще са свободни за март и април. Казаха ми, че мога да ги наема, ако веднага направя предложение.

— Имаме достатъчно време за подготовка.

— Да, ако знаеш какво правиш, а ти си нова. Ще трябва да ти препоръчам актьори за прослушването, асистент и секретарка. Ще

ползваме екипа на «Драма Тиътър», но ще ти трябва време да се опознаете, да се почувстваш удобно сред тях и те да се...

Джесика се сви в ъгъла на дивана: «И те да се почувстват удобно с теб.» Беше забравила. С Хърмайни всичко вървеше така гладко и естествено, че беше допуснала да забрави. «Удобно с теб.» Разбира се, че ще им е неудобно. Ще се чувстват по-зле даже от Алфонс Мъри.

— Става дума за сработване — меко отбеляза продуцентката. — Винаги отнема известно време. Отнася се за всеки режисьор. Но да караме направо. Ти смяташ, че те няма да желаят да работят с теб, защото използваш бастун. Така ли е?

— Не само...

— О, също и защото не си мис Свят. Така ли е? И по тази причина ще откажат да работят с теб? Ще си кажат: «Господи, косата ѝ е побеляла...» Защо не я боядисваш, между другото?

— Защото това няма да промени нищо.

— Е, не съм съвсем сигурна. Но да оставим тази тема засега. Къде бях? А, да. Ще влезеш там и всички ще си кажат: «Боже мили, тя куца. Побеляла е и е прегърбена. Най-важното ни правило е никога да не работим с някого, който е куц или прегърбен...»

Настъпи продължително мълчание. После Джесика се усмихна. Беше казала на Мъри, че няма никакво значение как изглежда, но въпреки това се притесняваше. А сега Хърмайни караше страховете и да изглеждат абсурдни. И може би те бяха точно такива.

— Така е по-добре — засмя се другата жена. — Сега знаем къде сме. Каня се да продуцирам «Крайт на пътя» и ти ще го режисираш, така че ще работим заедно. Предполагам, че учиш бързо и с лекота ще откриеш нашите австралийски методи. Между другото, има един малък проблем — авторът умря месец след като завърши пиесата. Тъй че ще трябва да се справим, без създателят да ни обяснява нещата или да преработва отделни части, ако ни трябва подобни неща — понякога това е благословия, а друг път проклятие. Добре, да погледнем датите... — Тя разтвори работния си календар на масата.

«Скъпи Люк, започнахме. С Хърмайни отидохме в „Драма Тиътър“ онзи ден и той беше толкова хубав, какъвто го помня от последния път. Има само 544 места

(креслата са тапицирани с истински австралийски вълнен плат, за което всички говорят с голяма гордост), но акустиката и сцената са превъзходни. Намира се на едно от долните нива на Операта, отгоре са симфоничният оркестър и оперната трупа, тъй че понякога цялата сграда вибрира от репетициите им. Декорът ще го правят в...

... понякога идват да гледат студенти. Хърмайни ме попита дали имам нещо против да посвикват прослушването и аз казах, че всичко е наред. Така смятам.

Пиесата е „Краят на пътя“ — история за една богата дама, една от най-големите сиднейски благодетелки, която, както откриваме, е създала състоянието си, като измамила едно семейство, което е познавала цял живот. Тя е жизнена и възхитителна жена, но е лишена от чувства. Сама твърди, че е като мъртва. Синът на измамените купува съседния апартамент (смятам да използвам два апартамента в декора) и така те се откриват един друг (не са се виждали от деца) и тя постепенно се променя. Това е разказ за начина, по който една нечовечна жена става истински човек — приказка, както би казал. Е, имаме нужда от подобни приказки, та дано и нечовечните се променят. При това в тази има и голяма доза реалност, защото накрая родителите на момчето я разбират, но не ѝ прощават. Открила е любовта, чувствата и е щастлива, но не може да изтрие миналото.

Започваме с прослушванията другата седмица. Надявам се, че бързо ще намерим актьори, защото горя от нетърпение да видя пиесата да оживява.

Джесика»

Поколеба се, преди да го прати. Имаше толкова много други неща, които би могла да му каже. Например колко се страхува от провал, от това да не разочарова Хърмайни, но най-вече от това да работи в пиеса, без да участва в нея. Не знаеше как ще го понесе.

Поклати глава. Това беше твърде лично. Беше му казала достатъчно. Запечата плика и го пусна на път към театъра.

«Скъпа Джесика, увивам с това писмо коледния ти подарък и се надявам да го приемеш, защото е не само от мен, но и от Констанс.

Гривната е от колекцията, която тя ми остави в завещанието си, като писа, че се надява някой ден да намеря жена, на която да искам да я подаря. Би била много щастлива да знае, че ти си тази жена. Заедно с това ти пожелавам много щастлива Коледа и весела Нова година.

Хърмайни ми се струва страхотна, мисля, че ще си прекараш добре. Що се отнася до пиесата, струва ми се интересна и има силна главна роля, но е много трудно да се съди по резюмето. Моля те, прати ми копие.

С любов: Люк»

Гривната беше прекрасна. Джесика си я сложи и диамантите проблеснаха на слънцето. Беше искала нещо за спомен от Люк. Сега имаше дори и спомен от Констанс.

Всеки ден получаваше писмо от него. Понякога беше бележка, надраскана в таксито, а по-често странички с новини от града и театъра, истории за хора, които познават и двамата, както и за такива, които Джесика не беше срещала, спомени за Констанс... Никога не пишеше за коктейли или за срещи. По писмата му човек би сметнал, че се е оттеглил в манастир.

Люк Камерън? Никога! Разбира се, че се срещаше с жени и спеше с тях. Нямаше причина да ѝ пише за тях. Можеше да го спомене едва когато се наложи да ѝ съобщи — тя беше сигурна, че той би го сторил — че се жени.

Но тя нямаше намерение да мисли за това. Събираше писмата му и ги слагаше в чекмеджето в спалнята си. А веднъж, докато се прибираше вкъщи, спря в Уулара и видя на витрината на магазина зелена италианска кутия. Купи я и прибра писмата на Люк в нея — вече бяха толкова много — след което сложи кутията до тази с писмата на Констанс. Отдръпна се и ги огледа и двете. «Нямам много лични връзки, но за сметка на това животът ми е пълен с хартия.»

— Хубава кутия — отбеляза същата вечер Хърмайни, докато вечеряха. — Две италиански кутии. И двете ли са за писма?

— Да. — Джесика напълни чашите с вино и вдигна своята. — За екипа, който ще съберем тези дни.

Хърмайни отвърна:

— Всеки момент. Едната кутия е за Констанс, вече ми разказа за нея. Другата за Лукас Камерън ли е?

— Да. Той ме помоли за копие от «Краят на пътя». Мога ли да му пратя?

— Да, разбира се. Защо не?

Настъпи продължително мълчание и накрая Джесика попита:

— Е, какво има? Нещо те притеснява. Защото започваме прослушването толкова късно ли?

— Не, за Бога. Няма да започнем, докато не си готова. Това изобщо не ме притеснява.

— Тогава има нещо друго. Хайде, Хърмайни, тъй или иначе ще ми кажеш, защо да не приключим веднага?

— Защо не, наистина. Ами, истината е, че не успявам да намеря инвеститори. Имам един, Дони Торвил, сладур, богат и не му пука за театъра, но ме харесва. Надявах се да намеря поне още двама-трима, но май няма да мога.

— Защото смятат, че не мога да режисирам.

— Точно така. Не ми харесва да го кажа направо, но ще трябва да погледнем ясно нещата. Питаха ме защо смятам, че можеш да се върнеш след толкова години, и то като режисьорка, каквато никога не си била. И ако наистина можеш да се справиш, казват те, защо си тук, а не в Ню Йорк?

— Как ме наричат?

— Няма значение. Нали знаеш как е, Джеси? Вбесени са, че си се върнала. Помнят те като най-прекрасното създание и изключителна актриса и са ядосани, защото не искат да осъзнаят, че красотата избледнява, а телата се увреждат; не искат да разберат, че се случват и нещастия, защото ще трябва да приемат, че същото може да сполети и тях. Искат да се махнеш и да ги оставиш да вярват, че красотата и съвършенството са трайни. Истински костенурки, които се крият в черупките си.

— Как ме наричат?

— Казах ти, няма значение.

— За мен има.

— Джеси, това няма нищо общо с...

— Как ме наричат?

— Мили боже, по-упорита си и от мен! Е, ако наистина искаш да знаеш... Износена и уродлива.

Джесика кимна в очакване острата болка да отслабне. Така и стана — и то много бързо. Беше чувствала същото и преди, много пъти, но сега всичко беше различно.

— Е — заяви спокойно, — ще трябва да им докажем, че грешат.

Хърмайни повдигна вежди:

— Джесика Фонтейн ли чувам? Какво преобразяване. Може би защото Коледа е след два дни. Но не мисля, че имаш коледно настроение, когато навън е горещо като в сауна.

Джесика се усмихна:

— Определено не съм в коледно настроение. Знаеш ли колко е странно да виждам коледна украса край цъфтящите дървета, с всичките тези розови цветчета като накацали по клонките птички? Не мога да свикна с това.

— Значи не е от Коледа. Тогава?

— Заради теб е. И заради Люк. Знам, че и двамата вярват в мен. А и аз се върнах. Всеки път, щом вляза в репетиционната, се чувствам възкръснала и цяла, защото там ми е мястото. И нито един от скимтящите ти инвеститори няма да ми отнеме това.

— Е, алилуя! Прекрасна си, обичам те и вярвам в тебе. В нас. Тази пиеса ще донесе пари. Следователно аз ще я финансирам. Щях да ти кажа по-рано, но исках да зная първо как се чувстваш.

— Не. Хърмайни, не можеш да направиш това. Не можеш да поемеш изцяло риска.

— Не забравяй за Дони.

— Трябват ти поне още двама.

— Да, ама ги няма. Ще се молят, когато поставиш втората си пиеса, но не и сега. При мен всичко е наред, Джеси, не съм притеснена.

— А би трябвало. Продуцираш пиеса от неизвестен автор, поставена от начинаеща режисьорка; това едва ли е особено убедително.

— Няма проблеми.

— Ами тогава — Джесика отиде до работната си маса и измъкна чеквата си книжка — с колко е вътре Дони?

— Почакай малко. Твоята работа е да режисираш тази пиеса, не да...

— Да не се караме за пари, Хърмайни, ужасно досадно е. С колко е влязъл?

— Двеста хиляди. Парите никога не са досадни.

— И аз ще вляза с толкова, ти също. Можем ли да поставим пиеса с шестстотин хиляди?

— Да.

— Заедно с декорите?

— Не знам. Още не сме оценявали проектите. Джеси, сигурна ли си, че искаш да го направиш?

Тя пишеше чека. Без да вдига глава, отвърна:

— Вие с Люк не сте единствените, което вярвате в мен. Аз също започвам да си вярвам. — Връчи ѝ чека. — Мисля, че трябва да вдигнем тост за пиесата. И за всички, които ще съжаляват, че не са се включили в нея.

Хърмайни се ухили:

— Не съм се чувствала толкова възбудена от много време. Ще им натрием носовете.

«Ще им натрием носовете!» — мислеше си Джесика след коледните празници, когато започнаха прослушванията. Двете с Хърмайни си бяха разменили подаръци, после заедно сготвиха вечеря за няколко от приятелите на Хърмайни. В новогодишната нощ посетиха Мелбърн.

«Скъпи Люк, благодаря ти за прекрасната гривна.
Това че идва и от двама ви, значи извънредно много за мен.
Носих я на малката коледна вечеря, само за десет човека...
Благодаря ти отново. Обичам гривната.

Джесика»

Пусна писмото по пътя към театъра и когато седна в репетиционната, ѝ хрумна, че не е искала да прибавя последния ред, но накрая беше решила, че не може да му прати толкова студено писмо

без нищо специално в него. Обичам гривната. Обичам те. Той щеше да направи връзката.

Гледаше как двама актьори излизат в средата на сцената. Беше нервна и горещината в стаята никак не ѝ помагаше. Вратите към залива бяха отворени, но слабият ветрец изобщо не се чувстваше, а двата вентилатора на тавана отдавна се бяха предали. На масата имаше термоси с чай с лед и студена вода и Джесика си наля една чаша.

— Да започнем оттам, където Хелън открива, че Рекс се е настанил в съседния апартамент. — Тя разгърна ръкописа. Вдигна глава, защото някой отвори вратата и влезе в залата: дребен плешив мъж с криви крака, дълги ръце и ярки сини очи на почернялото от слънцето лице.

— Извинявам се, много съжалявам, че закъснях, няма да се повтори. — Той ѝ протегна ръка. — Дан Клана. Асистентът ви. Ужасен начин да се появи човек, но някой ме блъсна отзад на светофара и освен мен никой не бързаше да приключи с тази работа. Във всеки случай ще ми е приятно да работя с вас. Пиесата наистина е прекрасна.

Джесика се усмихваше и си спомни какво каза Хърмайни — «Чудесен е, ще ти хареса.» Така и беше.

— Първо действие — поде отново.

Когато актьорите започнаха да четат репликите си, се почувства объркана. Беше на непознато място от обратната страна на масата. Защо мълчеше, докато всички те изговаряха репликите си? Усети ръката на Хърмайни на рамото си:

— Внимавай, Джеси. Ти си режисьорката все пак.

Разбира се. Тя режисираше тази пиеса. Нямахте да е на сцената. Щеше да е зад кулисите, невидима и анонимна.

«Но нали казах на Хърмайни, че съм жива и цяла — и това е истината. Докато съм тук, всичко е наред.»

Започна да слуша критично. Актьорите минаваха, четяха и си тръгваха, а от време на време тя усещаше лек интерес.

— Трябва да е от мен — каза на приятелката си вечерта. — Те не са лоши, сигурно на мен ми има нещо, за да си мисля, че не са способни да се справят с пиесата. Може би... — Насили се да го изрече: — Може би...

— Може би — съгласи се спокойно Хърмайни. — Но и аз не ги смятам за подходящи, а нямам причина да изпитвам ревност. Утре

сигурно ще сме по-добре. Анджела Краун ще чете Хелън, а тя е впечатляваща. А онзи другият, за ролята на Рекс, е, не съм сигурна, но може и да стане. Ако не друго, поне ще ти хареса името му. Казва се Уитбред Касъл^[1].

— Какво?

— Чу ме. Майка му сигурно го е изкопала от любовен роман. Ако ги използваме и двамата, ще имаме замък и корона. Какво може да ни се случи?

— Не можеш да взимаш насериозно човек с такова име — възкликна Джесика, но когато го чу да чете на следващия ден, го загледа с интерес. Той беше изключително красив, с плътен глас и мощно сексуално въздействие. Когато двамата с Анджела Краун четяха заедно, между тях сякаш възникна част от напрежението, което щяха да градят между Хелън и Рекс по време на пиесата. Джесика ги остави да приключат, без да ги прекъсва.

— Много е напрегнат — промърмори на Хърмайни по едно време. — И гласът, и тялото му. Но можем да го поотпуснем, не мислиш ли?

— Струва си да опитаме — прошепна тя. — Добър е.

— А Анджела?

— По-добра е от него. Харесвам ги и двамата. А ти?

Джесика кимна:

— Анджела, ще прочетеш ли и останалите реплики, моля? Само че, преди това ни кажи как се чувстваш, когато разбираш, че ти е съсед — раздразнена, любопитна или заплашена?

Анджела беше едра, пълничка, с гъста руса коса. Чертите ѝ бяха грубички, за да е наистина красива, но беше привлекателна и публиката лесно я запомняше, най-малкото заради ръста ѝ. Носеше лека червена рокля с тънки презрамки и дълбоко деколте. Джесика откри, че толкова много разголена плът при такава висока жена е направо впечатляващо.

— Раздразнена, любопитна, заплашена — повтори Анджела. — Ами може би и трите, но най-вече любопитна. Искам да кажа, все още не съм наясно дали е знаел, че живея там или случайно се е нанесъл до мен.

— Но ако смяташ, че е знаел и нарочно е избрал този апартамент, дали би се чувствала притеснена?

— Притеснена? А, искаш да кажеш: «Какво, по дяволите, прави този тук в обителта ми на възрастна?» — Харесва ми тази идея.

— Ще го имаш ли предвид за последните реплики? Започвайте от там, и двамата.

— О, много по-добре е — отбеляза Хърмайни, когато Анджела поде отново. — Бързо реагира и точно това ни трябва, освен талант.

«... тъй че я ангажирахме, писа Джесика на Люк, а също и Уитбред. Мислех да го помоля да си смени името (като му кажа, че по-късо име по-лесно ще се помни от публиката), но се отказах. От него ще се получи чудесен Рекс, стига да се отпусне. Един от проблемите му е, че никога не е работил с жени режисьори и продуценти и бедничкият той, сигурно се чувства сякаш майка му е седнала там — при това удвоена — тъй че се разкъсва между бунта и желанието да е покорно синче. Помолих Дан Клана да му обърне внимание. След като харесаме актьори за другите две роли, ще има и втори мъж, тъй че да не се чувства самотен. Смятаме да приключим с прослушването до понеделник. О, колко привично е! И колко е странно. Нали знаеш как се чувства човек, като погледне през илюминатора на самолета към Ню Йорк и не успее да разпознае половината сгради заради странната перспектива? Точно така се чувствам сега и понякога това е болезнено. Но през повечето време се наслаждавам на гледката си от самолета.

Джесика»

Писмото беше малко по-топло, помисли си тя, докато го препрочиташе. Какво беше станало с хладната дистанцираност, която така беше усъвършенствала? Дали да не напише наново писмото; да промени някои изречения... Да, но беше толкова хубаво да може да му каже тези неща. Тъй че прати писмото.

«Скъпа Джесика, имаш ли факс?»

— Имам един — отговори Хърмайни, когато я попита на следващата сутрин. — Ще накарам секретарката ми да ти го донесе довечера. Става ли?

— Да. Благодаря. — В репетиционната влязоха мъж и жена, хванати за ръка, и се представиха. — Да започнем с второ действие — реши Джесика, — където първо пристигате да посетите сина си и откривате, че Хелън живее в съседство.

Тази сутрин беше неспокойна и никого не одобряваше. Трети ден прослушваха и тя ставаше все по-нетърпелива да започне репетициите. Искаше да разбере дали е добра — и да го открие веднага. След като беше допуснала да се върне, внезапно и се искаше всичко наведнъж: предизвикателство, работа, успех, одобрение. Искаше хората да ѝ казват колко е добра и че въпреки всичко, което ѝ се е случило, и външния ѝ вид, заслужава одобрение, похвала и любов.

«Обичам те, какво общо има видът ти с това?»

Отхвърли този глас. Не ѝ стигаше. Трябваше да си докаже това по друг начин, да стъпи на краката си, да стане такава, каквато отсега нататък би могла да е Джесика Фонтейн.

— Благодаря — каза на двамата, които току-що бяха приключили.

— Ще ви се обадим. — Въпреки че нямаше да го направи.

— Време е за обяд — каза Хърмайни и те слязоха в кафенето. То беше светло и просторно, с остъклени стени и отворени стъклени врати, сякаш летеше извън терасата към залива. От отсрещния бряг им се хилеше нарисувано на стената на изоставения лунапарк клоунско лице. Ядоха бързо, почти не разговаряха. И двете бяха разочаровани, раздразнени и смазани от жегата.

— Е, моите извинения — обади се Хърмайни, докато се връщаха в залата — Май не успявам да свърша нищо полезно.

— Ти откри Анджела и Уитбред; това е прекрасно. Колко са ни останали за този следобед?

— Четирима. Една от жените може да се окаже подходяща. За мъжете нищо не мога да кажа; праща ги Агенцията.

Джесика отново седна на мястото си. Чувстваше се смазана от горещината и доста отегчена. «Трябва да има по-добър начин да правим всичко това» — помисли си. Огледа репетиционната, сведената глава на Дан Клана, един мокър от пот техник и после вдигна глава към група зрители на балкона. Почти всички бяха студенти, с изключение на сивокосия мъж и тя откри, че се взира в лицето му — дълго и изразително, с дълбоки, засенчени очи. Побутна Хърмайни:

— Кой е този там?

Тя се обърна.

— Преподавател е в Катедрата по драма на университета. Постъпи там преди няколко месеца. Боже, изглежда толкова нещастен!

— Изглежда като Стан.

Хърмайни открито го загледа.

— Така е, вярно. Дали още може да играе?

— Все пак е в Катедрата по драма.

— Това не е гаранция. Дан, би ли попитал онзи там, с трагичното лице, дали ще дойде да поговорим?

Когато Дан го доведе, Хърмайни му протегна ръка и се представи, като допълни:

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо лично. Изглежда като селянка. Трябва ни някоя, която знае какво е да си богат, въпреки че вече не е.

Джесика кимна замислено:

— Искам ги и двамата.

— Шегуваш се.

— Не, харесват ми. Само няколко седмици и ще се съгласиш с мен.

— Няма начин. Знаеш ли колко пъти съм минавала през това, Джеси? Повече, отколкото би могла да... — Млъкна. — Добре, обещах ти да не се меся. Противопоставих ти се не защото не си режисирала преди, просто не съм сигурна в преценката ти за конкретния случай.

— Два случая. По-добри са, отколкото мислиш, Хърмайни. Не преценявам, знам го.

След малко приятелката ѝ въздъхна:

— Така, възникна и конфликт. Всичко вървеше толкова гладко и лесно. Какво ще стане, ако твърдо се възпротивя?

— Не отговарям на хипотетични въпроси. Няма да се възпротивиш, защото вярваш в мен. Нямах да сме тук, ако не беше така.

— Е, Бог знае, че това е истина. — Тя почука с молив по масата. — Знаеш, че залогът е голям.

— Една трета от парите са мои. Нямам намерение да ги изгубя.

— Добре. — Остави молива и удари с длан по масата. — Става. Надявам се само да си права. Отивам да ги доведа.

Когато те се върнаха и Джесика им каза, че са получили ролите на Дорис и Стан, Едуард Смит я загледа изумен. Тя беше стресната от вида му. Той изглеждаше много по-добре и я гледаше по начин, който я заинтригува.

— Ще можете ли да си вземете отпуска? — попита тя. — От днес до края на април? А ако продължим представленията в друг театър, даже и по-дълго.

— Ще проверя. — Той отиде до телефона на стената. «Изобщо не се колебая за него» — помисли Джесика.

— Искам да ви благодаря — тъкмо казваше Нора. — Толкова съм възхитена от пиесата, молах се от седмица...

— Била ли си богата? — мрачно попита Хърмайни.

— Какво? Богата? Е, имахме доста пари, докато бях дете. Защо?

Джесика се замисли и ги остави да си говорят. Когато Едуард затвори и се обърна, забеляза, че го гледа, усмихна се и отбеляза:

— Няма да е лесно, понеже съм отскоро тук, но мисля, че ще се оправя. Лятната ваканция също ми помага и съм благодарен за доверието. За мен е от голямо значение това, че точно вие ме смятате за способен да се изявявам на сцената.

Джесика повдигна вежди:

— Именно аз?

— Няколко пъти съм пътувал от Торонто до Ню Йорк, да ви гледам. Не се осмелявах да си помисля, че може да се срещнем. Бих искал да ви поканя на вечеря; неправилно ли ще е, след като се каним да работим заедно?

Джесика се усмихна:

— Не мисля.

— Тази вечер в такъв случай?

Очите му бяха сиви; тя не беше забелязала.

— Имам среща с асистента в пет. В осем?

— Ще дойда да ви взема. Ако ми дадете адреса си...

Джесика го записа.

— Ще трябва със сигурност да знаем за отпуската. Ако има проблеми, по-добре да търсим друг.

— Няма проблеми.

Когато двамата с Нора си тръгнаха, Хърмайни каза:

— Направо е литнал. Може и да има нещо в него. Кога ще излизате заедно?

Джесика поклати глава:

— Учудва ме способността ти да водиш разговор и едновременно с това да подслушваш.

— Не успях да чуя всичко, Нора е много бърлива. Ще трябва да позабавим метаболизма ѝ. Кога излизате?

— Тази вечер.

— Бърза работа. Обмислила ли си го? Може да не е добра идея. Той ме притеснява. Не ме питай с какво; още не знам. Но не му вярвам.

— Хърмайни, не знаеш нищо за него.

— Интуицията ми го подсказва. Но има и нещо друго. След като си му режисьорка, не мислиш ли, че трябва да останеш само такава? Поне докато работите заедно. По едно нещо наведнъж и по един проблем наведнъж.

— Не виждам проблеми.

— Аз виждам, Джеси. Не мисля, че трябва да излизаш с него.

— Само ще вечеряме. А сега да обсъдим плановете. Смятам да проведя предварителния прочит в понеделник, ако нямаш нищо против. Значи започваме репетиции в сряда. Ще трябва да се върна в театъра, за да огледам всичко. Можеш ли да го уредиш?

— Ще ти се обадя рано сутринта за уикенда, преди туристите да дойдат в Операта. Имаш ли представа колко са се променили нещата от първата ни среща?

Джесика вдигна глава.

— Променили са се? Как?

— Как, пита тя. Чуй се само. Изведнъж си пак цяла, знаеш какво искаш и как да го постигнеш или да накараш другите хора да го направят. Много съм впечатлена. Може би и защото изиграх малка, но значима роля в измъкването ти от тресавището.

— Така е. — Джесика се усмихна. — А сега аз те пращам насамнатам. Извинявай.

— Няма защо. Обичам решителните хора. Ето и моят списък. О, между другото, ще бъдеш ли вкъщи около седем и половина?

— Да.

— Чудесно. Тогава ще пристигне факсът ти.

«Скъпи Люк, това е номерът на факса. Ще излизам, така че няма да ти пиша сега, но този уикенд ще ти разкажа всичко за „Крайт на пътя“. Приключихме с прослушването и поехме по пътя.

Джесика»

«Скъпа Джесика, изпращам ти номера на моя факс. „Магьосница“ е продадена за целия март, което ни прави много щастливи. Монти вече не се притеснява и търси нова пиеса. Току-що му дадох новата на Кент. Третото действие се нуждае от преработка. Ще имаш ли нещо против да го прочетеш сега?

Бях в имението на Монти и Гладис. През целия уикенд мислих за теб. Там щеше да ти хареса. Липсваше ми.

Поздравление за първия ти екип; имаш ли снимки на актьорите? Разкажи ми за тях. И за себе си.

С любов: Люк

П.П. От бележката за факса ти разбрах, че ще излизаш в осем. Участваш ли активно в обществения живот?»

«Скъпи Люк, излязох на вечеря с един от актьорите — избрах го от тълпата и подобен залог често е провал, но сега ще бъде триумф! Днес минахме първия прочит, тъй че ще мога да ти разкажа и за това, и актьорите едновременно.»

В продължение на близо час тя му описваше идеите си. Беше като да мислиш на глас, да говориш на себе си. Беше като да пише на Констанс.

Благодаря ти, че ме изслуша. Никога не съм осъзнавала колко неща трябва да помнят и да предвиждат режисьорите. Уча толкова много наведнъж, че ми се струва, че ще избухна от толкова много знания; но после се сещам за теб и всичко отново е чудесно. Не са ли факсовете изумителни? Най-близкото до разговора нещо. Джесика.

Скъпа Джесика, по телефона ще е още по-близко.

С любов, Люк“

Телефонът иззвъня.

— Джесика, Едуард е. Ще вечеряш ли с мен?

— Не. Не мисля... По-добре да остана вкъщи, Едуард. Съжалявам.

— Утре тогава. Още една вечеря, преди репетициите да започнат. Страхувам се, че много неща ще се променят след това.

Тя се поколеба:

— Добре тогава, утре вечер.

— Ще дойда както обикновено. В осем?

— Да.

Както обикновено. След една вечеря той се опитваше да я вмъкне в ритъм. Тя го харесваше, той я привличаше и компанията му ѝ беше приятна, но сега се почувства притисната и посегна към телефона да отложи вечерята, но след това забеляза миниатюрното писмо на Люк. „Всички ме притискат — помисли си. — Всички се опитват да ме контролират.“ А вечерята с Едуард щеше да бъде приятна.

„Скъпи Люк, предпочитам факса.

Джесика“

[1] Замък. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

„Билсънс“ се намираше на горното ниво на Интернешънъл Пасенджър Терминал в Съркюлър Кий. Ресторантът — боядисан в сребърно, черно и сиво, с по едно цвете на всяка маса — накара Джесика да си представи сценичен декор. Едуард беше запазил маса до прозорците, откъдето се разкриваше гледка към Операта, една от колоните на Харбър Бридж и корабчета, които разпенваха водата. По кея се разхождаха влюбени и семейства, спираха да погледат въжеиграчите и мимовеите; малък джазов състав свиреше на нисък подиум. Докато Джесика и Едуард вечеряха, слънцето залезе и изгряха светлините на Сидни — очертаха моста и небостъргачите, осветиха покрива на Операта и придадоха на водите леко сияние, което се отразяваше в посребрения таван на ресторанта.

Тя се усмихна, загледана в сенките, които се носеха по тавана. После сякаш се отправяха към морето.

— Чувствам се като русалка. Чудесен декор би излязъл.

Едуард напълни отново чашите:

— Можеш да го ползваш в следващата си пиеса.

— Може би. — Тя отново се усмихна, вече беше привикнала с опитите му да я накара да говори за себе си. По време на първата им вечеря беше насочила разговора към него. Научи за семейството му в Канада, за братята и сестрите му, за кариерата на баща му като пианист и за внезапната му смърт от сърдечен удар, когато Едуард бил шестнадесетгодишен.

— Майка ми се омъжи отново и се чувствахме предадени: сватба след по-малко от година след смъртта на баща ни, както и непознат у дома. Всъщност той се отнасяше добре с нас и имахме хубав дом, но всички го напускахме веднага щом завършихме гимназия. Трима отидохме в колеж, останалите си намериха работа в Торонто, Детройт и Лос Анжелис. Повече не сме се събирали.

— Сигурно ти липсват.

— Само понякога, но това е слабост, която се опитвам да победя; връщане към младостта, когато исках да имам някого, на когото да се оплаквам. Предполагам, че повечето хора си прекарват живота в търсене на такава личност, но аз отдавна престанах да го правя.

— Защото си открил театъра. Това ли имаш предвид? Той ти е по-близък от семейство. Не си ли се женил?

— Веднъж. Още сме приятели, но тя е в Канада, а и двамата не умеем да пишем писма. Е, театърът. Всъщност не участвам в него. Или поне не участвах досега.

— Каза, че си играл в Канада.

— Не в големи театри.

— Но все пак не изпитваш ли удоволствие от споделянето, създаването на някаква хармония?

— Не знам. Сигурно не умея да споделям. Залогът е толкова голям, когато се подлагаш на критики, че...

— Би могъл да получиш и одобрение.

— Да, може, но е малко вероятно. Повечето хора намират за какво да ме критикуват. Не се оплаквам; разбирам какво виждат те. Не съм мек, сърдечен или плачлив; сдържам емоциите си; обикновено гледам нещата откъм черната им страна. Майка ми казваше, че съм бил кротко дете, което си измерва живота в празни стаи и по пътища, по които върви самотно.

Джесика си пое рязко дъх:

— Така ли преценяваш живота си?

— През повечето време. Добър преподавател съм, но не съм близък със студентите, просто не мога да се отпусна. Но и това не е оплакване. Справяме се с живота си и обикновено това ни стига да ни направи горе-долу щастливи. Признавам ти повече, отколкото пред всеки друг; ти си добра слушателка и не оставяш впечатление, че би желала да се възползваш от тези неща.

— Да се възползвам? Боже мили, защо?

— Обикновено хората го правят заради власт.

Тук тя смени темата — не искаше да проучва по-отблизо черния пейзаж на душата му. Но сега, докато седеше срещу него в „Билсънс“, отново го накара да заговори за това.

— Къде е майка ти? — попита го тя.

— Тя и съпругът ѝ се преместиха в Сан Диего. Обичат топлия климат.

— И не си ги виждал отдавна?

— Не сме се събирали от години. Не си пишем; нещата са прекалено сложни и объркани, за да ги излагаме на хартия. Някои от нас им се обаждат от време на време, но така сме се отчуждили, че се налага да разговаряме за времето. Дори не ги смятам за част от живота си сега; те са останали в миналото, като хората, с които съм се познавал, и апартаментите, където съм живял. И това е чудесно; те не ми трябва и не показват, че и аз им трябва. Чувствам се добре сам. Трудно ми е да давам онова, от което хората очевидно се нуждаят, така че всичко свършва зле. Най-добър съм в работата си, където винаги има дистанция между хората.

Докато го слушаше, Джесика си мислеше, че в сравнение с неговия, животът ѝ от последните няколко години изглежда като весел водовъртеж.

— Мисля, че си много смел и одобрявам това, но смятам, че имаш по-голяма нужда от хората, отколкото признаваш. Защо иначе би ме водил на вечеря?

— Изведох те, защото очите ти са прекрасни и искам да ги гледам безкрайно. А ти защо си тук?

— За да слушам странни комплименти.

— Защо ме отблъскваш, когато ти задавам въпроси за теб самата?

— Защото искам да говорим за теб. Как си станал актьор, след като си толкова самотен? Актьорите се учат да са част от света. Бил си самотен от гимназията насам.

— Като се изключи онзи брак, продължил само шест месеца. Да, но аз наблюдавам хората, анализирам ги в главата си и мисля за тях. Само не се приближавам прекалено близо.

— Бедничкият — меко отбеляза Джесика.

Той се наведе през масата и стисна ръката ѝ:

— Не трябва да ме съжаляваш. Особено сега, когато имам теб. Благодаря, че ме разбираш толкова добре. От години не съм се чувствал така удобно с някого. Ти си удивителна жена, загадъчна, възхитителна, чувствителна... Сигурно ще наречеш това екстравагантен комплимент.

— Да — съгласи се тя, но го съжаляваше, а освен това се радваше на честността му, на топлата му длан върху нейната и това я накара да потрепери и да се остави на чувства, които се беше опитвала да скрие, откакто Люк си бе заминал, тъй че гласът и омекна и тя не си отдръпна ръката.

— Искам да те виждам често — продължи той. — Колкото е възможно по-често. Поставихме чудесно начало... Притеснявам се какво ще стане, когато започнем репетициите.

Джесика се подразни и отдръпна ръката си.

— По-добре да поговорим за пиесата. Ако не постигнем споразумение, значи няма да сме на едно мнение, за каквото и да е.

По лицето му се очертаха дълги, меланхолични бръчки — точно както първия път, когато го беше видяла.

— Каниш се да ми кажеш, че за теб пиесата е над всичко.

— Точно така. Бих искала и ти да я чувстваш по същия начин.

— Как бих могъл, след като тъкмо те открих? Не, не се мръщи, Джесика, моля те, изслушай ме. Истина е, че умея да съм сам — но когато съм с теб, сякаш съм си намерил пристан. Обикновено се страхувам да се сближавам с хората, но ти ме караш да се чувствам в мир със себе си и със света. Не искам да кажа, че пиесата не е важна, но ще се откажа веднага, ако разбере, че се каниш да разрушиш това, което сме постигнали.

— Постигнати сме много малко — хладно отвърна тя. — Два пъти сме вечеряли заедно. Това едва ли може да се нарече страстна любовна връзка. Едуард, тази пиеса означава всичко за мен. Ако се проваля... Е, не мога да се проваля. Тя ще е моят успех и основа за бъдещите ми планове. Нищо не може да ме отвлече от това. Радвам се, че сме приятели, но няма да мина отвъд тази граница.

Той се поколеба, после мрачно кимна:

— Както желаяш. — Махна на келнера. — Сметката, моля.

— Още не съм готова да си тръгна — меко изрече Джесика. — Бих искала още едно кафе. И коняк. — Потрепери от жалост и от досада. Знаеше, че е приел думите ѝ като отхвърляне — а очевидно това често му се е случвало, защото в противен случай нямаше да постави самотата на олтар — и ѝ се искаше да върне усмивката, която доскоро бе осветявала лицето му. Искеше ѝ се отново да ѝ стисне ръката, да чувства топлината и близостта му, неговото желание.

Проблемът беше, че когато си представи как ляга с него, мислите и веднага се насочиха към Люк. „Но аз и бездруго няма да се любя с Едуард — помисли си, — не и докато се държи като дете, което се цупи, защото не може да получи онова, което иска. Ще е добър на сцената — ще е страхотен, ако се постарее — и засега от него искам точно това. Поне за момента.“

„Скъпа Джесика, благодаря, че ми прати «Крайт на пътя». Чудесна пиеса! Ти си късметлийка. Бих искал да разбера как ще развиваш образите на Хелън и Рекс и как ще направиш накрая събирането им неизбежно. Смяташ ли, че хората, които се обичат, в определен момент винаги се събират? Надявам се да е така.

Ню Йорк е в снежна прегръдка, температурите са под нулата и Мартин държи запалени и трите камини. Тук е малко след полунощ, вторник — което значи около три следобед в сряда за теб. Купих си часовник, който нагласих на сиднейско време, за да не се налага да пресмятам разликата във времето, когато мисля за теб...“

„Той не би могъл да си стои вкъщи всяка вечер, не и в Ню Йорк. Къде ли е бил преди да ми напише това писмо? Какво ли е правил? И с коя?“

На следващата вечер Едуард ѝ донесе билети за „Футбридж Тиътър“ и после я заведе на вечеря в „Риджънси“. Седяха дълго, говориха за пиесата, която току-що бяха гледали, и за други пиеси, за книги и музика. За пръв път не споменаваха за живота на Едуард и когато си тръгнаха, Джесика реши, че е било прекрасно, и малко съжеляваше, че всичко свърши.

— Харесваш ли мюзикъли? — попита той, докато пътуваха към дома ѝ. — Имам билети за петък, за Кралския театър. Направих и резервации за вечеря след това. Би ли искала да отидем?

— Да — отвърна тя с усмивка. — Умееш да планираш нещата, Едуард.

— Това обикновено е обвинение — скучен тип, старателно планира. Но в правенето на планове как да съм с теб няма нищо

скучно. — Той спря пред къщата ѝ. Прегърна Джесика и я целуна. — Обичам те. Караш ме да се чувствам жив. — Отново се наведе към нея и тя се отпусна в топлината и сигурността на обятията му, устните ѝ се разтвориха под натиска на неговите. Той вдигна глава и тя се взря в очите му — бяха бледосиви, уличните лампи се отразяваха в зениците.

— Искам да вляза с теб — промърмори той. — Не мога да те оставя сега.

Беше сложил ръка на едната ѝ гърда, целуваше устните ѝ, шията. Джесика се изви към него със затворени очи, когато устните му се спуснаха по шията ѝ, до деколтето на роклята и по-надолу. През тънката коприна чувстваше горещия му дъх върху гърдите си; топлината я изпълваше и я привличаше към него.

— Нека остана с теб — продължи той. — Искам да съм с теб.

„Да — помисли си тя. — Вече е време, такъв е животът ми сега. Люк е в миналото.“

Не вярва, че някой може да е привлечен от него, и е ужасен до не го отхвърлят.

Тя внезапно отвори очи, щом се сети за този цитат от свое писмо. Беше го писала на Констанс преди много години. Кой ли беше мъжът? Не си спомняше. Някой, който я беше привлякъл заради нуждата си да го поощрява, окуражава и...

— Трябваш ми — промърмори Едуард. — Моят пристан. Място, където да се чувствам сигурен.

Май не мога да преценявам мъжете, необходимо ми е много време, за да разбера какви са. Ще трябва да поработя върху това.

„Не и за Люк — помисли си. — По отношение на Люк не съм заслепена. Но освен него, о, Боже, не съм се научила на нищо!“

Тялото ѝ изстиваше.

— Едуард?

Той вдигна глава и когато видя изражението ѝ, с тревога попита:

— Какво има?

— Не искам да продължавам. Съжалявам, но... — Той се дръпна, а лицето му буквално увехна. — Все още не желая. Не е заради теб, просто...

— Какво друго може да има? — Облегна чело на волана. — Бях нетърпелив. Сигурно съм ти се сторил като някое ударено от хормона хлапе, което...

— Едуард, престани! — Тя все още трепереше от възбуда. Да ти е хрумвало някога, че може да съм обвързана с друг?

Той я изгледа изненадан:

— Не.

— И защо?

— Ами, струваше ми се, че не е възможно.

„Заради външния ми вид. Смятал е, че никой друг няма да ме хареса, нали?“

— Искях да кажа, нова си в града, живееш сама, винаги работиш по пиесата... и излизаш с мен. Защо някоя жена би ме погледнала втори път, ако е увлечена по някой друг?

Джесика се втренчи в него и избухна в смях.

— Това пък какво значи? — настоя той грубо.

— Съжалявам. — Леко докосна бузата му. — Веднъж Хърмайни ме укори за нещо и май е права. Едуард, има един мъж, с когото се чувствам близка. Мога да ти кажа само това за него — вярно е, че сега не съм с него. Обаче с теб сме приятели и това е достатъчно за момента. Освен това работим заедно. Защо трябва да усложняваме нещата? Имаме достатъчно време да разберем дали се харесваме.

— Говорех ти за любов. И когато си чакал нещо такова цял живот...

— Ще можеш да почакаш още малко. — Отвори вратата на колата. — Благодаря за вечерта. Ще се видим утре. — Наведе се към него, мислеше да го целуне, но се отказа. И най-малкото поощрение би го накарало да планира следващите им десет години заедно. — Би ли ми подал бастуна? — Той се обърна назад и й го връчи. — Благодаря. Лека нощ, Едуард.

Затвори вратата и прекоси късото разстояние до входа си. Знаеше, че той се мръщи, докато я гледа. „Нуждая се от някого, който да се усмихва постоянно — помисли си, докато отключваше и влизаше вътре, без да се обърне. — Смятам ли, че Едуард може да бъде такъв? Вероятността е, да кажем, едно на хиляда.“

Но на следващата сутрин, когато се събуди, мислеше за него и знаеше, че самотата и тъгата му точно сега неудържимо я привличат, защото и се искаше да вярва, че може да помогне на някого.

Заедно с Хърмайни и главният мениджър на „Крайт на пътя“ обсъдиха бюджета на пиесата. Работиха близо час, като се стараеха да

намалят допълнително разходите.

— Ако реализираме предпремиерите, всичко ще е наред — отсече Хърмайни накрая. — Груповите посещения, Бог да ги благослови, ще ни пренесат през първите две седмици след премиерата, но трябва да се доберем до тях.

Джесика въздъхна:

— Дали няма да се наложи да се откажем от двата отделни декора? Ако върху въртяща сцена построим два апартамента и...

— Скучно и отегчително. Ще решим, като видим окончателните сметки.

В осем отидоха в репетиционната, където ги чакаше Дан Клана. Настаниха се, включиха вентилаторите и в продължение на един час разговаряха с осветителя, гардеробиера и специалиста по ефектите.

Към девет и половина хората си тръгнаха и Джесика остана сама за около половин час преди да пристигнат секретарката на продукцията и екипът.

Разходи се по ограденото пространство, което имитираше сцената на „Крайт на пътя“. Опитваше се да мисли за актьорите, но не можеше да се съсредоточи.

Спря се и затвори очи. Беше в средата на сцената. Прожекторите я осветяваха. Чу шумоленето на програмите, докато зрителите се настаняваха. Видя асистента зад кулисите, а останалите актьори се подготвяха за излизането си. Испита енергията и възбудата, които я обземаха всеки път, щом застанеше на сцената. Почувства радостта и възторга, които я понасяха от началото и до края на пиесата.

— Господи, каква жега! — отбеляза Хърмайни, като си пееше със сламената си шапка. — Прекалено е горещо дори да мисли човек; карах дотук на автопилот. — Тя се взря в Джесика. — Леле, каква глупачка съм. Втурвам се тук и си приказвам. Съжалявам, Джеси. Това е настина ужасно за теб, нали? Едно от най-трудните неща, които ти някога... Ето. — Подаде ѝ носната си кърпичка.

Джесика избърса сълзите си:

— Благодаря. Няма да го допусна отново. Това е път, който не води никъде. Трябва да сме способни да редактираме спомените си така, че да съвпадат с промените и с времето, в което живеем.

Тогава това няма да са спомени, а лъжи.

— Е... измислици.

— Което е добре, докато не започнеш да строиш живота си върху тях. Така ли правиш?

— Не. През цялото време държа сметка за суровата действителност.

Актьорите заеха местата си и първо действие започна. А Джесика си помисли, че суровата действителност е в това, че тя желае да е с тях, там в прашния правоъгълник, на мястото на Анджела Краун.

„Ревнувам. О, Боже, бих искала да не е така! Ще трябва да се освободя от това или ще съсия пиесата и ще се окажа глупачка.“

— Анджела, съжалявам, но се налага да опиташ отново. През първите няколко минути трябва да вярваме, че си ядосана, но и че си сигурна, че можеш да контролираш гнева си. Трябва да въведем чувството за контрол много рано, защото то се отразява на действията ти, когато Рекс чука на вратата.

Анджела кимна.

Джесика не ги прекъсна повече, остави ги да преминат през трите действия и накрая отбеляза меко:

— Добре. Вие как смятате?

— Добре беше — отзова се Уитбред Касъл. — Вече започвам да виждам нещата.

— Нуждаем се от ужасно много работа — намеси се Едуард.

Джесика се усмихна. Нямаше опасност да се почувстват неоправдано щастливи, защото той винаги би ги поставил на място. Каза:

— Да, така е, но съм съгласна с Уит — започваме добре. — Имам много бележки, но искам да чуя и вашите идеи. Тази пиеса е на всички ни и ще трябва да поговорим, да изслушаме предложенията, въпросите, всичко, което може да я направи по-добра. Бих искала да имаме помощта и на автора, но за съжаление, ще трябва да правим собствени интерпретации на диалозите и героите, така че бих желала всички да приемете това.

Уитбред се намръщи:

— Да, но ти си режисьорката. Тъй де, последната дума е твоя. Театърът не е място за демокрация, нали знаеш — със сигурност не искам да настъпва такъв хаос — и държа на режисьор, които режисира.

— Щом Джесика желае да чуе идеите ни, трябва да ѝ ги съобщим — намеси се мрачно Хърмайни. — Нека да дадем малка почивка на...

Уитбред махна с ръка:

— Притесняваш се, затова ли?

— Да се притеснявам?

— Носят се слухове, Хърмайни. Знаеш. Искам да кажа, аз самият малко се притесних, като разбрах, че режисьорката ми няма опит, не...

— Ще взема да го уволня — промърмори продуцентката.

— Не, няма — меко възрази Джесика.

— ... няма никаква, нали знаете, концепция за режисура — освен, предполагам, да ни моли да споделяме идеите си, което според мен е тревожно и...

— Да си чувал за Лукас Камерън? — попита Хърмайни.

— Не.

— О, Боже, бих искала Сидни да има някаква връзка с Ню Йорк. Е, за твоє сведение Лукас Камерън е един от най-великите режисьори на света и всеки път пита екипа си за идеи, проблеми и всичко останало... и взема това предвид. Даже им дава личния си телефон да му звънят вкъщи по всяко време, за да обсъждат пиесата. Това не ми звучи тревожно; той просто е достатъчно уверен да изслушва и останалите. Така е и при Джесика. Тя има свои силни идеи, но иска да чуе и вашето мнение. Някой да не е съгласен с мен?

Никой не се обади.

— Половин час за обяд? — попита накрая.

— Да. Достатъчно е.

— Да сте тук след трийсет минути — предупреди ги тя. Изчака ги да си тръгнат и се обърна към Джесика: — Страхотна си! — Имитира Уитбред и те избухнаха в смях. — Всъщност не е особено смешно; ще трябва да поговорим за това. Докато обядваме. Казах ли ти, че съм донесла обяда? — Извади от чантата си два сандвича, кутия със салата и парче шоколадов кейк. — Остатъци от малко вечерно парти.

— За какво да говорим? — попита Джесика.

— Да не пускаме на репетициите посетители, журналисти или студенти. Само Дан, секретарката и актьорите. Това е то. Мислех си го още преди Уитбред да повдигне въпроса. Отнема време да станеш

режисьор, човек трябва да си стъпи на краката, преди да тръгне да плува, и да разпери криле, преди да полети. Мили Боже, чуй ме само, днес непрекъснато ръся клишета, във всеки случай на теб ти е необходимо време да се превърнеш в режисьорката, която искаш да си, и нямам намерение да позволя никой да ти се бърка. Необходими са ти пространство и спокойствие да се изградиш.

— Това обичайна практика ли е?

— Закритите репетиции ли? Случва се от време на време.

— Но нима хората не си мислят най-лошото, когато ги изхвърлят от такова нещо?

— Може и тъй да е.

— Това ще се отрази на предварителните продажби.

— Продали сме толкова билети на групи, че не бих се притеснявала за това.

— Каза, че групите ще ни помогнат през първите две седмици. Но все пак ти трябва индивидуални продажби или просто няма да даваме представления. Вложила си свои пари в това, Хърмайни.

— Ти също. И си права за продажбите. Но не искам да мислиш за това сега. Просто влагай всичко от себе си в режисирането и направи нещо, което този град не е виждал досега. Остави ме да се грижа за останалото. Обещай ми да забравиш за другите неща.

— Просто така?

— Просто така. Мисли за пиесата. За вечеря. За Едуард, който, между другото, беше много притихнал, не мислиш ли?

— Хърмайни...

— Добре де, няма да говорим за това. Но бих искала да отбележа, че се държа чудесно. Чел е пиесата и е мислил върху нея. Печели точка.

— Да. Благодаря за обета. Ще погледнеш ли списъка ми за Дан? Искам да му го дам, като се върне. Ето и списък за ефектите и предложения за костюмите. Не ти споменах тази сутрин, но измислих още един вариант за декора.

— Май работиш денонощно. Спиш ли изобщо?

— Не се нуждаю от много сън.

Хърмайни я видя да вдига глава, щом Анджеела Краун влезе в залата.

— Кошмари ли сънуваш?

— Не. Просто... Прекалено много мисля.

— Е, знаеш ли, Джеси, ако можеш да ти помогна, щях да...

— Знам и съм ти благодарна за това. Но съм добре. Ти се притеснявай за групите, а аз ще се погрижа за себе си. Забрави останалото. Обещай ми да го сториш.

— Просто така?

— Да, така.

Те се засмяха.

— Е, не мога да ти обещаая, но ще се опитам да не ти натяквам. Ще се справиш. Добра си, знаеш ли — силна и умна. Нищо не може да те спре.

„Не чак толкова силна“ — помисли си Джесика по-късно същата вечер. Беше прекарала близо час с Хърмайни и Оджи след репетицията, после беше работила над дизайна на костюмите до осем. Когато си тръгна, беше уморена и се чувстваше самотна — жадуваше за компания. Даже не за разговор, както си помисли, просто за нечие присъствие. Не беше разговаряла с Едуард цял ден и ѝ липсваха мрачните му забележки, както и тъжното изражение на лицето му, което се поразведряваше само когато бяха заедно.

Но докато шофираше по пътя за Пайпър Пойнт, тя си спомни, че у дома я очаква писмо от Люк. Винаги имаше писмо от него. Той ѝ пишеше всяка нощ, около полунощ по нюйоркско време, тъй че писмата му пристигаха редовно през горещите сиднейски следобеди, докато тя репетираше. Когато се прибираще в седем или осем, намираще писмото му да лежи на факса — тънки бели страници, изписани с неговия почерк. Отлагаше прочитането им, като извеждаше Надежда на разходка, после си наливаше вино и се настаняваше в удобното кресло до прозореца. И накрая започваше да чете, като си представяше, че той е при нея и заедно се наслаждават на прекрасната гледка...

„Скъпа Джесика, не съм получавал вести от теб от няколко дни, но знам, че сега е най-трудният период за теб. Изпратих ти пиесата на Кент, надявам се, че ще имаш предложения за трето действие. Не бързай, не ми трябва веднага — но ако ти остане време да си поемеш дъх от

«Крайт на пътя», ще съм ти благодарен. Кент, какъвто си е, искаше да се хвърлим в дълбокото, да подберем екип и да работим по третото действие, докато репетираме — нещо, от което плувах в ледена пот. Понякога ми се иска да съм млад като него, да преливам от абсолютна увереност, че всичко е възможно. Кент сигурно щеше да е в Сидни отдавна... Сигурно така трябваше да постъпя, но всъщност, където и да видя агенция за самолетни билети, все си мисля колко лесно би било да полетя към тебе, да позвъня на вратата ти и с присъщата на Кент безцеремонност да те поканя на вечеря. Понякога дори ми се струва, че би ти харесало. Но през повечето време съм уверен, че ще ми кажеш да се махна от пътя ти, че имаш много неща за доказване и докато не се справиш сама няма да си в мир със себе си.

А може и да не ме искаш вече. Може да срещнеш друг, в когото да се влюбиш...

Каквото и да става, ще почакам да се справиш сама. Докато ми пишеш и така ме правиш част от живота си, мога да чакам. Но мисля, че не би трябвало да продължава прекалено дълго — може да откриеш, че съм остарял, посивял, разтреперан и олигавен. Въпреки, че ще те обичам все тъй силно.

Винаги твой: Люк“

— Да опитаме отново — каза Джесика на следващия ден. — От влизането на Стан.

Тя се изправи, като че ли с това можеше да ги подтикне към усещането за необходимост, даже към напрежение, след като точно напрежение изискваше от тази сцена и не го откриваше, макар да бяха репетирали вече десет пъти. Проблемът беше в ужасната горещина, от която трудно се концентрираха.

— Имам едно предложение. Едуард, опитай се да спреш на вратата, вместо да влизаш в стаята. Мислиш, че това е жилището на

сина ти, и си толкова стреснат, когато виждаш Хелън, че буквално не си в състояние да помръднеш.

— А аз как да вляза, щом той е застанал на вратата? — попита Нора.

— Няма да влизаш, поне не веднага. Започваш да говориш зад гърба на Стан; Хелън чува гласа ти още преди да те види. После Стан влиза, ти си след него и така тримата се виждате отново след цели двадесет години. Да опитаме по този начин.

— Харесва ми — отбеляза Хърмайни, когато Джесика седна. — Кога се сети за това?

— Към два сутринта.

— Продължаваш да стоиш до късно.

— Да. — „Но по-голямата част от нощта прекарах в препрочитане на писмото на Люк, защото не можех да мисля за нищо друго.“

Анджела се настани на кушетката и малко по-късно Едуард имитира чукане на вратата и отварянето ѝ.

— Рекс, тук сме... — Той спря и издиша, сякаш го бяха ударили в стомаха. Тялото му се стегна, докато се взираше в Хелън.

— Прекрасно, прекрасно — прошепна Хърмайни.

— Рекс? Къде е момчето ми? — попита Дорис зад гърба на Стан. Като чу гласа ѝ, Хелън скочи на крака. — Стан, запречваш ми пътя. Искам да видя сина си! — изплака Дорис.

Стан несигурно пристъпи напред, Дорис буквално го буташе отзад. Хелън отстъпи назад и те тримата се втренчиха един в друг.

— Много по-добре — отбеляза Джесика. — А на вас как ви се стори?

— Добре беше — кимна Нора. — Някак по-естествено.

— Добре, а сега искам всички вие — Уит, това включва и теб — да разработите онова, което сте правили, преди да се стигне до тази сцена.

Те я зяпнаха.

— Какво? — попита най-сетне Уитбред.

— Измислете си реплики, занятия, каквото и да е. Искам да видя къде сте били и какво сте правили точно преди влизането в апартамента. Анджела, това идва да каже къде си била и какво си правила в апартамента, преди другите да пристигнат.

— Защо?

— Защото животът не започва тук с тази сцена. Играете цялостни личности и действието в момента не е изолирано. Винаги идвате отнякъде и когато си тръгвате, отивате другаде. Ако не можете да го усетите, нищо на сцената няма да е истинско.

— Чувала съм да се говори за това — промърмори Анджела, — но да го изиграваме... Защо да го правим?

— Защото аз искам. Уит, ще започнеш ли пръв?

Всеки от тях с усилие започна да изобретява диалог и действие.

— Не знам — изръмжа Уитбред. — Нямам никаква представа какво искаш да постигнеш.

Джесика въздъхна:

— Ето какво искам. — Тя грабна бастуна си и се качи в сцената. — Анджела, ако обичаш. — Анджела отстъпи от сандъка, който служеше за кушетка. Тя седна на мястото ѝ, като се преструваше, че държи бележник и химикалка — Коктейл в зоологическата в петък — каза. Всяка дума се чуваше ясно, но беше очевидно, че си говори сама. — Благотворителен коктейл за болните от рак, прием в Ботаническата градина, прием в Галерията, бал с маски на как му беше името... О, боже! — повиши глас, изпълнен с гордост и задоволство. — Ще ми трябва помощник; една секретарка не ми стига; това се разраства прекалено, за да се справям сама.

Чукна по масичката за кафе, сякаш Стан чукаше по вратата ѝ, вдигна стресната глава и произнесе по ред репликите и за трите роли на участниците.

— Ето това искам да постигна — каза, когато се изправи. — Разбира се, още не знаем какво са правили Стан и Дорис, преди той да почука, но знаем поне, че Хелън се е чувствала горда от себе си и оттам срещата лице в лице с миналото става още по-ужасна. Сега опитайте. Нора, Едуард, ваш ред е.

Нора я гледаше изумено:

— Беше невероятно. Накара Хелън да звучи... Ако аз можех да играя така...

— Чакаме ви — напомни ѝ Джесика.

Хърмайни се наведе към нея:

— Видя ли Анджела? Направо е шашната. Обзалагам се, че мисли, че ролята по право ти принадлежи.

— Анджела ли? Да вярва, че някой е по-добър от нея? Не го казваш сериозно, нали?

— Е, погледнато така, сигурно не. Пък и тя е доста добра.

— Чудесна актриса е, ще се справи.

— Знам. А сега ги чуй. Май схванаха идеята. Бавничко, но поне се опитват.

Джесика кимна.

След като приключиха упражнението, отново мина през първите пет минути от сцената.

— Имаше ли някаква разлика? — попита Анджела. — Не забелязах такова нещо.

Джесика бавно си пое дъх:

— Малко, но беше по-различно. С времето ще стане още по-добре. Ако не се получи, значи няма смисъл да репетираме. Да ви кажа какво се опитвам да постигна. Сигурна съм, че сте чували същото и преди, но май трябва да ви го кажа и аз. Търсим истината. Значи, ако на сцената става нещо изненадващо, трябва да сте изненадани! Актьорът може да имитира всякаква емоция, но да се преструваш на изненадан, уплашен или разгневен не убеждава така публиката, както да си действително изненадан или разгневен. След като веднъж ги убедите... е, знаете как става: те вярват във вас и ще ви последват навсякъде, докато накрая — или поне така се надяваме — открият нещо ново. За мен това е и истинската магия на театъра.

Едуард поклати глава:

— Прекалено големи очаквания. Колко актьори действително успяват? Шепя. Става дума за забележителен, извънредно рядък талант.

— Мисли за това като за главната ти цел — каза му хладно Джесика, която в момента не смяташе песимизма му за особено приятен. — Сега да продължим с второ действие.

„Скъпа Джесика, пращам ти две книги, които ми харесаха. Надявам се да намериш време да ги прочетеш. Девизът ми за деня е следният: малки почивки за отпускане всъщност правят всичко по-приемливо, тъй както глътка

вино подпомага храносмилането; кратки раздели между влюбените усилват чувствата им. Дай си време за себе си.

С обич: Люк“

„Скъпи Люк, имам проблем с началото на второ действие; не мога да постигна напрежението, което ми трябва. Сега е по-добре, но още не е както трябва. Какво бих могла да сторя?

Джесика“

„Скъпа Джесика, махни Хелън от онази кушетка. Сцената е прекалено статична. Нека Хелън да бъде в банята и да се появи, като още си бърше косата, или пък пробва някакъв шал, точно когато Стан отваря вратата. Тъй че и двамата са прави, замръзват на място за около три секунди и... Надявам се това да помогне.“

— Да! — възкликна Хърмайни, когато проследиха как Анджеला и Едуард се гледат от двата края на сцената. — Невероятно! Най-сетне успя.

— Един приятел го предложи — поясни Джесика.

— А, чудесата на факса.

— И приятелството.

— Като говорим за приятелство, защо не вечеряме заедно? Ще наемем видеокасета и няма да говорим за работа.

— Идеята не е лоша, но може ли да го отложим за утре?

— Разбира се. Имам ли право да попитам какво ще правиш днес?

Джесика се усмихна:

— Трудно е да се справя с такава настоятелност. Едуард ще ме води в „Манли“ и после ще ходим в нещо, наречено Оушънуърлд.

— Колко романтично. Това романс ли е?

— Не, просто е приятел.

Точно това каза и на Едуард, когато седнаха на терасата на „Хедлъндс“ в Манли. Бяха стигнали дотам с джет, който прорязваше с висока скорост сияйните води на залива, после бяха отишли в Оушънуърлд, огромен подводен цилиндър с подвижна пътека. Там гледаха акули, октоподи, змиорки и множество други океански създания от Големия бариерен риф.

— Колко забавно — отбеляза Джесика. — Най-добрият начин да се преструваш, че си змиорка или акула. Поне виждаш нещата от тяхната гледна точка.

— Неотдавна се чувстваше като русалка — напомни ѝ той. Бяха вървели бавно към ресторанта и той я държеше под ръка, което я дразнеше, но нищо не му каза, за да не се почувства отритнат. — Омръзнало ли ти е да живееш на сушата?

— Нищо не ми омръзва — отвърна тя. — Обичам новите чувства и събития. Новите начини да погледнеш на нещата.

— Доволна ли си от репетициите? — попита Едуард, докато я настаняваше на масата.

— Мисля, че се споразумяхме да не говорим за работа.

Той вдигна менюто и го проучи:

— Тук всичко е чудесно. Може би ще искаш да пробваш бръмбари от Маертън Бей — ако още не си яла такива.

— Не съм. Но на името определено му липсва представителност.

— А, това е просто местен вид миниатюрни скаридки, нали разбираш. Просто малко са им сбъркали името. Има също местен омар, и то доста вкусен. А барамунди е прекрасна риба. И тасманийски гребенчета на трил. Препоръчвам ти нещо такова. Червено или бяло вино?

— Червено. Едуард, какъв е този внезапен интерес към храната? Винаги си толкова безразличен, сякаш храната е просто нещо, което стои между теб и гладната смърт...

— Да, но съм с теб и това прави нещата различни. Джесика, трябва да ти кажа колко различен е животът ми с теб.

— Решихме да не говорим за това.

— Ти го реши.

— Добре, аз го реших. Не е ли достатъчно.

Устните му потрепнаха:

— Разочаровам те.

— Малко. Хайде, Едуард, да се забавляваме.

От този момент тя поведе разговора — и не засягаше въпроса за тях двамата поне докато не приключиха с десерта и не поръчаха кафето. Тогава Едуард си пое дълбоко дъх и заяви:

— Попитах те по едно време дали си доволна от репетициите.

— И аз ти казах...

— Знам, но трябва да поговорим за това. — Той я хвана за ръката и я стисна здраво. — Вярвам напълно в теб, Джесика, повече отколкото, в който и да е друг до момента. Но точно сега трябва да те попитам как смяташ, че се справяме, защото много хора от Сидни твърдят, че пиесата е истински кошмар, а аз съм прекалено пристрастен, за да знам дали са прави, или грешат. Така че питам теб.

Джесика побесня:

— Искаш да те успокоя, че пиесата не е ужасна? Какво ще стане, ако се потвърдят слуховете?

Той промърмори:

— Не знам. Не очаквам да го кажеш.

— Тогава защо питаш?

— Защото искам да ми кажеш, че е прекрасна. Заложил съм всичката си енергия и надежда на нея — повече отколкото някой може да си представи — и искам да ме успокоиш. Прекалявам ли?

Тя отдръпна ръката си:

— Бих искала да се прибера, Едуард.

— Не, не. Защо се отдръпваш, когато всичко между нас е така добре? Зададох ти прост въпрос. Доволна ли си от репетициите?

— Вървят добре. Остават ни две седмици и после предпремиерите. Какво друго казват хората за пиесата? Или за мен?

— Не искаш да слушаш такива неща, нали? Споменах го само защото ние четиримата сме малко притеснени. Анджела смята, че проблемът е в закритите репетиции, но не можем да сме сигурни, така че трябваше да те питам.

— Това значи ли, че не смятате репетициите за добри?

— Докато не започнахме да чуваме...

— Да чувате какво? Искам да знам, Едуард.

— Джесика, не ми е лесно. Но трябва да вярваме, че вършим нещо добро. Не може да продължим да се чудим още две седмици дали е... Може би...

— Пълен провал. Това сте чули.

— Да, между другото. Но това са само лъжи и...

— Ако наистина не сте повярвали, нямаше да повдигнеш въпроса. Продължавай. Искам да знам какво говорят хората за нас.

— Ами, не е истина, всички го знаем, но някои казват, че ти потъваш, че не знаеш как да изградиш постановката, нали разбираш, да развиеш действието и не можеш да работиш с екип и актьори...

— А вие съгласни ли сте с тези твърдения? Например, че не знам как да работя с актьорите?

— Не, разбира се, не. Казах ти, това не е вярно. Всички мислим, че си най-добрият режисьор, с когото сме работили. Дори Анджела казва така, а тя има най-голям опит от всички ни.

— Тогава защо говорим за това?

— Защото за нас е трудно да понасяме слуховете.

— Мислех, че обект на слуховете съм аз.

— И ние също. Създаде се една атмосфера, знаеш, на доверие и подозрение, на притеснение, а ние трябва да се концентрираме върху пиесата, вместо да се притесняваме за това какво казват хората.

— Съгласна съм.

— С какво?

— Че трябва да се концентрирате върху пиесата. Това е чудесен...

— Джесика, ужасна си. Не искаме да се притесняваме, но... Атмосферата, знаеш...

— Да, чух го вече. Съгласни сте, че съм най-добрият режисьор, но започвате да се чудите веднага щом чуете разни слухове.

— Не, не исках да кажа това.

— Тъй ли? Какво тогава искаше да кажеш?

— Ужасно сме несигурни. Вероятно си го разбрала — много си чувствителна. Анджела ме попита дали може да покани няколко приятели — влиятелни приятели — на репетициите, но Хърмайни не позволи. Защо? Какво би могло да попречи? Джесика, не трябва да се изненадваш, че се притесняваме за бъдещето си.

Джесика замълча. Всички се безпокоят за бъдещето, каза си, но не би могла да сподели своите тревоги с Едуард.

— Ето какво ще направим — каза му. — Ще започнем с рекламите по-рано, ако Хърмайни е в състояние да уреди

предпремиерите в Мелбърн да са по-рано. Тоест, ще получим ранни рецензии от критиците, преди да са чули твоите ужасни слухове. Но ще трябва да сгъстим графициите, което означава, че няма да имам време за нищо друго до премиерата — това впрочем трябва да ви убеди, че отдавам всичко на пиесата. Ние ще успеем, Едуард. Не бива да се притеснявате за бъдещето.

Той кимна печално:

— Тоест, повече няма да вечеряме заедно.

— О, за Бога! — възкликна вбесена. — Чу ли ме въобще? Говоря за пиесата, за бъдещето. Внимавай, Едуард. Всичко е наред, ние с Хърмайни контролираме нещата. Разбираш ли? Ще го запомниш ли да го предадеш и на другите? Ако не можеш, ще ти го напиша. Всъщност може и да ви напиша открито писмо. — Тя замълча за момент. — Това е добра идея. — И продължи да си мърмори, сякаш него го нямаше: — Да опишем как върви, да обсъдим следващите няколко седмици... Нещо като доклад пред борда на директорите. Да, точно това ще направя. И то веднага. — Вдигна глава. — Трябва да се прибирам, Едуард. Имам много работа.

„Скъпа Джесика, страхотна идея! Как се сети? Мога да преброя доста трудни ситуации, които бих могъл да избягна, ако бях писал подобни писма по време на репетициите. Във всеки случай идеята ти ми харесва и смятам, че няма да се обидиш, ако я ползвам занапред и аз. Между другото предишното ти писмо, макар и кратко, ми звучеше много печално. Да не би нещо да не е наред с писмото ти до екипа и актьорите? Или с обществения ти живот, за който не знам нищо? Или с бръмбарите от Маертън Бей? (Четох за Австралия и ми хрумна, че може да си изяла някой в момент на лудост.) Добрите приятели се доверяват един на друг; иначе за какво са?

С огромна любов. Люк“

Тя се зачуди какво е написала в кратичкото си писмо, та да се издаде. Беше много късно, когато го писа, след като беше приключила писмото до актьорите и беше притеснена и разтревожена, и много

самотна. Копнееше за някого, който да няма нищо общо с това място и страховете ѝ. Но щом започна да пише на Люк, не може да му каже какво става. Беше едно да иска помощ за постановката и съвсем друго да му разказва личните си проблеми. Във всеки случай нищо не можеше да се направи, а и тя не искаше да ѝ помага за това. Беше дошла тук да води собствени битки и да побеждава по свой начин. Трябваше да се справи сама.

Но, помисли си във внезапен прилив на добро настроение, не беше сама. Имаше Хърмайни. Приятелка. И то много добра.

— Значи негодникът ти е казал. — Продуцентката огледа копиецо от писмото на Джесика. Бяха на дивана в дневната, а на масичката пред тях имаше ордъоври и бутилка вино.

— Вечерята сега ще стане — бяха първите ѝ думи на вратата. — Студена супа, салатата и топъл хляб. Но не бързаш, нали? Няма да бягаш обратно към къщи да вършиш още работа?

— Малките почивки за отпускане правят нещата по-приемливи.

— Така ли? Кога ти хрумна?

— Приятелски съвет. Възнамерявах да го последвам, но бях ужасно заета.

Те избухнаха в смях. Ала когато седнаха на дивана и Джесика ѝ показа писмото до екипа, Хърмайни побесня:

— Мръсен негодник. Нямахте защо да ти казва. Ти си имаш работа и се справяш фантастично — всички буквално са зашеметени...

— Всички?

— Е, почти всички. Само да ги чуеш какво говорят. О, Уит още се съмнява от време на време, но е твой завинаги. Тази галантна свиня Едуард е друга работа. Какъв съзлив малък негодник е той! Какво го плаши толкова?

— Светът. А точно сега светът май му казва, че режисьорката му се е провалила.

— А режисьорката е като мама и той тича при нея да му каже, че всичко е розово и ще се грижи за него завинаги.

— Нещо такова.

— И продължаваш да излизаш с този...?

— Не точно сега. Казах му, че ще съм прекалено заета.

— И той се отчая.

Джесика замълча.

— Добре, да поговорим за онова, което си му казала. Може и да си блъфирала тогава, но защо да не го направим? Като започнем с представянето и рекламите още сега, правим двоен удар. Ще пуснем интервюта с Едуард — „Преподавател по драма става актьор“, такива неща. Имам и един приятел, който готви прием за фондацията за СПИН, много голям, след две седмици. Точно след вечеря ще има разни музикални номера и ако не възразяваш, искам Анджела и Уит да покажат малък откъс от „Крайт на пътя“. Приемът ще е страхотен и ти трябва да си там. — Забеляза изражението ѝ. — Да, хм, ще трябва да си купиш официална рокля. За преуспелите режисьори и продуценти е важно да се движат в обществото, а това включва и някои от тези отегчителни и ненужни неща.

— Ще си помисля. Хърмайни, не би ли трябвало да пускаш хора на репетициите?

— Не. Така е добре. Повярвай ми, Джеси. И ме чуй. Ще ти повтора каквото си казала на Едуард. Пиесата е невероятна. Другите театри ще падат на колене пред нас — ще ни умоляват да вкараме в тях „Крайт на пътя“, когато приключи двумесечният ни договор. Казвам ти — не се притеснявай. Бъди просто най-свестният режисьор, който този град някога е виждал. Нищо повече не желая.

Джесика неуверено се засмя. Беше толкова уморена, че едва дишаше.

— Снощи всичко изглеждаше така ужасно...

— Прекалено много емоции, мила моя, ти си изтощена. Да те нахраним и да те пратим в креватчето. Трябват ти храна и сън. Какво ще стане с пиесата ни, ако припаднеш отгоре ми? Никой не би могъл да заеме мястото ти. Ти, аз и Дони Торвил ще бъдем много притеснени, ако влезеш в болница.

Джесика си помисли, че в последните ѝ думи има нещо странно, но беше прекалено уморена да го обсъжда. Хапна каквото ѝ предложи Хърмайни, изпи кафето и се надигна да си ходи.

— Обичам те — каза на прага. — Благодаря, че си тук.

Хърмайни я прегърна и тя се почувства като дете в майчината прегръдка.

— Благодаря, че дойде при нас — каза ѝ приятелката ѝ. — И аз те обичам. Сега изчезвай. И приятни сънища.

„Скъпи Люк, съжалявам, че не съм ти писала от седмица, но се готвим за премиерата в Мелбърн и нямах нито една свободна минута. Най-сетне разполагаме с декори и костюми. Имам точно това, за което мечтаех. Двата апартамента се виждат едновременно и всеки има по три стаи. Много е интересно. В сряда заминаваме за Мелбърн за десет дни и ще се върнем тук за предпремиерите. Нервна съм и ми се вие свят. Съвсем друг тип чувство, различно от онова, което изпитвах на сцената, но пак е сценична треска — странно е след толкова години да открия, че и режисьорите изпитват такова нещо. И все си мисля, че съм пропуснала нещо в пиесата... и се чудя как съм могла да предположа, че ще се хвана да режисирам, като че ли това не отнема години обучение и... Ужасно съм уплашена.“

„Не трябваше да му го казвам, прекалено лично е. Но няма на кого друго да го кажа — всички тук, дори Хърмайни, ще си помислят, че се страхувам, а това не бива да става. Люк знае как стоят нещата. Разбира, че му пиша като режисьор. Разбира всичко.“

„Пиесата ми достигна върха и върви монотонно. Не ставаме по-добри (или по-лоши, благодаря на Бога) и май просто сме прекалили с репетициите. Случва се.

Притеснявам се най-вече за Анджела... Не умее да сменя плавно емоциите, изглежда по-скоро пресметлива, отколкото страстна. Дубльорката ѝ е много млада и май е по-страстна, но човек не знае със сигурност, пък и не си представям как би могла Анджела да се разболее — би казала на вируса или бактерията да се разкара... и да не приближава до нея.

Нора много се старее и се надявам, че зрителите ще я вдъхновят. Едуард Смит пък направо крепи цялата пиеса...

«Откакто му казах, че ще съм прекалено заета да се срещаме. Оттогава не ми е казал нито дума, освен когато е нужно, но пък какво значение има, щом е толкова добър на сцената? Ако Анджела беше като него...»

«Ако Анджела беше като него, нямаше да съм толкова притеснена. Не ми трябва просто добра постановка, аз искам да е велика. Дълбоко в себе си знам как трябва да стане, просто не мога да намеря начин да го покажа на Анджела. Ти би могъл. Това може би е разликата между естествено великия режисьор и някой, които се опитва да замести с това нещо друго.

Препрочетох горното изречение. Надявам се да не е истина.

Джесика»

«Скъпа Джесика, това не означава нищо за теб, но все пак го направи. Ако получиш някаква поща от Ню Йорк, просто я изгори, хвърли я и не я чети. Моля те, повярвай ми. Тук става нещо, не е опасно, но е трудно и може да стигне до теб, точно когато трябва да се концентрираш върху пиесата. Обещавам после да ти разкажа всичко, но моля те, сега направи каквото те помолих. Вярвай ми. Ще мисля за теб, докато си в Мелбърн.

Обичам те. Люк»

Препрочиташе отново писмото, докато опаковаше багажа и през пет минути ѝ се обаждаха Нора и Уит, на които непрекъснато им хрумваха нови идеи за декорите и финала.

«Вярвай ми.»

За какво? Какво може да се е случило и да достигне до нея?

Сега, когато с Люк си кореспондираха чрез факс, тя не получаваше писма. Никой друг не знаеше адреса ѝ. Тъй че той

трябваше да е казал на някого. Защо?

«Вярвай ми.»

«Вярвам ти — помисли си тя. — Почти за всичко. Но поне трябва да проверя дали съм получила нещо.»

И тъй, доста след полунощ, отиде до пощенската кутия. Там имаше писмо, което сияеше бяло на дъното на черната кутия. Тя го извади и го огледа в антрето. Беше адресирано до нея. Беше написано на машина. Нямаше обратен адрес.

Внесе писмото вътре, като го държеше за ъгълчето, сякаш е отровно.

«Люк би споделил само с приятел. Какво опасно има в това? Но той се притеснява» — мислеше си тя.

Писмото остана на бюрото ѝ, докато приготви багажа. В един и половина се приготви да си ляга. А в два без петнадесет посегна към плика.

«Вярвай ми.»

«Ще си помисля» — реши тя. Остави го на нощната масичка и си легна. В три светна лампата за четене и отвори плика, преди да се разколебала. Изобщо не се сети за пиесата. Можеше да мисли само за това. Каквото и да ставаше, то се случваше на Люк и следователно и на нея, така че трябваше да разбере какво е.

Вътре в плика имаше изрезка от вестник.

ЗАД ЗАТВОРЕНИ ВРАТИ

от Триша Делакорте

Кой «О, колко съм преуспял» бродуейски режисьор е станал истински отшелник, защото се е увлякъл по австралийското валаби^[1]? Или може би е тя, защото се опитва да се вкопчи в една голяма бродуейска клечка, която е способна да разчисти пътя, пред когото и да е... даже и да е износен боклук?“

↑

[1] Сборно име на торбестите животни от сем. Кенгурови. — Б.р.

ГЛАВА 15

Всички билети за премиерата бяха продадени. Едуард не го свърташе на едно място от притеснение:

— Трябваше да оставят поне едно незаето място. Човек не бива да предизвиква боговете. Американските индианци тъкат одеяла с поне една грешка, за да не са съвършени. Боговете мислят, че чрез съвършенството ги предизвикваме, и ни събарят в ниското.

— Боговете не ходят на извънградски премиери — засмя се Хърмайни. — Ще почакаат да ни видят в Сидни. — Тя му се ухили, но малко по-късно, когато откри Джесика в гримьорната, ѝ каза: — На всичкото отгоре се притеснявам да не би боговете да ни свалят най-долу в списъка.

Приятелката ѝ се усмихна:

— Едва ли ще ни забележат. Твърде сме далеч от съвършенството.

— Не чак толкова. Добри сме и го знаеш. Какво има, Джеси? Откакто напуснахме Сидни, нещо те притеснява и не мога да повярвам, че чак толкова се вълнуваш заради пиесата.

Тя положи усилие да се усмихне и гласът ѝ да звучи самоуверено:

— Просто има много неща за обмисляне. Не знаех, че в една премиера трябва да се вържат толкова конци. Но ще се справим. Куп проблеми ще се решат, като имаме зрители.

— Джесика, осветлението в трето действие... — намеси се осветителят и проведоха кратко съвещание, като решиха да намаляват постепенно прожекторите през последните пет минути и да оставят единия апартамент в мрак, а над другия една лампа да осветява Хелън и Рекс.

— Защо не се сетихме за това в Сидни? — попита Хърмайни. — Прекрасно е... и е толкова очевидно.

— Очевидно само след като си се сетил — засмя се Джесика.

Дан Клана мина и подвикна:

— По местата, моля, всички.

Тя автоматично тръгна напред, за да заеме мястото си на сцената.

— Джеси. — Хърмайни сложи ръка на рамото ѝ и тя спря почти затаила дъх, защото точно сега най-сетне осъзна, че други отговарят на този призив и тръгват към сцената, и споделят пиесата един с друг и с публиката, а тя може само да ги гледа.

— Не е лесно, нали? — попита приятелката ѝ.

— Не. Но някой ден ще стане. — Тя я целуна по бузата. — Предпочитам да съм тук и да правя това, отколкото да съм някъде другаде, заета с нещо друго. Великолепно е все пак, нали знаеш, да се върнеш.

— Добре. На това разчитам. Хайде, ела, ще се смесим със зрителите и ще гледаме една невероятна пиеса.

В дъното на театъра Джесика се облегна на стената, беше прекалено притеснена, за да седне до Хърмайни. Веднага щом прожекторите осветиха сцената, тя се наведе напред, като подтикваше актьорите, безмълвно си повтаряше репликите им, преди да ги изрекат, погледът ѝ се насочваше към местата, накъдето те трябваше да гледат, а тялото ѝ беше стегнато от напрежение — сякаш буташе и дърпаше актьорите си да си спомнят какво са правила на репетициите и да са по-добри отпреди.

Публиката беше доброжелателна. Ръкопляскаха на декора, когато прожекторите светнаха; аплодираха Анджела Краун, която им беше добре позната, смееха се и мълчаха, точно където трябва. По време на трето действие Джесика започна да ликува. Все още стискаше юмруци, но вече не беше ужасена и не смяташе, че двете с Хърмайни грешат. Имаше слаби места, но щяха да се справят. Анджела все още беше скована, но щяха да работят върху това. Нора обаче реагираше на зрителите и се представяше по-добре от обикновено. Уит имаше няколко трудни минути, но през повечето време беше силен и симпатичен любовник. Пък и там беше Едуард.

— Беше невероятен — отбеляза Хърмайни, когато напуснаха театъра, докато зрителите още ръкопляскаха. — Ти беше права — добре, че ме уговори за него — беше наистина невероятен.

— Да. — Джесика се чувстваше по-близо до него от всеки друг път. Струваше ѝ се възможно да го обикне, беше накарал зрителите да плачат и беше дръпнал някаква струна дълбоко в нея, беше докоснал

емоции, които беше държала скрити дълбоко в себе си през самотните години. Те бяха сияли ярко с Люк, но след това отново бяха угаснали. До тази вечер, когато Едуард ги бе съживи отново.

— Шампанско? — предложи Хърмайни. Бяха пристигнали първи в хотела, където екипът и актьорите щяха да чакат рецензиите.

Когато останалите влязоха — суеверно се страхуваха да признаят, че е минало добре — Хърмайни им посочи бюфета.

— Има чудесен вкус — с пълна уста отбеляза Уитбред.

— Има вкус на сено — заяви Едуард. — Как може някой да се храни при това ужасно очакване?

— Откъде да знам — весело отвърна Хърмайни. — Знам само, че съм гладна.

Няколко часа по-късно им донесоха първите броеве от ранните издания на най-големите мелбърнски вестници и те се задълбочиха в статиите.

„Крайт на пътя“, чиято премиера беше снощи в „Сентър Стейдж“, ще се представя и в „Драма Тиътър“ в Сидни. Режисурата е силна и почти разкрива потенциала на пиесата. Джесика Фонтейн, американска актриса, при дебюта си като режисьорка, фокусира емоциите и напрежението на правилните места — зрителите направо съдържат дъха си, а декорът е невероятен...

Звездата на вечерта беше Едуард Смит, преподавател по драма. В ролята на Стан той е напълно убедителен, трогателен и прекрасен едновременно — трудна задача дори за опитен актьор, а още повече, когато това е първа голяма роля.

Джесика прескочи останалото, тъй като знаеше, че читателите рядко приключват рецензиите — те искат само да разберат зелена или червена светлина са им дали. В случая определено беше зелена. Бяха се произнесли добре и написаното беше достатъчно предизвикателно, за да успеят да продадат билетите до края на седмицата. Щяха да репетират всеки ден. Същото щяха да правят и през седмицата предпремиери в Сидни. А след това щяха да са готови за премиерата.

— Джесика! — Анджела се качи на един стол с високо вдигната чаша шампанско. — Тост!

Другите започнаха да ръкопляскаат.

— Прекрасна си, Джесика — извика Уитбред. — Обичаме те.

— Всички сте прекрасни — отвърна му тя. — И по-рано съм го казвала, вие сте най-добрият екип, който открих. Нямам нужда от рецензии, за да го разбера. Премиерата беше невероятна. Благодаря ви, и не забравяйте, че утре в десет имаме репетиция.

Те се засмяха. Джесика сгъна вестника и го пхна в чантата си. Вече можеше да мисли за други неща.

— Лягам си — промърмори на Хърмайни. — Ще си водиш ли бележки преди репетицията?

— Вече мислиш за това. Добре ли си?

— Просто имам нужда да остана сама.

— Добра идея. Ще разкарам всички оттук веднага щом мога. Лека нощ, Джеси. Рискувам да се повторя, но държа да кажа, че свърши страхотна работа и сме ужасно горди с теб. И сме ти благодарни.

Те се прегърнаха и Джесика си тръгна.

В стаята тя си свали обувките и костюма. Доспа ѝ се веднага щом седна на мекия диван ѝ той я обгърна. Но не биваше да заспива. Трябваше да се обади на Люк.

Някак си съумя да се надигне сред безбройните възглавници. Опитва се да пресметне наум колко е часът в Ню Йорк, но се отказа и взе молив. Четири сутринта, петък — в Мелбърн. Два следобед, четвъртък — в Ню Йорк.

„Той ще е на работа. Освен ако не е извън града и тогава ще трябва да говоря със секретаря му.“

Ръката ѝ трепереше, когато вдигна слушалката и набра номера.

— Люк Камерън — още на второто позвъняване той отговори и щом чу гласа му, очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Ало? — повтори той.

— Люк, Джесика е.

Тя го чу да си поема дъх. Последва малка пауза и той попита:

— Прочела си го, нали?

— Налагаше се. Отнася се и за двама ни.

— Не исках да те отвличам от... Чакай, та днес е била премиерата. Успешна ли беше?

Тя се засмя.

— Почти. Имаме още малко работа.

— Ами Анджела?

— Доста е добра. Един критик обаче казва, че любовната им връзка не изглежда неизбежна. Тук май съм се провалила.

— Сигурно е цял кошмар да режисираш някого в тази роля. Исках да ти пиша за това, но си помислих, че е по-добре първа да го кажеш.

— Няма какво да казвам.

— Дори на мен?

Тя плачеше. Не трябваше да му се обажда. Беше добре, докато не чу гласа му.

— Съжалявам. Джесика, скъпа моя, не искам да влошавам нещата. Но сме толкова далеч един от друг и аз продължавам да се опитвам да те достигна по един или друг начин...

— Люк, разкажи ми за колонката.

— Знаеш ли колко невероятно приятно ми е да слушам гласа ти? Ще ти разкажа за нея, но първо ще кажа следното. Липсваш ми. Обичам те. Обичам писмата ти. Очаквам ги всеки ден, не мога да дочакам да се прибера у дома и да прочета поредното.

Тя преглътна сълзите си:

— Люк, разкажи ми, моля те.

— Е, добре. Първо, вината е моя. Трябваше да съм подготвен, пък и ме подлудява факта, че те намесих в това. Изпратила ти я е Клаудия. Не съм я споменавал в писмата си, защото мислех, че не те засяга, но тя вечно е пияна, винаги е злобна, като че ли предизвиква хората да я ударят. Перуджа я изостави и дори Филансови не я искат. Аз съм може би последният, който я понася и ѝ дава пари, защото предполагам, че поне част от тях ще похарчи за храна, макар че повечето сигурно ще отидат за дрога и алкохол. Идва в най-ненормални часове, иска ми пари, а най-вече търси компания, някой да ѝ каже, че всичко ще се оправи утре, другата седмица или следващия месец. Мисля си за теб и за това, което си постигнала, гледам Клаудия и сигурно не съм ѝ симпатизирал много, което я вбесява още повече. Във всеки случай цъфна преди две седмици, докато закусвах,

обикаляла из апартамента и открила писмата на бюрото ми. Купих кутия за тях, но тя я е отворила и започнала да чете. Ранните ти писма бяха в пликове с обратен адрес и тя връхлетя при мен с тях, искаше да знае всичко. Никога не съм ѝ говорил за теб, така че смених темата — но това е било грешка.

— И тя се е обадила на журналистката. Приятелката ти.

— Триша. Не съм я виждал, откакто се върнах от Лопес Тя също е настроена срещу мен. И са се събрали — две ядосани жени, които са снесли злобно парче боклук, който не ме наранява, но ще нарани непознат за тях човек. Но това не е важно, Джесика, никой не обръща внимание на такива неща.

— Когато живееш там, им обръщаха. Най-вече заради клюките, но и защото научаваха как да се държат с определени хора. Нима нещата са се променили? — Когато той не отговори, тя продължи: — Може и да е боклук, но казва това, което всеки ще си помисли, ако се върна в Ню Йорк. Казах ти го, когато обяснявах защо няма да тръгна с теб.

— Виж, тези двете искат да наранят някого, защото мислят, че те самите са били наранени. Защо приемаш, че целият Ню Йорк ще мисли същото? Ще си спомнят за теб и ще се радват да те видят. И ако някои хора са жестоки, ще се разправяме с тях заедно. Джесика, скъпа моя, по-силни сме от тях.

— Люк, спри, моля те. — Тя се беше свила в ъгъла на дивана, сякаш да се защити от аргументите му. Знаеше, че този път той ще усети сълзите в гласа ѝ, ала беше прекалено уморена, за да се безпокои за това. — Няма да споря с теб, уморена съм... — „И ми липсваш, искам да ме прегръщаш, да сме заедно в леглото, да яздим един до друг и светът да е прекрасен, защото сме двама“ — и имам нужда от сън. Утре сутрин ще репетираме, след това имам срещи... знаеш как е, наясно си какво имам да правя. Съжалявам, че е трябвало да се оправяш с Клаудия, знам колко ти е трудно, но не мога да ти помогна... не мога да помогна с нищо. Нямах да мога даже и да бях в Ню Йорк... Извинявай, започвам да приказвам насън. Съжалявам за толкова много неща, Люк...

Той помълча малко, преди да изрече:

— Ще ти пиша. Лека нощ, скъпа, и приятни сънища.

Тя затвори. След малко, свита на дивана, вече спеше дълбоко.

— Последното ни представление — въздъхна Хърмайни. — Мелбърн ще ми липсва: такава приятна публика, толкова чувствителни, милостиви критици. И — добави небрежно — предварителните продажби в Сидни вървят като цунами. Даже имам нови групи.

Джесика престана да се занимава с багажа си:

— Бях забравила театралните групи.

— Така и трябва. Казах ти, че ще се погрижа за всичко. Предпремиерите са продадени до последния стол; също и първите три седмици. Тук си покрихме разходите, скъпа, а в Сидни ще ударим джакпота. Поне засега ние с теб няма да спим по входовете.

Те се усмихнаха една на друга.

— Харесва ми да работя с жени — продължи Хърмайни. — Забавлявам се, вадя пари и не ми се налага да играя сексуални игрички или да лаская нечие самочувствие.

— Подкрепи моето.

— И свърших добра работа. Имах предвид мъжко самочувствие; твоето си заслужаваше да се подкрепя. Чувала ли си се скоро с твоя нюйоркски режисьор?

— По темата за мъжкото самочувствие ли?

— По темата за мъжете.

— Забравих да му кажа в кой хотел сме отседнали тук. Предполагам, че ще има писма в Сидни.

Там я чакаха десет писма, подредени спретнато върху факса ѝ, и тя се втурна към тях. Прислужницата тъкмо почистваше стаята, където беше спала, докато Джесика беше в Мелбърн. Надежда радостно се въртеше из гостната, сякаш едва сега преоткриваше, че всичко си е наред. Джесика разполагаше с целия ден — Дан Клана и Оджи Мак щяха да наглеждат преместването на декорите в „Драма Тиътър“, Хърмайни пое срещите; нямаше да репетира до утре. Джесика си наля кафе, занесе кошничка ябълки в гостната и се настани да чете.

„Моя любов, седя пред бюрото и съзерцавам
снежните парцели, които се вихрят зад прозореца.

Снежинките се скупчват като политици по време на съвещание и после вятърът ги отнася извън полезрението ми... Метеоролозите предсказват дълбок сняг, което е абсурдно за март, но нийоркчаните, разбира се, ще се справят и с това...“

Озадачена, Джесика дочете писмото и мина на следващото.

„Е, моя любов, тъкмо пресякох на ски Пето Авеню — възхитителен експеримент. Не се сетих за това предишния път, когато коли не можеха да се движат, но сега не устоях. Бих искал да видиш промените тук не се движи нищо, освен пешеходци, които са завладели улиците, сякаш времето се е върнало с няколко века назад...“

Всичките бяха еднакви: топли, дружелюбни, почти безлични, в тях ставаше дума за опера, някакъв търг в Сотби, балет в Линкълн Сентър. Не се споменаваха нито Клаудия, нито Триша, нито пък се говореше за връщането ѝ в Ню Йорк или имаше въпроси за пиесата ѝ в Мелбърн. „Той се е предал — помисли си тя. — Най-сетне е повярвал, че няма да стана част от живота му, че приключението ни на Лопес е приключило и ни е останало само приятелството. Сигурно вече си е намерил друга, но няма да ми пише за личния си живот. Вече не.“

Изпита остро чувство за загуба. Събра писмата на купчинка и ги остави на дивана. Не виждаше причина да ги прибира в кутията при останалите.

Когато телефонът иззвъня, тя се намръщи.

— Джесика, все още ли сме въздържатели? — попита Едуард. — Кажи ми, че не сме. Искам да те изведа на вечеря. Можем да отпразнуваме успеха в Мелбърн или пък да поговорим за предпремиерите, или да не говорим за работа изобщо. Или да не говорим за нищо, просто ще вечеряме и ще прием, и ще сме щастливи заедно.

Това беше нов Едуард. Възторгът в гласа му я накара несъзнателно да се изправи:

— Не се ли притесняваш за утре?

— Не много. Малко, разбира се, а довечера ще стане по-лошо — човек никога не е сигурен кога тревогата ще си покаже рогцата — но в Мелбърн, нали знаеш, рецензиите. — Бяха като омайно вино, не мислиш ли? Чувствам се доста опиянен от тях.

— Мелбърн беше само проба — отвърна тя, притеснена от безгрижието му. — В Сидни ще е по-трудно, защото тук ще ни е сезонът. А все още имаме работа за вършене. Утре от девет е репетицията.

— Значи трябва да вечеряме рано. В седем ли да мина?

Тя хвърли поглед към купчината писма сред възглавниците до нея. „Защо не? — помисли си. — Интересува се от мен и ще ми помогне вечерта да мине по-бързо.“

— Да, ще съм готова.

Погледна през прозорците към бледото късно лятно небе и дърветата, които започваха да сменят цветовете си. „Ще трябва да говоря с Хърмайни за друга пиеса — помисли си. — Трябва непрекъснато да съм заета.“

Може би някоя от пиесите на Люк.

Идеята ѝ хрумна най-неочаквано. Но след това тя осъзна, че от дълго време си е мислила затова. Пиесите бяха чудесни; знаеше, че са станали още по-добри, след като ги е преработил. И ако тя поставеше някоя, той щеше да разбере, че между тях няма силни чувства.

Да, но не можеше да направи това. Защото, разбира се, той щеше да дойде в Сидни.

Каква безумна идея.

Тя чу щракване — факсът се включи. Погледна часовника си — три следобед. Полунощ в Ню Йорк. Беше забавно да гледа как хартията бавно излиза. Представи си Люк в библиотеката му да гледа как писмото изчезва в неговата факс машина. „Дава ми да го прочета.“

Гледаше към белия лист с познатия почерк на Люк. „Не искам друг приятелски поздрав. Вече знам как изглеждат неговите.“

След малко върна ябълките в кухнята, като съзнателно подмина факса. Влезе в спалнята, взе си книга за четене, сложи диск на Моцарт. Но в крайна сметка не издържа, взе писмото и го прочете.

„Най-скъпа моя, вече трябва да си в Сидни. Видях мелбърнски вестници на една будка, където явно имат преса от целия свят, тъй че знам колко добре си се справила. Не съм изненадан, но съм извънредно впечатлен, защото знам, че успешната актьорска кариера не означава гладък преход към режисурата, където трябва да се разправяш с всички герои, а не само със своя. Много се гордея с теб. Надявам се, че и ти се гордееш със себе си.

Трябва да призная, скъпа моя, че вече не знам как да ти пиша. Писмата, които очаквах завръщането ти от Мелбърн бяха написани, докато се опитвах да реша как да продължавам. Обичам те, искам да се ожения за теб, искам да сме заедно, да сме колкото се може по-близо един до друг. Но не мисля, че ти би желала да чуеш това от мен. Не знам какво в действителност искаш да чуеш. Знам само, че ако не ми наредиш да спра да ти пиша, вероятно ще продължавам до безкрайност, защото не мога сам да прекъсна връзката си с теб. А дори такава връзка помежду ни е по-добре от нищо.

Ако още не си готова да ми кажеш какво искаш, мога да почакам. Не съм карал ски отново (проклятието на града е, че улиците се почистват прекалено бързо), но ми остава работата като последно средство — операта, балетът и Сотби.

Обичам те. Люк“

Слънцето ярко сияеше, в стаята се разнасяше весела мелодия. Джесика се върна на дивана, вдигна предишните му писма и ги прибра в кутията. „Но това още не, искам да го прочета няколко пъти, преди да го прибера.“

И след това се сети за Едуард. Нямахше желание да излиза с него — за какво ли си е мислила, като му обеща? „Ще му се обадя — реши — и ще му кажа, че никъде не ми се ходи.“ Но преди да вдигне телефона, той извъня.

— Да? — Тя се надяваше да е Едуард.

— Джесика Фонтейн? — попита женски глас. Джесика седна на дивана, намръщи се и се опита да свърже гласа с нечие лице. Беше прекалено силен и агресивен, малко завален като че ли... Тя стисна поздраво слушалката. Като че ли беше пияна.

— Да, кой е? — попита, макар че вече знаеше.

— Клаудия Камерън. Не ме познаваш, не сме се срещали, но явно познаваш съпруга ми. Люк Камерън.

— Твоят съпруг?

— Беше. Но още сме близки. Много близки. Грижим се един за друг — много сме близки! — и искам да знам за какъв дявол му пишеш писма.

„Няма защо да говоря с нея. Трябва просто да затворя. Какво ли би искал Люк да сторя? Опитва се да я защитава; сигурно ще иска същото и от мен“ — помисли си.

Чу се тракане на лед в чаша.

— По дяволите, отговаряй! Страх ли те е от мен? Би трябвало, знаеш, защото мога да те съсипя, да те размажа...

Поразена, Джесика отвърна:

— Като съчиняваш лъжи пред онази клюкарка.

— О, значи си го получила. Тогавата знаеш, че мога да те разнеса из целия Ню Йорк, ако реша. А може и да реша. Отговаряй на въпроса! Защо пишеш писма на мъжа ми?

— Пиша на бившия ти мъж, защото сме приятели.

— Приятели не се наричат хората, които спят заедно. Четох някои от тези писма, всичките са за театъра и Австралия... кого си мислиш, че ще излъжеш? Разбира се, че спиш с него.

— Доста ще е трудничко, след като той е в Ню Йорк, а аз — в Сидни.

— Да бе, умница. Всички актриси сте еднакви — няма ни една на света, на която да повярвам. Ти се опитваш да ми отнемеш Люк, да го заведеш в Сидни и вече да не е близо до мен. Питам го и той си призна.

— Какво?

— Че се чукате.

— Не ти е казвал такова нещо.

— Разбира се, че каза. Даже...

— Казал е, че сме приятели. Казал е, че режисирам за пръв път и той ми помага.

— Не знаеш какво е казал!

— Да, но го познавам. Знам, че не би си измислял.

— Щом го познаваш толкова добре, значи спиш с него.

Това беше толкова нелогично, че Джесика избухна в смях.

— Не ми се надсмивай! — Ледът звънна в чашата. — Ти си свършена! Разбираш ли? Няма да получиш Люк — никога! — и няма да си намериш работа в този град. Никога! Имам могъщи приятели и те ще те спрат, а когато Люк чуе как си се надсмяла над мен, повече няма да те погледне. Ще изхвърли писмата ти, а ако му се обаждаш и го молиш, ще ти затваря. Знам какво прави, когато го принуждават. Така, че стой далеч от него! Ако си на разстояние, приятелката ми няма да публикува другите сведения, с които разполага.

— Тя няма друга сведения. Не знаеш за какво говориш. — Джесика беше побесняла. Люк и Клаудия бяха разведени от единадесет години. За коя се мислеше тя да ѝ казва дали може да се среща с Люк или не? И наистина ли смяташе, че клюкарската журналистка може да я задържи встрани, ако наистина реши да се върне? — Това е лудост...

— Не ме наричай луда! Аз съм...

— Ти си смешна. Не се интересувам от Люк и няма да се върна в Ню Йорк, но, повярвай, ако исках, не би могла да ме спреш.

— О, тъй ли? Щом слезеш от онзи самолет...

— Няма самолет. Какво ти става? Казах ти, че няма да се...

— Лъжеш! Слушай, казвам ти, ако ми отнемеш Люк, ще се самоубия. Наистина! Той е всичко, което имам.

— Каза, че имаш могъщи приятели.

— Така е. Или поне ги имах. Не знам какво точно е станало с тях, не съм ги виждала наскоро. Може да не са в града. Но това не е важно, защото имам Люк и той се грижи за мен, а ако ми го вземеш, ще се самоубия. Решила съм, нали знаеш; сериозно говоря. Трябва да знаеш, преди да се качиш на самолета.

— Клаудия, чуй ме. — Джесика вече не беше ядосана, чувстваше само дълбоко съжаление. — Няма да идвам в Ню Йорк. Не бива да говориш такива ужасни неща. Има толкова много неща, заради които си струва да живееш...

— Като например? Не знаеш нищо за мен! Винаги си била в центъра на нещата, никога не си се проваляла в нещо, ти си умна и красива, хората ти ръкопляскат и ти повтарят колко си фантастична. Какво знаеш за провалите? Какво знаеш за сутрините, когато се събуждаш и нямаш представа какво да правиш с деня си, защото не умееш нищо! Загубих Люк, знаеш, вече не се виждам и с приятелите си, непрекъснато губя — какво знаеш за това? Не си губила нищо, ти само получаваш — например чужди съпрузи. Получаваш, получаваш и продължаваш да получаваш, а хората ти ръкопляскат... но при мен не става така; провалям се във всичко. Аз съм неудачница. На Люк му е все едно, той и бездруго ме обича. Но не обича теб! А ако те обича... ще се самоубия.

— Не го казвай. Ти си млада, можеш да получиш помощ...

— Какво искаш да кажеш?

— Ще намериш някого да ти помогне — да откриеш с какво да запълваш дните си, да придадеш цел на живота си. Годините са пред теб, можеш да срещнеш нови хора и да откриеш нови цели. Знаем какво е да чувстваш отчаяние и самота...

— Глупости.

— Минала съм през някои трудни моменти. Трябваше да...

— Глупости, глупости, глупости! Боже, вие, актьорите, лъжете даже и насън! Мразя ви всичките. Мразя театъра. Мразя и Ню Йорк. Мразя Люк. А, не, това не е истина, имам си само Люк. Обичам Люк. Ще му липсвам, когато умра. Той ще плаче и ще повтаря, че това е негова грешка. Не, ще каже, че грешката е твоя. И ще те намрази. И това ще е крайт между теб и Люк. Ще ми се да го чуя как те проклина за онова, което си сторила, но няма да съм там, нали така?

— Клаудия, стига! Нямаш намерение да се самоубиваш. Трябва ти помощ.

— Не ми давай тъпите си съвети, глупачке, нямам нужда от тях! Просто стой далеч от съпруга ми! Стой далеч! — И тя затвори.

Джесика дълго време стоя неподвижна, като все още стискаше слушалката, сякаш Клаудия като по чудо би могла да продължи да ѝ говори. Но накрая и тя затвори. Трепереше от силата на гнева и отчаянието на другата жена — и заради своята безпомощност. Сигурно имаше неща, които би могла да каже и да са по-ценни, по-

окуражаващи, по-малко противоречащи... И ако Клаудия наистина се самоубие...

„Но тя не би го сторила — помисли си. — Хората, които говорят за самоубийство, рядко се самоубиват.“ Така ли беше? Беше ли го прочела някъде?

Всъщност не знаеше нищо за самоубийствата и почти нищо за Клаудия.

Трябваше да се обади на Люк. Той трябваше да знае, че тя говори за такива неща.

Погледна часовника си. „Мили боже — помисли си, — защо не сме в един и същи времеви пояс? В Ню Йорк трябва да е един след полунощ. Той сигурно вече спи. Ще му се обадя по-късно.“

Телефонът иззвъня.

— Джесика — каза Едуард, — какво ще кажеш да вечеряме в „Каталина“? Ако не искаш, няма смисъл да правя резервациите там...

— Едуард, не искам да ходя никъде. Не ми се излиза тази вечер. Имам работа, пък и се притеснявам за утре вечер. Няма да съм добра компания.

— Ти си единствената компания, която искам, все едно какво си мислиш. Джесика, не можеш да ме отхвърлиш — само за теб мисля, откакто се събудих. — Веселото му настроение беше изчезнало; сега в гласа му звучеше дълбока меланхолия и тази нотка на безумна нужда преди караше Джесика да го успокоява. — Разделени сме от доста време, а има толкова неща, за които да говорим. Боже, сякаш са минали години! Джесика, Джесика, не ми затваряй вратата, много те моля, не ме изхвърляй!

Тя се намръщи. Не само веселото настроение беше изчезнало, но в тона му имаше някаква пресметливост — сякаш беше повтарял същите думи дузина пъти. „Всеки път, когато срещне някоя като мен, която отговаря на зависим мъж.“

— Само няколко часа — настоя той. — Каквато и работа да имаш, може да почака малко, нали? Дари ме с няколко часа щастие... Чаках толкова дълго, бях толкова търпелив...

„Той е използвач — помисли си. — Това не е любов, а обсебване. Не го е грижа за мен въобще; интересува се само за онова, което иска и може да получи. Като Клаудия. Може би ние с Люк привличаме такива типове. Само че се привличаме и един друг. Е, не мога да толерирам

Едуард както Люк — Клаудия. Имам твърде много работа и точно сега той не ми трябва. О, Едуард, какъв срам, че си неудачник. Бихме могли да си прекарваме добре, да сме приятели и да работим заедно. А кой знае какво бихме постигнали, ако ни се даде шанс?“

Но не можеше да му го каже. Предстояха предпремиерите, а след една седмица и премиерата, ето защо не биваше да настройва Едуард срещу себе си.

— Не те отхвърлям, знаеш, че ми е приятно да съм с теб. Но не мога да рискувам пиесата, Едуард. Всичко, което искам от бъдещето, зависи от нея. Това се отнася и за теб, нали? И двамата се нуждаем от успех. Опитай се да разбереш — сега искам да съм сама. Няма никой друг край мен, просто искам малко спокойствие и уединение.

— Няма никой друг?

— Точно така. Да не смяташ, че просто съм те сменила.

— Не, не мисля, че си способна. Но това е глупаво, Джесика. Можем заедно да се притесняваме за пиесата и един за друг.

„Боже мили, много е добър! Защо не съм забелязала преди колко е хитър?“

Тя приключи разговора и се изправи. „Трябва да се махна оттук. Дойде ми прекалено много за днес.“ Пъхна бележника си в чантата, подкара към Съркюлър Кий и взе първия ферибот за Манли. Този беше бавен, не като онзи, на който се бяха возили с Едуард. Настанена удобно на палубата, тя реши да поработи.

Но не успя. Беше нервна и внезапно се почувства потисната, беше забравила за Клаудия и решението си да се обади на Люк, а мислите ѝ се носеха свободно. Докато съзерцаваше бреговата линия и сивата, разпенена вода, изпита носталгия за Лопес Айлънд, къщата и малкия плаж сред скалите, които винаги бяха символ на защита и сигурност за нея. „Тук не съм защитена — помисли си. — Между мен и премиерата във вторник няма нищо, дори Хърмайни.“

Но точно към Хърмайни се обърна, когато нещата не вървяха на първата предпремиера. Театърът беше почти пълен, но публиката беше неспокойна и когато първо действие завърши, двете бързо излязоха навън. Във фойето спряха до будката за програми и проследиха зрителите. Неколцина дори напуснаха театъра.

— Какво ѝ става на Анджела? — попита Джесика. — Толкова е отвлечена, сякаш е притеснена, гневна или разочарована... нещо я

притеснява. Толкова добра беше на репетицията, да ти е казвала нещо?

— Не, но когато пристигнах, се беше лепнала за телефона като влюбена тийнейджърка. Дали си няма любовник?

— Не знам. Омъжена е, но съпругът и е в Лос Анжелис. На турне с „Фантомът от операта“. И не съм чувала да има любовник.

— Също и аз. Смяташ ли, че зрителите са я усетили?

— Да. Или пък не. Изглеждаха ужасно неспокойни и някои си тръгват.

— Сигурно излизат да пушат навън. Да поговоря ли с Анджеला? Или ти ще го направиш?

— Стомахът ми е свит. Ще имаш ли нещо против ти да поговориш с нея? Мисля, че влияе зле и на останалите; не играят както в Мелбърн... — Гласът ѝ трепна. Не се чувстваше добре. Излезе навън. Площадът беше осветен от големи и ярки глобуси, вълните се плискаха съвсем наблизко. Групички зрители и от двата театъра пиеха шампанско и кафе, говореха и пушеха. „Разбира се, че не са си тръгнали, просто са излезли тук, защото вечерта е прекрасна и могат да пушат на спокойствие.“ Тя се промъкна до една от групичките с наострени уши, но преди да успее да чуе някакъв коментар, някой я извика.

— Джесика! — Тя се обърна и видя Алфонс Мъри да се промъква към нея през тълпата. Тънките му мустачки се тресяха, а плешивата му глава сияеше на светлината на лампите. Той ѝ стисна ръка, като отклони поглед от бастуна ѝ.

— Скъпа, скъпа Джесика, много време мина. Ти направо изчезна след онази среща в кабинета ми. Заета си била, нали? И си постигнала такова нещо! Доста е добре, знаеш ли. Разбира се, човек не бива да съди по едно-единствено действие, но поне засега, скъпа Джесика, представлението е наистина много приятно.

И ето така Джесика разбра, че „Краят на пътя“ има успех.

И че Алфонс Мъри ще бъде очарован да обсъдят бъдещата им съвместна работа.

И че двете с Хърмайни бяха подценили евентуалните проблеми на Анджела Краун...

— На Анджела ѝ има нещо, нали? — попита Мъри. — Искам да кажа, че определено не е на върха и направо не прилича на себе си. Работил съм с нея, тя е много добра актриса. Дали не е болна?

— Не знам. — Нямаше смисъл да го лъже; зрителите можеха да са забелязали или да не са забелязали проблема, но свързаните с театъра хора не биха го пропуснали. — Хърмайни се опитва да изясни нещата.

Той кимна леко, оценявайки честността ѝ.

— Да се надяваме, че проблемът е дребен.

— Благодаря. — Тя го погледна и за пръв път забеляза в очите му интерес и уважение.

Откри Хърмайни в гримьорната. Анджела подновяваше грима си.

— Какво е станало?

— Разполагаме с дубльорката — замислено промърмори Джесика. — Тя не е добра като Анджела, но е млада и бърза, така че ще поработим с нея. Тя ще се справи.

— За една седмица?

— Ще работим денонощно, ако се налага. Ще се справи. Не е пропуснала нито една репетиция, знае си репликите, всичко останало. Няма да е като Анджела, но имаме само нея. Започвам да работя с нея още утре сутрин. Ще трябва да поемеш репетициите.

Дан Клана мина край тях:

— По местата всички, за второ действие.

— Какво се говореше отвън? — попита Хърмайни.

— Не можах да чуя много, но хората изглеждаха доволни. Алфонс Мъри ме попита къде съм се крила.

— Негодник! Но това значи, че сме постигнали нещо. И той сигурно е говорил с някои критици, които вярват, че е хубаво. Знаем ги аз вестникарите; не се предполага критиците да ходят на предпремиери, но един-двама винаги се показват и пускат ранни рецензии, тъй че ако са отрицателни, пиесата така и не стига до премиера. Видя ли някого тази вечер?

— Дан каза, че е зърнал Грегъри Вардън. Не го познавам.

— Той е нахален и жесток. Вероятно е и най-умният критик, всички се боят от него. Пуска рецензии за „Сидни Херълд“. Обича нови автори и си поддържа запаса от свежи мръвки. Думите са негови, само цитирам.

— Смяташ ли, че Алфонс е говорил с него?

— Залагам си къщата и колата. Алфонс обича да е наясно, че не само той е на определено мнение. Предвиждам нещо чутовно в утрешния вестник. Тъй че ще можем да се приберем щастливи. Не бих отворила шампанското, но като съдя по опита си, една добра рецензия сега ще ни продаде докрай.

— Алфонс знае, че Анджела има проблеми.

— Лошо. Е, разбира се, усетил го е. Ако е казал на Вардън, това вече ще е опасно. Ще се наложи да обявим включването на Лусинда, преди да сме видели по вестниците, че главната ни изпълнителка не е добра. Всъщност Вардън сигурно е забелязал нещата и сам. Да поговоря ли с него през втория антракт? Не, не, не! Да го оставим да си върши работата. Стискай палци.

Не беше чак фантастична, помисли си Джесика от дъното на залата, но поне беше по-добра отколкото в първо действие. Ако се стегнеше, предпремиерите щяха да минат нормално. А ако не успееше... Е, Лусинда Табър ще получи най-големия си шанс и двете с нея ще работят по двадесет часа на ден, ако се налага, за да е готова да се включи по всяко време.

При следващия антракт тя отиде зад кулисите при Лусинда, която четеше вестник в ъгъла.

— Луси, става нещо. Анджела ще напусне трупата и ти ще играеш Хелън на премиерата другата седмица.

Тя пребледня:

— Защо?

— Съпругът ѝ е болен и тя заминава за Лос Анжелис. Ще остане тази седмица. Поне така казва засега. Ние ще трябва да работим здраво следващите няколко дни, тъй че да си готова да я заместиш.

— Но това е невъзможно! — извика Лусинда.

— По-тихо. Няма да уведоим другите преди края на трето действие.

— Да ги уведоим... О, Боже, значи е истина! Но е невъзможно. Джесика, уговори я да остане. Можеш, нали? Кажи ѝ, че трябва; съпругът ѝ ще се оправи; искам да кажа, че не е нужно да е при него непрекъснато, защо не остане тук?

— Казах по-тихо! — сряза я тя. — Какво ти става, за Бога? За това мечтае всеки актьор, невероятната единствена възможност, Луси.

— Но аз не съм готова! О, Божичко, Джесика, не мога да се справя!

— Ти взе ролята на дубльорката.

— Защото знаех, че Анджела никога не се разболява, нищо не ѝ се случва. Не съм си и помисляла...

— Е, имаш цялата нощ на разположение да си мислиш, преди да се хванем на работа утре. Знаеш си ролята.

— Да, но това не значи, че...

— И си водеше бележки, нали? Записваше си всичко, което съм казвала на Анджела и каквото сме обсъждали.

— Да, нали ми каза. Но, Джесика...

— Няма да го обсъждаме, Луси. Сега искам да се прибереш вкъщи и да прочетеш колко пъти пиесата.

— Да я чета?

— За да получиш по-силно усещане за всеки герой и затова как върви действието. Мисли за всички, не само за Хелън. Започваме утре рано. Можеш ли да си при мен в седем и половина?

Лусинда я погледна отчаяно. Накрая кимна несигурно:

— Предполагам.

— Нали знаеш къде живея? На върха на Пойнт Пайпър. И, Луси...

— Да?

— Ще се справиш. Ще работим много здраво и ще успееш. Трябва да ми вярваш.

— Не знам защо ти ми вярваш. Не знам защо изобщо ме избра. Не биваше да опитвам. Трябваше да откажа. Но си помислих, нали знаеш, че ще науча много неща, като ви гледам с Анджела, и някой ден ще мога да получа роля като тази. Играла съм само малки роли.

— Всичките ти роли са били хубави и си се справяла добре. Записите ти бяха отлични.

— Да, но не съм поемала главна роля. И не се е налагало да замествам някоя като Анджела.

— Изобщо не си мисли за това. Ще играеш своя собствена Хелън, по-различна от тази на Анджела.

— Прекалено съм млада. Хелън е на четиридесет. Аз съм на двадесет и осем.

Джесика се намръщи:

— Не изглеждаш на толкова. Каза ни, че си по-възрастна — На тридесет и две, струва ми се.

— Защото си мислех, че искам мястото. Всеки ме натискаше, родителите и приятелите ми, и учителят ми по актьорско майсторство в Мелбърн... казваха, че трябва да поемам рискове или няма да стигна доникъде. Но, Джесика, Хелън ме плаши.

— Защо?

— Прилича на майка ми, тя е... — Джесика избухна в смях и Лусинда продължи: — Моля те, недей. Не ми се смей и не проявявай нетърпение, просто ме изслушай. Никога не съм ти го казвала, защото бях съвсем сигурна, знаех си, че няма да играя Хелън, само че тя ми напомня за мама... Искам да кажа, толкова е самоуверена, толкова гладко се движи през живота и всички я харесват, а майка ми е тъкмо такава и винаги очаква да се справям като нея — а аз не мога! Хората продължават да ме карат да правя това или онова, да се държа така или иначе, само че е все едно да ме караш тичешком да се кача на планина: не мога. Може би някой ден ще съм готова за Хелън. Бих искала да ме режисираш, когато съм — ако изобщо бъда — но дотогава, съжалявам, просто не смятам, че ще се справя.

— Съжаляваш? Ти си актриса, професионалистка; дадохме ти мястото и ти вярвахме; беше с нас през цялото време, а сега ми казваш, че съжаляваш? Не се прави така, момиченце. Имаш си работа и си много добра в нея. — Тя спря. — Не мисля, че трябва да се държа така. Да започнем отначало. Всички актьори се притесняват дали ще се справят с дадена роля. Ако не могат, проучват пиесата, за да я разберат толкова добре, че да стане част от живота им — и може да помолят някого за помощ. Тук съм да ти помогна. Ти ще играеш Хелън и аз смятам, че ще си изградиш име благодар...

— Ще се представя като глупачка и ще проваля пиесата ти.

— Нито едното от двете. Бъди сигурна. Знаеш ли какво? Ще дойда у вас довечера и заедно ще прочетем пиесата. Утре ще се чувстваш много по-добре. Трябва да добиеш малко самоувереност, Луси, или наистина няма да се справиш с ролята. Това е само въпрос на вяра. Така е.

Лусинда вдигна към нея погледа си на изплашено дете и Джесика си помисли. „Твърде късно ли е да се обаждаме на някоя

агенция и да търсим друга? Късно е, разбира се. Пък и ще тръгне слух, които ще е по-лош от всички друга клюки.“

— Смятам, че си изненадана, Луси; дай си време да свикнеш с мисълта. Кога да дойда довечера?

— О, недей. Искам да те зарадвам, Джесика, тоест, не искам да те разочаровам, защото смятам, че си прекрасна, обожавам да гледам как режисираш другите и все ми иска да работим заедно...

— Така и ще бъде. Започваме утре. Няма да ме разочароваш, Луси. Ще ме накараш да се гордея с теб.

— Така ли мислиш? Наистина ли вярваш, че е възможно?

— Разбира се. Почакай само и ще видиш колко добре ще се справим двете.

— О, Боже, надявам се! Просто, нали разбираш, уплашена съм. И ме е срам. Защото е ужасно, нали, да си уплашен?

— Да си уплашена не е страшно, лошо ще е, ако си ужасена. — Тя целуна бледата буза на Лусинда. — Прочети пиесата тази вечер. И си повтаряй, че ще се справиш.

„Но тя е ужасена. И докато не повярва в себе си, няма да работи добре. Но аз ще ѝ вдъхна самоувереност, докато репетирам цялата пиеса с нея. Смятам ли, че ще успее? Не бива да си задавам този въпрос. Тя трябва да успее. Ще успее. С малко късмет и упорита работа ще се справи. Няма да е много добра, но поне ще закрепим пиесата. О, защо това трябваше да се случи, когато всичко вървеше толкова добре?“

— Ще дойдеш ли с мен на партито? — попита Едуард след втория бис, когато Джесика се качи зад кулисите да поздрави всички. Хърмайни говореше с гардеробиерката да повтори костюмите на Анджеела в по-малък размер, а Анджеела беше на телефона.

— Стоях встрани — продължи той, — точно както ме помоли, но сега вече можем да сме заедно.

— Няма да ходя на банкета, Едуард. Има много неща за дообмисляне и се прибирам вкъщи.

— Настоявам да те закарам.

— Не, ти ще отидеш заедно с всички останали да празнуваш. Хърмайни има нещо да ви съобщи и трябва да си там. Беше превъзходен тази вечер, Едуард. Надявам се знаеш колко си впечатляващ.

— Щом казваш.

— О... — Тя пресече досадата и нетърпението си. — Казвам го. Ще се видим утре.

Вкъщи си помисли да пише на Люк да го помоли за съвет как се работи с ужасена дубльорка, но щом се сети за него, си спомни и за Клаудия. Трябваше да му се обади. Дори ако Клаудия не го е мислила сериозно, ако само е драматизирала нещата, трябваше да му каже. Покъсно нямаше да има и време, следващата седмица щеше да посвети на Лусинда.

Дори не се опита да провери часа. „Трябва да говоря с него — помисли си. — Дори да го събудя.“

— Люк Камерън. — Той вдигна при първото позвъняване и Джесика отново изпита удоволствие да чуе гласа му, копнееше да е близо до него, в обятията му.

— Люк, Джесика е. Надявам се, че не съм те събудила. Не проверих часа.

— Седем и половина в понеделник сутринта. Заради Клаудия ли се обаждаш? Не е възможно, няма начин да си научила.

Тя затаи дъх:

— Да съм научила какво?

— Че е мъртва. Починала е снощи, не знаем точно кога.

— О, не. Люк, това е ужасно! Наистина не смятах, че може да... Исках да ти се обадя... О, Боже! Кога го е направила?

— Не знаем дали е било самоубийство. Какво искаше да кажеш с това, че не си смятала... какво?

— Може да не е било самоубийство ли?

— Не е ясно. Откриха в тялото предостатъчно дрога и алкохол да убият няколко души, но тя беше свикнала и с едното, и с другото. Не е споменавала за самоубийство...

— Напротив, Люк, обади ми се. Говорихме...

— Обаждала се е? Кога? Защо?

— Вчера следобед. Каза ми да стоя настрани от теб.

— Мили Боже! Като че ли е имала най-малката... Само това ли искаше или и да си поговорите?

— Настояваше да говорим, тъй че проведох разговора, защото не знаех какво би желал да сторя... Мислех си, че може би искаш да се опитам да я защитя, но май не се справих особено добре, а? О, Люк,

ужасно съжалявам. Толкова е страшно, кошмарно е да смяташ, че в живота ти няма нищо. Как би могъл някой да се чувства така? И аз не бях много мила с нея, ядоса ме и аз ѝ го показах.

— Добра е в тази работа. Вечно караше хората да са жестоки с нея. И ето ни тук. — Гласът му трепереше. — Ужасно е, права си. Да си толкова изоставен... Ще ми кажеш ли за какво говорихте?

— Че няма да се връщам в Ню Йорк. По някаква причина тя беше убедена, че идвам при теб. Казах ѝ, че сме само приятели. Тя продължаваше да те нарича свой съпруг и каза, че си единственият, който се грижи за нея. Отговорих ѝ, че ѝ трябва помощ; че има за какво да живее, просто се нуждае от помощ да намери пътя си и цел на дните си, смисъл на живота...

Той се изсмя горчиво:

— И двамата сме ѝ изнесли същата лекция. Нищо чудно, че не ти е повярвала.

— За какво?

— Че не сме двойка. Използвах същите думи — цел на дните — всеки път, когато я наставлявах. О, Исусе, наставлявах я, когато трябваше да ѝ помагам. Толкова много можех да направя за нея... винаги има какво повече да сторим.

— Невинаги. Люк, ти си се грижил за нея от години. И тя го знае. Каза ми го. Каза ми, че сте много близки.

— О, за Бога, тя знаеше, че не бяхме. Клаудия беше моята благотворителна дейност, за която да отделям време, да влагам пари... Беше по-лесно да го правя, отколкото да я хвана за ръка и да я поведе към някои решения. Изоставил съм я по стотици начини.

— Също и аз. Даже ѝ се надсмях... О, Люк, какво ужасно нещо съм сторила! Смях се.

— На какво?

— Тя каза нещо абсурдно и аз... е, не трябваше. Бих искала да не съм го правила.

— Джесика, не си отговорна за смъртта на Клаудия.

— Ти също. Люк, ако съдя по думите ѝ, много хора са я предавали. Аз също я изоставих.

— Може би. Но си го сторила само веднъж. Пък и нищо не ѝ дължиш.

— Тя е човешко същество. Дължа ѝ внимание и симпатия.

Те помълчаха.

— Знаеш ли — каза накрая Люк, — тя продължаваше да ме обвинява, че се държа с нея като с героиня от пиеса, и беше права. Но винаги ме молеше да го правя, да режисирам живота ѝ. Докато накрая откри как да режисира сама смъртта си.

— Ако е било самоубийство.

— Да, ако е било.

— Съжالياваш ли за нея? — попита Джесика.

— Съжالياвам за проваления ѝ живот. Тя така и не си даде истинска възможност; това е трагедията на Клаудия. Знаеш ли, с Констанс говорихме много за начина, по който живеем — като че ли всеки е в пиеса с начало и край, драматични върхове, кратки връзки, нов сценарий на всеки няколко месеца или години. Невинаги е хубав, но така живеем и това ни стига. Не, не за Констанс. Тя получи повече, имаше и твоето приятелство. А после аз те намерих и разбрах, че също искам повече: истински живот, объркан и непредвидим, какъвто е. Не мога да повярвам, че я няма! — Клаудия никога не успяваше да погледне живота с неговата непредвидимост, а аз така и не я научих. Предполагам, че точно за това съжالياвам в момента: за отказа ѝ да хване живота и да го направи свой, упорството ѝ да живее в измислен свят, когато наоколо има такива богатства и красота. Това е урок за нас, нали?

Джесика мълчеше. Знаеше, че той очаква тя да каже, че също иска истински живот, по-пълноценен и постоянен от сегашния. Че го желае. Но се случваха твърде много неща, беше обзета от прекалено много емоции. Клаудия ги беше събрала по-близо един до друг, но не биваше да мисли за това сега.

— Люк, Анджеела напуска. Другата седмица ще оперират съпруга ѝ и тя иска да е при него. Налага се да се заема с дубльорката.

— Тя готова ли е?

— Не. И очевидно е ужасена. Може ли да поговорим за това?

— Колкото желаеш. Но при теб не е ли много късно?

— Не съм уморена. Ще почакаш ли малко да си наля кафе?

— Аз също ще си напълня чашата. Можем да се преструваме, че сме седнали на закуска. При теб трябва да е към полунощ. Но след като и бездруго се преструваме...

— Да — отвърна. — Мога да си представя масата за закуска.

Говориха повече от два часа.

— Е, имаш си голям проблем — отбеляза Люк накрая. — Можеш цяла седмица да се занимаваш с нея и тя пак да не е убедена в готовността си. Може би трябва да се опиташ да смениш фокуса от Хелън към другите трима, особено към онзи... как се казваше...

— Уитбред.

— Леле, как е понасял подигравките като дете? Е, може би трябва да приспособиш слабостта на Лусинда към...

— Хелън не е слаба.

— Не, но може би ще успееш да го замаскираш. Опитай се да мислиш как да подсилиш другите...

Джесика го слушаше, възприемаше и запомняше думите му. Представяше си лицето и усмивката му, как вдига вежди от удивление, как жестикулира с големите си ръце. Когато тя предлагаше тракторки, той слушаше мълчаливо и не я прекъсваше, коментираше само след като приключи, хвалеше я и винаги я караше да се чувства, като че ли са на едно ниво — двама режисьори — професионалисти.

— Ще успееш, ако я изградиш достатъчно и засилиш акцента върху другите роли — каза той накрая. — Проблемът е, че нямаш достатъчно време. Може би трябва да се замислиш за хипноза; да я накараш да мисли, че това е най-хубавото нещо, което ѝ се е случвало.

— В Театралното студио не са ни учили на хипноза. Ще трябва да се справя без това.

— Но целта е такава. Ако тя се увлече, ще работи като дявол и ще се справи със страха си. Тъй че трябва да ѝ предложиш идеята, да репетираш с нея и да работиш с останалите, за да им помогнеш да понесат напрежението поне в някои от сцените. Ще е ужасна седмица за теб.

— Меко казано. Благодаря, Люк. Имах нужда от помощ и приятелски разговор.

— И двете са на разположение, когато ти потрябват.

— Съжалявам за Клаудия. Знам колко ти е трудно. Ще ми се да ти бях помогнала повече.

— Винаги ни се иска, когато нещата се влошават. Жал ми е за Клаудия. Може би истинската трагедия на живота ѝ се състои в това, че беше толкова безлична, че не липсва силно на никого. Ето това вече наистина е тъжно.

— Ужасно е — промърмори Джесика и потрепери.

— Скъпа моя, време е да си лягаш.

— Да. Благодаря ти за всичко. Лека нощ, Люк.

— Лека нощ, скъпа. Спи спокойно. И се обаждай как върви работата с Лусинда.

— Да. Люк.

— Да?

„Ела в Сидни, ела за премиерата. Би ли могъл — просто като приятел?“ — но не посмя да го изрече.

— Джесика?

— Не, нищо. Лека нощ. Ще ти пиша. — Побърза да затвори. Нямаше да го моли да идва при нея.

Той не я беше питал какво ще прави след „Край на път“, сякаш не беше уверен дали изобщо ще получи отговор. От седмици тя знаеше, че няма да се върне към затворения си живот в Лопес. Независимо дали щеше да постигне успех, или щеше да се провали, щеше да намери начин да остане в театъра, вероятно тук в Сидни и почти със сигурност сама. Някой ден може и да се почувства готова да слее живота си с този на някой друг, но засега все още имаше твърде много да научава за себе си — като режисьор, може би като преподавател в университет или в театрална школа, може би дори като драматург. Трябваше да забрави спомените, които я преследваха, да си създаде приятели и работа, да работи много, докато накрая може да си каже, че си е създала нов живот и той е пълноценен.

— О, глупости! — отсече Хърмайни на следващия ден в кафенето, където Джесика ѝ разказа за разговора с Люк. — Откога си затыпяла толкова, та вярваш, че можеш да напреднеш без други хора? Да препускаш по света на бял кон, да събаряш останалите, да правиш каквото ти харесва и да казваш: „Махни се от пътя ми, защото ми е добре, не искам помощ, не ми трябва даже полицаи да регулира движението да не ме бутне друг кон, никаква помощ!“

Джесика се засмя и отбеляза:

— Имаш невероятната способност да накараш думите ми да звучат абсурдно.

— Само когато са абсурдни. Как беше Лусинда тази сутрин?

— Зле. — Несъзнателно накъса салфетката си на малки парченца. — Вината е моя, разбира се. Не трябваше да я взимам. Знаех, че не е много добра, но бях толкова нетърпелива да приключа с прослушването и да започна репетиции...

— Почакай малко, и аз бях там. Тя четеше добре, не си забравила, нали? Записите ѝ бяха чудесни. Също и отзивите от Мелбърн — там са я харесали. Имахме достатъчно причини да я одобрим.

Джесика поклати глава:

— Трябваше да видя, че не е готова за голяма роля. Трябваше да прозра страха ѝ.

— Да, щом си магьосница. Просто не сме го видели.

— Работата ми е да забелязвам такива неща.

— Е, утре ще те закарам на гилотината. Но сега какво смяташ да правим с нея?

— Не знам. Опитвам се да я убедя, че е добра и Хелън е чудесна роля за нея. Тя има талант да се справи с ролята ѝ...

— Хипнотизирай я.

Джесика се засмя:

— С Люк сте на едно мнение. И той се сети за същото.

— Е, това е то. Ще ми се да можех да ти помогна с Луси. Има ли нещо, което мога да направя?

— Вършиш го. Приятелско рамо — това е най-важното, което ми трябва в момента.

— Да продължим тогава. Ела да пийнем довечера, в седем или в седем и половина, когато приключиш с Лусинда. Може даже да стотвя вечеря.

— Ако не забравиш да включиш печката.

— Ще си го повтарям през целия ден. — Хърмайни проследи как Джесика куца по коридора към репетиционната, където се занимаваше с Лусинда, и си помисли: „Проклетият бастун ще е голям проблем. Но не е невъзможно.“

Допи капучиното си и така се мръщеше, че един приятел, който зави към масата ѝ, побърза да се отдалечи. Хърмайни дори не го забеляза — беше погълната от мислите си. През нощта ѝ беше хрумнала толкова налудничава идея, че дори комарджия като нея не би се решил на такова нещо, но тя все по-сериозно се замисляше.

„Прецени го пак. Защо бих искала? — запита се. — Защото я обичам. Тя е като дъщерята, която винаги съм желала, и е най-скъпата ми приятелка, и макар че не би го признала, изгаря от завист, че режисира друга жена в роля, която сякаш е написана за нея. Кой не би рискувал нещо голямо заради дъщеря си и най-добрата си приятелка? И още една причина. Не искам Лусинда Табър да играе Хелън. Това е всичко. Толкова причини, че никой не би могъл да ги обори.“

Тя порови в голямата си чанта и извади мобилния си телефон. Отиде в най-отдалечения ъгъл на кафенето и се огледа като таен агент, който се озърта за шпиони. Облегна се на стената, взе номера от операторката и проведе едно обаждане.

Когато приключи и обиколи празното помещение, като си мислеше: „Мили Боже, ако не се получи, ще съм подвела толкова хора и всички ще мислят, че линчът би бил меко наказание за мен.“

Прибра телефона в чантата и се загледа към залива — водата танцуваше под ударите на дъжда, дърветата се огъваха от вятъра. Накрая тя решително кимна. „Да го направим както трябва. Или ще съм просякиня през остатъка от живота си, или ще съм героинята на Пасифика.“

Тя потегли към къщи, седна пред компютъра и съчини едно писмо. Отпечата го. След това се обади на централата. „Моля Ти се, моля, нека той да е един от онези, които си пускат и факса в телефонния указател.“

Когато операторката ѝ прочете номера на факса и телефона му, Хърмайни въздъхна с облекчение. „Така е писано.“ Занесе писмото до факса си, препрочете го отново и го изпрати.

„Скъпи Люк Камерън, изпращам Ви билет за премиерата на «Краят на пътя» следващия вторник, мястото е до моето. Надявам се, че преди представлението ще приемете да вечеряте с мен у дома. Време е да се запознаем.

С най-добри пожелания: Хърмайни Монталди“

ГЛАВА 16

— Ти си полудяла — изкрещя Джесика. Беше влязла в къщата на Хърмайни с бутилка вино, хляб и книга, която продуцентката бе искала да прочете, но само след няколко минути беше забравила и подаръците си, и вечерята. — Пуснала си Луси? Как си могла? Боже, Хърмайни, какво си направила?

— Защо не седнеш и не го обсъдим? Защо не отворим прекрасното ти вино и не поприказваме спокойно и разумно?

— Само за седмица загубихме и звездата си, и дубльорката — а ти искаш спокоен разговор? Настоявам да разбере какво става. Какво си й казала? Къде е тя? Трябва да я върнем. Хърмайни, къде е?

— В Мелбърн, но...

— О, слава Богу! Близко е. Ще й се обадя и...

— Недей, Джеси. И не ме гледай така. — Въздъхна, като се опитваше да овладее страха, който внезапно се надигна в нея: „Не трябваше да го правя. Какво ми става? Джеси е права, откачила съм. А сега какво ще правим?“ Седна на мястото си в края на дивана и протегна ръка към бутилката на Джеси. Наля вино в чашите.

— Ммм, прекрасно е — промърмори. — „Пенфълдс Рейндж Сайра“. — Опитваше се да изглежда спокойна. — Научила си едно — друго за австралийските вина.

— Защо да не й се обаждам?

— Защото си е много по-добре там, където е сега, вместо да я насилваш да играе Хелън.

— Да я насилвам ли? Кой е казал, че...

— Тя. Каза, че й напомняш за майка й. И двете с Хелън. Каза, че колкото повече й повтаряш, че е добра, толкова по-лоша се смята тя и не може да понесе идеята да те провали. Не може и да те гледа в очите, като ти го казва. Надява се някой ден да й простиш.

— Не мога да повярвам... Кога си се видяла с нея?

— Джеси, седни. Не можем да говорим така.

— Кога сте се виждали?

Хърмайни въздъхна:

— Около пет следобед, когато най-сетне приключихте за днес.

— Тя се е втурнала към теб, защото не е доволна от мен ли?

— Аз я потърсих. Един мой приятел има идеална роля за нея в новата си пиеса в Мелбърн и си помислих, че трябва да ѝ съобщя.

Джесика присви очи:

— И защо приятелят ти се е сетил точно за Луси? — Хърмайни не отговори. — Ти си се сетила. И си му се обадила. Защо? Защо? Знаем, че никога не си харесвала Луси, но защо трябваше да правиш това? Как можа? — Другата жена продължаваше да мълчи. — А тя защо се съгласи? Как би могла просто да си тръгне ей тъй, като знае, че нямаме заместничка?

— Е, тя не знае. Казах ѝ, че сме намерили кой да играе Хелън. Това я накара да се...

— Какво? Излъгала си я! Хърмайни, какво си намислила? Можех да я подготвя, знам, че можех. Тя щеше да е готова до премиерата.

Хърмайни избухна:

— Не ми пука дали щеше да е готова или не! Не искам да играе Хелън.

— Нямах право да взимаш такова решение.

— Да. Права си. Няма да се повтори.

— Това не е шега!

— Знаем, че не е. Извинявай, Джеси. — „Извинявай, съжалявам, не трябваше да го правя, лудост беше, но не мога да ти кажа такова нещо, защото трябва да те убедя...“

— Но защо, Хърмайни? За какво си си мислела, за Бога.

— Много добре знаеш какво мисля, Джеси, седни тук до мен, моля те. Трябва да говорим за много неща и като стоиш там и се пулиш срещу мен, не ми става по-лесно.

Джесика не помръдна:

— Полудяла си. Мислиш, че аз ще играя Хелън. Не си познала. Не мога. Знаеш много добре. Ти ще провалиш всичко, защото ти е хрумнала смешната идея да ме изкараш на сцената, като че ли...

— Стига, Джеси. — Пое си дълбоко дъх и се хвърли в дълбокото. — Това не е каприз и не те насилвам; просто ти разчистих пътя. Цяла нощ мислих за това. Толкова искаш да си отново на сцената. Е, имаш тази възможност. Знаеш всяка думичка от тази пиеса, познаваш Хелън

— знаеш всичко за нея, даже каква е била в детската градина ако щеш. Ще я изиграеш както трябва, ще бъдеш Хелън. Анджела не можеше да се справи, а Луси изобщо нямаше и да опита. Ти ще си Хелън, за която авторът, мир на праха му, е мечтал.

— Във въображението ми, може би. Но не и на сцената. Не разбираш ли? Повтаряла съм ти безброй пъти защо не мога.

— Е, забравила съм. Кажи ми го пак. Ела, седни, пийни от виното и ми изложи причините си.

Джесика остана на мястото си, пламнала от гняв и разтреперана от огорчение и нарастваща паника.

— Какво ти става? — изкрещя. — Знаеш причините ми, виждаш ги! Погледни ме! — Прекоси стаята, като се облягаше на бастуна. — И малоумен би се сетил. Как мога да обикалям сцената? Това ще гледат хората и... — Стигна до дивана и хвърли бастуна на възглавниците. — Ще видят как вървя, как изглеждам — и с това ще се свърти. Не виждаш ли? Всеки път, щом направя няколко крачки, някой се обръща да гледа тази развалина, която се преструва на нормална. Опитваме се да увлечем зрителите в историята и да ги накараме да ни повярват. В какво ще вярват, като ме видят? — Мълчание. Седна на ръба на дивана.

— Питам те нещо!

Хърмайни решително се беше заела с ордъовъра.

— Ами например... — започна.

Джесика се взря внимателно в нея:

— Нямаш отговор. Притесняваш се повече и от мен. Боже мили, Хърмайни, какво ще правим?

— Нямаме друг избор. — Тя си прочисти гърлото. — Не съм оставила избор. Чакай. Една минутка. — Отпи от виното. — Ако единственият ти проблем е в придвижването по сцената, то не е необходимо. Защо не преправим сцената така, че Хелън през повечето време да стои на едно място? Тя може да се изправя, да пристъпва към бюро или стол, такива неща, но да стои на едно място и останалите да се придвижват към нея. За умните ни актьори няма да е трудно да свикнат за час-два.

— Не.

— Не, не са умни? Не, няма да свикнат? Не, не може за час-два? Опитай виното, великолепно е.

— Хърмайни, не превръщай това във фарс. Когато напуснах сцената, това ми приличаше на смърт, но с времето свикнах и ако смяташ, че...

— Свикнала си колкото орел с подрязани криле или коала, която не може да се катери по дърветата. Какви са другите ти причини?

— Хелън е на четиридесет и е красавица; тя има мощно присъствие и се гордее със себе си. Не е грозна, нито прегърбена и не е саката.

— Казваш ми защо не можеш да участваш в тази пиеса или защо не играеш изобщо?

— Точно сега говорим за тази.

— Значи ако пиесата беше за посивяла грозница с патерица, щеше да участваш?

Джесика се разсмя.

— О, извинявай. — Хърмайни се нацупи. — Пак ли те направих на глупачка?

— Недей така, Хърмайни. Не е смешно.

— Е, Бог знае, че съм наясно. Добре, ти печелиш, Джеси. Не мога да се боря с причините ти. Ще отменим премиерата. Ще намерим друга Хелън и ще започнем на първи април. Пропускаме март, но е по-добре, отколкото да отменим всички представления. Утре ще се обадя на агенциите, за да проведем прослушване в края на седмицата. — Тя се изправи. — Сега ще вечеряме ли? Този път не съм забравила да пусна фурната, така че всичко е готово.

Да отменят премиерата! За всеки в театъра това беше като погребален звън. Джесика се взря през прозорците. Ръмеше и замъгляваше гледката към залива. Беше като в сън. Тя несъзнателно докосна бастуна. Хърмайни беше права; трябваше да потърсят друга Хелън. С напрегнати репетиции опитна актриса би могла да се сработи с екипа за две седмици. Щяха да дават цял месец представления, достатъчно да утвърди името си на режисьорка. А после...

После щяха да започнат отначало.

„Но такъв е животът ми сега — помисли си тя. — Една или друга актриса, какво значеше има?“

Хърмайни се наведе напред и напълни чашата на Джесика, след което вдигна своята. Чувстваше се по-добре.

— Винаги съм се чудила, защо не си боядисваш косата — отбеляза спокойно. — Не говорихме ли за това и преди? Искам да кажа, аз си я боядисвам, както и всички останали, тъй че защо и ти не опиташ? Би могла например да я изрусиш.

Джесика се обърна към нея, намръщи се и се опита да вникне в думите ѝ.

— Косата ти — повтори приятелката ѝ. — Руса вместо сива. Нали знаеш, има едни такива секси платиненоруси. Защо никога не си пробвала?

— Защото няма да промени останалото: гърба, крака, лицето... Говорихме за това и ти казах, че ще изглежда смешно — да се опитвам да съм нещо друго, да се преструвам, че съм млада и хубава. А няма да изглеждам по-различно, само защото косата ми е с друг цвят.

— Е, значи мненията ни се различават. Би трябвало да опитаме и да проверим. Ще изглежда страхотно, знаеш ли, особено когато си на четиридесет. Като теб. Или Хелън.

Джесика се напрегна:

— Никога няма да заприличам на Хелън.

— Добре, за Бога тогава я накарай да прилича на теб.

Загледа я изумено. Разбира се. Нали винаги това правеше. Как е могла да забрави? „Ти си актриса — каза си. — Накарай я да прилича на теб. Ти си актриса; накарай зрителите да вярват, че тя прилича на теб. Накарай ги да вярват, че Хелън си ти. Можеш. Не си забравила как. Защото си актриса.“

Изпита див възторг: „Връщам се. Връщам се!“ По бузите ѝ потекоха сълзи. Страхуваше се и се радваше едновременно, беше разтреперана от ужас и възбуда. „Ще опитам. Боже мили, ще опитам! О, Констанс, бих искала да си тук. Бих искала Люк да е тук.“

Хърмайни си пое дъх. Имаше ужасно главоболие, но не я интересуваше. Нямахше нищо по-важно от възторга, който видя изписан на лицето на Джеси... и само колко работа имаха да вършат през следващите дни. Но това нямаше значение. Бяха успели. „Ще успеем“ — помисли си. Защото най-трудното беше зад гърба им.

Тя се наведе, прегърна Джесика и тихо изрече:

— Добре. Не се притеснявай. Заедно сме. Ние сме страхотен екип, нали така?

Джесика кимна. Бършеше си очите, но сълзите продължаваха да се стичат.

— Моля те, говори ми, докато спра да плача.

— Ами, да видим. Вече съм говорила с гардеробиера да смалят костюмите на Анджела за Луси, тъй че ще ги поправят като за теб, истински магьосници са. Това е уредено. Утре ще отидеш на проба. Какво друго? Косата ти. Това също остава за утре. Знам, че Систи ще ни вземе, тя е най-добрата фризьорка на света. Грим... е, това е лесно. Сигурна съм, че си специалистка по тази част, но не си пробвала от години и ще наемем един от местните гримьори да ти помага, просто за всеки случай. Сигурно ще трябва да променим и осветлението, така че да е най-доброто за теб. Но за това ще говорим утре сутринта. Какво ще кажеш в седем да се видим с Дан в театъра и да започнем да преработваме пиесата? Аз ще донеса закуската. Анджела ми каза, че със сигурност ще остане до края на седмицата, така че няма да съобщаваме на другите до събота. Така ще имаме уикенда плюс понеделника да работим заедно — цели три репетиции — и ще можеш да промениш нещо, ако се налага. Как ти се струва това?

— Шест репетиции. Може би и повече.

— Какво?

Джесика целуна Хърмайни по бузата и седна изправена, като се освободи от прегръдката ѝ:

— Две репетиции на ден, може би и три. Имаме много да учим и ще трябва да минем много пъти цялата пиеса. Също ще трябва да се обадиш за нови афиши, да са готови за уикенда, когато хората ще дойдат да си купуват билети. Трябва да позвъниш и на печатницата да сложат листче с промяната и с няколко думи за мен. Аз ще ги напиша. За неделя трябва да пуснем и обяви по вестниците... Не преди това, не искам Анджела или някой друг да си мисли, че се опитваме да провалим предпремиерата. Да се сещаш за друго?

— В момента мисля само за теб. — Хърмайни се ухили — Тост за смелата дама. Обичам те.

— Не, почакай, има още нещо. Хърмайни, за какво говорим? Та аз не мога да играя в Австралия, не съм член на МТО. Не ми трябваше, след като режисирах, но всеки актьор трябва да е в профсъюза. А там приемат само австралийци...

— Ако човек е достатъчно знаменит, може да работи тук. Глен Клоуз го направи. Бернадет Питърс също. Джесика Фонтейн би могла. Но си права, много по-лесно е да си член на профсъюза. — Вдигна чашата си. — Предлагам тост. Хайде, време е да опиташ виното. — Когато Джесика взе чашата си, тя продължи: — За най-скъпата ми приятелка, Джесика Фонтейн, която от един месец е член на Медийното и театрално обединение, където успях да я вкарам. — Засмя се отново. — Ще се присъединиш ли към тоста?

— Ти си ме направила член?

— Е, не бих могла да предвидя какво ще стане по пътя, нали? Беше като застраховка. А сега тя се изплаща. Джеси? Ще прием ли за това?

Джесика чукна чашата си в нейната.

— Благодаря. Знам, че ми желаеш доброто. Макар че беше груба и...

— Нахална. Да, знам. Но ми беше ясно, че няма да опиташ сама, така че се налагаше да действам аз. И много добре, че опитах, защото виж какво стана. Каним се да започнем най-новата ти кариера.

Последва пауза.

— Знаеш ли колко съм ужасена? — попита Джесика.

— Това не е проблем, поне засега.

— Казах на Лусинда, че няма страшно да си уплашен, но не и да си ужасен.

— Тя не е като теб. Ти ще го преодолееш, веднага щом се хванеш за работа.

— Никога няма да преодолея сценичната треска.

— Тогава пак ще се тресеш. Но това не е в списъка на главните ми притеснения.

— А кое е?

— Няма да ти кажа. Може да наруши концентрацията ти. И имам едно предложение. Нека хапнем и да отидем в театъра, а после ще се върнем тук и ще говорим, за каквото и да, но не за работа. Това ще е малката ни почивка преди следващите няколко дни, когато се каним да ядем, да спим и да дишаме с пиесата. Как мислиш?

— Ако успеем.

— Разбира се, че ще успеем.

Но не успяха. Отидоха в театъра, Анджела показа най-доброто си изпълнение, а после се върнаха в дома на Хърмайни и отново говориха за пиесата. Обсъждаха я с часове, докато Джесика не реши да се прибира.

— Не знам дали ще мога да заспя, но трябва да опитам.

— Преструвай се. Почти толкова добре е, колкото истинският сън.

Надежда радостно се хвърли към нея, когато влезе. Джесика я изведе навън. Не отидоха далеч, но ѝ беше приятно да се движи дори и бавно — дори и като куца. Небето беше облачно, странно жълто-оранжево небе над големия град, и тя си помисли за кадифената чернота на Лопес, обсипала с ярки звезди, с Млечния път, разлян от хоризонт до хоризонт... „Моят спокоен рай — помисли си. — А сега каквото и да направя, все се отдалечавам от него.“

От години беше сигурна, че върши най-доброто, като се затваря в себе си и стои далеч от сцената. Как можеше да е сигурна сега, че прави най-доброто?

Седна на масата и започна да пише допълнителния текст за програмата, а Надежда се сви в краката ѝ.

„Ролята на Хелън се изпълнява от американската актриса Джесика Фонтейн, която е също и режисьор на пиесата.

Джесика Фонтейн е играла преди за «Сидни Тиътър Къмпани» във «Всичко е добре, когато свършва добре» и «Сурово изпитание». В Америка, Англия и Канада е участвала в «Ана Кристи», «Селско момиче», «Колко е важно да бъдеш сериозен», «Професията на госпожица Уорън».

Тя спря да пише и препрочете списъка. Толкова триумфи! Двете с Констанс бяха на върха на американския театър до оттеглянето на Констанс, а след това тя остана сама на върха, като продължаваше да жъне успехи. Как можеше да се представи на зрителите в сегашния си

вид? «Изрод — щяха да викнат в един глас. — Тя не е Джесика Фонтейн, тя е урод. Кого се опитва да измами?»

Облегна глава на ръката си и остана така доста време. Накрая отиде в кухнята и си приготви чай. «Констанс, трябваш ми — помисли си, докато чакаше водата да заври. Нуждая се от мъдрите съвети на човек, който ме познава. Трябва ми човек, който да знае каква съм била, каква мога да съм сега.»

Констанс ѝ беше писала как да преодолява страха, спомни си. Беше получила писмо скоро преди смъртта ѝ. Нямаше да е трудно да го открие.

Водата беше готова и тя я наля в чайника, после отиде до кутията с писма от Констанс. По пътя мина край факса. Там я чакаше писмо.

«Скъпа моя, ще съм съвсем кратък, но скоро ще ти пиша пак. Сега е три сутринта, седя в един бар и пия скоч — никога не пия скоч, освен когато съм въодушевен от нещо — с актьора, който сигурно ще поеме главната мъжка роля в пиесата на Кент.

Вчера погребяхме Клаудия. Бяхме само няколко души. Беше едно от най-тъжните събития в живота ми. Толкова съжалявам, че не успях да ѝ помогна. Бих искал тя да беше опитала сама да си помогне.

Снегът се стопи, лалетата цъфнаха, липсваш ми.

С любов, Люк»

Тя се върна на масата. Не Констанс или писмата ѝ трябваха. Нуждаеше се от Люк.

Люк, ще играя Хелън в «Краят на пътя». Ще ти обясня всичко по-късно, но точно сега се нуждая от някого, който да е до мен; нуждая се от теб. Би ли могъл да дойдеш в Сидни? Веднага?

Джесика“

В седем на следващата сутрин тя беше в театъра с Дан Клана и Хърмайни, седеше на бюрото в дневната на Хелън. Без да обръщат внимание на кроасаните и кафето, те се захванаха с промените в пиесата, като правеха диаграми за движенията на всички, така че Хелън почти да не мърда и другите да се въртят в орбитата ѝ. Джесика беше притеснена, когато започнаха да пробват свързаните с определени действия реплики. Дан и Хърмайни четяха; тя произнасяше думите си сякаш вече беше Хелън.

— Знаеш ли, дори с Анджела това щеше да е интересна идея — отбеляза Хърмайни, докато Дан в ролята на Стан се приближаваше към Хелън. — Прави ролята ти още по-централна, допълва излъчването ти, важността ти. Трябваше да се сетим още преди.

— На Анджела щеше да ѝ хареса — с усмивка отвърна Джесика.

— Щеше да уплаши Лусинда — допълни Дан. — Тежък товар е.

— А какво мислиш за мен в тази роля?

— Страхотна си. Не стоиш по-високо от нея — а Анджела я чувстваше така — и не се страхуваш както Лусинда. Ще си невероятна. Хърмайни и Джесика се спогледаха и избухнаха в смях.

— Колко просто било! — възкликна Джесика. — Благодаря ти, Дан. Това означава за мен извънредно много.

Към десет бяха приключили с първите две действия и прибраха диаграмите, когато актьорите пристигнаха за репетиция.

Едуард пристъпи към Хърмайни и заяви:

— Анджела напуска, а никой не може да намери Лусинда. — Изглеждаше посърнал и на лицето му беше изписано дълбоко отчаяние. — Всичко се разпада.

— Отдръпни се — рязко изрече Хърмайни. После добави по-внимателно. — Ще се радвам да отговоря на всички въпроси, но първо трябва да направя едно съобщение. Анджела ще остане до петък. Лусинда отиде на прослушване за главна роля за нова пиеса в Мелбърн.

— Заминала е? — изстена Едуард.

— За Бога! — възкликна Уитбред. — Исках да кажа: О, Боже!

— Тя ми каза — обади се Анджела. — Значи ли това, че премиерата отпада?

— Не можем да го направим! — Нора закри лицето си с ръце. — Налага се премиерата да се състои. Не можем да зарежем всичко, не и

след толкова работа...

Хърмайни търпеливо обясни:

— Във вторник е премиерата, датата не се променя. Сменя се само актрисата в ролята на Хелън. Ще я изпълнява Джесика, която благородно се съгласи да...

— Джесика! — Едуард се обърна да я погледне. В очите му се четеше безумен гняв. Плъзна поглед по облегатия на бюрото бастун.

— Как? — попита мрачно.

— Винаги сме благодарни за подкрепата ти — сухо изрече Хърмайни и се обърна към останалите. — Ето какво ще направим...

— Хърмайни, трябва да го чуят от мен. — Джесика се изправи. — Преди шест години напуснах театъра. Пострадах при катастрофа, а след това изглеждах толкова различна и се чувствах променена, така че мислех, че вече няма да мога да играя. Но не е лесно да напуснеш театъра, когато той е смисълът на живота ти, ето защо се върнах да режисирам „Краят на пътя“.

— И се справи прекрасно — допълни Хърмайни. — Но Джесика Фонтейн принадлежи на сцената. Знам, че само велика актриса може да замести Анджеला, и помолих Джесика да заеме мястото. Слава богу, тя се съгласи. Някой да има възражения?

— Мисля, че това е изумително — усмихна се Анджеला и се втурна да прегърне Джесика. — Притеснявах се за Лусинда... не е много добра, знаеш, няма усещане за стойността си... но сега... е, Хърмайни, разбрала си колко си приличаме с Джесика. Прекрасен избор.

Продуцентката скромно кимна.

— Ами бастуна? — обади се Едуард.

Нора затаи дъх; никой друг не бе посмял да спомене за това.

Хърмайни се наклони да отговори, но Джесика я изпревари:

— Променяме някои неща. Хелън ще стои в този малък участък, а вие ще се движите в орбитата ѝ. С други думи, вече няма да приемаме, че тя ще идва към вас, което да води към определена реплика или действие. Трябва да вършите всичко сами. Сега го обмисляме и през уикенда ще репетираме.

— Утре — каза Едуард. — Трябва ни всичкото време, с което разполагаме.

— Всички сте професионалисти — напомни му Хърмайни. Разполагаме с уикенда, понеделник и вторник сутрин, ако се наложи. Има предостатъчно време за хора, които вече са играли цели две седмици.

— Всички сте толкова добри — съгласи се и Джесика и си помисли, че те с Хърмайни са като във водевилна сценка и си подхвърлят репликите. — Ставате все по-добри — не съм виждала такъв напредък само за две седмици — и съм сигурна, че ще сме готови във вторник. Надявам се, че ще се издигна до нивото ви, страхотни сте.

— Е, не бъди прекалено скромна — засмя се Нора. — Ти си тази... спомням си как изигра всичките ни роли наведнъж... Джесика, това е много въодушевяващо, за мен е огромна чест да работя с теб.

— Ще дадем най-доброто от себе си — промърмори Уитбред, като целуна ръката ѝ. — Добрите актьори винаги са готови да посрещнат изненадите.

Всички погледнаха към Едуард.

— А ти готов ли си? — попита го Хърмайни.

— Не ми харесват рисковете, но не виждам какъв избор имам. Мога само да се надявам, че тези от нас, които имат много за губене...

— Няма да губим — спокойно вметна Джесика, като се чудеше какво изобщо е виждала в него. — Мисля, че всички сме заложили много. Благодаря за подкрепата ви. Сега на работа. Все още ще репетираме всекидневно по време на предпремиерите, в десет. През уикенда и в понеделник започваме в осем. Новите схеми ще са готови до утре, ще ги получите и ще можете да ги проучвате до събота. Ако имате въпроси или проблеми, или каквото и да е, не се притеснявайте да питате Хърмайни. Трябва да успеем.

След това репетираха до един и се разделиха. Хърмайни и Джесика обядваха набързо в кафенето на долната тераса на Операта, почти не си говориха и се взираха в океана.

— Време е за косата ти — обяви Хърмайни и я поведе към салона на Систи.

— Гъста коса, със здрав косъм — заяви фризьорката, когато вдигна и остави няколко кичура да се плъзнат през пръстите ѝ. — Хърмайни ми каза, че искаш да я изрусиш.

— Да — съгласи се тя.

Систи боядиса косата ѝ и после я приглади назад. Джесика се погледна в огледалото и видя слабото си, сухо лице с дълбоки бръчки. Под ярката непрощаваща светлина тя изглеждаше стара и грозна.

— Чакай — каза, като се опита да стане. — Хърмайни, аз не мога...

— Какво ще кажеш за маникюр? — предложи приятелката ѝ.

— Може — съгласи се Систи. — Ейми е свободна в момента — Тя вдигна ръцете на Джесика и ги огледа. — Идеята определено е добра.

Два часа по-късно, когато си тръгнаха, Хърмайни сияеше:

— Знаех си, знаех си. Как мислиш? Беше много любезна със Систи, но наистина ли ти харесва? Много е хубаво, Джеси.

— Няма голяма разлика, нали? — Те стигнаха до колата ѝ и тя се огледа в страничното огледало. Беше много по-добре отколкото през онази ужасна секунда със зализана назад коса, но все пак... — Цветът е хубав, но не изглеждам по-различно.

— Подмладена си. Повярвай ми. Почакай само да ти сложим и грим.

— Ще изглеждам толкова подмладена, че ще трябва да ме пратите в детска градина.

Хърмайни се поколеба и когато Джесика потегли, въздъхна:

— Май не ти харесва?

— Добре съм. Просто ми трябва време да свикна.

— Ще свикнеш. Мисля, че ще отнеме около петнадесет минути. Да отидем да пием кафе някъде?

Тя поклати глава:

— Прибирам се къщи да чета пиесата. Мислех, че я знам, но откривам много неща, за които не съм се замисляла.

След представлението тази вечер тя се втурна към къщи и едва не се спъна в Надежда в стремежа си да се добере до писмото на факса. Само че нямаше писмо, факсът си остана безмълвен и през следващите две нощи. „Изобщо не е получил писмото ми — помисли си, вторачена в смълчаната машина. Прислужникът го е изхвърлил, когато е чистил библиотеката. Или е паднало на пода зад дивана. Или факсът му не работи. Може и да е извън града.“

„А може и да не е писал, защото не иска. Решил е, че няма да хукне, когато най-сетне съм го помолила. Пък и защо би трябвало, след

като толкова пъти съм му повтаряла, че искам да си проправам път сама и да не завися от него? Не — помисли си тя. — Не вярвам. Не и след последното писмо.“

Така че вдигна телефона и му се обади.

Никой не отговори. Не се включи дори секретар, където да запише съобщението си.

Всички бяха изчезнали: Люк, Мартин и прислужницата.

Тя тресна слушалката. Щеше да се справи и сама.

Изведе Надежда и куцукаше след нея, докато тя душеше насам-натат. Когато се прибраха, къщата изглеждаше пуста като празна черупка. Като че ли Люк я е населявал, докато ѝ пишеше писма, а сега е напуснал и тя е по-спокойна и тиха отвсякога. Но тя си има писмата на Констанс. И Хърмайни. Манипулативна заговорничка, но и прекрасна. И тя я обичаше. Повечето хора си нямат и това; не ѝ трябваше друго.

В събота сутринта започнаха да репетират за премиерата. Предишната вечер имаше банкет за изпращането на Анджела, както и една превъзходна рецензия от Грегъри Вардън. Но не можеха да празнуват успех, защото никой не беше виждал пиесата, чиято премиера щеше да е във вторник. С Джесика в главната роля всичко щеше да е различно и критиците щяха да забравят предишните си мнения и да започнат отначало, пък и се бяха подготвили да са зловни — не само защото е известна, но и защото е американка.

В събота следобед страхът ги беше обгърнал като облак. Джесика не се справяше добре. Не се справяше с до болка познати реплики. Забравяше новите схеми и откриваше, че пълзи по сцената, за да се добере до място, където уж би трябвало да отиде. Непрекъснато се налагаше да прекъсват.

— Истинско бедствие! — изръмжа Едуард зад кулисите след първата репетиция. — Целият ми живот зависи от тази пиеса, зложил съм бъдещето си в ръцете ѝ и тя го съсипва.

Джесика го чу през тънката стена в женската съблекалня, където ѝ правеха проби за костюмите. Сведе поглед и срещна очите на жената, която поправяше костюма.

— Забрави го — промърмори тя, без да се опитва да понижава глас. — Гледах те в „Изпитанието“ и беше невероятна. Можеш всичко.

Ще го накараш да изглежда като конски задник. И бездруго всички знаят, че е точно такъв.

Тя се засмя.

— Така е по-добре — усмихна се жената. — Ако го чуеш пак да се оплаква, обади ми се. Винаги има две страни, нали знаеш? Не губи надежда.

— Благодаря. — Кимна Джесика. — Добре казано. Радвам се, че си тук.

Проблемът беше, че не можеше да свикне да не се движи по сцената и останалите да идват при нея. През цялата сутрин инстинктивно беше скачала на крака, беше пристъпвала, изстреляна от емоциите в диалога. Чувстваше се като стълб, като облегатия на бюрото бастун... беше като заклещена между мебелите.

Освен това смяташе, че и останалите виждат разликите между нея и Анджела, но са прекалено любезни да ѝ го кажат и се преструват, че не забелязват колко слаба и прегърбена е, а Анджела беше висока и стройна, колко по-стара изглежда, а Анджела отговаряше на възрастта, как не успява да използва схемата, която сама е създала, а Анджела успяваше...

Вместо да са груби, бяха много мили. Нора например каза:

— Я, прическата ти ми харесва. Чудесна идея.

Уитбред пък отбеляза:

— Прекрасно. Изглеждаш подмладена, ако мога да си позволя да го кажа.

Само Едуард остана неприятно изненадан:

— Харесваше ми преди.

Защото в меланхоличния му свят човек не биваше да изглежда добре.

— Напрегната си — каза ѝ Хърмайни. — Отпусни се. Ще стане.

— То е като да караш колело — веднъж като се научиш, никога не забравяш. Поръждясала си, това е всичко. Не си тренирала. Отпусни се, Джеси; нервираш всички. Не сме командоси, тръгнали да се бият.

— Да, ама така започва да изглежда.

Но когато продължиха репетициите следобед, тя се концентрира върху текста и прикри страха и разочарованието си. По-малко

грешеше, но нямаше живец и останалите реагираха, като изричаха думите си като роботи.

— Не е добре — отбеляза приятелката ѝ, когато минаха през трите действия. — Но днес е събота. Имаме достатъчно време. Ще се връщаме ли довечера?

Джесика поклати глава:

— Всички се нуждаем от почивка. Утре в осем.

Караше към къщи бавно, вече не трепереше от нетърпение да търси писмо. Отключи вратата и само хвърли поглед към празния факс. Изведе Надежда навън, върна се, по навик погледна пак към машината и си каза, че не бива. Накрая седна на дивана, Надежда се сви до нея, а тя се зае да си преповтаря репликите от пиесата.

Какво ѝ ставаше? Не беше само защото се налага да стои на едно място, нито пък заради външния ѝ вид. Знаеше репликите, чувствата, израженията; знаеше си и движенията — малкото, които ѝ се полагаха. Но огънят, който помнеше така добре — онази секунда, когато внезапно преминаваше през бариерата и се превръщаше в героинята си — липсваше. „Загубила съм вдъхновението — помисли си. — Аз съм като балерина, която вече не е способна да прави стъпките и движенията в танца. Имах талант, но не се грижих за него, така че е изсъхнал и е умрял.“

Телефонът иззвъня. Сигурно беше Люк. Най-последно.

— Джесика? — беше Нора. — Надявам се, че нямаш нищо против дето ти звъня. Просто исках да ти кажа, че знам колко е неприятно, когато не се справяш. Искам да кажа, когато осъзнаваш, че не си толкова добър колкото можеш. Обаче не бива да се притесняваш, защото всичко ще се оправи, наистина, вярваме ти и ти ще си най-най-най-добрата.

— Благодаря — отвърна Джесика — Много си мила. Когато затвори, се усмихваше. Забавната ситуация разсея самосъжалението и огорчението ѝ. „Нора — помисли си тя, — която не е постигнала почти нищо в театъра, да съветва Джесика Фонтейн и да я окуражава, да ѝ казва, че е най-добрата. Е, значи такава трябва и да бъда.“

Спомни си какво ѝ беше писала Констанс, когато започваха репетициите за „Професията на госпожа Уорън“. Сложи кутията с писма в скута си и го откри.

„Няма тайни пътища, нито формули. Няма нравила. Тук сте само ти, талантът ти, твоят вкус и твоите решения.“

На следващата сутрин — неделя, само още два дни! — тя пристигна в театъра преди всички други. Мина през слабо осветената сцена, накрая спря на бюрото, където трябваше да стои през по-голямата част от първо действие. Седна и така остана повече от час, а мислите ѝ свободно се рееха: беше част от сцената, от декора, от театъра. Когато пристигнаха останалите и Дан включи прожекторите, тя примигна, като че ли се събуждаше.

— Ще караме без повторения — каза, когато заеха местата си, — но ще спираме, ако имате въпроси или забележки.

Нямаха въпроси и забележки. Вече вървеше по-гладко; те го почувстваха и дори се отпуснаха. Джесика беше поставила новите диаграми на ключови места из двата апартамента и самата мисъл, че те са там, им помагаше. А когато движенията им станаха по-естествени, можеха да се съсредоточат върху репликите си и начина, по който Джесика произнася своите. Още се запъваше тук-там, пропускаше някои думи, но по-малко от преди, а и те бяха толкова погълнати, че изобщо не забелязваха. Виждаха само, че отвързват на Джесика по различен начин, не като на Анджеला, и поради това откриваха нови значения и преоткриваха начините да се сближават един с друг. В края на втората репетиция, въпреки че все още имаше проблеми, всички бяха наясно, че постановката е станала по-богата и по-интересна отколкото преди.

— Бих искала да репетираме отново следобед и след вечеря — съобщи Джесика. — Някой да възразява?

— Не — отвърна Едуард и изненада всички. — Започва да става забавно.

В понеделник, денят преди премиерата, сутрешната репетиция мина безпроблемно.

— Почти сме го достигнали — възкликна Уитбред в гримьорната. — Мисля, че сме на върха.

— Джесика не е добра — намеси се Едуард с отчаян глас. — Не е жива. Изглежда отвлечена и — о, Боже, не искам да повярвам! — уплашена.

Джесика отново се спогледа с жената, която правеше последната проба на ръкавите на вечерната рокля за трето действие.

— Задниците никога не се научават — отбеляза тъжно тя. — Величието се постига бавно. Ако трябва да уشيا нещо за половин час, какво смяташ, че ще стане? Чувал за картофи с бутониера. Не знаят ли, че се нуждаеш от време?

„Имаме днес, довечера и утре сутрин!“ — помисли си.

— Забрави, че си режисьорка — каза ѝ Хърмайни, когато обядваха. — Аз ще режисирам. Седя на четвъртия ред и броя колко пъти мигаш.

— Много ли мигам?

— Не повече от обикновено. Ако започнеш, ще ти се обадя. Сега ме слушай внимателно. Искам да забравиш всичко, освен Хелън. Така си го постигала преди, нали, като не мислиш за друго, освен за ролята си. Е, как си го правила? Ти и Констанс — как сте се преобразявали?

— Не знам. Просто се случва в определен момент.

— Тогава го направи.

— Кое?

— Остави го да се случи.

— Но...

— Потискаш нещо. Може би още се притесняваш за вида си. Може би те е страх, че ще успееш, защото тогава ще трябва да се запиташ защо си похабила всичките тези години. Но те са минало, Джеси, а сега сме в настоящето и ти трябва да си Хелън. Остави го да се случи, а миналото да отmine.

— Но то никога не отминава напълно. Това е поуката от пиесата.

— Тогава го използвай. Чрез миналото си ни накрай да повярваме в Хелън. Трябва да можеш да го направиш. Това ти е работата. В това си най-добра.

Те започнаха отново малко преди два следобед. Този път репетицията беше с костюми, грим, осветление и ефекти. В трето действие Джесика носеше вечерна рокля от тъмночервена коприна с дълги ръкави с дантелени маншети. Когато зае мястото си, Уитбред възкликна:

— Мили боже, Джесика, поразен съм! Тоест, гримът, роклята, косата ти... Поразен съм. Нищо чудно, че Хелън впечатлява всички. Тя е наистина забележителна жена!

— Не е зле — обади се Хърмайни. Преди да тръгне към мястото си в залата, прошепна на Джесика: — Ако вече си се освободила от

притесненията за вида си, няма за какво друго да се боим.

Гледаше как останалите застават по местата си. Свободата! Нали за това служеше театърът. Свободата да откриваш нови светове, да научаваш още за човешката природа, да откриваш и преоткриваш чудните особености на живота.

Свободата да надраснеш миналото си.

И за пръв път осъзна какво чувства. Просто беше свободна. Едуард и Нора започваха трето действие в апартамента на сина им. После беше ред на Джесика да заговори до дивана в своето жилище — обръщаше се към Уитбред. И точно тогава, в тази секунда, в нея пламна искрата и се превърна в предишната Джесика. Превърна се в Хелън.

Стана толкова лесно, че минаха няколко секунди преди останалите да реагират. После Нора възкликна:

— О! — Едуард се втурна от мястото си към Джесика да види лицето ѝ.

— По местата! — изръмжа Хърмайни от четвъртия ред.

Той се обърна към нея:

— Просто исках...

— Репетираме — отреза го тя. — Джесика, веднага щом Едуард се приготви, ще повториш ли последната си реплика?

Той разочаровано се върна в другия апартамент. Джесика не беше помръднала, все още гледаше Уитбред, тялото ѝ бе напрегнато като в мига преди прекъсването. И както Хърмайни първа забеляза, прегърбването ѝ беше почти изчезнало. Някак успяваше да държи раменете си така, че да създава илюзия за изправена стойка и високо вдигната глава.

— Господи, благодаря ти — прошепна продуцентката. Искаше да подскача, да креци, но остана на място, стиснала бележника в скута си и само надраска „АЛИЛУЯ“ на най-горния лист. Зад кулисите Дан Клана и жената от гардеробната се усмихваха един на друг. Осветителят, горе високо в кабинката си, кимна, сякаш през цялото време беше знаел какво ще стане. И от този момент нататък на кого в театъра ще му се стори, че жената до дивана е прегърбена или куца, че лицето ѝ е отслабнало и сбръчкано, а тялото — сакато? Докато пиесата приближаваше към края си, те всички виждаха Хелън. И вярваха в нея.

Вторник сутрин беше последната генерална репетиция, която не вървеше добре и Джесика бързо я приключи.

— Май прекалихме, трябва да се поразсеем. Прибирайте се и си починете. Повозете се на ферибота. Занимавайте се с йога в парка. Медитирайте в Китайската градина. Мислете, за каквото и да е, но не и за пиесата. Ще се видим тук в шест. Мисля, че бяхте страхотни и довечера ще изнесем умопомрачително представление.

— Ние смятаме, че ти си страхотна — обади се Нора. — Толкова е въодушевяващо да те гледаме, Джесика: начинът, по който променяш гласа си, как сядаш и ставаш, даже как си вдигаш ръцете — нали знаеш, ето така — и си разрошваш косата... Искам да кажа, не сме те виждали да правиш така.

— Защото само Хелън го прави — намеси се Едуард. Стисна ръката на Джесика. — Скъпа моя, дано успеем да те догоним. Ще ти се обадя утре и ще отидем някъде да се опознаем отново. Бяхме разделени твърде дълго.

Тя учудено го погледна. За какво говореше този? Но тъй като мълчанието се проточи и видя бръчките на лицето му да се задълбочават, а устните му се свиха, тя разбра, че не бива да рискува тази вечер. Утре вече нямаше да има значение, но за тази вечер не биваше да рискува. Едуард трябваше да е в най-добра форма.

— Ще поговорим сутринта — каза му спокойно. — След като Сидни открие най-новия си актьор тази нощ.

— Бихме могли да вечеряме преди това. — Дръпна я за ръката. — Чакахме толкова време...

— Никога не се храня преди представление. Предполагам, че и ти. Освен ако изобщо не се безпокоиш преди появяване на сцената.

— О, притеснявам се.

— Тогава е по-добре да играеш на празен стомах. — Тя му се усмихна и тръгна към Хърмайни, която я чакаше зад кулисите. — Надявам се, че нямаш нищо против дето ги пращам вкъщи. Ние бяхме...

— Пренапрегнати, да. Знам. Решението ти е правилно. Какво ще правиш днес следобед?

— Мисля да отида на кино.

— Чудесна идея. Имаш ли нещо против да те придружа?

— Би ми било приятно.

— Между другото, няма да съм тук в шест. Нали не възразяваш?

— Не, не е необходимо.

— Знам, че няма да попиташ, но ще ти съобщя, че имам среща.

— Вечерта на премиерата?

— Взела съм му билет.

— Чудесно — отвърна Джесика. — Всичко е продадено, нали?

— За четири седмици напред. Сега продаваме за април. Което прави нас, инвеститорите, много щастливи. Кой филм смяташ да гледаме?

— Да си вземем един вестник и да избираме наслуки. Който се падне.

Падна им се някакъв американски филм с оглушителен трясък на картечници и викове, сума тела хвърчаха през прозорци, а от време на време главните герои се търкаляха в леглото.

— Сексът е добър, но останалото не струва — отсече Хърмайни, докато се прибираха. — Напомни ми на една връзка, която имах преди време. Защо онези от киноиндустрията смятат, че хората харесват такива кланета?

— Сигурно защото много хора ги харесват.

— Дали не им напомня за живота вкъщи? Притесняваш ли се?

— Да.

— Страхотна си, от мен да знаеш. Не съм ли ти го казвала? Има нещо магическо в това как се превръщаш в Хелън. Ще ги изправиш на крака, ще получиш и овации, и ръкопляскане, и свиркане, всичките хубави неща.

— Лош късмет е да се говорят такива работи преди представление.

— Тогава няма да мръднат, няма да те аплодират и дори от куртоазия няма да изръкопляскат.

Джесика се засмя:

— Обичам те, Хърмайни. Не бих могла да се справя без теб. Върви на среща, надявам се вечерята да е много секси.

Хърмайни спря пред къщата ѝ:

— Знаеш ли, че си много сладка? Не съм имала такава добра приятелка или толкова добър сътрудник. Тази вечер е изцяло твоя, не моя...

— Наша е.

— ... и ти я заслужаваш. Заслужаваш всичко хубаво на света. Ти си най-приятната личност, която познавам, и си голяма актриса. — Целуна Джесика. — Пожелавам ти късмет. Или и това е лош знак?

— Не, щом идва от теб. — Тя изпрати колата на Хърмайни с поглед и влезе в къщата. Погледна към празния факс и почувства остра болка. Искаше ѝ се Люк да е тук. Вчерашното въодушевление не беше пълно, защото той не беше с нея да го сподели. Помисли си: „О, проклет да си, Люк, защо не си тук?“

„Чаша чай — каза си. — И гореща вана. После книга или списание, или просто ще позяпам през прозореца и ще събирам сили. А после в театъра. Правила съм го толкова пъти. Вече е навик.“

Но когато се върна в Операта и паркира в подземния гараж, трепереше така, че едва можеше да ходи. Следващите два часа бяха истински хаос. Гримира се, облече се и приготви другите си костюми така, че лесно да може да ги сменя; провери всичко, поговори с останалите, окуражи ги и им помогна за онези реплики, които, даже ако зависеше животът им от това, не биха могли да си спомнят, защото умираха от страх. Но почти не забелязваше какво прави, поне не, докато Дан мина наблизо, като се провикна:

— По местата за първо действие, моля.

Тя застина, докато изчакваше светлините да угаснат и да тръгне в мрака, така че всички да са по местата си, когато светнат прожекторите. Дишаше напрегнато, а стомахът ѝ се беше свил. За да се отвлече, погледна през малкия процеп в завесата да се увери, че залата е пълна и публиката се настанява.

И видя Люк.

Той седеше на шестия ред, в средата, и оживено разговаряше с Хърмайни. Беше в профил към Джесика, толкова познат и едновременно странен: острите му черти и тежките вежди, дълбоките му очи и прекрасната усмивка. С една ръка стискаше програмата, а в другата държеше вложката с обявата за Джесика в ролята на Хелън.

Тя не можеше да повярва, че е тук. Защо бе дошъл, без да ѝ се обади? „Познавам го и го обичам с цялото си сърце — помисли си. — Но май въобще не съм го познавала. Защо е тук? Защо не отговори на писмото ми? Хърмайни ще знае.“

„Не бе попитала, но всъщност имам среща.“

„О, Хърмайни — помисли си Джесика. — Още един заговор. Писала си на Люк или си му се обадила и си го поканила. Но и аз му писах. А на мен не ми отговори.“

— Готова ли си? — попита Дан.

— Да. — Устата ѝ беше пресъхнала и тя се облегна на стената. Възторгът от вечерната репетиция в понеделник беше изчезнал. Един успешен ден не гарантираше успех и на следващия — всеки актьор, художник и писател го знае. Всеки нов ден и нов проект са като да започваш от началото. „А тази вечер — каза си Джесика, — има и публика, критиците са тук... и Люк. А аз не си спомням репликите си.“

Но така ставаше винаги. Не трябваше да се притеснява. Пристъпи в тъмното по сцената и се насочи към мястото си, като внимателно остави бастуна настрана. Вдигна телефона.

Уитбред беше в другия апартамент, седнал в трапезарията с Едуард и Нора. Прожекторите се включиха и осветиха четиримата актьори.

Избухнаха ръкопляскания. После зрителите се успокоиха и Джесика произнесе първите си думи.

Люк се наведе напред и стисна облегалките на стола си. Това беше Джесика... и същевременно не беше. Не приличаше на жената, с която се запозна на Лопес, но и не беше световноизвестната актриса от миналото. Тя беше Хелън — горда, арогантна, самовлюбена — и той знаеше, че ако някой забележи колко слабо и сбръчкано е лицето ѝ, ще си помислят само, че точно такава трябва да е Хелън. Косата ѝ беше руса, забеляза и се зачуди за момент защо не я е боядисвала преди — беше и по-дълга, а гримът беше съвършен. Тя почти не се движеше, стоеше на едно място и само от време на време пристъпваше, като се държеше за облегалката на стола или за ръба на бюрото, но движенията на всички бяха толкова умело разчетени, че сковаността ѝ изглеждаше естествена. Тялото ѝ беше изкривено и прегърбено... не, не беше прегърбена... да, разбира се, че беше, но по начина, по който се държеше, създаваше илюзия, че е изправена. Едва ли някой би забелязал — освен режисьори, танцьори или атлети — но повечето зрители, помисли си, изобщо няма да осъзнаят какво усилие е вложено в тази поза. Щяха да видят само жена, която не е точно красива, но ги привлича със силата на таланта си и изкуството да създава цялостна

героиня с изключително изчистените си жестове, движения и с гласа си.

Точно гласът ѝ го накара да затаи дъх. Вибриращият музикален глас, който беше чул на Лопес, но отдавна не бе звучал в театър: страстен, силен, способен да вложи и в най-кратката дума любов, омраза, страх, трепет, възбуда, гняв или безразличие.

Той седеше, без да помръдне през цялото първо действие и чакаше Джесика да го погледне. Но тя, разбира се, не го стори. Споделяше пиесата със зрителите, но в същото време беше Хелън и делеше историята с останалите членове на трупата, а Хелън не познаваше Люк Камерън и не я интересуваше дали е наблизо.

Веднага щом светнаха лампите, той скочи от мястото си, теглен от копнежа да отиде зад кулисите. Хърмайни го хвана за ръката и го дръпна обратно.

— Не върши глупост — каза му меко. — Какво правиш с хората, които се завират зад кулисите по време на антракта на някоя твоя постановка?

Той се засмя:

— Изхвърлям ги. Права си.

— Чудесно — отвърна тя и го поведе навън. — Права ли бях за Джеси?

— Знаеш, че си напълно права.

Те спряха в единия край на фойето, далеч от претъпканото кафене. Неколцина се осмелиха да излязат на слабия дъжд отвън да пушат, но повечето оставаха вътре. Люк долови части от няколко разговора и почувства огромна гордост, като че ли сам бе взел участие в представлението.

— Изумителна е — каза на Хърмайни. — Минали са толкова години, откакто съм я гледал на сцената, че бях забравил колко е впечатляваща. Сякаш увлича сцената около себе си и я понася... а дори не помръдва! Само като си помисля, че през всичките тези години е могла да играе в Ню Йорк, Лондон, навсякъде...

— Не ѝ го казвай.

— Няма, разбира се. Но може би греша. Може би се е нуждаела от тези години, за да се подготви.

— Инкубационен период? — вдигна вежди тя.

— Нещо такова. Мисля, че когато ни се случват наистина ужасни неща, онези, които побеждават накрая, са хората, които приемат, че никога няма да са същите като преди и се стремят да си създадат нов живот. Предполагам, че това е като да се преродиш.

— Помогна ѝ да го направи. Когато я открих, тя почти беше изминала пътя сама. Ти сигурно си ѝ помогнала повече.

— Това не е състезание — изсумтя Хърмайни. — И двамата я обичаме и обожаваме. Тя наистина откри какво иска да прави с живота си и сега работи по въпроса.

— А ти още не си открила.

— Разбира се, че съм. Това е моят живот, няма да се промени. Разказах ти за това на вечеря. Ти си добър слушател, така че приказвах доста.

— Но може да се омъжиш пак.

— Не. Едва ли. Няма чак толкова много свестни мъже, Люк, особено когато си на моята възраст, а и съм имала невероятен съпруг. Какъв е шансът да намеря втори като него? Имах няколко приятни връзки, но не бяха голямата ми любов и поне докато мога да се издържам, защо трябва да се стремя към нещо по-малко? Смяташ ли да отведеш Джеси в Ню Йорк?

— Ако приеме.

Хърмайни кимна.

— Съжалявам — въздъхна Люк. — Знам колко значи за теб.

— Значим много една за друга. Тук ѝ се очертава страхотно бъдеще, да знаеш. Не заради мен; има куп други продуценти... е, от тази вечер ще се трупат край нея. Ще може да си създаде име. Без всичките боклуци, в които трябва да се рови в Ню Йорк.

Каза ми, че и тук е получила дял. Слухове и тем подобни.

— Подмина ги. И вече няма да се повтори. Няма водеща на клюкарска рубрика, която да я мрази.

— Нека ти кажа нещо за водещите клюкарски рубрики. Мислят, че имат сила да градят или съсипват кариери, всъщност единствената им власт е в това да нараняват хората. Не създават нищо, само се опитват да развалят и да разрушават, а това не е хубав начин да живееш, пък и не е важно, щом става дума за кариери. Никой няма да се откаже да гледа нейна постановка, само защото е прочел нещо си.

— Никой ли?

— Знаеш защо хората ходят на театър: или са чули, че нещо е страхотно, или искат да видят някоя звезда, или и двете. Слуховете не могат да го променят. Ако Джесика дойде в Ню Йорк, хората ще си кажат, че изглежда различна — по-стара, вече не тъй красива — но веднага щом я зърнат на сцената, ще забравят за това. Играта ѝ ще я върне на върха, сякаш изобщо не е изчезвала. Мисля, че това е, което можеш да ѝ пожелаеш.

— Желая най-доброто за нея. Но Ню Йорк не е пътят на света, нали знаеш; може да е на върха и в Австралия, а да пътува до Америка и до Лондон от време на време, тъй че да получава най-доброто отвсякъде.

— Ню Йорк е пътят на света за нея. Както и за всеки друг, който е в театъра.

— Е, това може да го реши само Джеси, нали?

Той ѝ подаде ръка:

— Мир. Не искам да се караме.

— Карахме ли се?

— Хайде де...

— Е, добре, ето. — Тя му стисна ръка и после го целуна. — Глупаво е да се бием за Джеси, нали, след като знаем, че тя сама решава. Извинявай, Люк. Ти ми харесваш; просто ми е тъжно, че може би няма да живеем заедно щастливо в един и същ град.

Той я погледна изпитателно:

— Не може да си сигурна.

— Правя точна прогноза. Знам колко те обича.

Второто и третото действие сякаш минаха за секунди. Люк разпозна силната ръка на режисьора. По време на последната любовна сцена между Хелън и Рекс в залата не се чуваше нито звук — напрежението беше сковало всички. После светлините започнаха да гаснат, толкова плавно, че на Люк му отне цяла минута да осъзнае какво става: бавно, бавно прожекторите тлееха, докато накрая остана само един да осветява двамата любовници. После и той изгасна.

Чу се слаб звук, нещо като колективна въздишка, и после аплодисментите избухнаха. Те разтресоха залата и зрителите се изправиха на крака.

— Доста добре — отбеляза Хърмайни, като се надигна и лудо заръкопляска. В очите ѝ имаше сълзи. — Чудесна беше, не мислиш ли?

О, Боже, Люк, не беше ли прекрасно?

— Прекрасно — отзова се той. Стоеше до нея и се опитваше да надникне през мрака на сцената. „Погледни ме. Кажй ми, че знаеш, че съм тук. Нека споделя това с теб.“

Прожекторите светнаха и разкриха Джесика и Уитбред в същата поза на дивана в апартамента на Хелън. Беше невъзможно аплодисментите да станат по-силни, но някак успяха и продължиха доста дълго. Нора и Едуард излязоха зад кулисите и спряха отпред. Поклониха се. Пристъпиха встрани и се разделиха, за да могат Джесика и Уитбред на свой ред да застанат между тях. Джесика използва бастуна си, за да измине десетте крачки до тях, и когато ги достигна, другите трима отстъпиха назад и останаха така, като й ръкопляскаха заедно с публиката. Очите на Джесика блестяха, лицето й сияеше. Един сценичен работник й поднесе цветя — две дюзини рози от Люк, букет от Хърмайни, друг от Алфонс Мъри — бяха прекалено много, и се разпиляха, тъй че изглеждаше сякаш стои сред поле от цветя. Тя сведе глава, когато аплодисментите и виковете продължиха. А когато вдигна поглед, се взря право в Люк.

Ръкоплясканията продължаваха; дори критиците на петия ред още не си бяха тръгнали. Но когато Джесика протегна ръка напред към Люк и Хърмайни и към зрителите, аплодисментите заглъхнаха.

— Моля — извика тя. Шумът все още беше прекалено силен, за да я чуват.

— Има предвид нас — каза Хърмайни. — Не знам какво иска, но това е без значение. Точно в момента ще я последвам и в ада. Хайде. — Дръпна Люк за ръката и го поведе към сцената. Когато стигнаха зад кулисите, Джесика стоеше сама отпред и приемаше отново надигналите се аплодисменти.

Тя се обърна, видя ги и протегна ръце към тях. Хърмайни погледна към Люк:

— Как мислиш?

— Иска да сме до нея. — Двамата с Джесика се гледаха и продължиха да се гледат, докато той заедно с Хърмайни прекосяваше сцената да застане отпред. Едуард започна да се цупи, но се сети за зрителите и само очите му изразяваха изумление и нарастващ гняв, докато се взираше в Люк.

Все още обърната към Люк, Джесика вдигна ръка.

— Обичам те — каза ѝ той. — Беше страхотна. Както винаги.

Когато залата притихна, тя се обърна към публиката:

— Искам да ви представя двама души. Това е Хърмайни Монталди, продуцентката на „Крайт на пътя“, която беше мой ангел-хранител, откакто дойдох в Сидни, даде ми шанс да работя, когато никой друг не ме искаше, помогна ми и ме подкрепяше, когато губех доверие в себе си, а накрая — когато Анджела Краун трябваше да напусне — ме накара да приема тази възможност и ролята на Хелън.

Зрителите отново заръкопляскаха. Люк никога преди не беше преживявал това и изумен си пое дъх под тежестта на чувствата, които изразяваха тези аплодисменти: обожание, благодарност, любов... и мощ. „Нищо чудно, че да изоставиш театъра е като да умреш“ — помисли си той.

Джесика отново вдигна ръка и пак настана тишина.

— Но онова, което най-много дължа на Хърмайни Монталди, е приятелството. Без нея нямаше да мога да режисирам „Крайт на пътя“ или да поема ролята. Без нея сигурно щях да се откажа и от мечтите, и от надеждите си още преди доста време. Тя знае, че я обичам и ѝ благодаря, надявам се, че и вие също.

Отново избухнаха аплодисмента. И Люк си помисли колко точно е изчислила всичко Джесика. Видя Хърмайни да прави лек жест, сякаш подсказва, че няма думи и не се кани да изнася реч. Сведе глава с благодарност, прегърна Джесика и я целуна. Прошепна в ухото ѝ:

— Пропусна да им кажеш, че и ти си вложила пари в пиесата.

— Това не е важно. — Тя отново вдигна ръка, призовавайки за тишина. — А сега искам да ви представя Лукас Камерън, режисьор от Америка, мой добър приятел, който пръв ми подсказа възможността да се върна към живота. Преди няколко години преживях ужасна катастрофа и си мислех, че съм приключила с театъра. Той твърдеше, че вярва в мен, дори когато аз бях престанала да си вярвам. Виждаше вътре в мен, когато не смеех дори да погледна. Обичаше ме, когато мислех, че не заслужавам обич. — Тя погледна Люк, улови го за ръката и се обърна към зрителите. — Знае, че го обичам и съм му признателна. Надявам се, че и вие също.

Отново избухнаха аплодисменти, хората станаха на крака, ръкопляскаха, усмихваха се и Джесика махна на Нора. Едуард и Уитбред да се приближат. Хърмайни и Люк отстъпиха назад — „като в

менует — помисли си Люк, — след малко ще се въртим едни около други“ — и оставиха актьорите да застанат под прожектора и да се поклонят. Критиците си тръгнаха, мнозина поеха между редовете и Джесика се обърна, за да напусне сцената. Нора и Уитбред ги последваха. Люк и Хърмайни бяха точно зад тях. Едуард, все още вцепенен от появата на Люк, се оказа сам на сцената, докато аплодисментите окончателно заглъхнат.

Премиерата беше приключила.

Оставаше банкетът в „Бенелонг“, ресторантът точно над тях, над фойето на Операта.

— Ти тръгвай! — каза Джесика на Хърмайни зад кулисите, докато се преобличаха във вечерни рокли. Нора и Уитбред бяха отишли в ресторанта, Едуард се мотаеше наоколо и се опитваше да реши дали да остави гнева за Джесика и Люк да му отрови вечерта.

— Все пак ще дойдеш, нали? — попита Хърмайни. Погледна към Люк и после към Джесика. — Не можеш да си тръгнеш. Трябва да ти благодаря в някоя по-спокойна минутка, тоест, божичко, Джеси, почти ме разплака! Не го прави отново.

Тя се засмя и я прегърна:

— Мисля, че става само веднъж.

— Но ще дойдеш на банкета.

— Да.

— И няма да закъсняваш много.

— Хърмайни.

— Извинявай. Знам, че вие двамата имате много да си говорите. Ще се видим горе. Люк, радвам се, че си тук. Радвам се, че сме приятели.

— Аз също. Благодаря за вечерята. И особено за билета.

Сценичните работници разчистваха сцената и връщаха мебелите на местата им. Един по един приключиха и си тръгнаха. Кулисите бяха осветени само от няколко крушки, тъмните сенки се пресичаха, катереха се по стените и изчезваха в тъмнината нагоре. Сцената беше потънала в здрач.

— Нямам лична гримборна — каза Джесика.

Люк ѝ протегна ръка. Отидоха до дивана на сцената и седнаха. Той я прегърна и те се притиснаха един към друг. Трепереха.

— Писах ти — каза тя, като се поотдръпна. — Не ми отговори.

— Писала си? Кога?

— Миналият вторник. Преда седмица. Помолих те да дойдеш в Сидни. Писах, че се нуждая от теб.

— Изобщо не съм го получил. Джесика, мила моя, щях да хвана първия самолет, ако знаех. Бях извън града и дадох на Мартин две седмици отпускат, защото Хърмайни ми беше писала и знаех, че после ще дойда.

— Чудех се дали ти е писала, или се е обадила. Какво ти каза?

— Че имам билет за премиерата и че ме кани на вечеря преди това. Не споменаваше причини, не даваше обяснения. Но и не ми трябваша. Бях за няколко дни в имението на Монти — те с Гладис не бяха там. Просто исках да се измъкна от града за малко и да приключа с преработките. После заминах за Сидни. Смятах да се отбия вкъщи и да проверя за писма, но нямах време пък и нали скоро щях да те видя, така че изобщо не се отбих в Ню Йорк. О, сигурно си си помислила, че... Мила моя, съжалявам, прости ми. Трябваше да съм до теб тази седмица.

— Не, всъщност не бях права. Предполагам, че точно заради това Хърмайни е пазила в тайна пристигането ти. Тя не знаеше, че съм ти писала, и сигурно си е помислила, че искам сама да стигна до премиерата, за да не смята никой, че завися от теб или от друг човек... Хм, май ясно го показах на всички, нали? Пък и всъщност не бях сама — имах Констанс чрез писмата ѝ. И Хърмайни. Две невероятни жени. Не беше ли казал някой, че това е достатъчно да повдигне света?

— Три невероятни жени. Ти си третата. Знаеш ли, че тази вечер беше изключителна? Станала си различна актриса, направо умопобъркваща. Скъпа моя, ще трябва...

— Как съм различна?

Той се ухили. За актьорите изявата им стоеше над всичко.

— По-задълбочена си, струва ми се; има една тъга, дори скръб. Не знам дали за друга роли е подходящо, но за Хелън е перфектно. — Той я целуна леко. — Нали не възразяваш да оставим тази тема за друг път?

Тя се засмя и го целуна:

— Харесват ми устните ти. Приятно ми е да си близо до мен. Харесва ми как ръцете ни се сплитат така, че не можем да се разделим после...

— И бездруго не го желяем. Джесика, скъпа, обичам те. Липсваше ми непоносимо. Нещата бяха незавършени без теб. Продължавах да се обръщам, за да ти кажа нещо или да те питам какво мислиш, или пък да се посмеем на нещо забавно. Казвах си, че е невъзможно да се чувствам така след само една седмица, но беше факт. Мисля, че и ти си го чувствала. Писмата ти бяха много предпазливи, но мисля, че това прозираше — или просто съм го искал отчаяно и съм повярвал. А щом си ми писала, че имаш нужда от мен, то...

— Да. — Тя го целуна с цялата страст, която беше сдържала през месеците в Сидни. — Обичам те, имам нужда от теб, искам те. Спрях да мисля за теб и внезапно...

— Спряла си да мислиш за мен? Как така?

Те се засмяха, така преизпълнени от щастие, че им се струваше невъзможно.

— Докато работех — обясни тя. — Обзалагам се, че и при теб е било така. Надявам се.

— Тогава и само тогава. — Той се облегна назад и огледа лицето ѝ. — Любима моя, направи ли всичко, което ти трябваше? След този невероятен успех, двоен успех при това, сигурно смяташ, че си доказала това, което искаше, за да...

— За какво?

— Да се омъжиш за мен. Да си ми партньорка, приятелка и жена. Да станеш част от живота ми и да ме допуснеш в своя. Да зависиш от мен и аз да завися от теб. Да изградим живот... О, Боже, да сме всичко, което Констанс се е надявала да сме.

Джесика се засмя:

— Главната причина.

Той отново се усмихна:

— Ще го сторим ли заради нея? Или защото най-сетне сме поумнели, открили сме се един друг и сме се обикнали. И защото знаем, както и тя, че заедно ще сме по-силни, отколкото разделени. Поради всички тези причини, а сигурно има и още. Достатъчно за цял живот.

— В Ню Йорк ли?

— Да. И в Сидни, ако желяеш. И в Лондон, Кейптаун или Нова Гвинея, ако това те устройва. И на Лопес през ваканциите. Мила моя, можем да правим каквото си пожелаем. Не мога да изоставя Ню Йорк

напълно, пък и смятам, че трябва да се върнеш и да го завладееш отново. Но не сме обвързани с него. С Хърмайни сигурно ще искате да работите заедно; може би тримата ще работим заедно. Защо не? Искам да играеш в пиесата на Кент, можем да я поставим в Ню Йорк и след това да дойдем тук при Хърмайни.

— За една от твоите пиеси.

Той повдигна вежди:

— Благодаря. Ще поговорим и за това. Съгласна ли си? Ще се върнеш ли с мен? Вярваш ли, че можем да успеем в това и във всички други начинания?

Мълчанието се проточи. Театърът сякаш беше оживял от всичко, случило се тази вечер: шума от стъпки, шумоленето на програми, диханието на стотици хора, репликите от сцената, работата зад кулисите, аплодисментите. „Моят живот — помисли си Джесика. — Моят дом.“ Но това ѝ беше достатъчно. Прокара длан по лицето на Люк, по скъпото му обично лице, и погали меката топла кожа, усети костите, които оформяха скулите му, тежките вежди над втрещените в нея очи... „Това също ми трябва Люк е моят живот и мястото ми е до него, също както и в театъра. Не бих могла да съм цяла без него.“

Тя се усмихна и Люк попита:

— Какво?

— Веднъж казах, че никога няма да съм завършена без театъра. А сега си помислих, че няма да съм цяла без теб.

Той я взе в обятията си.

— Благодаря ти. Мисля, че съм чакал цял живот да чуя тези думи. Точно от теб. — Устните им се докоснаха. — Обичам те, скъпа — прошепна и я целуна със страст, каквато бяха открили на Лопес. Тя ги заля като аплодисментите по-рано. Желанието се надигаше в тях, заливаше ги... — Тук не му е мястото — промърмори Люк. Джесика меко се засмя:

— Ставаше за Хелън и Рекс.

— Те се любят само във въображението на зрителите. А ние се каним да се любим наистина, в истинско легло, ако намерим такова.

Тя го целуна:

— Имам къща. Винаги идваш в къщата ми, не си ли забелязал? Люк, скъпи мой, трябва да отидем на банкетата горе. Но после...

— После ще се приберем в къщата ти, ще се любим и нищо няма да ни попречи, цяла нощ, цял ден и вечерта... е, ще трябва да отидем и в театъра. Но това ще е единственото изключение. — Те се изправиха, все още притиснати, телата им отказваха да се разделят. — Веднага щом мога, ще те върна в Ню Йорк и ще се любим в моя дом. Бракът ни е между равни, нали? Което ми подсказва. — Наведе се, вдигна бастуна и ѝ го подаде. — Искам да се оженим веднага. В Сидни. Церемонията ще е скромна, евентуално ще предприемем кратко пътешествие до някое хубаво местенце. Как смяташ? Или искаш шаферки и най-малкото хиляда поканени?

— Не съм мислила за това. — Тя се усмихна хитро. — Само че ти си знаменит режисьор; сигурен ли си, че не искаш цяла тълпа, която се бие за билети за сватбата ти? Всичките нюйоркски репортери, продуценти, критици и актьори и... — Тя спря.

— ... и водещи клюкарските рубрики. Не. Нищо такова. Искам теб. И евентуално, неколцина приятели. Със сигурност — Хърмайни. Може би Уитбред. Ако съдя по погледите на Едуард, той няма да е очарован. А после, скъпа моя, само теб. Теб единствена. Сега и завинаги. Кога можем да го направим?

— В понеделник нямаме представления.

Той се засмя и радостният му смях отекна в празния театър:

— Понеделник. Нашият сватбен ден.

Те обърнаха гръб на празните редове и минаха зад кулисите, край съблекалнята и редицата гримьорни, край виещите се по пода кабели. Стигнаха до външната врата. Люк я отвори, но Джесика се поколеба за миг на прага. Зад нея беше сцената, готова за утрешното представление. Пред нея беше светът със своята красота и предизвикателства, проблеми и триумфи, готов да я приеме отново. Защото заедно с Люк щяха да преуспеят във всичко. Вече вярваше в това.

Той я прегърна през раменете и тя вдигна глава. Спогледаха се. Все още бяха на прага. Всичко наведнъж, всичко заедно.

„Скъпа Констанс — каза Джесика наум, — благодаря, че ми помогна да намеря пътя към дома.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.